

K67
K 21

M. P. KAREVA

NEUVOSTOLIITON PERUSTUSLAKI

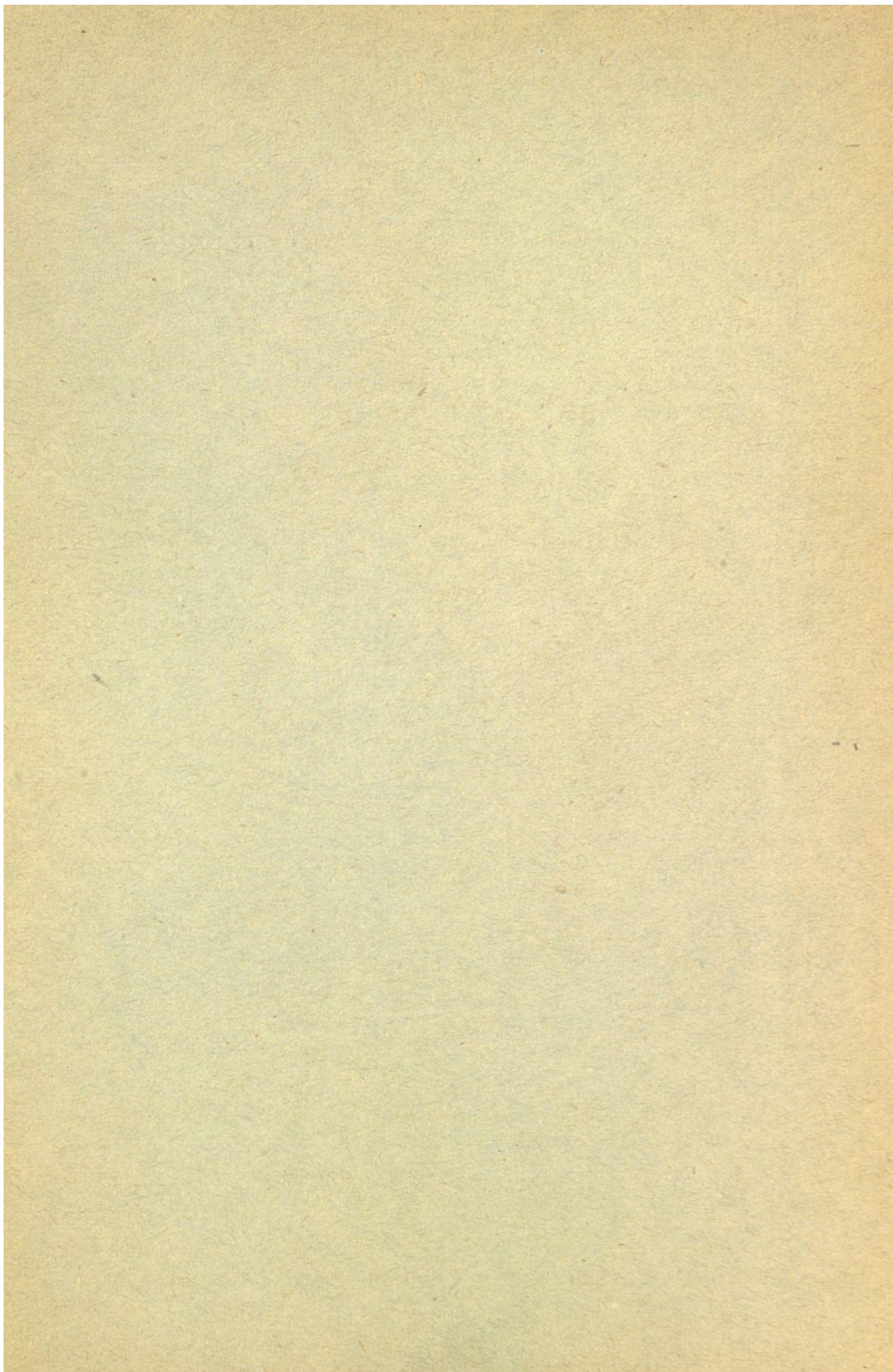
KESKIKOULUN
OPPIKIRJA

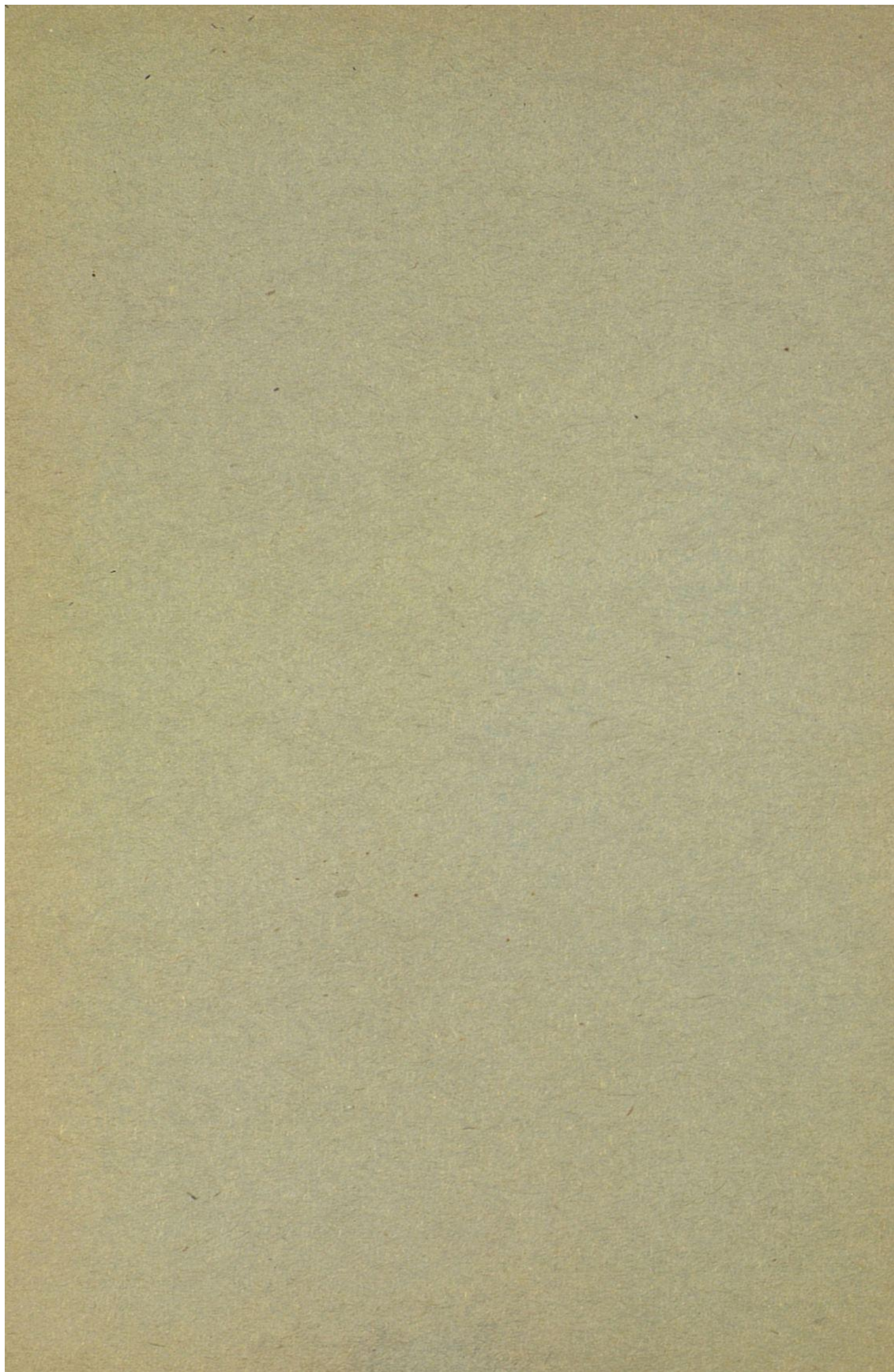
KARJALAIS-SUOMALAISEN SNT:n
VALTION KUSTANNUSLIIKE
PETROSKOI — 1950

Wes 6/2/11

SPAS-kizi 99007366

3 K 67
K21
Neuvostoliiton Tiedeakatemian Oikeusinstituutti

Historiatieteiden tohtori

M. P. Kareva

NEUVOSTOLIITON PERUSTUSLAKI

KESKIKOULUN
OPPIKIRJA

Toimitettu

VSFNT:n Valistusasiain Ministeriön

vahvistaman

kolmannen korjatun

venäjänkielisen painoksen mukaan

1998

1986

Karjalais-Suomalaisen SNT:n

Valtion Kustannusliike

Petroskoi — 1950

К-ФССР

Государственная Публичная
Библиотека

ОТДЕЛ НАЦИОНАЛЬНОЙ
ЛИТЕРАТУРЫ

10430

1960 г.

Доктор юридических наук

М. П. КАРЕВА
КОНСТИТУЦИЯ СССР
Пособие для средней школы
(на финском языке)

Ja
ihmisten kevääksi ylistän
nämä tulokset
työn sekä taistelun
minä
isänmaatani ylistän,
tasavaltaani mun!
V. Majakovski.

JOHDANTO

1. Neuvostoliitto on suuri ja mahtava sosialistinen valtio.

Tutkiessamme synnyinmaamme historiaa me tutustumme sen mainehikkaaseen menneisyyteen. Meidän mieleemme täyttää ylpeä tietoisuus, että maamme kansat kykenivät säilyttämään sammumattomana pyrkimyksensä vapauteen niinä vuosisatoina, jolloin vallitsi riistojärjestelmä. Me olemme ylpeitä siitä, että pitkäaikaisen ja sitkeän taistelun tuloksena meidän maamme työtätekevät toteuttivat ensimmäisinä työtätekevän ihmiskunnan monisatavuotisen haaveen oikeudenmukaisesta yhteiskuntajärjestelmästä.

Neuvostoliiton kansojen historia tuo esille näiden kansojen valtavan rikkaat henkiset voimat. Synnyinmaamme on nostanut esiin paljon mainioita toimihenkilöitä tieteen, kulttuurin, sotataidon ja vallankumoustaistelun alalla. Se on antanut maailmalle sellaiset nerot kuin Leninin ja Stalinin.

Tutkiessamme isänmaamme **maantiedettä** me saamme käsityksen sen valtavista mittasuhteista. Neuvostoliiton pinta-ala on yli 22 miljoonaa neliökilometriä, ja se käsittää yhden kuudesosan maapallon kuivasta maa-alasta. Neuvostoliitolla on maaraja 12 valtion kanssa.

Neuvostoliitto ei ole suuri valtio ainoastaan maa-alaltaan, vaan se on myös suuri merivaltio.

Ennen Isänmaallista sotaa maassamme oli 193 miljoonaa asukasta. Neuvostoliiton väkiluku on paljoka suurempi kuin kaikkein suurimmankaan Euroopan ja Amerikan maan väkiluku.

Suunnattomat ovat isänmaamme luonnonrikkaudet. Neuvostoliitto on nafta-, turve-, rautamalmi-, mangaanimalmi- ja kivihiihivarojensa puolesta edellä maailman kaikista maista.

Neuvostoliitto on mahtava teollisuus- ja kollektiivitalousmaa. Neuvostoliiton teollisuus ja maatalous on varustettu nykyaikaisella ensiluokkaisella tekniikalla.

Tutkiessamme **Neuvostoliiton Perustuslakia** me saamme tietää, millainen yhteiskuntajärjestelmä on maassamme, miten maataamme hallitaan, mihin sisältyy meidän neuvostovaltiomme suuri etevämyys kaikkiin muihin valtioihin verrattuna. Neuvostoliitto on maailman ensimmäinen **socialistinen** valtio. Tämä merkitsee sitä, että meidän maassamme valtiovalta kuuluu kaupungin ja maaseudun työtätekeville, jotka on vapautettu kaikenlaisesta riistosta ja jotka tekevät työtä omaksi hyväkseen, koko yhteiskunnan hyväksi, eivätkä tee sitä kapitalistien ja tilanherrojen hyväksi, joita meidän maassamme ei ole. Socialistinen neuvostovaltio on kaikissa suhteissa — poliittisessa, taloudellisessa ja kulttuurielämän alalla — kaikkein edistynein valtio koko maailmassa.

2. Neuvostoliitto on maa, joka on pelastanut Euroopan sivistyksen fasistisilta raakalaisilta.

Neuvostoliiton voima ja mahti tulivat erittäin selvästi esille Suuren Isänmaallisen sodan vuosina. Fasistinen Saksa, joka rikkoi Neuvostoliiton kanssa allekirjoittamansa hyökkäämättömyyssopimuksen, hyökkäsi vuonna 1941 yllättäen ja salakavalasti maamme kimppuun. Neuvostoliitto ei ainoastaan kestänyt pitkällistä ottelua yksinään voimakasta vihollista vastaan, vaan myös voitti sen.

Neuvostokansa pelasti muutakin kuin vain oman vapautensa, kunniansa ja riippumattomuutensa. Se vapautti fasistien orjuudesta naapurikansat ja teki ajoissa tyhjäksi kaikkien muiden maiden orjuuttamisen uhkan, jonka fasismi oli tuonut mukanaan. Fasistit aikoivat pystyttää herruutensa koko maailman yli. Heidän anastussuunnitelmansa romahti-

vat Neuvostoliiton mahdin ansiosta. Edistyksellinen ihmis-
kunta pitää Neuvostoliittoa vapauttajanaan fasistisesta
raakalaisuudesta, kansojen välisen rauhan turvana ja lujana,
luotettuna taistelijana uuden sodan lietsojain suunnitelmia
vastaan.

3. Neuvostoliiton mahdin lähteenä on sosialistinen neuvostojärjestelmä.

Mikä ratkaisi meidän voittomme sellaisesta vaarallisesta
vihollisesta kuin fasisti-Saksasta? Mikä on Neuvostoliiton
mahdin lähde?

Porvarillisissa maissa lausutaan usein sellaisia mieli-
piteitä, että Neuvostoliitto sai muka voiton sen ansiosta,
että sillä on laaja maa-alue, runsaslukuinen väestö ja suuret
luonnonrikkaudet.

Kaikilla noilla seikoilla oli tietenkin merkityksensä, mutta
ne eivät ratkaisseet sodan lopputulosta.

Kärsihän tsaarin Venäjä valtavasta koostaan ja runsas-
lukuisesta väestöstään huolimatta tappion sodassa Japania
vastaan vuosina 1904—1905 ja ensimmäisessä maailman-
sodassa 1914—1918. Siis sen voiton lähteitä, jonka me saa-
vutimme vuosien 1941—1945 sodassa, ei ole haettava maa-
alueesta eikä väestöstä, ei luonnonrikkauksista eikä muista-
kaan maantieteellisistä seikoista.

Meidän voittomme lähteenä on **Leninin ja Stalinin sekä
bolshevikkien puolueen johdolla luotu sosialistinen neuvosto-
järjestelmä. Juuri se antaa kansallemme suuren ja lannistu-
mattoman voiman.**

Maamme oli tsarisminkin aikana laaja ja rikas, mutta
sen aarteet olivat huonosti tutkittuja ja niiden käyttö
vähäistä. Kapitalisteja ja tilanherroja kiinnosti omien tulo-
jensa suurentaminen työtätekevien riiston kustannuksella
eikä suinkaan maan kehitys. Riistojärjestelmä tukahdutti
kansan luomislahjoja eikä antanut niiden kehittyä. Meidän
synnyinmaamme oli aikaisemminkin luonnonrikkauksiensa
puolesta rikkaimpia maita koko maailmassa, mutta kansan-
joukot elivät köyhyydessä ja pimeydessä. Eipä suuri venä-
läinen kansallisrunoilija Nekrasov suotta huudahtanut:

Sekä raihmainen että yltäkyläinen,
Sekä mahtava että vaivainen oot sä,
Venäjä-äiti!

Kun tutkimme Neuvostoliiton **Perustuslakia**, käsitämme paremmin, miksi sellainen monessa suhteessa jällelleen jäänyt maa, jollainen Venäjä oli ennen vallankumousta, on lyhyessä ajassa muuttunut mahtavaksi sosialistiseksi valtioksi, jossa on korkealle kehittynyt teollisuus ja maailman edistynein maatalous, korkean kulttuurin maaksi, linnakkeeksi, jota viholliset eivät voi voittaa. Juuri neuvostovalta ja Leninin ja Stalinin puolue ovat tehneet kansastamme oman maansa isännän, innoittaneet sitä taisteluun ja luovaan työhön. Neuvostovalta ja bolshevikkien puolue ovat luoneet maassamme ehdot edistyneimmän tieteen ja kulttuurin kukoistukselle. Ne ovat raivanneet tien kansan keskuudesta nousseille lahjakkaille ihmisille ja kasvattaneet eturivin väestä kaadereita, jotka ovat uranuurtajia elämän kaikilla aloilla.

Neuvostojärjestelmä on nostanut korkeaksi ihmisarvon. Juuri meidän oloissamme pitävät paikkansa suuren neuvostokirjailijan Maksim Gorkin sanat: „Ihminen — se kuuluu ylevältä!” Kun tutkimme Neuvostomaan Perustuslakia, opimme käsittämään, miten laajat oikeudet ja vapaudet on Neuvostoliiton kansalaisilla, — sellaiset, joita ei ole missään muussa maassa, — ja millaista huolta neuvostovaltio ja kommunistinen puolue pitävät ihmisestä.

On suuri onni kuulua sellaiseen kansaan kuin on neuvostokansa, olla sellaisen maan kansalainen kuin on Neuvostomaa. „Mistä te löydätte sellaisen kansan ja sellaisen maan kuin on meillä? Mistä te löydätte sellaisia mainioita ominaisuuksia ihmisissä, jollaisia meidän neuvostokansamme toi esiin Suuressa Isänmaallisessa sodassa ja jollaisia se tuo esiin joka päivä työssä siirtyessään talouden ja kulttuurin rauhalliseen kehitykseen ja kuntoonpalauttamiseen! Joka päivä kohottaa kansaamme entistä korkeammalle” (A. A. Z h d a n o v).

4. Jokaisen neuvostokansalaisen on tunnettava Neuvostoliiton Perustuslaki.

Tämän oppiaineen tehtävänä on auttaa oppilaita käsittämään maamme Perustuslaki.

Mikä on Perustuslaki? Maamme koko lainsäädäntö pohjautuu Perustuslakiin. Ei ole mahdollista olla tietoinen Neuvostoliiton kansalainen eikä oman maansa valtio-, talous- ja yhteiskunnallisen elämän aktiivinen osanottaja, ellei tunne sen Perustuslakia.

Neuvostokansalaisten kasvavat sukupolvet astuvat lähi-vuosina niiden riveihin, jotka kehittävät taloutta, vievät eteenpäin tiedettä ja kulttuuria, lujittavat maan puolustus-kuntoisuutta ja päättävät valtiollisista asioista, s.o. Neuvosto-liiton aikuisten kansalaisten riveihin. Neuvostoliiton Perus-tuslain tutkiminen auttaa heitä toteuttamaan tietoisesti Neuvostoliiton kansalaisen suuria oikeuksia ja täyttämään pyhät velvollisuutensa.

Siihen ei ole pitkä aika, kun ne, jotka nyt parhaillaan ryhtyvät koulussa tutkimaan Neuvostoliiton Perustuslakia, tulevat täysi-ikäisiksi, ja heidät kutsutaan ensi kertaa elämäs-sään osallistumaan sellaiseen tärkeään valtiolliseen tehtävään kuin edustajain valitsemiseen neuvostomaan valtaelimiin. Maamme vaalijärjestelmän sekä valtaelinten rakenteen ja niiden toiminnan tunteminen tekee jokaiselle mahdolliseksi käsittää täydellisesti vaalien merkityksen, täyttää kunniak-kaasti kansalaisvelvollisuutensa ja käyttää suurta oikeuttaan osallistua valtiorakennustyöhön.

Meidän sosialistinen synnyinmaamme turvaa jokaiselle neuvostokansalaiselle avaran tien valoisaan tulevaisuuteen ja mahdollisuuden käyttää voimansa hänen valitsemallaan uralla. Neuvostokansalaisten nuoresta sukupolvesta tulee riippumaan maan rikkauksien ja voiman edelleenkasvu, kansan hyvinvoinnin kohoaminen, mitä nopein eteneminen kommunismia kohti. Synnyinmaa on turvannut nuorisolle kaikki mahdollisuudet tämän ylevän tehtävän toteuttami-seksi.

Suuri venäläinen runoilija Aleksander Sergejevitsh Pushkin, jolla oli varma usko maansa valoisaan tulevai-suuteen, kehoitti aikoinaan:

Niin, ystäväni, aatokset
me isänmaalle omistamme!

Kaikukoon tuo kutsu aina jokaisen sydämessä ja kutsu-koon häntä suuren isänmaamme palvelukseen!

I luku.

PERUSKÄSITTEET VALTIOSTA JA OIKEUDESTA.

1. Valtio- ja oikeuskysymyksen merkitys.

Perustuslaki, kuten jo edellä sanottiin, on valtion tärkein laki. Mutta mikä on valtio ja laki?

Eivät läheskään kaikki, jos heiltä kysyttäisiin, pystyisi vastaamaan näihin kysymyksiin tarkasti. On otettava huomioon se, että „valtio”- ja „laki”-sanoja käytetään erilaisessa merkityksessä. Jokainen käsittää, että esimerkiksi fysiikassa „laki”-sanalla on toinen merkitys kuin tällä samalla sanalla, silloin kun sitä käytetään perustuslain määrittelemiseksi. Ensinmainitussa tapauksessa on puhe ihmisten tahdosta riippumattomista luonnon laeista, mutta toisessa tapauksessa valtion laista, s.o. ihmisten säätämästä laista.

„Valtio”-sanaa käytetään usein merkitsemään maata. Monet teistä ovat kaikesti jo lapsuusvuosinaan kuulleet venäläisiä satuja, jotka alkavat sanoilla: „eräessä valtakunnassa, eräessä valtiossa...” Useat ovat lukeneet kirjoista, että tämä tai tuo matkailija „kävi monissa valtioissa”. Kaikissa tällaisissa tapauksissa „valtio”-sanalla tarkoitetaan maata. Mutta „valtio”-sanalla on toinenkin, oleellisempi ja syvällisempi merkitys. Miettikäpä esimerkiksi seuraavaa lausetta: „Neuvostovaltio eroaa perin pohjin siitä valtiosta, joka oli maassamme ennen vuoden 1917 Lokakuun Suurta sosialistista vallankumousta”. On selvää, että tässä „valtio”-sanaa ei ole käytetty merkitsemään maata, sillä on puhe erilaisista valtioista yhdessä ja samassa maassa.

Jokainen on saanut historian tunneilla tietää, että yhdessä ja samassa maassa on eri aikakausina ollut erilaisia valtioita. Siis „valtio” ja „maa” eivät ole samanlaisia käsitteitä.

Mutta ehkä sanalla valtio on käsitettävä kysymyksessä olevan maan hallitusta? Sanotaan esimerkiksi: „se ja se valtio julisti sodan naapurivaltioille”. Sodan julistaa hallitus, siis tässä tapauksessa valtiolla tarkoitetaan hallitusta. Mutta tämä ei merkitse, että valtion saa samaistaa hallituksen kanssa. Ottakaamme esimerkiksi Englanti tai Ranska. Noissa maissa ovat hallitukset vaihtuneet viimeisten 50 vuoden aikana monet kerrat. Erittäin usein vaihtuvat hallitukset Ranskassa. Yksistään muutamien sodanjälkeisten vuosien kuluessa siellä on vaihtunut noin kymmenisen hallitusta. Mutta valtio on siellä samanlainen kuin ennenkin — se on porvarillinen. Siis valtio ja hallitus eivät ole yksi ja sama.

Mitä sitten on siinä tapauksessa valtio? Ja millä on selitettävissä se, että yhdellä ja samalla aikakaudella on hyvin suuresti toisistaan eroavia valtioita? Miksi näiden valtioiden lait samasta kysymyksestä voivat olla perin erilaiset? Millä on selitettävissä jossain maassa tapahtuva valtion vaihtuminen toiseen? Näistä kysymyksistä on välttämättä päästävä selville.

Jokaisen ihmisen elämän erikseen ja kansan elämän kokonaisuudessaan missä maassa hyvänsä määrää monessa suhteessa se, millainen on tuon maan valtio. Enemmänkin, eri valtioilla voi olla kielteinen tai myönteinen vaikutus koko ihmiskunnan elämään. Ottakaamme esimerkiksi Saksan fasistinen valtio, joka oli olemassa vuodesta 1933 vuoteen 1945. Miten suunnattoman vahingon se aiheuttikaan ei ainoastaan omalle kansalleen, jonka parhaan osan Hitler ja hänen rosvokoplansa kidutti ja tuhosi fyysillisesti noina vuosina. Saksan fasiistinen valtio, joka päästi valloilleen toisen maailmansodan ihmisvihan tarkoituksena ajaessaan, hävitti monia maita ja toi kärsimyksiä ja kuolemaa kymmenille miljoonille ihmisille. Ja päinvastoin, miten jalo voima meidän kansamme ja koko ihmiskunnan historiassa on sosialistinen neuvostovaltio. Tämä valtio ei ole ainoastaan taannut meidän kansallemme kaikkia vapauden suomia etuja ja saanut puolustetuksi sen kunniaan ja riippumattomuutta, vaan se on myös pelastanut koko ihmiskunnan fasismin ruttotaudilta.

Kaiken edelläsanotun jälkeen on helppo ymmärtää, miten tärkeää on ennen valtiomme perustuslain tutkimiseen ryhty-

mistä selvittää itselleen peruskäsitteet valtiosta sekä myöskin oikeudesta (kun puhutaan valtion laeista, puhutaan samalla tämän valtion oikeudesta). Se tekee mahdolliseksi selvittää itselleen paremmin valtiomme suuren etevämmyyden, joka on saanut ilmaisunsa Neuvostoliiton Perustuslaissa.

2. Ovatko valtio ja oikeus olleet aina olemassa?

Kaukaisista muinaisajoista lähtien on kirjoitettu suuri, todella suunnaton määrä kirjoja, jotka vastaavat eri tavalla kysymykseen: mikä on valtio ja oikeus. Mutta niin porvarillinen kuin esiporvarillinenkin tiede palveli ja palvelee edelleenkin vallassaolevan riistäjäluokan etuja. Siksipä se ei annakaan oikeaa vastausta valtio- ja oikeuskysymykseen. Vasta Marxin ja Engelsin ja sitten Leninin ja Stalinin teosten ilmestymisen ajoista lähtien valtio- ja oikeuskysymys on saanut oikean, todella tieteellisen selityksen.

Lenin sanoi, että „sitä varten, jotta voitaisiin tarttua tähän kysymykseen kaikkein tieteellisimmällä tavalla, on luotava edes pikainen historiallinen silmäys siihen, miten valtio on syntynyt ja miten se on kehittynyt”. Nojautuen kertyneeseen rikkaaseen historialliseen tieteelliseen aineistoon Marx, Engels, Lenin ja Stalin ovat todistaneet, ettei valtio ole ollut ikuisesti olemassa. On ollut aika, jolloin ei vielä ollut olemassa valtiota eikä oikeutta. Tuo valtiota edeltänyt järjestelmä tunnetaan alkukantaisen yhteisöjärjestelmän nimellä.

Mitkä ovat alkukantaisen yhteisöjärjestelmän luonteenomaiset piirteet?

Tuo järjestelmä ei vielä tunne tuotantovälineiden* yksityisomistusta, ellei oteta lukuun eräiden työvälineiden henkilökohtaista omistusta, jotka samalla olivat puolustusvälineinä petoeläimiä vastaan. Kiviset työkalut (kirveet, keihäänkärjet y.m.) ja myöhemmin ilmaantuneet jousi ja nuolet eivät olisi voineet pelastaa ihmisiä nälkäkuolemalta, villipetojen raatelemiselta tai naapuriheimojen päällekkauksilta, jos he olisivat työskennelleet yksikseen. Ihmiset työskentelivät yhdessä. Yhteisvoimin suoritettu yhteistyö se pelastikin ihmiskunnan jo silloin, historian aamunkoitteessa, tehden sille mahdolliseksi pitää puolensa taistelussa luonnon-

* Tuotantovälineiksi sanotaan maata, karjaa, työvälineitä, liikennevälineitä y.m., siis kaikkea sitä, jota ilman ei voida tuottaa yhteiskunnalle välttämättömiä aineellisia hyödykkeitä.

voimia vastaan. Yhteinen työ määräsi myös tuotantovälineiden ja työstä saatujen tuotteiden yhteiskunnallisen omistuksen. Juuri tuotantovälineiden yhteiskunnallinen omistus muodostaakin alkukantaisen yhteisjärjestelmän perustan. Siellä ei näin ollen ole ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa eikä jakautumista rikkaisiin ja köyhiin, sortajiin ja sorrettuihin.

Ihmiset asuivat silloin suvuittain, s.o. suurina ryhminä, joissa heitä yhdistivät toisiinsa sukulaisuussiteet. Sukuryhmistä, joilla oli yhteiset esi-isät, yhteinen kieli ja yhteinen asuma-alue, muodostui heimoja. Heimojen kesken vallitsi ainaisesti vihamielisyys, mutta heimon ja suvun sisällä vallitsi etujen yhteisyys. Kaikkien tasavertainen suhde tuotantovälineisiin ja kaikkien tasavertainen osallistuminen työhön määräisivät myös suvun kaikkien aikuisten jäsenten tasa-arvoisen osallistumisen yhteisten asiain hoitoon. Suvun ylimpänä valtana oli suvun neuvosto, s.o. suvun kaikkien aikuisten jäsenten, niin miesten kuin naistenkin, yleinen kokous. Suvun neuvosto valitsi suvun vanhimman ja sotapäällikön sekä ratkaisi kaikenlaisia kysymyksiä. Vanhin ja sotapäällikkö voitiin panna pois viralta milloin hyvänsä, eikä heillä ollut käytettävissään minkäänlaista pakoituskoneistoa. Heidän valtansa perustana oli yksinomaan heidän mieskohtainen arvovaltansa, se kunnioitus, jota suvun muut jäsenet tunsivat heidän kokeneisuuttaan kohtaan.

Heimon johdossa oli heimon neuvosto, joka muodostui tämän heimon sukujen vanhimmista ja kaikkien sukujen sotapäälliköistä. Heimon neuvosto käsitteli koko heimoa koskevia kysymyksiä heimon kaikkien jäsenten läsnäollessa. Jokaisella oli oikeus lausua mielipiteensä.

Ei kaikilla heimoilla ollut tarkalleen tällaista asiainhoitamisjärjestystä kuin tässä on kuvattu. Mutta kaikille heimoille oli joka tapauksessa yhteistä erikoisen pakoitus-koneiston puuttuminen, suvun kaikkien jäsenten tasa-arvoinen osallistuminen suvun asiain hoitoon ja vanhimpien ja sotapäälliköiden valinnallisuus.

Suvun ja heimon jäsenet noudattivat pyhästi ja ilman minkäänlaista pakoitusta niitä vuosisataisia tapoja, jotka suvussa ja heimossa siirtyivät sukupolvelta toiselle ja määrittelivät vissit käyttäytymisohjeet. Erikoiset pakoituselimet olivat aivan tarpeettomia, sillä nuo tavat vastasivat täydellisesti sukuyhteiskunnan kaikkien jäsenten katsomuksia ja vakaumuksia.

3. Riistovaltion ja -oikeuden alkuperä ja olemus.

Ihmiskunta ei voinut pysähtyä edellä tarkastelemallemme varhaiselle kehitystasolle. Työvälineiden alkeellisuuden, tuon aikakauden ihmisten käytettävissä olleiden tuotantovälineiden vähyyden ja työn erittäin alhaisen tuottavaisuuden seurauksena oli elintarvikkeiden ääretön niukkuus. Heimojen yllä oli ainaisesti nälkäkuoleman uhka, sukupuuttoon häviämisen vaara. Historia todistaa, että monet tuolle kehitystasolle pysähtyneet kansat ovat aikoja sitten lakanneet olemasta juuri mainittujen syiden vaikutuksesta.

Yhteiskunnan kehitys kävi mahdolliseksi vain sen vuoksi, että jo alkukantaisen yhteisjärjestelmän oloissa alkoivat vähitellen täydellistyä työvälineet ja -tottumukset. Laajeni myös työn soveltamisala. Ihmiset oppivat kesyttämään heille hyödyllisiä petoeläimiä, alkoivat harjoittaa kotikarjan hoitoa sekä alkeellista maanviljelystä ja käsitöitä. Aikaisemmin he sitävastoin olivat hankkineet toimeentulotarvikkeensa pääasiallisesti metsästyksellä, kalastuksella ja villikasvien ja -hedelmien kokoamisella.

Tapahtui ensimmäinen suuri yhteiskunnallinen työnjako — karjanhoitoa harjoittavien paimentolaisheimojen erkaneminen muista. Se sai aikaan työn tuottavaisuuden huomattavan nousun sekä säännöllisen vaihdon syntymisen heimojen kesken. Työn tuottavaisuuden nousu merkitsi sitä, että ihminen kykeni tuottamaan enemmän tuotteita kuin oli välttämätöntä hänen elämänsä ylläpitoon. Tämä teki edulliseksi muuttaa sotavangit orjiksi, sen sijaan että heidät olisi surmattu tai hyväksytty suvun jäseniksi. Siten ensimmäisen suuren yhteiskunnallisen työnjaon seurauksena oli ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto ja yhteiskunnan ensimmäinen suuri jakautuminen kahteen luokkaan — orjien luokkaan ja orjanomistajain luokkaan, riistettyihin ja riistäjiin. Vieraan työn riisto taas johti vähitellen tuotantovälineiden yhteiskunnallisen omistuksen syrjäytymiseen ja sen vaihtumiseen yksityiseksi omistukseksi. Orjuuden synty ja kehitys hajottivat näinollen alkukantaisen yhteisjärjestelmän perustan. Orjuus kehittyi erikoisen voimakkaasti toisen suuren yhteiskunnallisen työnjaon seurauksena — sen jälkeen, kun käsityö erkani maanviljelyksestä. Tämä erkaneminen sai jälleen aikaan työn tuottavaisuuden jyrkän nousun, ja samalla se voimisti äärettömästi jo aikaisemmin

alkanutta omistuksellista eriarvoisuutta vapaiden keskuudessa ja johti yhteiskunnan jakautumiseen rikkaisiin ja köyhiin.

Sitä mukaa kuin alkoivat horjua kaikki alkukantaisen yhteisjärjestelmän perustukset, alkoi vanha yhteiskunnan asiain hoitamisjärjestys yhä enemmän tulla uusia oloja vastaamattomaksi. Orjien lukumäärän kasvu teki orjanomistajille tarpeelliseksi sellaisen pakoituskoneiston, joka olisi voinut pitää orjat isäntiensä alamaisuudessa. Myöskin vapaiden keskuudessa vallinnut omistuksellinen eriarvoisuus aiheutti tuollaisen pakoituskoneiston välttämättömyyden. Muuten rikkaat eivät olisi voineet suojella rikkauksiaan heitä monilukuisammilta köyhiltä, jotka kärsivät puutetta ja joilta puuttui kaikkein välttämättöminkin. Tarvittiin myöskin uusia käyttäytymissäantöjä, jotka erosivat sen alkukantaisen yhteisjärjestelmän vuosisataisista tavoista, joka ei ollut tuntenut eriarvoisuutta eikä sortoa.

Sellainen luokkapakoituskoneisto luotiin valtion muodossa. Ja valtio alkoi säätää uusia, kaikkia velvoittavia käyttäytymissäantöjä, joista muodostui oikeus, joka vähitellen astui alkukantaisen yhteisjärjestelmän tapojen sijaan. Valtion ja oikeuden syntyminen on siis seuraus luokkaristiriitojen sovittamattomuudesta.

Alkukantaisen yhteisjärjestelmän aikana kaikista yhteiskunnallisista asioista päättivät kaikki suvun jäsenet yleisissä kokouksissaan, s.o. toisin sanoen — koko väestö. Mutta valtion ilmaannuttua ei yhteiskunnan hallitsemista enää suorittanutkaan välittömästi väestö. Ilmaantui erikoinen laitos, joka oli muodostettu henkilöistä, joiden erikoistehävänä oli hallitseminen, ja joka kykeni pakoittamaan kaikki täyttämään hallitsevan luokan määräämiä toimenpiteitä. Hallitsevalle luokalle tuli tarpeelliseksi erikoinen, kansasta erillään oleva aseellinen voima, joka seisoi sen etujen var-tiossa omistamatonta ja riistettyä enemmistöä vastaan. Siten syntyivät kansan enemmistön, s.o. työtätekevien, eduista erillään olevat, työtätekeville vihamieliset ja riistäjäluokkaa palvelevat virkamiehistö, poliisilaitos, vankilat ja armeija.

„Valtion valtakeinot, — sanoo toveri Stalin, — ovat keskittyneet pääasiallisesti armeijaan, rankaisuelimiin, tiedustelulaitokseen, vankiloihin”.

Selittäessään valtion alkuperää ja olemusta Lenin kirjoitti: „Kun ilmestyy sellainen erikoinen ihmisryhmä, jolla

ei ole muuta tekemistä kuin hallita ja joka hallitsemista varten tarvitsee erikoista pakoituskoneistoa, jolla vieras tahto alistetaan väkivaltaan, — vankiloita, erikoisia joukko-osastoja, sotaväkeä y.m., silloin ilmestyy valtio... Historia osoittaa, että valtio erikoisena ihmisten pakoittamiskoneistona on ilmestynyt vasta siellä ja silloin, missä ja milloin on ilmestynyt yhteiskunnan jakautuminen luokkiin — siis jakautuminen sellaisiin ihmisryhmiin, joista toiset voivat alituisesti omistaa itselleen toisten työn tulokset, jossa toinen riistää toista”.

Yhdessä valtion kanssa syntynyt oikeus eroaa alkukantaisen yhteisjärjestelmän tavoista samalla tavalla kuin valtio eroaa alkukantaisen yhteisjärjestelmän organisaatiosta.

Alkukantaisen yhteisjärjestelmän tavat ilmaisivat koko sen yhteiskunnan katsomuksia ja vakaumuksia, joka ei tuntenut luokkia eikä luokkavastakohtia. Riistoyhteiskunnassa taas oikeus muodostuu valtion säätämistä käyttäytymissäännöksistä, jotka ilmaisevat vain yhteiskunnan yhden, nimittäin hallitsevan osan, s.o. riistävän vähemmistön, tahtoa ja ovat ristiriidassa sorrettujen luokkien katsomusten ja etujen kanssa. Yhteiskunnan jokainen jäsen noudatti aina pyhästi alkukantaisen yhteisjärjestelmän tapoja ilman minkäänlaista ulkoapäin tullutta pakoitusta. Oikeuden vaatimuksia sitävastoin ei voitu odottaa kaikkien täyttävän vapaaehtoisesti. Niiden täyttäminen nojautui valtiolliseen pakoitukseen. Lenin sanoi, että **oikeus on merkityksetön ilman valtio-koneistoa, joka pystyy pakoittamaan väkivalloin oikeuden määräysten täyttämiseen.** Valtio rankaisee niitä, jotka yrittävät kiertää sen säätämien lakien täyttämistä tai rikkovat niitä.

Valtion kutsumuksena, joka syntyi yhteiskunnan toisilleen vihamielisiin luokkiin jakautumisen tuloksena, oli toteuttaa kaksi perustehtävää ja niitä vastaavasti kahden tärkeimmän toiminnanalan tehtävät eli kaksi perusfunktiota. (Valtion funktioiksi sanotaan sen toiminnanaloja, joiden tarkoituksena on valtion vastaavien tehtävien toteuttaminen.)

Riistovaltion ensimmäinen ja perustehtävä, sisäinen tehtävä, on luokkavihollisten nujertaminen maan sisällä, s.o. riistetyn enemmistön pitäminen vallanalaisuudessa. Riistovaltion toinen, ulkoinen tehtävä (ei päätehtävä) on oman hallitsevan luokan maa-alueen laajentaminen toisten valtioi-

den maa-alueen kustannuksella ja sen puolustaminen toisten valtioiden taholta tulevilta hyökkäyksiltä.

Kaikilla riistovaltion kehitysasteilla oikeus on ollut valtion käsissä sellaisena välikappaleena, joka on auttanut sitä mainittujen perustehtävien toteuttamisessa.

Niiden monien vuosituhansien aikana, jotka ovat kuluneet valtion ja oikeuden syntymääjoista, historia on tuntenut hyvin paljon mitä erilaisimpia valtioita ja niille ominaisia oikeusjärjestelmiä. Mutta aina Lokakuun Suureen sosialistiseen vallankumoukseen saakka kaikki nuo valtiot olivat riistävän vähemmistön herruutta riistetyn enemmistön yli. Kaikki noille valtioille ominaiset oikeusjärjestelmät lujittivat vallassaolevalle riistävälle vähemmistölle edullista ja mieluista yhteiskuntajärjestelmää.

4. Riistovaltion ja -oikeuden historialliset tyypit.

Jokaisella niistä monilukuisista riistovaltioista, joita on ollut ja nykyään on olemassa, on jonkinlaisia sille ominaisia erikoisuuksia, jotka erottavat sen muista valtioista. Mutta kaikesta moninaisuudestaan huolimatta ne voidaan jaotella kolmeen riistovaltion historialliseen tyyppiin. Näitä kolmea tyyppiä erottaa toisistaan se, mille historian tuntemista kolmesta riistäjäluokasta kuuluu valtiovalta.

Ei ole mikään sattuma, että jokaisessa kysymyksessä-olevassa valtiossa valta kuuluu jollekin määrätylle luokalle. Tämän määrää se, että perustuotantovälineet ovat tuon luokan käsissä. Ja se on ymmärrettävää. Jotta yhteiskunta voisi elää ja kehittyä, on välttämätöntä tuottaa riittävä määrä aineellisia hyödykkeitä — ravinto-aineita, vaatteita, asuntoja, työvälineitä y.m. Noita hyödykkeitä ei voida tuottaa paljain käsin. Täytyy olla tuotantovälineitä s.o. maata, työvälineitä, karjaa, erilaisia liikennevälineitä ja koneita.

Siitä ajasta alkaen, kun yhteiskunta jakautui toisilleen vastakkaisiin luokkiin, ovat tuotantovälineet olleet vain yhden luokan yksitvisomaisuutta. Näin ollen ne luokat, joilta puuttui tuotantovälineet tai jotka eivät omistaneet niitä riittävästi, joutuivat taloudelliseen riippuvaisuuteen siitä luokasta, joka omisti kaikki perustuotantovälineet. Säilyttääkseen taloudellisen herruutensa ja etuoikeutensa tuo luokka käyttää hyväkseen rikkauksiaan ja vaikutusvaltaansa sitä varten, jotta saisi pidetyksi valtiovallan käsissään. Valtion avulla hallitseva luokka alistaa valtaansa kaikki

yhteiskunnan muut luokat ja nujertaa niiden vastarinnan.

Siitä ajasta alkaen, kun yhteiskunta jakautui vastakkaisiin luokkiin, riistäjien ja riistettyjen luokkaan, on kolme riistovaltion tyyppiä seurannut toinen toistaan: **orjanomistajavaltio**, **feodaalinen** valtio ja **porvarillinen** (kapitalistinen) valtio. Näitä valtion kolmea historiallista tyyppiä vastaa myös kolme oikeustyyppiä.

5. Orjanomistajavaltio ja -oikeus.

Syntynsä puolesta oli orjanomistajavaltio historiassa ensimmäinen. **Sen perusluokat olivat orjanomistajat ja orjat.** Tuon valtion taloudellisena perustana oli orjanomistuksellinen talousjärjestelmä ja orjanomistajan yksityisomistus tuotantovälineisiin ja myöskin itse työntekijään — orjaan. Orjanomistaja ei pitänyt orjaa ihmisenä, vaan „puhuvana työvälineenä”. Orja oli kokonaan orjanomistajan omaisuutta, ja omistaja sai tehdä orjalle mitä halusi — myydä, vaihtaa, runnella vaivaiseksi tahi tappaa. Orjanomistuksellinen talousjärjestelmä pohjautui orjain omistajain harjoittamaan suuren orjamäärän riistoon.

Orjanomistajavaltio oli orjanomistajain herruuden ylläpitämisen koneisto orjain yli. Se piti orjia isäntiensä vallanalaisuudessa ja hankki sotien kautta uusia orjia orjanomistajille. Orjilla, jotka tuottivat orjanomistajayhteiskunnalle kaikki aineelliset hyödykkeet, ei ollut minkäänlaisia oikeuksia.

Orjanomistuksellinen oikeus, joka ilmaisi orjanomistajain tahtoa, piti orjia esineinä ja varmisti kaikki oikeudet vain vapaille, s.o. orjanomistajaluokan jäsenille. Ensi aikoina oikeus oli olemassa kirjoittamattomien tapojen muodossa, mutta vähitellen alkoi syntyä kirjoitettu oikeus **valtiovallan elinten lakien ja päätösten** muodossa.

Orjanomistajavaltio ja orjanomistuksellinen oikeus oli suunnattu muitakin kuin vain orjia vastaan; ne oli suunnattu myös tämän yhteiskunnan niitä vapaita jäseniä vastaan, jotka köyhyytensä tai alhaisen syntyperänsä vuoksi, kun heillä ei ollut samanlaista asemaa eikä samoja oikeuksia kuin ylhäisillä ja rikkailla, ilmaisivat tyytymättömyytensä vallitsevaa järjestelmää kohtaan.

Orjanomistajavaltiot elivät vuosisatoja valtavan suurten orjajoukkojen mitä armottomimman riiston kustannuksella.

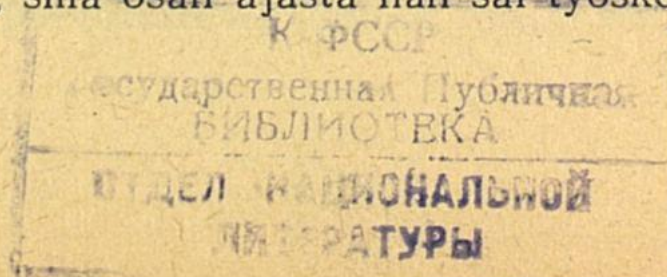
Mutta määrättyllä asteella orjatyö muuttui kuitenkin yhteiskunnan edelleenkehittymistä estäväksi jarruksi.

Yhteiskunnan tarpeet kasvoivat, mutta alhaisen tuottavaisuutensa vuoksi orjatyö ei pystynyt tyydyttämään noita yhä lisääntyneitä tarpeita. Orjia ei kiinnostanut eikä voinutkaan kiinnostaa työntuottavaisuuden kohottaminen. Tekipä orja työtä miten paljon tahansa, rikastuttipa hän isäntäänsä miten suuresti hyvänsä, jäi hän edelleenkin työjuhnan asemaan. Hänellä ei tunnustettu olevan minkäänlaisia ihmis-oikeuksia, eikä hänellä ollut mitään hyötyä työstään. Epäinhimillinen riisto ja orjanomistajain julma kohtelu aiheuttivat orjain vallankumouksia. Juuri nuo vallankumoukset horjuttivat orjanomistajayhteiskunnan perustuksia. Se alkoi heiketä ja osoittautui kykenemättömäksi kestämaan lukuisien ulkoisten vihollisten iskuja ja hävisi näyttämöltä maassa toisensa jälkeen.

Orjanomistajajärjestelmän luhistuminen johti myöskin orjanomistajavaltion tuhoutumiseen. Orjanomistajajärjestelmän tilalle tuli feodaalinen järjestelmä. Orjanomistajavaltion sijalle syntyi feodaalinen valtio.

6. Feodaalinen valtio ja oikeus.

Feodaalisen valtion perusluokat olivat **feodaalit (maa-orjanomistaja-tilanherrat)** ja **talonpojat**. Tuon yhteiskunnan taloudellisena perustana oli feodaalinen talousjärjestelmä ja feodaalien yksilöllinen omistusoikeus perustuotantovälineisiin sekä myös feodaalin puolittainen omistusoikeus tuotannon työntekijään — maaorjatalonpoikaan. Lain mukaan feodaalilla ei ollut oikeutta tappa talonpoikaa, mutta hän sai myydä ja ostaa talonpojan. Maaorjanomistuksellinen oikeus piti talonpoikia henkilökohtaisessa riippuvaisuudessa feodaaleista, mutta tuo riippuvaisuus oli heikompaa kuin orjan riippuvaisuus omistajastaan. Eroitukseksi orjasta maaorjatalonpojalla oli jonkinlaisia työvälineitä, hänellä oli oma, hänen henkilökohtaiseen työhönsä pohjautuva yksityistaloutensa. Mutta talonpoika oli **kiinnitetty maahan**, joka oli feodaalin omaisuutta, ja hänen oli työskenneltävä suurin osa ajasta ilmaiseksi feodaalin hyväksi. Edelläsanoitusta käy selväksi talonpojan aseman ja orjan aseman välinen ero. Feodaalin harjoittamasta ankarasta riistosta huolimatta talonpojalla oli omien etujensa vaatimaa harrastusta työn tuottavaisuuden kohottamiseen, sillä osan ajasta hän sai työskenn-

nellä omaksi hyväkseen. Mutta maaorjatalonpoikien riisto oli melkein yhtä ankaraa kuin orjanomistajavaltiossakin. Luokkataistelu riistetyn maaorjatalonpoikaiston ja feodaalitalanherrojen välillä tuli entistä kärkevämmäksi. Juuri feodaaleja vastaan käydyt talonpoikaissodat, talonpoikaisvallankumoukset horjuttivatkin feodaalisen valtion perustuksia ja helpoittivat porvariston — feodaalisessa yhteiskunnassa syntyneen ja kehittyneen uuden luokan — valtaantuloa.

Kaupunkien, käsityön ja kaupankäynnin kehittyessä muodostui feodaalien ja maaorjatalonpoikien rinnalle vähitellen porvarien luokka. Porvaristo, joka ei omistanut maaorjatalonpoikaiston ilmaista työvoimaa, käytti hyväkseen palkkatyövoimaa. Tehdastuotannon laajentamiseksi tarvittiin paljon työkäsiä, mutta niistä alkoi olla puute, sillä työtekevän väestön perusjoukko oli maaorjuudellisessa riippuvaisuudessa feodaaleista. Feodaalinen järjestelmä jarrutti uuden, nimittäin kapitalistisen tuotantotavan kehittymistä. Maaorjanomistuksellinen oikeus synnytti suurta tyytymättömyyttä ei ainoastaan siitä välittömästi kärsimään joutuneen talonpoikaiston, vaan myöskin porvariston keskuudessa, joka tarvitsi vapaita työkäsiä.

Porvariston etuja ei vastannut enempää maaorjuus kuin myöskään feodaalinen oikeus kokonaisuudessaan, joka ilmaisi feodaalien tahtoa. **Feodaalinen oikeus** varmisti aateliston ja hengellisen säädyn hallitsevan aseman yhteiskunnassa, jotka yhdessä muodostivat feodaalien luokan, ja niiden erilaiset etuoikeudet (privilegi). Niinpä feodaalinen oikeus vapautti aateliston ja hengellisen säädyn kaikista veroista ja sääti erilaisia veroja ja keräyksiä hallitsevien säätyjen hyväksi. Talonpoikaisto ja porvaristo joutuivat maksamaan nuo verot ja keräykset. Suojellessaan kaikin puolin feodaalien yksityisomaisuutta feodaalinen oikeus suojeli heikosti porvariston yksityisomaisuutta (talonpoikain omaisuudesta puhumattakaan) feodaalien mielivaltaisilta teoilta.

Feodaalinen valtio, joka oli varmistanut maaorjanomistajatalanherrain herruuden, syrjäytti porvariston yhteiskunnan valtiolliseen johtamiseen osallistumisesta. Siten se riisti porvaristolta mahdollisuuden käyttää hyväkseen valtiovaltaa kaikkien niiden lukuisten esteiden poistamiseksi, joita oli palkkatyöhön perustuvan tuotannon kehityksen tiellä.

Kaikki tuo pakoitti porvariston johtamaan taistelua feodaalista valtiota vastaan käyttäen hyväkseen talonpoikaisjoukkojen vihaa feodaalista järjestelmää kohtaan.

Talonpoikaiston sekä käsityöläisten ja työläisväestön avustamana, jotka myöskin olivat joutuneet kärsimään feodaalisen valtion sorrosta, porvaristo riisti feodaalien käsistä valtiovallan ja pystytti feodaalisen valtion tilalle oman valtionsa, s.o. porvarillisen (kapitalistisen) valtion.

7. Porvarillinen valtio ja oikeus.

Porvarillisen valtion perusluokat ovat **kapitalistien luokka (porvaristo) ja työläisten luokka (proletariaatti)**. Työväenluokkaa sanotaan kapitalistisissa maissa proletariaatiksi sen vuoksi, että siellä se on tuotanto- ja työvälineitä vailla oleva luokka ja siksi sen on pakko myydä työvoimaansa.

Eroituksiksi orjista ja maaorjatalonpojista proletariaatti on henkilökohtaisesti vapaiden, s.o. sellaisten ihmisten luokka, jotka eivät ole orjuudellisessa eivätkä maaorjuudellisessa riippuvaisuudessa. Lain mukaan kapitalistilla ei ole oikeutta tappaa eikä myydä työläistä. Hän palkkaa työläisiä niin sanotun „vapaaehtoisen” sopimuksen perusteella.

Mutta tosiasiasa työläisten on pakko myydä työvoimaansa, sillä muussa tapauksessa heidän täytyisi kuolla nälkään, kun heillä ei ole minkäänlaisia tuotantovälineitä. Kapitalistisessa valtiossa kuuluvat perustuotantovälineet kapitalisteille, jotka elävät ja rikastuvat työväenluokan riiston kustannuksella. Porvarillisen valtion taloudellisen perustan muodostaakin kapitalistinen talousjärjestelmä, tuotantovälineiden kapitalistinen omistus.

Porvarillinen valtio on kapitalistien herruuden välikappale työväenluokan ja muiden työtätekevien yli, ja porvarillinen oikeus varmistaa porvaristolle edullisen ja mieluisan järjestelmän. Porvarillinen oikeus julistaa kapitalistien yksityisomaisuuden pyhäksi ja koskemattomaksi. Se varjelee kapitalistin ja työläisen välisen „sopimuksen vapautta”, joka todellisuudessa on kapitalistien vapautta riistää työläisiä mahdollisimman edullisilla ehdoilla. Eroituksiksi orjanomistuksellisesta ja feodaalisesta oikeudesta porvarillinen oikeus julistaa joitakin alkeellisia kansalaisoikeuksia, muun muassa kaikkien tasa-arvoisuuden lain edessä. Mutta kapitalistisen talousjärjestelmän oloissa nämä oikeudet ja tuo tasa-arvoisuus lain edessä jäävät puhtaasti muodollisiksi, työtätekeville joukoille toteutumattomiksi. Sitä paitsi niitä ei ole julistettu kaikissa porvarillisissa maissa, vaan ainoastaan niinsanotuissa „demokraattisissa” porvarillisissa maissa. Mutta siellä-

kin näitä oikeuksia rajoitetaan ja rikotaan kaikin tavoin itse laeissa.

Paitsi kapitalistien luokkaa ja työläisten luokkaa on porvarillisessa valtiossa vielä muitakin luokkia. Porvarillisessa valtiossa on tilanherroja — suurmaanomistajia, maa-orjuusriippuvaisuudesta vapautettuja talonpoikia sekä käsi-työläisiä, jotka samoin kuin talonpojatkin omistavat yksityisomistuksen oikeudella yksinkertaisia tuotantovälineitä. Porvarillisessa valtiossa myöskin talonpojat ja käsityöläiset joutuivat kapitalistien ja tilanherrojen harjoittaman ankaran riiston alaisiksi. Proletariaatti — tuo kapitalismia vastaan käytävän taistelun esitaistelija — pyrkii liittoon talonpoikain kanssa ja julistaa kaikkien työtätekevien taistelun työtätekevien yhteistä vihollista, kapitalisteja ja tilanherroja vastaan.

Juuri proletariaatille kuuluukin historiallinen tehtävä olla kapitalismin haudankaivajana, kaikkien työtätekevien vapauttajana kapitalistisesta orjuudesta ja uuden, kommunistisen yhteiskunnan luoja.

Feodaaliseen valtioon verrattuna porvarillinen valtio oli edistyksellinen niin kauan kuin kapitalistinen järjestelmä oli edistyksellistä. Porvaristo kehitti erittäin suuresti tuotantoa ja edisti tieteen ja tekniikan kehitystä. Mutta tuo aika on mennyt. Viime vuosisadan lopulta alkoi kapitalismin laskukausi. Tätä kautta kapitalismin kehityksessä nimitetään imperialismiksi. Imperialismi on kuolevaa, elämänsä iltaan joutunutta kapitalismia, jolloin kapitalismin sisäiset ristiriidat kärjistyvät äärimmilleen ja alkaa sen yleinen kriisi. Imperialismin kauden porvaristo ei enää pysty turvaamaan yhteiskunnan kehitystä, vaan päinvastoin estää sitä. Kapitalismista on tullut ihmiskunnan edistyksen jarru.

Porvarillinen valtio, joka on aina ollut porvariston heruuden elin, on tällä kaudella porvariston taantumuksellisimman osan, nimittäin suurimpain kapitalististen monopolien* käsissä oleva välikappale. Se panee kuuliaisesti täytäntöön näiden kapitalististen monopolien suunnitelmia hyökkäämällä maan sisällä kaikkia työtätekevien demokraattisia saavutuksia vastaan ja tehostamalla heidän riistoaan sekä myöskin toteuttamalla anastusluontoista ulkopolitiikkaa, uusien sotien valloilleenpäästämistä. Imperialismi tekee siis kansanjoukko-

* Monopoleiksi nimitetään suuria kapitalistisia yhtymiä, jotka pitävät hallussaan kokonaisia tuotantoaloja ja syrjäyttävät tai alistavat valtaansa kilpailijansa entistä suurempien liikevoittojen saamisen tarkoituksessa.

jen aseman entistä huonommaksi, tuo niille kauheita kärsimyksiä, kurjuutta ja verisiä imperialistisia sotia ja siten sysää samalla työtätekeviä vallankumoukseen.

Samanaikaisesti imperialistinen porvaristo lahjoo siirto- ja riippuvaisista maista puristettujen ylivoittojensa laskuun omien maidensa työväenluokan huippukerroksen ja rappeuttaa sitä estääkseen työväenluokan voimien yhteenliittymistä ja järjestäytymistä sekä hajoittaakseen ja heikentääkseen tätä luokkaa. Siinä sitä auttavat kaikin voimin erilaiset vale-sosialistiset puolueet, jotka johtajiensa persoonassa ovat kapitalistien suoranainen asioimisto työväenliikkeessä (esimerkiksi labouristit Englannissa, oikeistososialistit Ranskassa, Italiassa, Itävallassa ja muissa maissa). Mutta työväenluokalla on kapitalistisissakin maissa kommunistinen puolue, työväenluokan etujen todellinen ilmaisija. Kommunististen puolueiden vaikutus kapitalistisissa maissa on kasvanut erikoisesti toisen maailmansodan jälkeen.

Kaikissa kapitalistisissa maissa kommunistiset puolueet taistelevat työväenluokan yhtenäisyyden puolesta, kaikkien työtätekevien yhdistämisen puolesta kommunististen puolueiden ympärille sekä sosialismin ja demokratian puolesta. Ne paljastavat vale-sosialisteja ja saavat yhä uusia voittoja johtamassaan taistelussa imperialistista taantumusta ja uuden sodan lietsojain suunnitelmia vastaan.

Oikean tien tuossa taistelussa maailman kaikkien maiden kommunistisille puolueille viitoittaa suuri oppi — marxismileninismi. Koko maailman työtätekeviä innoittaa Neuvostoliiton esimerkki, jossa bolshevikkien puolueen johtama työväenluokka on marxismin-leninismillä lipun alla tehnyt lopun kapitalistisesta orjuudesta ja rakentanut sosialistisen yhteiskunnan.

8. Riistovaltion muodot.

Nykyaikaiset porvarilliset valtiot eroavat suuresti toisistaan muotojensa puolesta. Tuo valtiomuotojen erilaisuus on vieläkin silmään pistävämpi, jos otetaan huomioon kaikki historian tuntemat riistovaltiot. Valtiot eroavat toisistaan ennen kaikkea siinä, millainen on niiden ylimpien valtaelinten rakenne, s.o. hallitusmuoto. Hallitusmuotojen kaikesta moninaisuudesta huolimatta niissä voidaan erottaa kaksi perusmuotoa, jotka ovat tunnettuja jo kaukaisista muinaisajoista lähtien, — **monarkia ja tasavalta**. Monarkia (merkitsee suo-

mennettuna: yhden henkilön valta) on sellainen hallitusmuoto, jonka vallitessa valtion johdossa on yksi henkilö (tsaari, keisari, kuningas j.n.e.), jota ei voida vaihtaa ja joka tavallisesti siirtää valtansa perintönä jälkeläisilleen. Eroitukseksi monarkiasta tasavallan ylimpien valtaelinten joukossa ei ole sellaisia elimiä, joita ei valittaisi eikä voitaisi vaihtaa. Siellä valtion johdossa on säädetyssä järjestyksessä ja määrättyksi ajaksi valittu elin.

Sekä monarkialla että tasavallalla on erilaisia muotoja. Jo orjanomistajavaltiossa ilmaantuivat esimerkiksi sellaiset toisistaan eriävät muodot kuin aristokraattinen ja demokraattinen tasavalta. Aristokraattisessa tasavallassa päästettiin valtion johtoon osallistumaan vain aristokraatteja, s.o. ylhäisösukujen jäseniä. Esimerkiksi muinais-Roomassa tasavallan kaudella oli plebeijeiltä, vieläpä kaikkein rikkaimmiltakin, suljettu pääsy senaattiin, jossa istuntoihin osallistui yksistään vain patriiseja, s.o. roomalaisia ylimyksiä.

Eroitukseksi aristokraattisesta tasavallasta muinaisajan demokraattisessa tasavallassa päästettiin valtion johtoon lain mukaan kaikki vapaat, s.o. orjanomistajain luokkaan kuuluvat kansalaiset. Tosiasiallisesti johto jäi vain rikkaiden orjanomistajain eikä suinkaan kaikkien käsiin. Muinais-Kreikassa ei kansana — demoksena — pidetty valtion koko väestöä, vaan sillä käsitettiin ainoastaan orjanomistajain luokkaan kuuluvia täysiä oikeuksia nauttavia kansalaisia, ja siksi he nimittivät tuota hallintomuotoakin demokratiaksi, s.o. kansanvallaksi. Ateenan valtiossa oli ylimpänä elimenä kansalliskokous, johon jokainen vapaa ateenalainen sai osallistua ja äänestää haluamansa päätöksen puolesta.

Feodaalisessa valtiossa tavataan tasavaltoja ani harvoin. Sille tyypillinen hallitusmuoto on monarkia. Feodaalisen järjestelmän eri kausilla monarkia valautui erilaisiin muotoihin, luokkavoimien keskinäisuuhteissa tapahtuneista muutoksista riippuen.

Feodaalisen valtion viimeisellä kaudella on luonteenomainen **absoluuttinen monarkia** (rajaton yksinvalta), jonka vallitessa monarkin valta on rajoittamaton. Hän päätti yksin ja kenenkään valvomatta kaikista kysymyksistä, yksin hän julkaisi ja kumosi lakeja, sääti veroja, ratkaisi sota- ja rauhankysymykset, nimitti kaikki toimihenkilöt. Esimerkkinä tuollaisesta absoluuttisesta monarkiasta voivat olla Ranskan monarkia XVII—XVIII vuosisadalla ja tsaarin itsevaltius Venäjällä.

Rajoittamattoman yksinvaltiaan oikeuksien rajoittamattomuutta ei tietenkään saa käsittää kirjaimellisesti. Feodaalinen valtio, samoin kuin kaikki muutkin riistovaltiot, oli riistävän vähemmistön herruutta riistetyn enemmistön yli. Feodaalien (tilanherrain) hallitseva luokka ei olisi sietänyt sellaista monarkia, joka ei olisi ottanut huomioon tämän luokan etuja. Monarki itse oli suurin feodaali (tilanherra), joten hänen etunsa eivät siis voineet olla feodaalien eduista eriäviä. Niissä tapauksissa, jolloin monarki tuli jostain syystä hallitsevalle luokalle sopimattomaksi, hänet joko murhattiin tai syrjäytettiin palatsivallankaappauksen avulla (esimerkiksi hallitsija Paavalin murha Venäjällä). Absoluuttisen monarkian historiasta eri maissa nähdään, että rajoittamattoman yksinvaltiaan vallan rajoittamattomuus ei merkinnut lainkaan hänen tosiasiallista riippumattomuuttaan feodaalien—tilanherrojen luokasta kokonaisuudessaan, jonka edustaja hän oli.

Porvarillisessa valtiossa ovat perushallitusmuotoina samaten monarkia ja tasavalta. Mutta rakenteensa puolesta ne eroavat suuresti orjanomistaja- ja feodaalisen valtion monarkioista ja tasavalloista. Porvarillisessa valtiossa monarkia on **rajoitettua monarkiaa**. Monarki ei enää voi julkaista lakeja yksin. Hänen toimintaansa valvoo valinnallinen ylin valtaelin — parlamentti. Porvarillisen valtion tasavallat eroavat orjanomistaja- ja feodaalisen valtion tasavalloista siinä, että ne tunnustavat kaikkien kansalaisten tasarvoisuuden lain edessä, myöntävät muodollisesti poliittiset oikeudet kaikille kansalaisille (ainakin yhden, s.o. hallitsevan kansakunnan kansalaisille) eikä vain hallitsevan luokan jäsenille.

Porvarilliselle valtiolle — niin monarkialle kuin tasavallallekin — on luonteenomaista **parlamentaarisen rakenteen** pystyttäminen. Toisin sanoen porvarilliselle valtiolle on luonteenomaista se, että sen ylimpien valtaelinten joukossa on kollektiivinen elin — parlamentti, joka valitaan niinsano-
tun yleisen äänioikeuden pohjalla (joka porvarillisessa valtiossa ei tosiasias-
sa ole läheskään yleinen) tai ainakin sensus-
äänioikeuden pohjalla, s.o. sellaisen äänioikeuden pohjalla, joka julkisesti syrjäyttää eri väestöryhmiä, pääasiassa työ-
tätekeviä, ottamasta osaa vaaleihin.

Parlamentilla on oikeus julkaista lakeja ja valvoa hallituksen toimintaa.

Tasavallan päämiehenä on presidentti, joka valitaan perustuslain säätämässä järjestyksessä määrätyksi ajaksi. Monarkian maissa jää valtion päämieheksi edelleenkin monarki, mutta hänen oikeuksiaan on jo rajoitettu ja parlamentti valvoo hänen toimiaan.

Niitä porvarillisia tasavaltoja, joissa muodollisesti on tunnustettu yleinen äänioikeus ja perustuslailla julistettu kansalaisten alkeelliset demokraattiset oikeudet, nimitetään demokraattisiksi tasavalloiksi. Demokraattinen tasavalta, parlamentti, yleinen äänioikeus — kaikki tuo on ollut, kuten Marx, Engels, Lenin ja Stalin ovat aina sanoneet, huomattavaa edistystä feodaaliseen järjestelmään verrattuna. Ne ovat antaneet proletariaatille mahdollisuuden saavuttaa sen yhteenliittyneisyyden ja järjestyneisyyden, joita ilman ei voida käydä taistelua kapitalistista järjestelmää vastaan. **Mutta porvarillinen demokraattinen tasavalta, samoin kuin kaikki muutkin porvarillisen valtion muodot, on kapitalistien vallan lujittamisen välikappale.** Luonnehtiessaan Amerikan Yhdysvaltoja, tuota vanhinta porvarillis-demokraattista tasavaltaa, Lenin kirjoitti: „eikä missään niin kuin tuossa maassa..., ei missään pääoman valta, miljardimiesten pienen ryhmän valta koko yhteiskunnan yli ilmene niin karkeasti, niin avoimena lahjusjärjestelmänä kuin Amerikassa. Pääoma, kun se kerran on olemassa, hallitsee koko yhteiskuntaa, eikä mikään demokraattinen tasavalta, ei mikään äänioikeus muuta asian ydintä”.

Työtätekeville ei ole samantekevää, millainen on porvarillisen valtion muoto. Kun heillä niinsanotussa „porvarillis-demokraattisessa tasavallassa” on eräitä alkeellisia demokraattisia oikeuksia ja he muodostavat omia järjestöjään, niin fasistisissa valtioissa he elävät sellaisen sorron alaisuudessa, joka on keskiajan synkimpienkin aikojen feodaalista sortoa raskaampaa. Fasistisissa valtioissa (jollaisia olivat esimerkiksi toisessa maailmansodassa voitettut Hitler-Saksa ja Italia) työtätekevät ja yhteiskunnan kaikki edistysmieliset kerrokset elivät mitä julmimman terrorin oloissa eikä heillä ollut alkeellisiakaan oikeuksia eikä vapauksia. **Mutta niin fasistinen valtio kuin myös porvarillis-demokraattinen tasavalta, vaikka ne muodoltaan eriävätkin toisistaan, ovat kuitenkin saman porvarillisen riistovaltion historiallisen muodon eri muunnoksia.**

Fasistinen diktatuuri on sen saman kapitalistiluokan, jolle kuuluu valta myöskin porvarillis-demokraattisessa tasaval-

lassa, kaikkein taantumuksellisimpain ja imperialistisimpain piirien avointa terroristista diktatuuria. Fasistisen valtion johdossa on hallitsevan fasistikoplan päämies („führer”), joka on valvonnan yläpuolella oleva ja vastuusta vapaa yksinvaltainen diktaattori, sillä fasistisessa valtiossa ei ole sellaisia valtioelimiä, joilla olisi oikeus kumota hänen päätöksiiän tai valvoa hänen toimiaan. Mutta tosiasiallisesti tuo diktaattori ei ollut vain kapitalististen monopolien valtaannostama, vaan hän oli myös niiden luotettu käskyläinen ja tahdon täyttävä.

Fasistinen diktatuuri voidaan pystyttää niin monarkiamuodon (fasismin valtakauden Italia) kuin tasavaltamuodonkin vallitessa (nykypäivien Portugali).

Ei ole sattuma, että fasismi ilmaantuu juuri imperialisminkin kaudella, s.o. silloin, kun kapitalismi on muuttunut kuolevaksi, mätäneväksi kapitalismiksi. Näissä oloissa porvaristo alkaa tuntea maaperän epävarmaksi jalkainsa alla. Ja työväenluokka, joka on kasvanut määrällisesti ja oppinut puolustamaan sekä omia että kaikkien työtätekevien etuja, käyttää hyväkseen porvarillisen valtion rajoitettua, muodollista demokratiaa taistellessaan oikeuksiensa puolesta, kun kapitalistit hyökkäävät niiden kimppuun, ja taistelussa imperialismia vastaan. Kapitalismin tällä asteella porvaristo alkaa jyrkästi kääntyä taantumuksen* kannalle kaikilla aloilla. Fasisminkin pystyttäminen onkin mitä avointa kapitalistien kieltäytymistä demokratiasta.

Mutta porvarillisesta demokratiasta kieltäytyminen ei tapahdu kaikissa kapitalistisissa maissa yhtä avoimesti kuin fasistisissa valtioissa. Sodanjälkeisen kauden Yhdysvaltojen ja Englannin esimerkistä nähdään, miten tuo olemukseltaan samanlainen demokratiasta kieltäytyminen tapahtuu toisin, salatummassa muodossa, nimittäin „demokratian puolustamisen” valheellisin tunnuksin. Niinpä, vedoten valheellisesti demokratian puolustamisen välttämättömyyteen, hallitukset vainoavat noissa maissa edistysmielisiä toimihenkilöitä sekä edistyksellisiä järjestöjä ja suosivat kaikin keinoin lukuisia fasistisia järjestöjä sekä niiden rikollista toimintaa. „Demokratian puolustamisen” varjolla noissa maissa julkaistaan työläisiä ja kommunisteja vastaan suunnattuja lakeja, joilla

* T a a n t u m u s (politiikassa) merkitsee palaamista vanhaan komentoon käymällä ankaraa taistelua kaikkea uutta, edistyksellistä vastaan ja tukahduttamalla vallankumouksellista liikettä.

hävitetään joukkojen mitä tärkeimmät demokraattiset saavutukset.

Miltei jokaisen porvarillisen valtion historiassa ovat hallitusmuodot ja valtiojärjestelmät vaihtuneet monta kertaa. Mutta valta on kuitenkin jäänyt aina porvariston käsiin, ja se on käyttänyt sitä herruutensa lujittamiseen.

Marxismi-leninismi opettaa, että ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston voi hävittää vain sen tuloksena, että kukistetaan väkivaltaisesti riistäjäluokkien herruus ja siirretään yhteiskunnan valtiollinen johtaminen työväenluokan käsiin. Se onkin toteutettu ensi kertaa historiassa meidän maassamme bolshevikkipuolueen johdolla.

9. Kapitalismin aikakausi lähenee loppuaan.

Lokakuun Suuri sosialistinen vallankumous vuonna 1917 kukisti kapitalistien ja tilanherrojen vallan maapallon yhdellä kuudesosalla. Se avasi kaikkien kansojen silmät näkemään, että kapitalismin aikakausi lähenee loppuaan. Sosialistisen neuvostovaltion luominen maassamme merkitsi tuhoisaa iskua kapitalismin järjestelmälle koko maailmassa.

Sosialistinen neuvostovaltio on maailman ensimmäinen valtio, joka ei ole välikappaleena ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston lujittamiseksi, vaan välikappaleena kaikenlaisen riiston hävittämiseksi. Sosialistinen neuvostovaltio on tehnyt työläisistä ja talonpojista maansa täydellisiä isäntiä ja osoittanut siten koko työtätekevälle ihmis-kunnalle kapitalistien ja tilanherrain ikeestä vapautumisen tien.

Monet muiden maiden kansat, jotka vielä joku aika sitten kituivat riistovaltioiden ikeenalaisuudessa, ovat ottaneet opikseen meidän valtiomme kokemuksen ja käyttäneet sitä hyväkseen. Niinpä monessa maassa, nimittäin Puolassa, Bulgariassa, Romaniassa, Tshekkoslovakiassa, Unkarissa ja Albaniassa, jotka Neuvostoliiton saavuttaman voiton ansiosta saivat mahdollisuuden ratkaista vapaasti kysymyksen valtiorakenteestaan, on toisen maailmansodan tuloksena pystytetty uusi valtiotyyppi — kansandemokratian valtio. Kansandemokratian luonteenomaisena piirteenä on se, että valta kuuluu kaupungin ja maaseudun työtätekeville. Kansandemokratian valtiot ovat lähteneet varmoina kulkemaan sosialismin rakentamisen tietä.

Ensimmäisiä sosialismia kohti suuntautuvia askelia noissa maissa oli suurteollisuuden, pankkien ja kulkulaitoksen kansallistaminen (s.o. siirtäminen valtion käsiin) sekä aikaisemmin tilanherroille ja kapitalisteille kuuluneen maan antaminen talonpojille.

Kansandemokratian valtiot syntyivät Neuvostoliiton historiallisen voiton tuloksena, jonka se sai näitä maita orjuudessa pitäneen Saksan fasismin aseellisista voimista. Voimallisen sosialistisen neuvostovaltion olemassaolo on vaikuttanut ratkaisevasti ei ainoastaan näiden valtioiden syntymiseen, vaan myös niiden koko kehitykseen. Ilman veljellistä tukea Neuvostoliiton taholta kansandemokratian maat olisivat jo aikoja sitten joutuneet imperialististen valtioiden uhreiksi.

Kansandemokratian valtioiden muodostaminen antoi uuden iskun kapitalistiselle järjestelmälle. Se on entistä voimakkaampi todiste siitä, että kapitalistinen järjestelmä kulkee kiertämätöntä perikatoaan kohti. Tulevaisuus kuuluu sosialismille ja todelliselle demokratialle.

Kun siis kaikki ennen vuotta 1917 olemassaolleet valtiot olivat olleet riistovaltioita, niin nyt on tilanne jyrkästi muuttunut. Kapitalismi heikkenee yhä enemmän, mutta sosialismin ja demokratian voimat vahvistuvat entisestään ja kasvavat koko maailmassa.

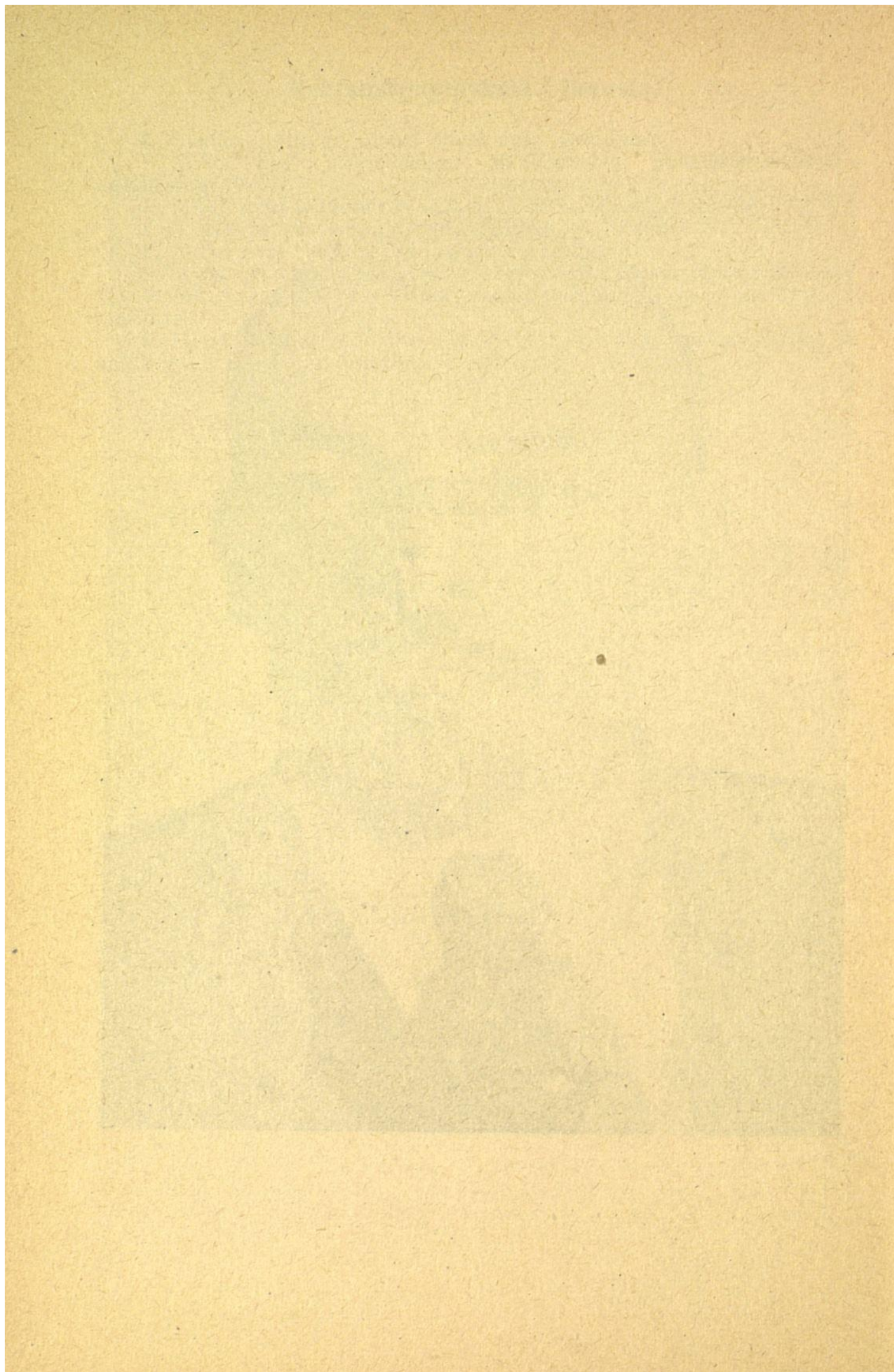
Amerikan Yhdysvaltojen imperialistiset piirit, jotka pyrkivät pystyttämään oman maailmanherruutensa, esiintyvät Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan — noita imperialistien anastuspolitiikan toteuttamisen tiellä olevia pääesteitä vastaan — suunnatun uuden maailmansodan alkuunpanijoina ja lietsojina. Eurooppalaisten ja muiden porvarillisten valtioiden taantumukselliset voimat liittoutuvat yhteen amerikkalaisen imperialismiin ympärille. Kaikkien porvarillisten valtioiden väestön edistyksellinen osa sitävastoin käy taistelua imperialistisia suunnitelmia vastaan ja pyrkii lähentymään Neuvostoliittoa sekä uuden demokratian maita. Siten on muodostunut kaksi vastakkaista leiriä. Toinen niistä on Yhdysvaltojen ja Englannin johtama demokratianvastainen ja imperialistinen leiri. Toinen on Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden johtama demokraattinen ja imperialisminvastainen leiri. Demokratian ja sosialismin voimat ovat suuremmat kuin vihollisleirin voimat, ja ne lujittuvat päivä päivältä.

Kertauskysymyksiä I luvusta.

1. Ovatko valtio ja oikeus olleet aina olemassa?
2. Mitkä ovat esivaltiollisen alkukantaisen yhteisöjärjestelmän erikoispiirteet?
3. Mitkä syyt määräisivät valtion ja oikeuden syntymisen?
4. Selittäkää riistovaltion perustehtävät ja -funktiot.
5. Mitkä ovat riistovaltion historialliset muodot?
6. Missä suhteessa feodaalinen valtio eroaa orjanomistajavaltiosta?
7. Miten porvarillinen valtio eroaa feodaalisesta ja orjanomistajavaltiosta?
8. Missä maissa ja milloin syntyivät kansandemokratian valtiot ja mitkä ovat niiden luonteenomaiset piirteet?

II luku.

NEUVOSTOVALTIO ON UUDEN-, KORKEAMMAN- TYYPPIINEN VALTIO.

1. Neuvostovaltio on Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen tulos.

Neuvostovaltio on maailman ensimmäinen valtio, jossa valta kuuluu kaupungin ja maaseudun työtätekeville ja jossa työtätekevät ovat maan kaikkien rikkauksien täydellisiä isäntiä. Neuvostomaassa ei ole ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa eikä oikeudettomia ja sorrettuja kansoja.

Maailmassa ei ole ennen vielä ollut sellaisia valtioita kuin on meidän valtiomme. Se on aivan uusi, nimittäin sosialistinen valtio.

Historia tuntee tosin sellaisen valtion järjestämiskokeuksen, joka oli sosialistisen valtion itu. Se oli Pariisin Kommuuni, jonka Ranskan pääkaupungin kapinaannoussut työväenluokka järjesti vuonna 1871. Mutta se oli olemassa vain 72 päivää, ja vastavallankumouksellinen porvaristo kukisti sen, ennen kuin se ehti lujittua ja todistaa tämän-tyyppisen valtion etevämmyyden.

Neuvostovaltio syntyi vuoden 1917 Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton tuloksena, vallankumouksen, joka hävitti maassamme tilanherrojen ja kapitalistien herruuden. Historia tuntee useita vallankumouksia. Mutta ei yksikään noista menneisyydessä voittaneista vallankumouksista tuonut työtätekeville todellista vapautta. Kukistetun riistäjäluokan sijalle tuli toinen riistäjäluokka. „Vain meidän neuvostovallankumouksemme, vain meidän

Lokakuun vallankumouksemme asetti kysymyksen siten, että ei ole vaihdettava riistäjiä toisiin, ei ole vaihdettava riiston muotoa toiseen, vaan on juurineen poistettava kaikenlainen riisto, juurineen hävitettävä kaikki ja kaikenlaiset riistäjät, kaikki ja kaikenlaiset pihatat ja sortajat, sekä vanhat että uudet” (Stalin).

Bolshevikkipuolueen johdolla, joka oli vuosikymmeniä taistellut maanalaisuuden oloissa tsaarinvaltaa ja porvaristoa vastaan, voitti Pietarissa (nykyisessä Leningradissa) lokakuun 25 (marraskuun 7) päivänä 1917 työläisten, sotilaiden ja matruusien aseellinen kapina. Koko maan työtätekevät tukivat yksimielisesti vallankumouksellista Pietaria. Porvariston ja tilanherrain valtion olemassaolo päättyi. Muodostettiin uusi, sosialistinen neuvostovaltio. Vanha valtiokoneisto murskattiin. Valta siirtyi kaikkialla työväen, sotilaiden ja talonpoikain edustajain Neuvostojen käsiin. Valtiovallan ylimmäksi elimeksi tuli **Neuvostojen Yleisvenäläinen edustajakokous** ja edustajakokousten välisenä aikana **Neuvostojen Yleisvenäläinen Toimeenpaneva Keskuskomitea**, joka valittiin Neuvostojen edustajakokouksessa. Maan hallitsemista varten muodostettiin **työväen ja talonpoikain hallitus — Kansankomissaarien Neuvosto, jota johti Lenin**. Yhdessä Leninin kanssa hallituksen kokoonpanoon valittiin myös toveri Stalin. Vanha porvariston ja tilanherrain oikeus lakkautettiin. Lakkautettujen vanhojen lakien tilalle, jotka olivat varmistaneet tilanherrain ja kapitalistien herruuden, Neuvostovaltio alkoi jo heti ensi päivästä lähtien säätää uusia lakeja. Nämä uudet lait ja päätökset, jotka kaikki yhdessä muodostavatkin sosialistisen neuvosto-oikeuden, ilmaisivat työväenluokan ja sen johtaman työtätekevän talonpoikaiston tahtoa. Neuvostovallan julkaisemat lait varmistivat sosialistisen vallankumouksen saavutukset, työtätekeville edullisen ja mieluisan uuden yhteiskunnallisen järjestelmän.

2. Lenin ja Stalin — sosialistisen valtion suuret perustajat ja johtajat.

Lokakuun sosialistisen vallankumouksen voitosta ja sosialistisen neuvostovaltion syntymisestä meidän maamme on kiitollisuuden velassa **Leninille ja Stalinille**, heidän nerokkaalle johtotaidolleen. Jo ennen Lokakuun sosialistista vallankumousta, nimittäin huhtikuussa 1917, Lenin, pitäen

lähtökohtanaan vuoden 1871 Pariisin Kommuunin koke-
musta sekä niiden Neuvostojen kokemusta, joita vallan-
kumoukselliset joukot olivat muodostaneet vuoden 1905
porvarillis-demokraattisen ja vuoden 1917 Helmikuun vallan-
kumouksen kaudella, osoitti, että Neuvostot ovat proleta-
riaatin diktatuurin valtiomuoto. Lenin oli neuvostovaltion
syntymishetkestä ja viimeisiin elonpäiviinsä saakka Kansan-
komissaarien Neuvoston puheenjohtajana, s.o. työväen ja
talonpoikain hallituksen päämiehenä. Kuolema katkaisi
tammikuun 21 päivänä vuonna 1924 Leninin mainion elä-
män, jonka hän oli uhrannut kokonaan taistelulle työtä-
tekevien onnen puolesta. Lenin ei saanut itse suunnata ja
viedä päätökseen aloitettua sosialistista rakennustyötä eikä
hänen hahmoittelemaansa nerokasta sosialismin rakentami-
sen suunnitelmaa maassamme. **Mutta sen, mitä Lenin ei
ennättänyt tehdä, on tehnyt hänen suuri oppilaansa ja työ-
toverinsa — toveri Stalin.**

Sosialistisen valtion koko historia liittyy eroittamatto-
masti Stalinin nimeen. Jo heti ensi päivinä Lokakuun vallan-
kumouksen voiton jälkeen toveri Stalin valittiin yhdessä
Leninin kanssa työväen ja talonpoikain hallituksen kokoon-
panoon, jossa hän johti siihen aikaan mitä vastuunalai-
sinta toimialaa — Kansallisuusasiain Kansankomissariaattia.
Tuolla Kansankomissariaatilla oli valtava merkitys neuvosto-
vallan kansallisuuspolitiikan käytännöllisessä toteuttamisessa.
Kansallisuusasiain Kansankomissariaatti teki suuren työn
keskinäisen luottamuksen ja vankan ystävyuden lujittami-
seksi maamme kansojen välillä ja loi siten edellytykset
kansojen lujalle yhteenliittymiselle Venäjän Sosialistiseksi
Federatiiviseksi Neuvostotasavallaksi (VSFNT:ksi) ja sit-
temmin Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi (Neu-
vostoliitoksi).

Yhdessä Leninin kanssa toveri Stalin rakensi ja lujitti
Punaista Armeijaa sekä johti Neuvostomaan puolustusta.
Lenin ja puolue lähettivät Stalinin kansalaissodan ratkaise-
vimille rintamille, ja hänen johdolla tuli turvatuksi voitto
vihollisesta.

Leninin kuoleman jälkeen toveri Stalin johti hänen
itsensä ja Leninin laatimien suunnitelmien toteuttamista:
siihen saakka takapajulle jääneen maan muuttamista edis-
tyneeksi, mahtavaksi, riippumattomaksi valtioksi. Toveri
Stalinin johdolla ja hänen nerokkaiden suunnitelmiensa

mukaan Neuvostoliitossa toteutettiin maan sosialistinen teollistaminen ja maatalouden kollektivisointi.

Kansamme on kiitollisuudenvelassa toveri Stalinille myös mitä julmimpien kansanvihollisten — trotskilaisten, zinovjevilaisten ja buharinilaisten — paljastamisesta ja vaarattomiksi tekemisestä, vihollisten, jotka taitavasti naamioituneina häiritsivät sosialistista rakennustyötä ja tekivät hajoitustyötä ulkomaisten vakoilulaitosten antamien tehtävien mukaisesti.

Me olemme kiitollisuudenvelassa toveri Stalinin nerokkaalle johtotaidolle sosialismin voitosta, maamme muuttamisesta voittamattomaksi linnakkeeksi ulkoisille vihollisille.

Toveri Stalinin välittömällä johdolla meidän kansamme sai puolustetuksi oman valtionsa, pelasti vapautensa, kunniansa ja riippumattomuutensa, kaikki suurenmoiset saavutuksensa ja teki tyhjiksi maamme kimppuun hyökänneen kavalan vihollisen — fasisti-Saksan ja sen liittolaisten — ihmisvihaajien suunnitelmat.

Nerokkaat tiedemiehet Lenin ja Stalin rakensivat tieteellisille perusteille käytännöllisen toimintansa joukkojen järjestämisessä sekä neuvostovaltion luomisessa ja johtamisessa. Meidän valtiomme voima ja mahti on siinä, että sen organisatiomuotojen sekä politiikan perustana on ainoa oikea ja kaikkivoipa Marxin—Engelsin—Leninin—Stalinin oppi.

3. Yhteiskunnan valtiollinen johtaminen socialistisessa valtiossa.

Sata vuotta sitten tieteellisen sosialismin suuret perustanlaskijat Marx ja Engels todistivat kumoamattomasti, että sorrettu ja kapitalistien riistämä proletariaatti on juuri se luokka, jonka kutsumuksena on tulla kapitalismin haudankaivajaksi ja sosialistisen yhteiskunnan luojaksi. Tuohon tehtävään, sanovat Marx ja Engels, on työväenluokkaa valmistanut sen kapitalismia vastaan käymän taistelun koko historia. Tämä on kaikkein järjestynein luokka, jolla on suurin vallankumouksellisen taistelun kokemus. Tämä on ainoa luokka, joka voi yhdistää ympärilleen ja viedä mukanaan kaikki työtätekevät. Pitäen sitä lähtökohtanaan Marx ja Engels loivat opin **proletaarisesta vallankumouksesta ja proletariaatin diktatuurista**. Se on oppi proletariaatin suorittamasta valtiiovallan valtaamisesta, riistojärjestelmän valtio-

koneen murskaamisesta, uuden valtion luomisesta sekä sosialismin ja sittemmin myös kommunismin rakentamisesta.

Kehittäen ja rikastuttaen Marxin ja Engelsin oppia proletariaatin luokkataistelun uusissa oloissa Marxin ja Engelsin asian nerokkaat jatkajat Lenin ja Stalin ryhtyivät jo paljoa ennen Lokakuun vallankumousta valmistamaan Venäjän työväenluokkaa tilanherrain ja kapitalistien valtion kukistamiseen ja proletariaatin suorittamaan vallan valtaamiseen.

Jokainen valtio on välikappale, jonka avulla määrätty luokka johtaa yhteiskuntaa, s.o. toteuttaa diktatuuriaan. Proletariaatin diktatuuri on edistyneimmän luokan — työväenluokan, kaikkien työtätekevien luonnollisen ystävän ja liittolaisen, toteuttamaa yhteiskunnan valtiollista johtamista.

Proletariaatin diktatuuri on välttämätön kukistettujen riistäjäin vastarinnan nujertamiseksi, ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston hävittämiseksi ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamiseksi sekä siirtymiseksi vähitellen kommunismiin. Se on välttämätön myös voittaneiden työläisten ja talonpoikain puolustamiselle vihamielisen kapitalistisen ympärysketjun taholta tulevalta hyökkäykseltä.

Työväenluokan diktatuurin korkein periaate, sanovat Lenin ja Stalin, on **työväenluokan ja talonpoikaiston liitto. Johtava osuus tässä liitossa kuuluu työväenluokalle.** Bolshevikkien puolueen johtaman työväenluokan ohjauksella ja sen avustuksella maamme talonpoikaisto vapautui kaikista riiston muodoista ja siirtyi sosialistisen maatalouden raiteille. Työväenluokan ja talonpoikaiston liitto on eräs neuvostovaltion voiman suurimpia lähteitä. Tuon liiton lujuus ja murtumattomuus tulivat täydellisesti vahvistetuiksi Suuren Isänmaallisen sodan vuosina. Valtiotamme ei pelota mikään, kun on olemassa niin vankka liitto näiden maamme kahden ystävyysuhteissa olevan luokan välillä.

Valtiomme yhtenäisyyttä ja mahtia on lujittanut myös maamme monilukuisten kansojen luja liitto. Työväenluokka, joka vihaa kaikkea sortoa, teki heti ensi päivinä valtaantulonsa jälkeen lopun tsaarin Venäjällä ja porvarillisen Väliaikaisen hallituksen aikana toteutetusta kansaliisuuksien eriarvoisuuden ja sortamisen politiikasta. Maamme kansojen ystävyys, joka on syntynyt ja lujittunut neuvostovallan vuosina, on neuvostovaltion suurenmoisia saavutuksia.

4. Neuvostovaltio on maailman demokraattisin valtio.

Meidän valtiomme on maailman demokraattisin valtio. Toteuttaessaan yhteiskunnan valtiollista johtamista (diktatuuria) työväenluokka heti valtaantulonsa ensi päivistä lähtien veti mukaansa valtion hallitsemiseen mitä laajimmat työtätekevien joukot. Työväenluokan diktatuurin valtiomuotona on Neuvostojen tasavalta.

Neuvostot ovat kaikkein joukkoluontoisimpia järjestöjä, jotka yhdistävät ympärilleen kaikki työtätekevät ja turvaavat kansanjoukkojen todellisen osallistumisen valtiollisten asiain hoitoon. Neuvostovallan pystyttäminen merkitsi uuden-, korkeammantyyppisen demokratian, nimittäin sosialistisen neuvostodemokratian, pystyttämistä. Tämän demokratian erikoisuutena on se, että ensi kertaa maailmassa juuri työtätekevät tulevat osallistumaan vakituisesti ja ratkaisevasti valtion hallitsemiseen.

Porvaristo ei ole lainkaan kiinnostettu tuollaisesta laajojen joukkojen saamisesta osallistumaan maan hallitsemiseen. Se onkin käsitettävää. Ei voida turvata vähemmistön diktatuuria, jos väestön riistetyllä enemmistöllä on ratkaiseva osuus valtiollisissa asioissa. Siksi porvarillinen demokratia julistaa vain muodollisesti, s.o. sanoissa, kaikkien kansalaisten oikeuksien tasa-arvoisuuden, mutta ei turvaa työtätekeville näiden oikeuksien hyväksikäyttämistä käytännössä. Ei voi olla edes puhettakaan mistään kansan täysivallasta porvarillisissa valtioissa, sillä käytännössä porvarillinen demokratia johtaa porvariston täysivallan lujittamiseen. Kansan koko osallistuminen siellä valtion asioihin rajoittuu itseasiassa oikeuteen äänestää vaaleissa kerran monessa vuodessa. Sitä paitsi työtätekevät eivät juuri milloinkaan voi asettaa porvariston edustaja-ehdokkaiden vastapainoksi omaa ehdokastaan, ja heidän on pakko joko pidättäytyä äänestämästä tai äänestää jonkun porvariston ehdokkaan puolesta.

Tähän on lisättävä, että porvarillinen demokratia ei ole ainoastaan muodollista, vaan se on myös rajoitettua. Se sisältää joukon sellaisia rajoituksia ja varauksia, jotka avoimesti syrjäyttävät työtätekevien varsin huomattavan osan tai vieläpä enemmistönkin vaaleihin osallistumasta. Sosialistisen neuvostodemokratian periaatteellinen erikoisuus, sen paremmuus porvarilliseen demokratiaan verrattuna sisältyykin juuri siihen, että se takaa käytännössä, eikä

vain sanoissa, työtätekevien joukkojen päätösvaltaisen osallistumisen valtion asioihin.

Meidän kansamme ei ainoastaan valitse vapaasti edustajiaan ylimpiin ja paikallisiin valtaelimiin, vaan myöskin hallitsee maata, sillä kaikki valta valtiossa kuuluu juuri kaupungin ja maaseudun työtätekeville, työtätekevien edustajain Neuvostojen kautta (Neuvostoliiton Perustuslain 3. pykälä).

Neuvostodemokratian ja porvarillisen demokratian periaatteellisena eroavaisuutena on se, että neuvostodemokratia on tosiasiallista demokratiaa, s.o. demokratiaa teoissa eikä sanoissa. Neuvostodemokratia turvaa maassamme julistettujen kansalaisoikeuksien toteuttamisen ja työtätekevän kansan todellisen täysivallan; kaikilla valtion hallussa olevilla aineellisilla varoilla se takaa työtätekeville mahdollisuuden käyttää hyväkseen oikeuksiaan. Siinä tulee esille neuvostodemokratian sosialistinen luonne. Neuvostodemokratia on kaikkein laajinta ja johdonmukaisinta demokratiaa.

5. Stalinin oppi sosialistisen valtion perusvaiheista, -tehtävistä ja muodoista.

Neuvostovaltio on kulkenut monimutkaisen kehitystien. Toveri Stalin sanoo, että on välttämätöntä erottaa toisistaan kaksi päävaihetta sosialistisen valtion kehityksessä.

Ensimmäinen vaihe on se kausi, jota kesti Lokakuun sosialistisesta vallankumouksesta riistäjäluokkien hävittämiseen saakka. Silloin oli valtiomme perustehtävänä vallastasyöstyjen riistäjäluokkien vastarinnan kukistaminen, maanpuolustuksen järjestäminen ulkoista hyökkäystä vastaan, teollisuuden ja maatalouden kuntoonpalauttaminen ja edellytysten valmisteleminen kapitalististen ainesten hävittämiseksi. Tämä määräsi silloin myös valtion kaksi perustehtävää eli-funktiota (valtion funktio on sen toiminnan määrätty ala).

Ensimmäinen näistä valtion kahdesta silloisesta perustehtävästä oli **vallastasyöstyjen riistäjäluokkien kukistaminen maan sisällä**. Ilman sitä ei olisi voitu ratkaista sosialismin rakentamisen tehtäviä. Toisena perustehtävänä oli **maan puolustaminen ulkoapäin tulevilta hyökkäyksiltä**. Nämä valtiomme kaksi perustehtävää sen ensimmäisessä kehitysvaiheessa muistuttavat jossain suhteessa porvarillisen valtion perustehtäviä, mutta ne muistuttavat niitä vain ulkonaisesti. Olemukseltaan ne sitävastoin ovat peräti erilaiset. Porvarilli-

nen valtio myöskin täyttää maan sisällä olevien luokkavihollisten nujertamisen tehtävää. Mutta sellaisia siellä ovat **työtätekevät** luokat, jotka muodostavat väestön **enemmistön**, ja niiden nujertamisen tarkoituksena on turvata riistojärjestelmän ja riistäjain, s.o. väestön vähemmistön, herruuden säilyttäminen. Meidän valtiomme sitävastoin nujersi **riistävän vähemmistön** työtätekevän enemmistön etujen nimessä. Yhtä oleellinen ero on myös valtiomme täyttämän puolustus-tehtävän ja porvarillisten valtioiden ulkoisen tehtävän välillä. Toteuttaessaan maansa aseellista puolustamista riistovaltio puolustaa **hallitsevan vähemmistön** rikkauksia ja etuoikeuksia. Neuvostovaltio puolustaa ulkoapäin tulevilta hyökkäyksiltä **työtätekevän enemmistön** etuja. Samalla on muistettava, että porvarillisen valtion ulkoiseen tehtävään ei sisälly ainoastaan eikä edes niinkään paljon oman maan puolustaminen ulkoapäin tulevilta hyökkäyksiltä kuin oman maa-alueensa laajentaminen muiden maiden maa-alueiden kustannuksella. Neuvostovaltiolle taas tuollaiset pyrkimykset ovat vieraita, ja se ei ainoastaan ole itse pyrkimättä tuollaisiin anastuksiin, vaan käy myös kansainvälisellä areenalla johdonmukaista taistelua kaikkia imperialistisia kansojen orjuuttamissuunnitelmia vastaan ja puolustaa yleistä rauhaa ja kansojen vapaata kehitystä.

Ensimmäisessä kehitysvaiheessa valtiollamme oli vielä kolmaskin tehtävä, nimittäin valtioelintemme **taloudelliso-organisatorinen työ sekä kulttuuri- ja kasvatustyö**. Mutta silloin se ei voinut vielä kehittyä laajaksi, sillä ensivuoroisina tehtävinä oli vallastasyöstyien luokkien nujertaminen ja hävittäminen sekä maan puolustaminen.

Toinen vaihe valtiomme kehityksessä on kaupungin ja maaseudun kapitalististen aineiden hävittämisen kausi, joka kestää sosialistisen talousjärjestelmän täydelliseen voittoon ja uuden Perustuslain hyväksymiseen saakka. Tämän kauden perustehtävänä on sosialistisen talouden järjestäminen koko maassa ja kapitalististen aineiden viimeisten jätteiden hävittäminen, kulttuurivallankumouksen järjestäminen, täysin nykyaikaisen armeijan järjestäminen maanpuolustusta varten.

Sosialismin voitto aiheutti myös valtion perustehtävien muuttumisen sen ensimmäiseen kehitysvaiheeseen verrattuna. **Sotilaallisen kukistamisen tehtävä** maan sisällä **jäi pois, kuoli**, sillä riistäjiä ei enää ollut olemassa eikä ollut ketään kukistettavana. Kukistamistehtävän sijaan tuli valtion tehtä-

väksi **socialistisen omaisuuden varjeleminen**, kansan omaisuuden varjeleminen varkailta ja rosvoilta. Maan puolustamisen tehtävä ulkoapäin tulevilta hyökkäyksiltä on säilynyt täydellisesti. Se merkitsee, että ovat säilyneet meidän mainehikas Neuvostoarmeijamme, Sotalaivastomme ja Lentolaivastomme sekä myöskin rankaisuelimemme ja tiedustelulaitos, jotka ovat välttämättömät niiden vakoilijain, murhamiesten ja tuholaisten kiinnisaamiseksi, joita porvarillisten valtioiden vakoilulaitokset lähettävät maahamme. Valtioelinten taloudellis-organisatorisen työn sekä kulttuuri- ja kasvatustyön tehtävä on myös säilynyt ja päässyt **täyteen kehitykseensä**. **Valtiomme perustehtävänä maan sisällä toisen vaiheen aikana on rauhallinen taloudellis-organisatorinen työ sekä kulttuuri- ja kasvatustyö**. Mitä tulee armeijaamme, rankaisuelimiimme ja tiedustelulaitokseemme, niin näissä olosuhteissa, sanoo toveri Stalin, „niiden kärki ei ole enää käännetty maamme sisäpuolelle, vaan ulospäin, ulkonaisia vihollisia vastaan”.

Vuosina 1941—1945, sen valapattoisen hyökkäyksen yhteydessä, jonka fasisti-Saksa teki maamme kimppuun, nousi etualalle maanpuolustuksen tehtävä. Koko taloudellis-organisatorinen sekä kulttuuri- ja valistustyö alistettiin maanpuolustuksen tehtäville. Vihollisesta saatu voitto antoi maallemme mahdollisuuden palata jälleen rauhalliseen työhön. Valtiomme perustehtäväksi maan sisällä tuli taas rauhallinen taloudellis-organisatorinen sekä kulttuuri- ja kasvatustyö. Mitä menestyksellisemmin tuota työtä suoritetaan, sitä enemmän lujittuu samanaikaisesti myös maamme puolustuskuntoisuus ja sitä helpommaksi käy toisenkin perustehtävän täyttäminen — maamme puolustaminen ulkoapäin tulevilta hyökkäyksiltä. Valtiomme toinen kehitysvaihe ei siis ole vielä päättynyt, ja valtio täyttää edelleenkin kaikkia tälle toiselle vaiheelle luonteenomaisia tehtäviä.

Neuvostovaltion kehitys on määrännyt myös valtion järjestömuotojen kehityksen, niiden muuttumisen. Näille neuvostovaltion toisessa kehitysvaiheessa tapahtuneille järjestömuotojen muutoksille (niistä puhutaan yksityiskohdaisesti myöhemmin) on luonteenomaista entistä voimallisempi socialistisen demokratian kehitys. Niinpä esimerkiksi ensimmäisessä vaiheessa, jolloin maassamme oli vielä riistäjaluokkia, neuvostovaltion oli ollut pakko kieltää poliittiset oikeudet väestön määrättyltä osalta, nimittäin riistäjiltä, jotka edelleenkin kävivät taistelua neuvostovaltaa vastaan. Toi-

sessä kehitysvaiheessa nuo oikeuksien rajoitukset tulivat tarpeettomiksi, ja ne poistettiin. Maamme kaikki kansalaiset nauttivat yhtäläisillä perusteilla samanlaisia perusoikeuksia, ja heillä kaikilla on samat perusvelvollisuudet valtiota kohtaan.

Meillä on nyt siis täysin uusi, sosialistinen valtio, jollaista historiassa ei ennen ole tunnettu, ja joka suuresti eroaa muodoltaan ja tehtäviltään ensimmäisen vaiheen sosialistisesta valtiosta. Mutta kehitys ei voi pysähtyä tähän, sanoo toveri Stalin. Maamme vastaisesta kehityksestä ja ulkoisen tilanteen muuttumisesta riippuen tulevat muuttumaan myös valtiomme muodot.

6. Neuvosto-oikeus on neuvostokansan tahdon ilmaus.

Sosialistinen neuvosto-oikeus, kuten edellä jo mainittiin, syntyi Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton tuloksena. Neuvostovaltio sääti sen lakkauttamansa riisto-oikeuden tilalle. Aivan ensi hetkestä lähtien, ilmaisten **kansan enemmistön tahtoa** ja varmistuen sosialistisen vallankumouksen saavutukset, neuvosto-oikeudella on ollut valtava merkitys siinä, kun valtiomme on ratkaissut riistäjäluokkien vastarinnan kukistamisen, kansantalouden kuntoonpalauttamisen ja sosialismin rakentamisen tehtäviä.

Sosialismin voiton ajoista lähtien, kun maassamme ei enää ole ollut vastakkaisia, toisilleen vihamielisiä luokkia, **meidän oikeutemme on muuttunut koko kansan tahdon ilmaukseksi**. Se varmistaa valtiomme taloudellisen ja poliittisen perustan ja palvelee valtioelinten rauhallisen taloudellisen organisatorisen sekä kulttuuri- ja kasvatustyön, maanpuolustuksen sekä sosialistisen omaisuuden rosvoajia vastaan käytävän taistelun tehtäviä. Neuvosto-oikeus takaa sosialismin periaatteen toteuttamisen: jokaiselta kykujensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan. Taistellessaan niitä vastaan, jotka suhtautuvat leväperäisesti työhönsä, meidän oikeutemme antaa samanaikaisesti tunnustuksen rehellisille työntekijöille, nostaa maineeseen ja kunniaan oma-aloitteisia taitavia työntekijöitä, jotka työllään tuottavat valtiollemme ja yhteiskunnalle erikoisen suurta hyötyä. Neuvosto-oikeus suojelee kaikin puolin Neuvostoliiton kansalaisten oikeuksia, turvaa heille mahdollisuuden täyttää velvollisuutensa valtiota ja yhteiskuntaa kohtaan sekä auttaa tarmokkaasti taistelun käymistä kapitalismin jätteitä vastaan elämässä ja ihmisten

tietoisuudessa, taistelua ihmisten kommunistisen kasvatuksen alalla.

Neuvosto-oikeudessa saa kirkkaan ilmauksensa yhteiskuntamme laaja demokratismi, kansalaisten tasa-arvoisuus sekä sukupuolesta, rodusta, kansallisuudesta, syntyperästä y.m.s. johtuvien etuoikeuksien ja rajoitusten puuttuminen.

Monien porvarillisten maiden (siinä luvussa myös Amerikan Yhdysvaltojen) oikeus pitää kuolemantuomiota normaalin rankaisukeinona. Neuvosto-oikeus sitävastoin on aina pitänyt kuolemantuomiota vain poikkeuksellisena, tilapäisesti käytettävänä rankaisukeinona kaikkein raskaimmista rikoksista, jotka uhkaavat neuvostovaltaa ja neuvostojärjestelmää. Toukokuun 26 p:nä 1947 julkaistulla asetuksella meillä poistettiin kuolemantuomio rauhan aikana. Kuolemantuomion poistamisen Neuvostoliitossa rauhan aikana aiheutti ensinnäkin se, että viime sodan voitokkaan päättymisen tuloksena turvattiin pitkäaikainen rauha, ja toiseksi maan sisäinen tilanne, jota luonnehtii Neuvostoliiton koko väestön rajaton uskollisuus neuvostosynnyinmaataan ja neuvostohallitusta kohtaan.

Käydessään ankaraa taistelua rikollisuutta vastaan neuvosto-oikeus pyrkii samanaikaisesti uudestikasvattamaan rikoksentehneitä henkilöitä soveltamalla sellaisia rankaisukeinoja, jotka kaikesta ankaruudestaan huolimatta auttavat rikollista palaamaan takaisin oikeaan, rehelliseen elämäntapaan.

Koko meidän oikeutemme olemuksena on stalinilainen huolenpito ihmisestä, hänen tarpeistaan ja eduistaan sekä hänen kykyjensä kehittämisestä. **Neuvosto-oikeus pitää lähtökohtanaan sitä, että meidän maassamme ovat kaikkein arvokkainta pääomaa ihmiset.** Se suojelee neuvostoväen vapautta riistosta, sen valloittamaa oikeutta vapaaseen luovaan työhön omaksi ja koko yhteiskunnan hyväksi. Se varmistaa edellytykset, jotka ovat välttämättömät jokaisen kykyjen täydelliselle kehittymiselle, turvaa avun sairaille, työkykynsä menettäneille, orvoille, sotilaiden perheille sekä työ- ja sotainvaliideille.

Neuvosto-oikeus on uusi oikeus, jollaista historia ei ole ennen tuntenut, oikeus, joka vastaa täydellisesti työtätekevän kansan etuja ja sen käsityksiä oikeudenmukaisuudesta. Meidän oikeutemme on sosialistisen valtion käsissä mitä tärkeimpiä välikappaleita joukkojen kasvattamiseksi ja niiden järjestämiseksi taisteluun kommunismin puolesta.

7. Leninin ja Stalinin puolueen johtava osuus neuvostovaltiossa.

Valtiomme mahdin ja menestyksen tärkeimpiä lähteitä on se, että sillä on sellainen johtava ja suuntaava voima kuin kommunistinen bolshevikkipuolue, jonka Lenin ja Stalin loivat jo ennen sosialistista vallankumousta. Marxisin-leninisin opilla aseistettu ja suurten johtajain johtama bolshevikkien puolue järjesti ja yhdisti lujasti ympärilleen työväenluokan ja kaikkien työtätekevien eturivin kerrokset sekä turvasi Lokakuun vallankumouksen voiton.

Neuvostovaltion muodostamisen ensi päivistä alkaen bolshevikkien puolue on ollut maamme kaikkien valtio- ja yhteiskunnallisten järjestöjen ydinjoukkona, joukkojen järjestäjänä. Se johtaa ja suuntaa kaikkien näiden järjestöjen toimintaa, koko kansan toimintaa maamme edessä olevien tehtävien ratkaisemiseksi, kommunismin rakentamiseksi.

Puolueen uhrautuvainen toiminta työtätekevien hyvinvoinnin hyväksi ja sen oikea politiikka, joka määrää kaikkien suurten toimenpiteiden menestyksen maassamme, ovat niitä tekijöitä, joiden ansiosta bolshevikkien puolue on voittanut puolelleen koko neuvostokansan syvän rakkauden ja rajattoman luottamuksen. Leninin ja Stalinin puolue on ollut joukkojen innoittaja ja koeteltu johtaja niin luovassa rauhanajan työssä kuin myöskin taistelussa kaikkia kansan vihollisia vastaan sekä maamme puolustamisessa kapitalististen valtioiden hyökkäyksiltä. **Puolue turvaa johdollaan aina ja kaikkialla elämän asettamien tehtävien loistavan täyttämisen.** Bolshevikit ovat aina eturiveissä kaikkein vaikeimmilla lohkoilla, ja he ovat esikuvana kansan etujen rajattomasta palvelemisesta.

Kansan keskuudessa nauttimansa arvovallan puolue on ansainnut kaikella toiminnallaan sosialismin voiton puolesta käymässään taistelussa. Leninin ja Stalinin puolue nostatti kansan hävittämään tsarismia, kukistamaan porvariston ja tilanherrain herruuden sekä suorittamaan sosialistisen vallankumouksen ja pelasti Venäjän sitä uhanneelta kohtalolta — joutumasta ulkomaisten imperialistien oikeudettomaksi siirtomaaksi. Leninin ja Stalinin puolueen johdolla meidän kansamme murskasi kansalaissodan vuosina valkokaartilaisten vastavallankumouksen ja ulkomaisten interventtien sotajoukot sekä kunnosti maamme rappiolle joutuneen kansantalouden. Leninin ja Stalinin puolueen johdolla Neuvosto-

liiton työtätekevät ovat stalinilaisten viisivuotiskausien aikana muuttaneet aivan uudeksi maamme ulkonäön ja rakentaneet sosialismin.

Puolueen järjestävä ja suuntaava osuus tuli uudella voimalla esiin Suuren Isänmaallisen sodan kaudella. Puolue yhdisti ja suuntasi kansan kaikki ponnistukset vihollisen murskaamiseen ja voiton saavuttamiseen, ja voitto saavutettiin.

Nyt, sodanjälkeisen rakennustyön kaudella, bolshevikkien puolue suuntaa neuvostokansan kaikki ponnistukset Neuvostoliiton talouden ja kulttuurin edelleen kehittämiseen, se innostaa neuvostoväkeä tarmokkaaseen työhön synnyinmaan hyväksi ja ohjaa menestyksellisesti toveri Stalinin johdolla maattamme kommunismin voittoon kohti.

Neuvostokansan mielestä ei ole mitään sen kunniakkampaa ja ylevämpää kuin bolshevikin nimi, kommunistin nimi. **Kommunistinen bolshevikkien puolue valikoi riveihinsä kaikkein tietoisimpia, etumaisimpia ja aktiivisimpia kansalaisia työväenluokasta ja työtätekevien muista kerroksista.** Vain ne, joilla on puhdas omatunto, ne, jotka ovat loppuun saakka uskollisia työtätekeväälle kansalle ja pyhittäneet kaikki voimansa ja kykynsä kommunismin asialle sekä valmiit uhraamaan epäröimättä vaikka henkensäkin, silloin kun se on välttämätöntä kansan etujen hyväksi, ovat ansainneet kunnian kuulua Leninin ja Stalinin puolueen riveihin.

Kommunistisessa bolshevikkien puolueessa ovat olennoituneet „meidän aikakautemme järki, kunnia, ja omatunto” (Lenin).

8. Neuvostovaltio tärkeimpänä välikappaleena sosialismin rakentamiseksi ja sosialistisen rakennustyön loppuunsaorittamiseksi sekä vähitellen kommunismiin siirtymiseksi.

Socialismin voitto olisi mahdoton ilman sosialistisen neuvostovaltion muodostamista ja lujittamista. Neuvostovaltio sai puolustetuksi Lokakuun vallankumouksen saavutukset taistelussa interventtejä ja sisäistä vastavallankumousta vastaan. Siten se turvasi Leninin ja Stalinin puolueen johdolla ensin kansantalouden kuntoonpalauttamisen ja sitten sosialistisen yhteiskunnan rakentamisen Leninin ja Stalinin laatiman suunnitelman mukaan. **Mutta sosialismi on vasta kommunismin ensimmäinen vaihe.** Meidän puolueemme

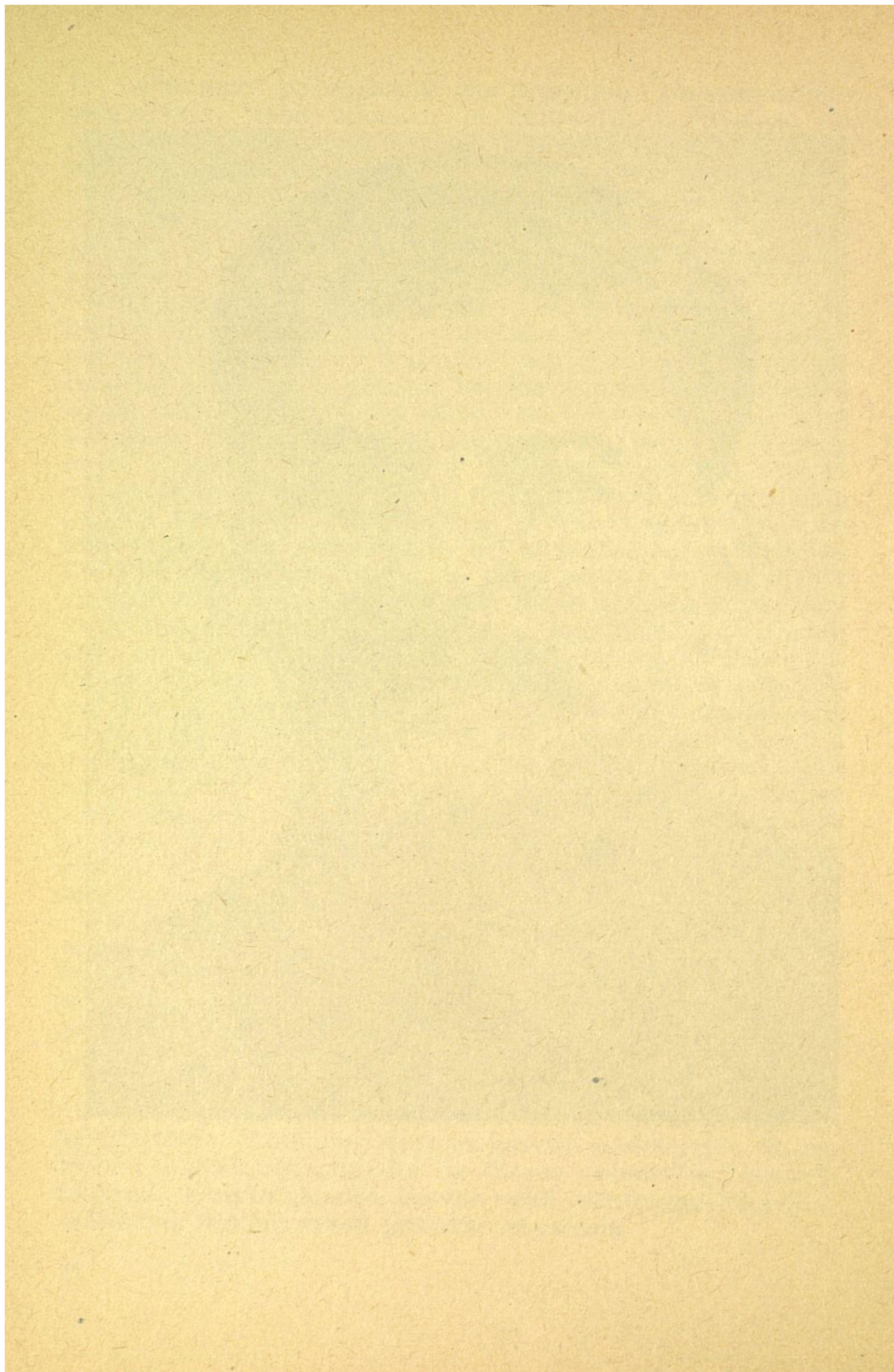
ja valtiomme päämääränä on rakentaa kommunistinen yhteiskunta, jossa talouden ja kulttuurin kehitystaso on oleva niin korkea, että voidaan toteuttaa periaate: „**jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle tarpeittensa mukaan**”. Sitä varten on välttämätöntä tuotannon ja tekniikan voimakas kehitys, joka turvaa myös tuotteiden yltäkylläisyyden, ja yhtä välttämätöntä on myös ihmisten kommunistinen kasvat.

Sosialismin vallitessa talouden taso ei ole vielä riittävän korkea sitä varten, jotta voitaisiin toteuttaa tuo edellämainittu kommunismin periaate. Tämän periaatteen toteuttamista sosialismin aikana haittaavat myöskin ihmisten elämässä ja tietoisuudessa olevat kapitalismin jätteet. Siksi sosialismi vaatii työn tuotteiden jaoittelua seuraavan periaatteen mukaan: „jokaiselta kykyjensä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan”. Tämän Neuvostoliiton Perustuslaissa (pykälä 12) varmistetun periaatteen toteuttaminen meidän maassamme on suuri saavutus kapitalismiin verrattuna. Kapitalismin vallitessa juuri ne, jotka eivät tee työtä, elävät vieraan työn riiston kustannuksella ja anastavat itselleen ylenpalttisesti yhteiskunnallisen työn tuotteita. Ja samaan aikaan ne, jotka tekevät työtä, kaikkien hyödykkeiden välittömät tuottajat — työläiset ja talonpojat, saavat vain vaivaisia muruja, jotka jättävät heidät alituiseen puutteeseen. **Sosialismin vallitessa se, joka tekee työtä paremmin ja enemmän, saa myös yhteiskunnalta enemmän.** Yksilön edut on siis sidottu yhteiskunnan etuihin. Sitä paitsi valtio turvaa jokaiselle mahdollisuuden kohottaa tuotannollista ammattitaitoaan opiskelun kautta ja olla siis entistä hyödyllisempi yhteiskunnalle. Tämä vastaa sekä koko yhteiskunnan että sen kunkin jäsenen yksilöllisiä etuja.

Meidän valtiomme on kyennyt turvaamaan yhteiskunnan perinpohjaisen uudestijärjestämisen sosialistisella pohjalla sen vuoksi, että valta siinä kuuluu työtätekeville, ja sen vuoksi, että valtiollamme on käytettävissään kaikki ne tuotantovälineet, jotka riistovaltioissa ovat kapitalistien omaisuutta.

Neuvostovaltio, jolla on käytettävissään kaikki tuotantovälineet, turvaa talouden kaikkien alojen suunnitelmallisen kehittämisen, tuotannon nopean kasvun sosialistisen järjestelmän lujittamisen pohjalla. Se turvaa sosialistisen kasaantumisen, kansantalouden kasvun sekä kulutuksen keskeyttömän lisääntymisen jatkuvan prosessin.

„Me menemme kauemmaksi, eteenpäin, kommunis-
miin, — sanoo toveri Stalin. — Säilyykö meillä valtio myös-
kin kommunismin kaudella?”

Toveri Stalin vastaa tähän kysymykseen:

„Säilyy, jos ei kapitalistista ympärysketjua ole hävitetty,
jos ei ole poistettu ulkoapäin uhkaavien sotilaallisten päälle-
karkausten vaaraa. Ymmärrettävää kuitenkin on, että
meidän valtiomme muodot tulevat taaskin muuttumaan
sisäisen ja ulkoisen tilanteen muutosten mukaisesti.

Valtio ei säily, vaan kuolee, jos kapitalistinen ympäry-
ketju tulee hävitetyksi, jos se vaihtuu sosialistiseksi ympä-
ristöksi” (S t a l i n).

Kertauskysymyksiä II luvusta.

1. Mikä on peruseroavaisuutena meidän valtiomme ja porvarillisten valtioiden välillä?
2. Milloin ja miten syntyi meidän valtiomme?
3. Millainen on Leninin ja Stalinin osuus valtiomme luomisessa?
4. Mille luokalle ja miksi juuri tälle luokalle kuuluu yhteiskunnan valtiollinen johtaminen Neuvostoliitossa?
5. Mikä on proletariaatin diktatuurin korkein periaate?
6. Miksi meidän valtiomme on kaikkein demokraattisin maailmassa?
7. Mihin sisältyy toveri Stalinin oppi sosialistisen valtion kehityksen perusvaiheista, sen tehtävistä ja muodoista?
8. Mikä ero on neuvosto-oikeuden ja porvarillisen oikeuden välillä?
9. Millainen on kommunistisen puolueen merkitys Neuvostoliitossa?

III luku.

NEUVOSTOPERUSTUSLAIN KEHITYSHISTORIAA.

1. Neuvostoliiton Perustuslaki.

Neuvostoperustuslaki on sosialistisen valtion perustuslaki, joka varmistaa maan yhteiskunta- ja valtiorakenteen, neuvostokansan täysivallan, valtioelinten systeemin, niiden rakenteen ja muodostamisjärjestyksen, kansan osallistumisen valtioelinten muodostamiseen ja toimintaan sekä kansalaisten perusoikeudet ja -velvollisuudet. Neuvostoperustuslaissa on ilmaistu työväenluokan ja kaikkien työtätekevien tahto.

Perustuslain hyväksyy Neuvostoliiton ylin valtaelin. Koska tällä lailla on valtava merkitys maan elämälle, niin sen hyväksymiselle on säädetty järjestys, joka on erilainen kuin tavallisten lakien hyväksymisjärjestys. Neuvostoliiton Perustuslain 146. pykälässä sanotaan, että Neuvostoliiton Perustuslakiin voidaan tehdä muutoksia Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston päätöksellä, joka on tehty sen molempien kamarien vähintään $\frac{2}{3}$ äänten enemmistöllä. Tavallisen lain hyväksymiseksi ja muuttamiseksi sitävastoin riittää yksinkertainen äänten enemmistö.

Kaikkien valtion julkaisemien lakien ja päätösten on vastattava Perustuslakia.

Se osoittaa, mikä merkitys on Perustuslailla, joka on kaiken lainsäädännön perusta.

Kaikki ne lait ja päätökset, jotka valtio on hyväksynyt Perustuslain pohjalla ja jotka sisältävät kaikkia Neuvostoliiton kansalaisia, kaikkia valtioelimiä ja toimihenkilöitä

velvoittavat käyttämissäännöt, muodostavat yhdessä meidän maassamme voimassaolevan oikeuden.

Neuvostoperustuslain historiasta heijastuu kuin peilistä valtiomme historia, sen kehityksen päävaiheet.

2. Ensimmäinen neuvostoperustuslaki.

Ensimmäisenä neuvostoperustuslakina oli Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan (VSNFNT:n) Perustuslaki, joka hyväksyttiin heinäkuun 10 p:nä 1918 Neuvostojen V Yleisvenäläisessä edustajakokouksessa. Tämä Perustuslaki oli määrätynlainen yhteenveto joukkojen luovasta toiminnasta uuden valtion rakentamisessa Leninin ja Stalinin puolueen johdolla. Senpä vuoksi ennen kuin siirrymme tarkastelemaan tätä ensimmäistä neuvostoperustuslakia, meidän on tutustuttava niihin asetuksiin (lakeihin), jotka oli julkaistu ennen Perustuslain hyväksymistä ja jotka valmistelivat Perustuslain luomista. Nuo asetukset varmistivat sosialistisen vallankumouksen voitot, säätivät uuden valtiorakenteen, uudet ihmisten väliset taloudelliset ja oikeussuhteet ja toteuttivat työtätekevien vuosisataiset toiveet.

Jo heti ensimmäisenä päivänä aseellisen kapinan voiton jälkeen Pietarissa, lokakuun 25 p:nä (marraskuun 7 p:nä) 1917, Neuvostojen II Yleisvenäläinen edustajakokous hyväksyi erikoisjulistuksen työläisille, sotilaille ja talonpojille, jossa ilmoitettiin edustajakokouksen ottaneen vallan käsiinsä. „Edustajakokous päättää: kaikki valta paikkakunnilla siirtyy Työväen, Sotilaiden ja Talonpoikain Edustajain Neuvostoilta, joiden on turvattava todellinen vallankumouksellinen järjestys”, — sanottiin julistuksessa.

Samana edustajakokouksen seuraavana päivänä, lokakuun 26 p:nä (marraskuun 8 p:nä), hyväksymällä asetuksella muodostettiin työväen ja talonpoikain hallitus, jota nimitettiin Kansankomissaarien Neuvostoksi. Kansankomissaarien Neuvoston tehtäväksi annettiin maan hallitseminen, ja valtiolämän eri alojen johtamista varten muodostettiin samalla kansankomissariaatit.

Samana päivänä Neuvostojen Edustajakokous hyväksyi asetuksen maasta. Tuolla asetuksella otettiin tilanherroilta maat pois ja annettiin työtätekeväälle kansalle sekä lakkautettiin yksityinen omistusoikeus maahan. Useilla muilla asetuksilla otettiin porvaristolta pois pankit sekä kansallistettiin ulkomaankauppa, kulkulaitos, monet tehtaot, kaivokset

y.m.s. Tuo kaikki tuli koko kansan, koko yhteiskuntaa edustavan sosialistisen valtion omaisuudeksi.

Neuvostovallan asetuksilla toteutettiin työväenluokan pitkäaikainen vaatimus kahdeksantuntisen työpäivän ja jokavuotisten lomien säätämisestä säilyttäen työpalkan, yhteiskunnallisesta vakuutuksesta, joka turvaa työläisille toimeentulon työttömyys- ja sairaustapauksissa ja heidän menetettyä työkykynsä. Entinen, kansan vihaama riist oikeus hävitettiin ja säädettiin uusi oikeus, joka palveli työtätekevien oikeuksien ja vapauden puolustamista. Naisten epätasa-arvoisuus hävitettiin ja ryhdyttiin toimenpiteisiin, jotka oli tähdätty naisen vapauttamiseen ja hänen oikeuksiensa suojelemiseen perheessä ja kaikilla yhteiskunnallisen elämän aloilla.

Neuvostovallan asetuksilla tehtiin loppu maassamme asuvien monilukuisten kansakuntien kansallisesta eriarvoisuudesta ja aikaisemmasta sortamisesta. Hävitettiin kaikki etuoikeudet, joita oli ollut hallitsevaan kansallisuuteen kuuluneilla, ja säädettiin kaikkien kansalaisten tasa-arvoisuus kansallisuudesta riippumatta.

Mitä suurin merkitys neuvostovaltion lujittamisessa ja kehityksessä sekä neuvostomaan ensimmäisen perustuslain valmistelussa oli marraskuun 2 (15) p:nä 1917 hyväksytyllä toveri Stalinin kirjoittamalla ja Leninin ja Stalinin allekirjoittamalla „Venäjän kansojen oikeuksien julistuksella” sekä „Työtätekevän ja riistetyn kansan oikeuksien julistuksella”, jonka Lenin kirjoitti yhdessä Stalinin kanssa ja Neuvostojen III Yleisvenäläinen edustajakokous hyväksyi vuoden 1918 tammikuussa.

„**Venäjän kansojen oikeuksien julistuksessa**” julistettiin leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan periaatteet. Siinä ilmoitettiin, että neuvostovalta tekee lopun vanhasta häpeällisestä väkivallan, sarron ja kansojen toistensa kimppuun yllyttämisen politiikasta ja vaihtaa tämän häpeällisen politiikan julkiseen ja rehelliseen politiikkaan, joka perustuu kansakuntien tasa-arvoisuuden ja niiden itsemäärämisoikeuden tunnustamiseen aina Venäjästä eroamiseen asti.

Leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan periaatteet varmistettiin „**Työtätekevän ja riistetyn kansan oikeuksien julistuksella**”, ja siinä ne saivat entistä laajemman ilmauksen. Tuossa valtiollisesti mitä tärkeimmässä asiakirjassa esitettiin neuvostovaltion järjestämisen peruseriaatteet. Tässä julistuksessa Venäjä julistettiin työväen, sotilaiden ja

talonpoikain edustajain Neuvostojen tasavallaksi. Julistuksessa määriteltiin selvästi neuvostovaltion tehtävä — kaikenlaisen ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston hävittäminen, riistäjien säälimätön kukistaminen, sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän pystyttäminen. Julistus varmisti korkeimman valtaelimen nimessä kaikki tärkeimmät asetukset, jotka oli hyväksytty Lokakuun vallankumouksen voiton päivän jälkeen. Säädettyään neuvostotasavaltojen federation (liiton) perusasettamukset Neuvostojen III Yleisvenäläinen edustajakokous varmisti tässä Julistuksessa joka kansakunnan työläisten ja talonpoikain oikeuden päättää itsenäisesti omassa täysivaltaisessa edustajakokouksessaan sen, haluavatko he ja minkälaisilla perusteilla osallistua federatiorhallitukseen ja muihin neuvostollisiin federatiolaitoksiin.

Kun laadittiin ensimmäisen neuvostoperustuslain tekstiä, liitettiin „Työtekevän ja riistetyn kansan oikeuksien julistus” kokonaisuudessaan Perustuslakiin johdanto-osana. Lenin ja Stalin, joiden johdolla perustuslakivaliokunta toimi, ottivat henkilökohtaisesti ratkaisevasti osaa Perustuslain laatimiseen.

Ensimmäistä neuvostoperustuslakia ei kirjoitettu minkään „suunnitelman” mukaan, sanoi Lenin, sitä ei laadittu kabineteissa, sitä eivät työtekeville tyrkyttäneet väkisin porvarilliset lakimiehet. Tämä Perustuslaki, kuten Lenin sanoi, syntyi luokkataistelun kehityksen kulussa, sitä mukaa kuin kypsyivät luokkaristiriidat. Se oli yhteenveto itse joukkojen luomiskokemuksesta, ja siinä muodollistui lainsäädännöllisessä järjestyksessä kaikki se, mitä oli luotu joukkojen vallankumouksellisen luomistyön prosessissa työväenluokan ja bolshevikkien puolueen johdolla. Varmistaessaan työtekeville täydellisesti kaikki oikeudet vuoden 1918 VSFNT:n Perustuslaki kielsi julkisesti äänioikeuden riistäjiltä ja heidän apureiltaan. Niissä oloissa se oli välttämätöntä sen vuoksi, että riistäjät, jotka eivät halunneet mukautua valta-asemansa menetykseen, kävivät raivokasta taistelua neuvostovaltaa ja kansan vallankumouksellisia voittoja vastaan. Perustuslaki esitti neuvostovaltion peruseriaatteen ja sen päämäärän — sosialismin rakentamisen sekä varmisti neuvostovallan perusteet ja sen elinten rakenteen. Perustuslaki oli neuvostovaltion edessäolevan rakennustyön ja kehityksen lainsäädännöllinen perusta ja hahmoitteli Neuvostojen maan edelleenkehittymisen yleiset näköalat sosialismiin johtavalla tiellä.

Ensimmäisellä neuvostoperustuslailla oli hyvin suuri merkitys. Siitä tuli valtiomme riippumattomuuden ja sosialismin voiton puolesta käydyn taistelun lippu. VSFNT:n Perustuslain mallin mukaan hyväksyivät omia perustuslakejaan muutkin neuvostotasavallat, joita oli muodostunut sisäistä vastavallankumousta ja interventtejä vastaan käydyn menestyksellisen taistelun kulussa.

3. Neuvostoliiton vuoden 1924 Perustuslaki.

Leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan menestyksellinen toteuttaminen, kansakuntien sorrosta vapauttaminen, oman kansallisen valtioelämän rakentamismahdollisuuden turvaaminen kansoille, Venäjän kansan veljellinen apu maamme kaikille muille kansoille — kaikki tuo kantoi hedelmiä jo vuoteen 1922 mennessä. Yhteisiä vihollisia — vastavallankumouksellisia valkokaartilaisarmeijoita ja ulkomaisia interventtejä — vastaan käydyn yhteisen taistelun kulussa lujittuivat kansojen välisen ystävyuden siteet. VSFNT:n jälkeen muodostuneet riippumattomat neuvostotasavallat osasivat antaa vastaavan arvon Venäjän federatiolta saamalleen avulle ja pyrkivät entistä lujempaan liittoon VSFNT:n sekä toistensa kanssa. Vuoden 1922 joulukuussa, siihen aikaan olemassa olleiden riippumattomien neuvostotasavaltojen, nimittäin: VSFNT:n, Ukrainan SNT:n, Bielo-Venäjän SNT:n ja Taka-Kaukaasian Federation (joka yhdisti Gruusian, Azerbaidzhanin ja Armenian tasavallan) toivomuksen mukaisesti, pidettiin kaikkien näiden neljän tasavallan Neuvostojen edustajakokous. Edustajakokouksessa tehtiin yksimielinen päätös Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton — Neuvostoliiton — muodostamisesta. Tämän tasa-arvoisten tasavaltojen vapaaehtoisen yhdistymisen tarkoituksena oli veljeskansojen kaikkien voimien liittäminen yhteen Neuvostojen maan puolustuksen lujittamiseksi vihamielisen kapitalistisen maailman edessä, kaikkien kansallisuuksien kaikinpuolisen kehityksen turvaaminen, kansojen veljellisen ystävyuden lujittaminen ja mahdollisimman suotuisten ehtojen luominen sosialismin rakentamiselle.

Edustajakokouksen hyväksymässä julistuksessa Neuvostoliiton muodostamisesta sanottiin, että neuvostotasavaltojen muodostamisen aikojen jälkeen maailman valtiot ovat jakaantuneet kahdeksi leiriksi, kapitalismin leiriksi ja sosialismin leiriksi.

„Siellä, kapitalismin leirissä, on kansallisuusviha ja tasa-arvoisuuden puuttuminen, siirtomaaorjuus ja chauvinismi*, kansallisuussorto ja pogromit, imperialistiset petomaisuudet ja sodat.

Täällä, sosialismin leirissä, on keskinäinen luottamus ja rauha, kansallinen vapaus ja tasa-arvoisuus, kansojen rauhallinen yhteiselämä ja veljellinen yhteistyöskentely”.

Julistus korosti, että vain neuvostovalta on osoittautunut kykeneväksi hävittämään kansallisuussorron ja laskemaan kansojen veljellisen yhteistyöskentelyn perustan. Osoittaessaan ne uudet tehtävät, jotka olivat nousseet neuvostotasavaltojen ratkaistaviksi kansalaissodan päätyttyä, julistus pani merkille, että kansantalouden kunnostaminen on mahdotonta neuvostotasavaltojen ollessa erillään. Uusien hyökkäysten vaara kapitalististen maiden taholta, sanottiin julistuksessa, tekee samaten välttämättömäksi neuvostotasavaltojen yhteisrintaman muodostamisen kapitalistista ympärysketjua vastaan. Itse neuvostovallan rakenne, joka luokkaluonteeltaan on internationaalinen, pakoittaa neuvostotasavaltojen työtätekeviä joukkoja pyrkimään yhdistymään yhdeksi sosialistiseksi perheeksi. Ja julistus teki johtopäätöksen: „Kaikki nämä seikat vaativat käskemästä neuvostotasavaltojen yhdistymistä yhdeksi liittovaltioksi, joka kykenee takaamaan sekä ulkoisen turvallisuuden, sisäisen taloudellisen edistyksen että kansojen kansallisen kehityksen vapauden”.

Sopimuksessa Neuvostoliiton muodostamisesta yhtyneet tasavallat määrittelivät Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton oikeudet, sen korkeimmat valtioelimet sekä niiden ja tasavaltojen valtaelinten väliset keskinäissuhteet. Korkeimmaksi valtaelimeksi julistettiin Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Neuvostojen edustajainkokous ja edustajakokousten välisinä aikoina edustajakokouksen valitsema Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Toimeenpaneva Keskuskomitea. Toimeenpaneva Keskuskomitea valitsi vuorostaan Toimeenpanevan Keskuskomitean Puhemiehistön, joka oli sessioiden välisenä aikana ylimmän vallan elimenä. Neuvostoliiton Toimeenpaneva Keskuskomitea muodosti Neuvostoliiton hallituksen — Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston. Sopimus määritteli, millaiset Neuvosto-

* **C h a u v i n i s m i** — kiihkeintä natsionalismia, joka saarnaa vihaa ja halveksumista muita kansoja kohtaan ja lietsoo kansallisuus- ja rotuvihaa.

liiton kansankomissariaatit oli muodostettava eri hallintoalojen johtamista varten, sekä hahmoitteli Neuvostoliiton Korkeimman oikeuden muodostamisen ja liiton yhtenäisen kansalaisuuden säätämisen. Neuvostotasavaltojen liittovaltioksi yhdistämisen innoittajina ja järjestäjinä olivat Lenin ja Stalin.

Edustajakokouksen edustajille tekemässään alustuksessa toveri Stalin sanoi, että Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton muodostamisen päivä „...on uuden Venäjän voiton päivä, Venäjän, joka on murskannut kansallisuussorron kahleet, järjestänyt voiton pääomasta, luonut proletariaatin diktatuurin, herättänyt Idän kansat, innoittanut Lännen työläisiä, muuttanut punaisen lipun puoluelipusta valtion lipuksi ja koonnut tämän lipun ympärille neuvostotasavaltojen kansat yhdistääkseen ne yhdeksi valtioksi, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi, tulevan Maailman Sosialistisen Neuvostotasavallan esikuvaksi”.

Neuvostoliiton muodostaminen vaati luonnollisesti myöskin yleisliittolaisen Perustuslain hyväksymistä. Niinpä vuoden 1924 tammikuussa Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton Neuvostojen II edustajakokouksessa hyväksyttiin yleisliittolainen Perustuslaki, jonka laatimisessa toveri Stalinilla oli ratkaiseva osuus. Perustuslaki varmisti kaikkien liittotasavaltojen yhdistymisen vapaaehtoisuuden ja niiden tasa-arvoisuuden, määritteli yleisliittolaisten elinten rakenteen, toimivallan ja tehtävät, takasi jokaisen liittotasavallan suvereenisten oikeuksien suojelemisen.

II edustajakokouksen päivinä, joka hyväksyi Neuvostoliiton ensimmäisen Perustuslain, kuolema riisti riveistämme neuvostovaltion nerokkaan perustajan Leninin. Sanoma Leninin kuolemasta herätti ääretöntä surua koko maassa. Vannoessaan edustajakokouksessa puolueen ja koko työtekevän kansan nimessä valan Leninin ohjeiden täyttämistä toveri Stalin toi ilmi koko kansan ajatukset tuona surun päivänä. Valassaan toveri Stalin sanoi muun muassa seuraavaa:

„...Toveri Lenin puhui meille herkeämättä maamme kansojen vapaaehtoisen liiton välttämättömyydestä, niiden veljellisen yhteistyön välttämättömyydestä Tasavaltojen Liiton puitteissa.

Poistuessaan luotamme toveri Lenin lausui viimeisenä tahtonaan, että me lujittaisimme ja laajentaisimme Tasaval-

tojen Liittoa. Vannomme sinulle, toveri Lenin, että me täytämme kunnialla tämänkin käskysi!”

Siitä, miten Stalinin johdolla on täytetty tätä Leninin käskyä Neuvostoliiton lujittamisesta ja laajentamisesta, puhuu se tosiasia, että nykyään Neuvostoliittoon kuuluu jo 16 liittotasavaltaa.

Neuvostoliiton Perustuslain hyväksymisen jälkeen oli välttämätöntä tehdä muutoksia joka liittotasavallan perustuslakiin.

Neuvostoliiton ensimmäisen Perustuslain lipun alla maamme työtätekevät suorittivat Leninin ja Stalinin puolueen johtamina menestyksellisesti loppuun kansantaloustemme kuntoonpalauttamisen, sen sosialistisen uudestijärjestämisen ja turvasivat sosialismin voiton.

4. Stalinilaisen Perustuslain valmisteleminen ja hyväksyminen.

Vuoteen 1935 mennessä, jolloin kokoontui Neuvostojen VII Yleisliittolainen edustajakokous, **socialismi oli jo voittanut kansantalouden kaikilla aloilla.** Se merkitsi valtavia muutoksia maan taloudessa ja luokkavoimien suhteessa, koko yhteiskuntarakenteessa. Samaan aikaan Neuvostoliiton Perustuslaki, joka oli hyväksytty 1924 ja joka ilmaisi neuvostovallan ensimmäisten vuosien saavutukset, **ei enää vastannut uusia olosuhteita,** jotka olivat muodostuneet sosialismin voiton tuloksena. Sen vuoksi Neuvostojen VII Yleisliittolaisessa edustajakokouksessa asetettiin toveri Stalinin aloitteesta kysymys Perustuslain muuttamisesta. Neuvostojen VII Yleisliittolainen edustajakokous hyväksyi toveri Molotovin selostuksen johdosta päätöksen Perustuslain muuttamisesta. Tämän päätöksen mukaisesti Neuvostoliiton Toimeenpaneva Keskuskomitea valitsi uuden Perustuslain laatimista varten **toveri Stalinin puheenjohdolla toimivan** valiokunnan. Vuoden 1936 kesäkuussa Neuvostoliiton uuden Perustuslain luonnos julkaistiin lehdistössä ja asetettiin koko kansan käsiteltäväksi. Monimiljoonaiset joukot käsittelivät tarkasti Neuvostomaan joka kolkalla tätä luonnosta viiden ja puolen kuukauden kuluessa. Luonnoksessa oli esitetty teollisen tarkasti maan yhteiskunta- ja valtiorakenne sekä hahmoiteltu kaikki valtiomme organisatiomuotojen välttämättömät muutokset uusissa olosuhteissa. Työtätekevät

esittivät omia korjausehdotuksiaan ja toivomuksiaan ja hyväksyivät kokouksissaan päätöslauselmia, joissa ilmeni heidän suhteensa Perustuslain luonnokseen. Neuvostojen Ylimääräisellä VIII Yleisliittolaisella edustajakokouksella, joka kutsuttiin koolle vuoden 1936 marraskuussa käsittelemään uutta Perustuslakia ja hyväksymään sitä, oli käytettävissään täydelliset tiedot kansan suhteesta Perustuslain luonnokseen, — kansa oli hyväksynyt luonnoksen yksimielisesti.

Selostuksen Perustuslain luonnoksesta teki edustajakokouksessa Perustuslakimme luoja — toveri Stalin. Tämä selostus on merkitykseltään mitä suuremoin tieteellinen ja poliittinen asiakirja.

Neuvostojen Ylimääräinen VIII Yleisliittolainen edustajakokous hyväksyi yksimielisesti joulukuun 5 p:nä 1936 Neuvostoliiton uuden Perustuslain — voittaneen sosialismin Perustuslain. Tämän Perustuslain, jonka kansa nimitti sen alkuunpanijan, luoja ja innoittajan nimen mukaan **Stalinilaiseksi** Perustuslaiksi, hyväksymispäivä julistettiin yleiskansalliseksi juhlapäiväksi.

Neuvostoliiton kansat viettävät joka vuosi tuota päivää ottaen sen vastaan uusin saavutuksin ja uusin voitoin sosialistisen rakennustyön rintamalla.

5. Stalinilaisen Perustuslain erikoisuudet.

Stalinilainen Perustuslaki on yhteenveto kuljetusta taipaleesta, yhteenveto niistä voitoista, jotka on jo saavutettu bolshevikkien puolueen johdolla. Se on voittaneen sosialismin Perustuslaki. Tämä on sen erikoisuus ensimmäisiin neuvostoperustuslakeihin verrattuna, jotka hyväksyttiin silloin, kun maassamme oli vielä olemassa riistäjäluokkia sekä yksityisomistus ja jolloin taistelu sosialismin puolesta oli vasta alkanut.

Kaikki neuvostoperustuslait eroavat perinpohjin porvarillisista perustuslaeista. Stalinilaisessa Perustuslaissa tulee entistä voimakkaammin ilmi meidän valtiomme ja porvarillisten valtioiden vastakohtaisuus. Porvarilliset perustuslait varmistavat kapitalismin periaatteet, sen peruspylväät — maan, metsien, tehtaiden ja kaivosten yksityisomistuksen sekä ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston. **Stalinilainen Perustuslaki varmistaa kaikkien kapitalismin peruspyl-**

väiden ja periaatteiden hävittämisen maassamme sekä sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän voiton.

Porvarilliset perustuslait varmistavat porvariston herruuden, sen diktatuurin, yhteiskunnan jakautumisen antagonistiin, s.o. toisilleen vihamielisiin, luokkiin. Stalinilainen Perustuslaki varmistaa riistäjäluokkien hävittämisen maassamme, ainoastaan toisilleen ystävällisten luokkien — työläisten ja talonpoikain — olemassaolon, se varmistaa työväenluokan diktatuurin.

Eroitukseksi porvarillisista perustuslaeista, jotka varmistavat kansakuntien tasa-arvoisuuden puuttumisen, hallitsevien ja sorrettujen kansakuntien olemassaolon, Stalinilaiselle Perustuslaille on ominaista internationalismi. Sen lähtökohtana on **kansakuntien ja rotujen tasa-arvoisuuden periaate** kaikilla talous-, yhteiskunta-, valtio- ja kulttuurielämän aloilla, riippumattomien kansallisten tasavaltujen vapaaehtoisen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi yhtymisen periaate.

Vastakohtana porvarillisille perustuslaeille niiden rajoitetulle ja valheelliselle demokratismille tahi vieläpä demokraattisten oikeuksien ja vapauksien suoranaishelle kieltämisellekin Stalinilaisen Perustuslain erikoisuutena on sen täydellinen ja johdonmukainen demokratismi, joka on vapaa varauksista ja rajoituksista. Stalinilaisen Perustuslain demokratismi ei ole „tavallista”, s.o. ei ole porvarillista demokratismia, vaan se on sosialistista demokratismia. Se takaa kansalaisille kaikkien oikeuksien ja vapauksien tosiasiallisen hyväksikäyttämisen turvaten nämä oikeudet ja vapaudet kaikinpuolisesti, ei vain lainsäädännöllisesti, vaan myös aineellisin välinein.

6. Neuvostoliiton Perustuslain merkitys.

Stalinilaisen Perustuslain hyväksymisajan jälkeiset vuodet ovat olleet tämän Perustuslain perusteiden ja periaatteiden kaikinpuolista tarkistusta, ja nämä vuodet ovat osoittaneet niiden elinkykyisyyden ja voiman.

Neuvostoväki rakentaa Stalinilaisen Perustuslain lipun alla kommunismia. Tämän lipun alla sotilaamme riensivät taisteluun puolustamaan Perustuslakiin kirjoitettuja voittojamme.

Luodessaan katseen taaksepäin, kuljettuun taipaleeseen, muistellessaan vuosien 1941—1945 Suuren Isänmaallisen

sodan ankaria päiviä neuvostoväen mieleen tulevat erittäin syvällisinä suuren Stalinin sanat, jotka hän lausui vuonna 1936 Neuvostoliiton Perustuslakia hyväksyttäessä: „On mieluisaa ja ilahduttavaa tietää, minkä puolesta väkemme on taistellut ja miten se on saavuttanut maailmanhistoriallisen voiton. On mieluisaa ja ilahduttavaa tietää, että väkemme runsaasti vuodattama veri ei ole mennyt hukkaan, että se on antanut tuloksensa. Tämä aseistaa henkisesti työväenluokkamme, talonpoikaistomme, työtätekevän sivistyneistömme. Se vie eteenpäin ja kohottaa oikeutetun ylpeyden tunnetta. Se lujittaa luottamusta omiin voimiin ja mobilisoi uuteen taisteluun kommunistin uusien voittojen saavuttamiseksi”.

Selostuksessaan Neuvostoliiton uuden Perustuslain luonnoksesta toveri Stalin sanoi vuonna 1936:

„Se tulee olemaan asiakirja, joka on todistuksena siitä, että se, mistä miljoonat rehelliset ihmiset kapitalistisissa maissa ovat unelmoineet ja edelleen unelmoivat, on Neuvostoliitossa jo toteutettu.

Se tulee olemaan asiakirja, joka on todistuksena siitä, että se, mikä Neuvostoliitossa on toteutettu, voidaan täysin toteuttaa myöskin muissa maissa.

Mutta tästä seuraa, että Neuvostoliiton uuden Perustuslain kansainvälistä merkitystä tuskin voidaan arvioida liian suureksi.

Tällä hetkellä, jolloin fasismin samea aalto ryvettää työväenluokan sosialistista liikettä ja polkee lokaan sivistyneen maailman parhaimpien ihmisten demokraattiset pyrkimykset, on Neuvostoliiton uusi Perustuslaki syytöskirjelmä fasismia vastaan, syytöskirjelmä, joka on osoituksena siitä, että sosialismi ja demokratia ovat voittamattomia. Neuvostoliiton uusi Perustuslaki tulee olemaan moraalisenä apuna ja realistisena tukena kaikille niille, jotka nykyään taistelevat fasistista raakalaisuutta vastaan”.

Sen jälkeen kun nuo innostusta uhkuvat sanat lausuttiin, on maailmassa tapahtunut paljon muutoksia. Riittää, kun verrataan maailman nykyistä valtiollista karttaa siihen, miltä se näytti vuosina 1936 ja 1941, jotta ymmärretään, miten syvälle käyviä nuo muutokset ovat. Saksassa, Italiassa ja Japanissa ei enää ole fasistivaltiota. Kauhua herättänyt hitleriläinen „Kolmas maailmanvalta”, joka polki rosvomaisesti jalkoihinsa useimpien Euroopan valtioiden kansat ja alueet ja oli fasismin tukena kaikissa muissa porvarillisissa

maissa, tuhoutui kunniattomasti yhdessä mielettömän fuhre-rinsä kanssa.

Itä- ja Kaakkois-Euroopan maissa on muodostunut uudentyyppisiä valtioita — kansantasavaltoja, jotka ovat kääntyneet pois kapitalistiselta kehitystieltä ja valinneet itsel-leen uuden tien — sosialismiin johtavan tien.

Juuri meidän maamme, joka kulkee eteenpäin Stalinilai-sen Perustuslain lipun alla, oli se maa, joka katkaisi fasisti-pedon selkärangan.

Juuri meidän maamme vapautti fasismin rauta-anturan alla kituneet monilukuiset Itä- ja Kaakkois-Euroopan maat ja turvasi niille mahdollisuuden ratkaista vapaasti kysy-myksen omasta kehitystiestään, omasta valtiorakentees-taan.

Kansat, jotka käyvät taistelua niitä taantumuksellisia voi-mia vastaan, jotka yrittävät herättää eloon fasismin jätteet ja aloittaa omia imperialistisia tarkoituseriään silmällä-pitäen uuden maailmansodan, — nämä kansat näkevät, että Neuvostoliitto on rauhan tuki koko maailmassa.

Historian tapahtumat ovat vahvistaneet paikkansapitä-viksi toveri Stalinin sanat Neuvostoliiton Perustuslain kan-sainvälisestä merkityksestä. Ja nykyään, samoin kuin aikai-semminkin, meidän Perustuslakimme on moraalisenä apuna ja realisena tukena kaikille niille, jotka taistelevat demokra-tian puolesta taantumuksen voimia vastaan. Ja nytkin Neu-vostoliiton Perustuslaki on syytöskirjelmä taantumuksen kaikkia muotoja vastaan ja todistus sosialismin ja demokra-tian voittamattomuudesta.

Sodanjälkeisinä vuosina on rajantakana jo ilmaantunut uusia perustuslakeja, jotka ovat todisteina siitä, että Stalini-laisen Perustuslain elähdyttävät periaatteet muuttuvat rajan-takaisten kansojen omaisuudeksi. Ne ovat kansandemokra-tian maiden perustuslakeja, maiden, jotka ottavat menestyk-sellisesti opikseen meidän valtiomme kokemuksesta kaiken sen, mikä voidaan toteuttaa käytännössä noiden maiden erikoisoloissa, maiden, jotka ovat juuri astuneet sosialismiin johtavalle tielle.

Stalinilaisen Perustuslain valo tunkeutuu maapallon kaik-kiin, sen kaukaisimpiinkin kolkkiin innostaen kaikkialla työtätekeviä taisteluun imperialismia vastaan, uuden sodan lietsojia vastaan ja lujittaen kansanjoukkojen varmaa uskoa sosialismin ja demokratian voittoon koko maail-massa.

Kertauskysymyksiä III luvusta.

1. Mikä ero on Perustuslain ja tavallisten lakien välillä?
2. Luetelkaa neuvostovallan tärkeimmät asetukset, jotka hyväksyttiin välittömästi heti Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen.
3. Milloin hyväksyttiin ensimmäinen neuvostoperustuslaki, mitä se sisälsi ja mitkä olivat sen erikoisuudet?
4. Milloin hyväksyttiin Neuvostoliiton ensimmäinen Perustuslaki ja minkälainen on sen merkitys?
5. Mitkä tekijät aiheuttivat Neuvostoliiton uuden Perustuslain hyväksymisen välttämättömyyden vuonna 1936?
6. Mitkä ovat Stalinilaisen Perustuslain erikoisuudet?
7. Mikä merkitys Stalinilaisella Perustuslailla on Neuvostoliiton kansoille?
8. Minkälainen on Stalinilaisen Perustuslain kansainvälinen merkitys?

IV luku.

NEUVOSTOLIITON YHTEISKUNTARAKENNE.

(Neuvostoliiton Perustuslain I luku.)

1. Neuvostoliiton taloudellinen perusta.

Neuvostojen Ylimääräisessä VIII edustajakokouksessa tekemässään selostuksessa marraskuun 25 p:nä 1936 toveri Stalin sanoi: „Neuvostoyhteiskuntamme on päässyt siihen, että se pääpiirteissään on jo toteuttanut sosialismin, luonut sosialistisen järjestelmän, s.o. toteuttanut sen, mitä marxilaiset toisella nimellä sanovat kommunismin ensimmäiseksi eli alemmaksi vaiheeksi”. Se merkitsee sitä, että meidän maassamme on hävitetty kapitalistinen talousjärjestelmä ja ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto. Se merkitsee sitä, että sosialistinen talousjärjestelmä ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus olivat vakiintuneet kansantalouden kaikilla aloilla, niistä oli tullut yhteiskuntamme järkkymätön taloudellinen perusta. Juuri tämän varmisti Stalinilainen Perustuslaki pykälässä 4, jossa sanotaan: „Neuvostoliiton taloudellisen perustan muodostavat sosialistinen talousjärjestelmä sekä työ- ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus, jotka ovat vakiintuneet seurausena siitä, että kapitalistinen talousjärjestelmä on lopetettu, työ- ja tuotantovälineiden yksityisomistus poistettu ja ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto hävitetty”.

Niiden, jotka ovat vasta 14—15-vuotiaita tahi vielä nuorempia, on vaikea käsittää, että maassamme eivät asiat ole

aina olleet näin, vaan että vielä monena vuonna Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen meidän yhteiskunnassamme oli olemassa riistäjäluokkia — kaupunkiporvaristoa (nepmanit) ja maaseutuporvaristoa (kulakit). Vieläkin vaikeampaa on meidän neuvosto-oloissa kasvaneen nuorisomme kuvitella kapitalistista järjestelmää sellaisena, kuin se oli olemassa Venäjällä ennen vallankumousta, ja sellaisena, kuin se on olemassa vielä tänäkin päivänä rajantakana.

Lenin sanoi eräässä puheessaan vuonna 1919: „Meidän lastemme lapset tulevat pitämään ihmeenä kapitalistisen järjestelmän aikakauden asiakirjoja ja muistomerkkejä. Heidän on vaikea kuvitella, että välttämättömyystarvikkeiden kauppa on voinut olla yksityisten käsissä, että tehtaat ovat voineet kuulua yksityisille henkilöille, että ihminen on voinut riistää toista ihmistä, että on voinut olla ihmisiä, jotka eivät ole tehneet työtä”.

Tarkastelkaammepa, mitä nuo asiakirjat, joihin Lenin vetosi, kertovat maamme äskettäisestä menneisyydestä. Ennen vallankumousta kutakin tilanherraa kohti oli Venäjällä keskimäärin yhtä paljon maata kuin 300 talonpoikaistaloudella. 30 tuhannella suurmaanomistaja-tilanherralla oli 70 miljoonaa desjatiinaa maata, s.o. melkein yhtä paljon kuin sitä oli 10¹/₂ miljoonalla talonpoikaistaloudella. Ja sen lisäksi puolet talonpoikain kylvöistä omisti tosiasiallisesti kulakisto, s.o. maaseutuporvaristo, joka piti orjuudessa työtätekevää talonpoikaistoa. Kaikki parhaat, hedelmällisimmät maat kuuluivat tilanherroille tai kulakistolle. Monilla talonpojilla ei ollut lainkaan kylvömaita, ja heidän oli pakko mennä batrakeiksi tai vuokrata maata orjuuttavilla ehdoilla.

Ja todellisuudessa oli asiointila tällainen. Vuonna 1908 Venäjällä laskettiin olleen 20 tuhatta tehdasta. Ne kaikki olivat venäläisten ja ulkolaisten kapitalistien yksityisomaisuutta. Kapitalistit rikastuivat vuosi vuodelta, mutta työväenluokka eli erittäin raskaissa olosuhteissa, jotka yhä huononivat sitä mukaa kun kapitalistit rikastuivat.

Se onkin ymmärrettävää. Kapitalistien tulojen lähteenä hän on juuri työläisten riistäminen. Kaikkien hyödykkeiden välittömät luojat elivät kurjuudessa, mutta heidän riistämisensä kustannuksella kourallinen kapitalisteja ja tilanherroja eli ylellisesti.

Lokakuun sosialistinen vallankumous antoi maan, tehtaat, kaivokset, pankit ja rautatiet kansalle, koko yhteiskunnan määräysvaltaan. Se teki lopun vanhasta yhteiskunta-

järjestelmästä, mutta ei syrjäyttänyt heti yhdellä kertaa ja täydellisesti koko kapitalistista talousjärjestelmää ja sen synnyttämää riistoa. Useiden vuosien kuluessa Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeenkin vähäinen osa teollisuudesta kuului vielä kapitalisteille.

Maataloudessa oli kapitalistinen sektori paljoo voimakkaampi. Tilanherrojen luokka hävitettiin kansalaissodan voitokkaaseen päätökseen saattamisen tuloksena. Lokakuun sosialistisen vallankumouksen ansiosta talonpoikaisto sai neuvostovallalta yli 150 miljoonaa desjatiinaa uutta maata ja vapautui tilanherroille suoritettavista jokavuotisista vuokramaksuista, joiden summa oli lähes 500 miljoonaa kultaruplaa. Mutta kulakkien luokkaa ei voitu hävittää heti kerralla, ja se oli useita vuosia vielä huomattava voima, jonka käsissä oli huomattava osa maalle tarpeellista tavaraviljaa.

Silloin kun hyväksyttiin Neuvostoliiton ensimmäinen Perustuslaki, s.o. vuonna 1924, meillä oli maatalouden alalla, kuten toveri Stalin sanoi, pienten yksilöllisten takapajuisilla keskiaikaisilla teknillisillä välineillä varustettujen talonpoikaistalouksien ääretön valtameri ja kulakin väkivalta. Niin kauan kun kollektiivitaloudet ja neuvostotilat olivat vähälukuisia ja heikkoja ja sosialistinen teollisuus ei vielä pystynyt varustamaan talonpoikaistoa uudenaikaisemalla tekniikalla — traktoreilla, combine-koneilla y.m.s., — ei voitu ryhtyä kulakiston likvidoimiseen. Neuvostovalta rajoitti laeillaan kulakiston kasvua, mutta kulakiston taloudellisia perustuksia ei silloin vielä oltu hävitetty eikä oltu voitukaan hävittää.

Vuonna 1924 oli kauppiaiden, keinottelijoiden ja muiden yksityisyrittäjien hallussa vielä huomattava osa tavaranvaihdosta. Sosialistisen teollisuuden asteettainen kasvu sekä neuvostokaupan lujittuminen ja kehitys johtivat kapitalististen ainesten syrjäyttämiseen kaupankäynnin alalla.

Bolshevikkien puolue toteutti maan sosialistisen teollistamisen ja maatalouden kollektivisoinnin politiikkaansa käyden taistelua trotskilaisia, zinovjevilaisia ja buharinilaisia vastaan. Nuo puolueen ja kansan viholliset olivat ulkomaisten tiedustelulaitosten asiamiehiä. He pyrkivät palauttamaan kapitalismin maahamme ja yrittivät kaikin keinoin tehdä tyhjäksi sosialistisen rakennustyön Neuvostoliitossa. Puolue nujersi nuo petturit ja vakoilijat ja johti neuvostokansaa eteenpäin Leninin ja Stalinin viitoittamaa tietä.

Maan sosialistinen teollistaminen, s.o. mahtavan raskaan teollisuuden luominen edistyneimmän tekniikan pohjalla, valmisteli edellytykset, jotka tekivät mahdolliseksi siirtymisen laajaan sosialistiseen hyökkäykseen myös maatalouden alalla. Neuvostovaltio kykeni **varustamaan maatalouden runsaasti nykyaikaisella tekniikalla**, koneilla, ja se auttoi talonpoikia löytämään tien parempaan elämään ja vapautumaan kulakkien orjuudesta.

Talonpoikaisjoukkojen kääntymisessä kollektiivitalouksiin yhtymisen raiteille oli suuri merkitys neuvostovaltion vuonna 1929 järjestämällä runsaslukuisilla **kone- ja traktori-asemilla**. Vakuututtuaan nykyaikaiselle konetekniikalle perustuvan suurmaatalouden etevämmyydestä talonpojat alkoivat kaikkialla liittyä kollektiivitalouksiin kokonaisina kylinä, piireittäin ja piirikunnittain. „Siirtyminen yleiseen kollektivisointiin ei tapahtunut talonpoikaiston perusjoukkojen yksinkertaisen ja rauhallisen kollektiivitalouksiin liittymisen muodossa, vaan talonpoikien joukkotaistelun muodossa kulakistoa vastaan. Yleinen kollektivisointi merkitsi kaiken kylän piirissä olevan maan siirtymistä kollektiivitalouden haltuun, mutta kun huomattava osa näistä maista oli kulakkien hallussa, niin talonpojat ajoivat kulakkeja pois mailta, pakkoluovuttivat heidän kulakkiomaisuutensa, ottivat pois karjan ja koneet sekä vaativat Neuvostovaltaa vangitsemaan ja häätämään kulakit” („NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi”, s. 339—340). Kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen kasvun yhteydessä neuvostovalta saattoi jo vuoden 1929 lopulla toteuttaa siirtymisen kulakiston luokkana likvidoimisen politiikkaan. Neuvostovalta kumosi lait maan vuokrauksesta ja työvoiman palkkauksesta, ja niin muodoin kulakisto jäi aikaisemmin vuokralle antamaansa maata ja batrakkeja (palkkatyöläisiä) vaille. Neuvostovalta peruutti kulakkiomaisuuden pakkoluovuttamisen kiellon ja salli talonpoikien takavarikoida kulakeilta karjan, koneet ja muun irtaimiston kollektiivitalouksien hyväksi.

Tämän tuloksena kulakisto likvidoitiin luokkana, s.o. se menetti taloudellisen perustansa, toisten työn riistämisen mahdollisuuden. Sen hallussa olleet tuotantovälineet siirtyivät yhteenliittyneiden talonpoikien, s.o. kollektiivitalouksien käsiin. Talonpoikaiston joukkoluontoinen kollektivisointi, joka johti sosialismin voittoon myöskin maataloudessa, merkitsi mitä syvintä vallankumouksellista mullistusta maaseudulla, joka oli seurauksiltaan samanarvoinen lokakuussa vuonna

1917 tapahtuneen vallankumouksellisen mullistuksen kanssa. „Tämän vallankumouksen erikoisuus oli siinä, että se suoritettiin **ylhäältäpäin**, valtiovallan aloitteesta, kulakkiorjuutta vastaan ja vapaan kollektiivitalouselämän puolesta taistelevien miljoonaisten talonpoikaisjoukkojen sitä suoranaisesti kannattaessa **alhaaltapäin**” („NKP(b):n historia. Lyhyt oppikurssi”, s. 341).

Sosialistisen talousjärjestelmän ja sosialistisen omaisuuden lujittuminen ja voitto olivat näin ollen tulos neuvostokansan suunnitelmallisesta ja määrätietoisesta taistelusta bolshevikkien puolueen ja neuvostovaltion johdolla.

2. Kaksi sosialistisen omaisuuden muotoa.

Stalinilaisen Perustuslain 5:nnessä pykälässä kuvastuu se, että meillä on olemassa kaksi sosialistisen omaisuuden muotoa, nimittäin: **valtion** omaisuus ja **osuuskunnallinen** ja **kollektiivitalousomaisuus**.

Maa ja maan aarteet, vedet, metsät, tehtaat, kaivokset, rautatie- ja vesiliikenne, pankit, yhteysvälineet, valtion järjestämät suuret maatalous-tuotantolaitokset (neuvostotilat, kone- ja traktoriasemat j.n.e.) sekä kunnalliset tuotantolaitokset ja pääasiassa myöskin asuinrakennukset kaupungeissa ovat valtion omaisuutta. Toisin sanoen kaikki tämä kuuluu koko kansalle, se on koko kansan omaisuutta. Osuuskunnallisen ja kollektiivitalousomaisuuden muodostavat kollektiivitalouksien ja osuuskunnallisten järjestöjen yhteistaloudelliset tuotantolaitokset elävine ja kuolleine irtaimistoinen, kollektiivitalouksien yhteisrakennukset sekä kollektiivitalouksien ja osuuskunnallisten järjestöjen valmistamat tuotteet.

Kollektiivitalouksien hallussa oleva maa, kuten edellä sanottiin, on valtion omaisuutta. Valtio kiinnittää tämän maan kollektiivitalouksien maksuttomaan käyttöön määräämättömäksi ajaksi, s.o. ainiaaksi. Valtio on antanut ainiaaksi kollektiivitalouksien käyttöön yli 400 miljoonaa hehtaaria maata.

Sekä valtion omaisuudelle että osuuskunnalliselle ja kollektiivitalousomaisuudelle on yhteistä se, että ne molemmat ovat **sosialistisen** omaisuuden muotoja, joka tekee mahdottomaksi ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston. Ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto on mahdotonta niin valtion kuin osuuskuntien ja kollektiivitalouksienkin tuo-

tantolaitoksissa. Sekä ensin- että viimeainitut ovat sosialistisia tuotantolaitoksia.

Mutta näiden kahden sosialistisen omaisuuden muodon välillä on myöskin eroavaisuuksia. Valtion omaisuus on **koko kansan** omaisuutta, ja sosialistinen valtio määrää sen käytön kansan etuja silmälläpitäen ja tahtoa vastaavasti.

Eroitukseksi valtion omaisuudesta osuuskunnallinen ja kollektiivitalousomaisuus ei ole koko kansan omaisuutta, vaan se on erillisten osuuskunnallisten järjestöjen ja kollektiivitalouksien omaisuutta, jotka määräävät myös sen käytön. Talonpojat ovat rakentaneet kollektiivitalouden omin voimin ja omilla varoillaan valtion avustuksella ja sen johdolla. Kolhoosin koko talouskalusto ja kaikki sen jäsenten valmistamat tuotteet ovat niiden talonpoikien kollektiivista (yhteistä) omaisuutta, jotka ovat järjestäneet kollektiivitalouden. Sen sijaan maa, jolla kollektiivitalous tekee työtä ja elää, on valtion omaisuutta, jonka valtio on kiinnittänyt ainiaaksi kollektiivitalouden maksuttomaan käyttöön.

Tuotteet, joita tehtaat, neuvostotilat ja muut valtion tuotantolaitokset valmistavat, eivät kuulu niille, vaan ne ovat valtion, s.o. koko kansan omaisuutta, ja niiden käytön määrää valtio. Sitä vastoin kollektiivitalouden valmistamat tuotteet ovat tämän kollektiivitalouden omaisuutta. Täytettyään velvollisuutensa valtiota kohtaan, maksettuaan kone- ja traktoriasemalle siitä työstä, jonka se on tehnyt kollektiivitaloudelle, ja täytettyään kontraktionin* edellyttämät sopimuksensa kollektiivitalous ratkaisee itse sääntöjä ja yleisen kokouksen päätöstä vastaavasti, miten kollektiivitalouden tuotteet ja rahatulot on jaettava. Osa kollektiivitalouden tuotteista ja rahatuloista käytetään koko kollektiivitalouden talous-, yhteiskunnallisiin ja sivistyksellisiin tarpeisiin (siemen- ja rehuvaraston sekä vakuutusrahaston täydentämiseen; kollektiivitalouden jakamattoman rahaston täydentämiseen; karjan, maatalousvälineiden y.m.s. ostamiseen; kollektiivitalouden jokapäiväisiin tuotannollisiin tarpeisiin; orpojen, työkyvyttömiä vanhusten, avun tarpeessa olevien sotilashenkilöiden tai kaatuneiden rintamamiesten perheiden sekä invalidien avustamisrahastoon; lastenseimien perustamiseen; prikadiirien kouluttamiseen y.m.s.). Tuotteiden ja

* **K o n t r a k t i o n i** — maataloustuotteiden hankinta sopimuksen perusteella, joka on ennakolta solmittu valtion hankintajärjestön ja kollektiivitalouden välillä.

rahatulojen koko muu osa jaetaan kollektiivitalouden jäsen-
ten kesken heidän tekemiään työpäiviä vastaavasti.

Niin valtion kuin osuuskunnallisten järjestöjen ja kollektiivitalouksienkin tuotantolaitokset pohjautuvat sosialistiseen omaisuuteen ja keskenään tasa-arvoisten ja kaikesta riistosta vapautettujen ihmisten kollektiiviseen työhön. Mutta valtion tuotantolaitokset edustavat sosialistisen talouden korkeinta muotoa. Ne pohjautuvat yksinomaan vain koko kansan, valtion omaisuuteen ja luovuttavat kaikki tuotteensa kokonaan valtiolle, s.o. koko kansalle. Näissä tuotantolaitoksissa työskentelevät ihmiset uhraavat työaikansa kokonaisuudessaan työlle sosialistisessa tuotannossa ja elävät valtiolta saamallaan **työpalkalla**.

Kolhoosilaiset eivät saa työpalkkaa, vaan he saavat **tuloja**, joiden suuruus riippuu kollektiivitalouden joka vuosi hankkimien tuotteiden kokonaismäärästä ja jotka jaetaan **työpäivien** mukaan. Nämä tulot eivät ole kolhoosilaisten toimeentulovarojen ainoa lähde. Perustuslain mukaan kullakin kollektiivitalouteen kuuluvalla talolla on paitsi perustuloja yhteisestä kollektiivitaloudesta yksityisessä käytössä pientä maapalsta asuinrakennuksen ympärillä. Kolhoosilaisella on henkilökohtaisena omaisuutena aputalous asuinpalstalla, asuinrakennus, hyötykarjaa, siipikarjaa ja pientä maatalouskalustoa, Maatalousarttelin sääntöjen mukaisesti. Kolhoosilainen saa aputaloudestaan lisätuloja, jotka ovat kollektiivitalouteen kuuluvan talon yksilöllistä omaisuutta.

3. Maatalousarttelin säännöt.

Helmikuussa 1935, jolloin kollektiivitaloudet olivat jo lujittuneet, hyväksyttiin kollektiivitalouksien iskurien II Yleisliittolaisessa edustajakokouksessa toveri Stalinin henkilökohtaisella osanotolla Maatalousarttelin mallisäännöt. Siihen saakka voimassa olleet Mallisäännöt, jotka oli hyväksytty joukkoluontoisen kollektiivitalouksien rakennustyön alkuvaiheessa vuoden 1930 alussa, olivat jo vanhentuneet. Uudet säännöt, jotka laadittiin toveri Stalinin välittömällä johdolla ja jotka ovat saaneet nimekseen kollektiivitalouselämän Stalinilaiset säännöt, saattoivat jo yleistää kollektiivitalouksien saaman mitä rikkaimman kokemuksen.

Näistä säännöistä tuli kollektiivitalouden elämän laki, joka määrää kollektiivitalouden rakenteen ja toiminnan. Samalla ne ovat kollektiivitalousjärjestelmän edelleenlujitta-

misen sekä monimiljoonaisen kollektiivitalouksiin kuuluvan talonpoikaiston kulttuurisen ja vauraan elämän rakentamisen ohjelma.

„Kolhoositie, — sanotaan Mallisääntöjen ensimmäisessä kohdassa, — sosialismin tie on työtätekevien talonpoikien ainoa oikea tie. Arttelin jäsenet sitoutuvat lujittamaan artteliaan, tekemään työtä rehellisesti, jakamaan kolhoosin tulot työn mukaan, suojelemaan yhteiskunnallista omaisuutta, varjelemaan kolhoosin omaisuutta, pitämään huolta traktoreista ja koneista, järjestämään hevosille hyvän hoidon, täyttämään työläis-talonpoikaisvaltion asettamat tehtävät ja siten tekemään kolhoosinsa bolshevistikseksi ja kaikki kolhoosilaiset vauraksi”.

Säännöissä korostetaan kollektiivitalouksiin liittymisen vapaaehtoisuuden periaatetta ja kollektiivitalouksien tehtäviä vauraan ja kulttuurisen elämän turvaamisessa kolhoosilaisille, kollektiivitalouden jäsenten kommunistisessa kasvatuksessa, kaikkien kapitalismin jätteen poistamisessa kolhoosilaisten taloudesta, elämästä ja tietoisuudesta. Mallisääntöjen pohjaksi on otettu kolhoosilaisten henkilökohtaisten etujen ja kollektiivitalouksien yhteiskunnallisten etujen oikean yhteensovittamisen periaate. Kolhoosilaisten henkilökohtaisten etujen yhdistäminen kollektiivitalouksien yhteiskunnallisten etujen kanssa — juuri siinä on kollektiivitalouksien lujittamisen avain, sanoi toveri Stalin Maatalousarttelin mallisääntöjä laatineessa valiokunnassa. Tämä periaate määrää muun muassa tulojen jaoittelun: mitä enemmän työpäiviä kolhoosilainen ansaitsee, sitä enemmän hän on saava.

Kollektiivitalouden ensimmäinen käsky on velvollisuuksien tunnollinen täyttäminen valtiota kohtaan (maataloustuotteiden hankinnat), ja Maatalousarttelin mallisäännöt korostavat tätä. Säännöt ovat sosialistisen, sekä valtion (maa) että kollektiivitalouksien, omaisuuden vartiossa. Ne asettavat tehtäväksi ankaran taistelun käymisen kollektiivitalouksien käyttöön kiinnitetyn maan haaskaamista ja kollektiivitalouksien omaisuuden ja tuotteiden laitonta käyttämistä vastaan.

Sääntöjen mukaan kollektiivitalouden koko työ on rakennettava laajan demokratian pohjalle. Kolhoosilaiset ovat arttelinsa isäntiä. Kollektiivitalouden ylin elin on kollektiivitalouden jäsenten yleinen kokous, joka ratkaisee kollektiivitalouden tuotannollisen toiminnan ja tuotteiden

jaoittelun kaikki peruskysymykset. Kollektiivitalouden hallinto valitaan kollektiivitalouden jäsenten yleisessä kokouksessa, ja se on vastuussa tälle kokoukselle kaikesta työstään. Kollektiivitalouteen hyväksyminen samoin kuin siitä erottaminenkin tapahtuu vain yleisen kokouksen päätöksellä.

Puolue ja hallitus valvovat valppaasti sitä, ettei kukaan rikkoisi Maatalousarttelin sääntöjä. Ne käyvät ankaraa taistelua tämän kollektiivitalouksien elämän peruslain rikkojia vastaan, lain, joka on taannut talonpoikais-
tolle sen elämän aineellisen ja kulttuuritason jatkuvan nousun.

Vuonna 1939 NKP(b):n Keskuskomitea ja Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvosto julkaisivat erikoispäätöksensä „Toimenpiteistä kolhoosien yhteiskunnallisten maiden suojelemiseksi anastamiselta”. Tämä puolueen ja hallituksen päätös edellyttää rikosoikeudellista rangaistusta henkilöille, jotka ovat syyllistyneet kollektiivitalouden yhteismaiden rikokselliseen anastamiseen. Päätös vaatii taistelun käymistä vale-kolhoosilaisia vastaan, jotka eivät tee lainkaan työtä kollektiivitaloudessa tai tekevät sitä vain näennäisesti ja käyttävät kolhoosilaisille myönnettyjä huojennuksia henkilökohtaisen apupaloutensa paisuttamiseksi, saadakseen itselleen hyötyä. Sellaiset kolhoosilaiset tuottavat vahinkoa kaikille rehellisille kolhoosilaisille aiheuttamalla kollektiivitaloudessa keinotekoisesti työvoiman puutetta ja haittaamalla kollektiivitalouden tulojen kasvua.

Syyskuussa 1946, jolloin useilla alueilla oli paljastettu uusia vakavia kollektiivitalouden sääntöjen rikkomistapauksia, Neuvostoliiton Ministerineuvosto ja NKP(b):n Keskuskomitea julkaisivat päätöksen „Toimenpiteistä Maatalousarttelin sääntöjen rikkomisten poistamiseksi kolhooseissa”. Tämä päätös vahvistaa aikaisemman, vuonna 1939 hyväksytyyn päätöksen ja velvoittaa tekemään kiireellisesti lopun sääntöjen rikkomisista ja suojaamaan kollektiivitaloudet niiden omaisuuden anastamisilta. Päätös velvoitti kaikki, jotka käyttivät laittomasti jotain kollektiivitalouksien omaisuutta, palauttamaan sen kollektiivitalouksille. Henkilöt, jotka ovat syyllistyneet kollektiivitalouden omaisuuden, yhteismaan ja rahavarojen kavaltamiseen ja laittomaan käyttämiseen, on päätöksen mukaan poistettava toimipaikoiltaan ja pantava oikeuteen. Päätöksessä korostettiin sääntöjen edellyttämän kollektiivitalouden demokratian

rikkomisen sallimattomuutta. Esimerkiksi kiellettiin nimitämistä tai poistamista tehtävistään kollektiivitalouksien puheenjohtajia kolhoosilaisten yleisten kokousten tietämättä.

Puolueen ja hallituksen päätöksellä on Neuvostoliiton Ministerineuvoston yhteyteen muodostettu Kollektiivitalousasiain Neuvosto, johon kuuluu kollektiivitalousrakennustyön huomatuimpia toimihenkilöitä. Neuvoston tehtäviin kuuluu tarkan valvonnan järjestäminen Maatalousarttelin sääntöjen noudattamiseksi, kollektiivitalouksien varjeleminen kaikenlaisilta sääntöjen rikkomisyryyksiltä sekä myöskin kollektiivitaloudellisen rakennustyön kysymysten ratkaiseminen.

Nämä päätökset ovat selviä todisteita siitä, miten puolue ja hallitus huolehtivat kollektiivitalouksien kukoistuksesta sekä kolhoositalonpoikaiston eduista ja tarpeista.

Puhuessaan kollektiivitalouksien iskurien ensimmäisessä Yleisliittolaisessa edustajakokouksessa vuonna 1933 siitä, miten uusi, kollektiivitaloudellinen järjestelmä eroaa entisestä järjestelmästä, toveri Stalin sanoi: „Entisen järjestelmän vallitessa talonpojat työskentelivät yksin, työskentelivät vanhoin esi-isien aikuisin työtavoin, vanhentuneilla työvälineillä, työskentelivät tilanherrojen ja kapitalistien, kulakkien ja keinottelijain hyväksi, työskentelivät eläen nälissään ja rikastuttaen toisia. Uudessa, kollektiivitaloudellisessa järjestelmässä talonpojat työskentelevät yhteisesti, artteleittain, työskentelevät uusien työkalujen — traktorien ja maatalouskoneiden avulla, työskentelevät omaksi hyväkseen ja kollektiivitalouksien hyväksi, elävät ilman kapitalisteja ja tilanherroja, ilman kulakkeja ja keinottelijoita, he työskentelevät parantaakseen päivä päivältä aineellista asemaansa ja kulttuuritasoaan”.

Vuodet, jotka ovat kuluneet sen jälkeen, kun nuo sanat lausuttiin, ovat tuoneet kirkkaasti esille kollektiivitaloudellisen järjestelmän kaikki suuret hyvät puolet.

Sosialistinen talousjärjestelmä ja sosialistisen omaisuuden kumpikin muoto ovat muuttaneet uudeksi maaseudun ulkonäön, muuttaneet perinpohjin talonpoikaiston elämää ja kohottaneet jyrkästi neuvostomaaseudun kulttuuritasoa ja aineellista hyvinvointia.

Yhä enemmän on katoamassa entinen kaupungin ja maaseudun välinen vastakohtaisuus. Yhdessä vaurauden kanssa kollektiivitaloudellinen järjestelmä on taannut myös syvälle-

käyvän muutoksen talonpoikaiston koko elämässä. Vanha maaseutu, sen väestön pimeys sekä lukutaidottomuus, ylipääsemätön lieju, tietttömyys ja kulttuurittomuus ovat jääneet palaamattomaan menneisyyteen. Korkealle kehittynyt kone-tekniikka on helpoittanut talonpoikaiston työtä ja kohottanut jyrkästi satoisuutta. Kolhoosilaisten taloja ovat alkaneet valaista „Iljitshin lamput”. Maaseudulle on ilmaantunut kymmenvuotisia kouluja, omia sairaaloita, kollektiivitalouksien lepokoteja ja parantoloita, elokuvateattereita, kirjastoja, valistustaloja. On koulutettu laajat maaseutusivistyneistön kaaderit.

Täten neuvostovalta ja kollektiivitaloudellinen järjestelmä ovat johtaneet talonpoikaiston vauraaseen ja kulttuuriseen elämään.

4. Pieni yksityistalous Neuvostoliitossa.

Kollektiivitalouksiin ja osuuskunnallisiin järjestöihin yhtyminen perustuu tiukasti vapaaehtoisuusperiaatteeseen. Ilmaisten kollektiivitalouksiin ja osuuskunnallisiin yhtymiin liittymisen vapaaehtoisuuden periaatteen Neuvostoliiton Perustuslaki kirjasi (9:s pykälä), että laki sallii sosialistisen talousjärjestelmän ohella henkilökohtaiseen työhön perustu- van pienen yksityistalouden, ilman vieraan työn riistoa. Neuvostoliitossa on talonpoikain valtava enemmistö yhtynyt jo aikoja sitten kollektiivitalouksiksi. Sellaisten talonpoikien määrä, jotka edelleenkin harjoittavat yksilöllisen talouden hoitoa, on neuvostotasavaltojen suurimmassa osassa mitättömän pieni. Vain uusissa, vasta hiljattain Neuvostoliittoon liittyneissä neuvostotasavalloissa: Latviassa, Liettuassa ja Eestissä, joissa talonpoikaisto ei ole vielä ehtinyt vakuuttua suurtalouden etevämmyydestä, on henkilökohtaiseen työhön perustuva pieni yksityistalous ollut aivan viime aikoihin asti perusmuotona maanviljelyksessä. Nykyään sielläkin laajenee kollektiivitalousliike saaden mukaansa yhä enemmän talonpoikia.

Yksilöllisen maatalouden muodot, joilla on enää vain mitättömän pieni sija koko maamme mitassa, syrjäytyvät vähitellen sosialismin rakentamisen loppuunsaorittamisen prosessissa pois, sillä ne ovat talonpojille epäedullisia, ja niiden tilalle tulevat talonpoikien vapaaehtoisesta aloitteesta maatalouden sosialistiset muodot.

5. Neuvostoliiton kansalaisten henkilökohtainen omaisuus.

On välttämätöntä erottaa toisistaan henkilökohtainen omistus ja tuotanto- ja työvälineiden yksityisomistus.

Neuvostoliitossa ovat henkilökohtaista omaisuutta työtulot ja säästöt, asuinrakennus ja kotona harjoitettava aputalous, kotitalous- ja tarvekalut sekä henkilökohtaiset kulutus- ja mukavuusesineet.

Sosialistinen omistus ja sosialistinen talousjärjestelmä ovat tuotantovälineiden yksityisomistuksen vastakohta. Ne pystytetään ja vahvistetaan kapitalistisen talousjärjestelmän ja ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riistoa ehdottomasti synnyttävän tuotantovälineiden yksityisomistuksen lakkauttamisen tuloksena.

Mitä taas tulee kansalaisten henkilökohtaiseen omistukseen, niin juuri sosialismin voitto on luonut edellytykset, jotka parhaiten myötävaikuttavat sen kasvuun ja lujittumiseen. Meillä on hävitetty ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto ja siihen liittyvä työtätekevien joukkojen kurjuus, meillä ei ole eikä voikaan olla talouspulia ja työttömyyttä.

Sosialismin vallitessa turvataan työtätekevien joukkojen hyvinvoinnin herkeämätön kasvu ja niiden työtulojen ja säästöjen lisääntyminen. Ken tekee työtä paremmin, hän myös saa enemmän, ja hänellä on siis mahdollisuus hankkia työtuloillaan enemmän kaikkea sitä, mitä hän tarvitsee itselleen ja perheelleen.

Sosialismi on hävittänyt loiseläjäluokat, jotka elivät vieraan työn riiston kustannuksella, ja turvannut kaikille oikeuden työhön. Siten on luotu vankat aineelliset takeet myös kansalaisten yksilölliselle omistusoikeudelle. Meidän maamme kokemus osoittaa havainnollisesti, miten työtätekevien joukkojen yksilöllinen omaisuus vankistuu ja kasvaa sitä mukaa kuin kehittyy sosialistinen talousjärjestelmä ja kasvaa tuotanto- ja työvälineiden sosialistinen omistus.

Neuvostoliiton Perustuslaki saattaa 10:nnessä pykälässään lain suojelemaksi kansalaisten henkilökohtaisen omaisuuden ja sen perintöoikeuden. Henkilökohtaisen omistusoikeuden eräänä muotona Neuvostoliitossa on kollektiivitalouteen kuuluvan talon omistusoikeus aputalouteensa asuinpalstalla, asuinrakennukseen, hyötykarjaan, siipikarjaan ja pieneen maatalouskalustoon, Maatalousarttelin sääntöjen mukaisesti. Tämä eroaa kansalaisten henkilökohtaisesta

omistusoikeudesta siinä, että lueteltujen esineiden omistajana on kollektiivitalouteen kuuluva talo kokonaisuudessaan, t.s. kolhoosilaisen koko perhe. Mitä taas tulee niihin tuotteisiin ja rahasummiin, jotka talon kukin jäsen on saanut kollektiivitaloudelta henkilökohtaisesti ansaitsemistaan työpäivistä, niin ne ovat tämän kollektiivitalouden jäsenen henkilökohtaista omaisuutta eivätkä kollektiivitalouteen kuuluvan talon omaisuutta.

Pitäen lähtökohtanaan Neuvostoliiton Perustuslain 7. ja 10. pykälää lainsäädäntö suojelee tiukasti Neuvostoliiton kansalaisten henkilökohtaista omaisuutta (samoin kuin kollektiivitalouteen kuuluvan talonkin omaisuutta) kaikenlaisilta anastamisyrityksiltä, tekipä niitä kuka hyvänsä. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön kesäkuun 4 p:nä 1947 julkaisema asetus voimistutti vielä entistä enemmän henkilökohtaisen omaisuuden suojelemista.

Tämän asetuksen mukaisesti oikeus tuomitsee varkaudesta vankeuteen ojennus- ja työleirille viidestä kuuteen vuoteen ja toistuvasta varkaudesta tai varaskoplan tekemästä varkaudesta kuudesta kymmeneen vuoteen. Varkaudesta, jota tehtäessä on käytetty tai uhattu käyttää väkivaltaa, rangaistaan vieläkin ankarammin (panemalla vankeuteen ojennus- ja työleirille kymmenestä kahteenkymmeneen vuoteen ja takavarikoimalla omaisuuden).

6. Kansantalouden suunnittelu Neuvostoliitossa.

Kapitalistinen yhteiskunta kehittyi luonnonvoimaisesti. Perustuotantovälineet kuuluvat siinä keskenään kilpaileville yksityisomistajille. Kukin heistä määrää mielivaltaisesti, mitä ja kuinka paljon hän valmistaa tuotantolaitoksessaan. Yksikään kapitalisti ei pidä tässä lähtökohtanaan koko maan talouden etuja, vaan kukin heistä tavoittelee vain omia etujaan, voittojensa suurentamista.

Liikevoittoa takaa-ajaessaan kapitalistit käyvät keskenään kilpataistelua tuotantolaitoksilleen välttämättömistä raaka-ainelähteistä ja tavaroittensa menekkimarkkinoista. Voittaa se, ken on voimakkain. Ken on heikompi, se tuhoutuu. Suurkapitalistit liittoutuvat keskenään ja syrjäyttävät pieniä ja keskisuuria yksityisomistajia ja saattavat heidät häviöön.

Tuotannon suunnitelmattomuuden ja anarkian seurauksena on se, että aika ajoin maassa osoittautuu olevan enem-

män tavaroita kuin väestö kykenee ostamaan. Varastoihin ja kauppoihin kertyy äärettömän paljon mitä erilaisimpia tavaroita: jauhoja, lihaa, sokeria, vaatteita, jalkineita, autoja, erilaisia koneita y.m.s., y.m.s., mutta kapitalistit eivät saa niitä myydyksi. Miksi? Ehkä siksi, että koko väestö on turvattu kaikella välttämättömällä? Ei tietenkään. Kapitalistisessa yhteiskunnassa on aina hyvin paljon nälkäisiä, alastomia, suuressa puutteessa olevia ihmisiä. Selityksenä siihen, että tavarat jäävät makaamaan varastoihin ja kauppoihin, on se, että niillä, jotka ovat eniten noiden tavaroiden tarpeessa, ei ole rahaa niiden ostamiseen. Mutta samaan aikaan tehtaat jatkavat edelleenkin yhä uusien ja uusien tavaramäärien lähettämistä markkinoille. Se aiheuttaa kiertämättömästi talouspulan. Jokainen tuollainen talouspula ilmenee siinä, että kapitalistien, joilla ei ole mahdollisuutta myydä kertyneitä tavaroitaan, on pakko sulkea tuotantolaitoksensa tai supistaa niissä työskentelevien lukumäärää.

Kriisi merkitsee suurta onnettomuutta koko maalle, ja se lankeaa koko painollaan työtätekevien harteille. Pulien aikana heitetään kapitalistisessa yhteiskunnassa kadulle kymmeniä miljoonia ihmisiä, jotka joutuvat täydentämään työttömien armeijaa. Muut kymmenet miljoonat työläiset alkavat tehdä työtä vajaita viikkoja, ja he saavat siis myös pienempää työpalkkaa. Suuri joukko ihmisiä jää kokonaan vaille toimeentulovaroja, ilman minkäänlaista työnsaanti-toivoa. Varastot ovat ääriään myöten täynnä tavaroita, mutta joukoittain ihmisiä näkee nälkää, heillä ei ole ruokaa, vaatteita, lämmitysaineita eikä mitään kaikkein välttämättömintäkään. Kapitalistit katsovat edullisemmaksi tuhota tavarat, joille ei löydy menekkiä, kuin jakaa niitä nälkäänkuoleville ihmisille ilmaiseksi. Niinpä Amerikan Yhdysvalloissa lämmitetään pulien aikana vetureiden höyrykattiloita vehnällä, miljoonia säkkejä kahvia ja puuvillaa viedään laivoilla kauas valtameren selälle ja heitetään mereen. Kokonaisia suuria maitosäiliöitä tyhjennetään jokiin. Hedelmiä valellaan paloöljyllä ja heitetään kaatopaikoille. Tanskassa ja Hollannissa teurastettiin pulan aikana tuhansia lehmiä vain sitä varten, että niiden lihasta voitiin valmistaa kakkua maiden lannoitteeksi. Vuonna 1934, jolloin talouspula kapitalistisissa maissa oli jo vähenemässä, tuhottiin eri maissa toista miljoonaa vaununlastia viljaa, 267.000 vaununlastia kahvia, 258.000 tonnia sokeria, 26.000 tonnia riisiä, 25.000 tonnia lihaa. Ja tuona samana vuonna kapitalistisissa

maissa kuoli nälkään 2.400.000 ihmistä. Lähes 1.200.000 ihmistä teki suuren hädän pakottamana itsemurhan — he eivät jaksaneet enää elää ainaisessa nälässä ja puutteessa.

Sellainen järjestys vallitsee kapitalismin maailmassa, jossa koko talous pohjautuu yksityisomistukseen, joka synnyttää riistoa ja eristää ihmisiä toisistaan. Tuossa maailmassa sato johtaa nälänhätään, vaatteiden tuotannon lisääntyminen johtaa siihen, että alastomia tulee olemaan enemmän, miljoonien ihmisten yhteiskunnallinen työ johtaa vain harvojen kapitalistien rikastumiseen. Turvatessaan riistäjille ylellisen elämän kapitalistinen talousjärjestelmä ei johda ainoastaan työtätekevien joukkojen köyhtymiseen, vaan se johtaa myöskin maan luonnonrikkauksien ehtymiseen sen seurauksena, että yksityisomistajat, kapitalistit, haaskaavat niitä.

Meidän maassamme tuo kaikki on jo jäänyt raskaaseen menneisyyteen. Tultuaan maansa isännäksi työtätekevä kansa on turvannut järkiperäisen taloudenhoidon.

Neuvostoliitossa, eroitukseksi kapitalistisista maista, koko kansantaloutta hoidetaan yhtenäisen valtion suunnitelman mukaan. Tämä on tullut mahdolliseksi sen vuoksi, että Neuvostoliitossa ovat maa ja maan aarteet, vedet, teollisuus, pankit, rautatiet ja vesiliikenne valtion käsissä. Kansantaloutemme eri alat ovat läheisesti sidotut toisiinsa, ja ne muodostavat yhtenäisen sosialistisen talouden. Valtio määrittelee, mitä on tuotettava ja kuinka paljon, jotta voitaisiin tyydyttää maan tarpeet. Valtion kansantaloussuunnitelman tarkoitusperänä on yhteiskunnallisen rikkauden lisääminen, työtätekevien aineellisen ja kulttuuritason keskeytymätön kohottaminen, Neuvostoliiton riippumattomuuden lujittaminen ja sen puolustuskuntoisuuden vahvistaminen. Perustuslain 11. pykälässä varmistetaan Neuvostoliiton talouselämän suunnitelmaperiaate. Kansantalouden kehittämissuunnitelmat meillä laaditaan viisivuotiskaudeksi ja viisivuotiskautena joka vuodeksi erikseen. Kansantalouden kaikkien alojen valtiollinen suunnitteleminen tuo esille sosialistisen talousjärjestelmän mitä suurimman etevämmyyden.

Kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelmien perusteella joka tuotantolaitos ja joka kollektiivitalous laatii oman suunnitelmansa. Suunnitelman edellyttämät tehtävät saatetaan jokaisen työläisen, kolhoosilaisen ja osuuskunnallisen arttelin jäsenen tietoon. Jokainen Neuvostomaan uuras-taja tietää, paljonko tuotteita hänen on valmistettava, jotta

hänen tuotantolaitoksensa, kollektiivitaloutensa tai arttelinsa suunnitelman täyttö olisi taattu.

Stalinilaiset viisivuotissuunnitelmat (Neuvostoliiton kansantalouden kehittämisen viisivuotissuunnitelmat) ovat uudistaneet maamme, muuttaneet sen edistyneimmäksi, nykyaikaisella tekniikalla aseistetuksi sosialistiseksi suurvallaksi. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston hyväksymä Laki kansantalouden kuntoonpalauttamisen ja kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta vuosiksi 1946—1950 turvaa maan taloudellisen mahdin edelleen kasvun sekä aineellisen hyvinvoinnin ja kulttuurin uuden kukoistuksen. Tämän suunnitelman perustehtävänä on saksalaisesta miehityksestä kärsimään joutuneiden maamme seutujen kunnostus, teollisuuden ja maatalouden sotaa edeltäneen tason palauttaminen ja sitten, tämän saman viisivuotiskauden kuluessa, tämän tason ylittäminen huomattavissa mittasuhteissa. Syvät ovat ne haavat, jotka vihollinen aiheutti synnyinmaallemme vuosien 1941—1945 sodan aikana. Sota riisti meiltä paljon siitä, minkä kansamme oli luonut sellaisella vaivalla ja hellyydellä. Saksalaiset fasistiraakalaiset hävittivät ja polttivat täydellisesti tai osittain 1.710 kaupunkia, yli 70 tuhatta piirikeskusta ja kylää, yli 6 miljoonaa rakennusta, ja lähes 25 miljoonaa ihmistä jäi kodittomaksi. Saksalaiset hävittivät ja vaurioittivat 31.850 tuotantolaitosta sekä ryöväisivät ja rosvosivat 98 tuhatta kollektiivitaloutta.

Ei yksikään maa maailmassa olisi voinut parantua tuolaisten hävitysten jälkeen vähemmässä kuin kymmenessä vuodessa.

Sosialistinen talousjärjestelmä ja sen suunnitelmallinen johtaminen Neuvostoliitossa tekivät mahdolliseksi aloittaa jo sodan viimeisinä vuosina talouden menestyksellisen kunnostamisen vihollisista vapautetuilla seuduilla. Laki viisivuotissuunnitelmasta turvaa vuoteen 1950 mennessä talouden täydellisen kuntoonpalauttamisen lisäksi myöskin sen huomattavan edelleen nousun. Uuden stalinilaisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisen täyttämisen ja ylittämisen takeena on Neuvostoliiton työläisten, talonpoikien ja sivistyneistön uhrautuvainen ja sankarillinen työ, sosialistisen talousjärjestelmän suuri etevämyys ja toveri Stalinin johtaman puolueen nerokas johto.

Neuvostomaan kaupunkien ja maaseudun uurastajain aktiivisuuden ja työsankaruuden todisteina ovat suunnitelmien edellyttämien tehtävien menestyksellinen täyttäminen

ensimmäisinä sodanjälkeisinä vuosina ja Leningradin työläisten patrioottisesta kutsusta koko maassa alkanut laaja liike viisivuotissuunnitelman täyttämiseksi neljässä vuodessa.

Maamme työtätekevät nimittävät oikeutetusti kansantalouden kehittämisen sodanjälkeistä viisivuotissuunnitelmaa „Stalinilaiseksi kommunismin matkaoppaaksi”. Tämän suunnitelman täyttäminen lähentää meitä hyvin suuresti siihen aikaan, jolloin saavutettu tuotteiden yltäkylläisyys takaa siirtymisen kommunismiin. Samaan aikaan tämän suunnitelman täyttäminen lujittaa erittäin suuresti maamme puolustuskuntoisuutta ja valtiomme mahtia. Juuri sen vuoksi eturivin työläiset ja kolhoosilaiset eivät rajoitukaan suunniteltujen tehtävien täyttämiseen määräaikaan mennessä, vaan pyrkivät ylittämään ne. Riittää, kun sanotaan, että jo vuonna 1948 meidän maassamme sadat tuhannet työläiset täyttivät ylittäen viisivuotissuunnitelmansa. Yksistään Moskovassa, ja vain nuorisoliittolaisten keskuudessa, täytti 25 tuhatta työläistä viisivuotissuunnitelmansa jo vuoden 1948 marraskuuhun mennessä.

Kansantalouden suunnitelmallinen johtaminen on tehnyt mahdolliseksi muuttaa aivan uudeksi maamme ulkonäön, muuttaa itse luontoa. Mihailovin mainiossa kirjassa „Synnyinmaamme kartan ääressä” on osoitettu selvästi, miten Neuvostoliiton kartta on muuttunut aivan entisestään tuntemattomaksi neuvostovallan vuosina. Sinne, missä aikaisemmin oli vain aavikkoja ja raivaamattomia metsiä, joiden keskellä tapasi vain ani harvassa pieniä asutuksia, — sinne on ilmaantunut nyt uusia kaupunkeja, valtavan suuria teollisuuslaitoksia, selväpiirteisiä kanavauomia. Synnyinmaamme äärettömän laajalle alueelle on rakennettu uusia rautateitä. Maamme mitä erilaisimmille seuduille on noussut voimakkaita sähköasemia. „Iljitshin lamppu” valaisee kymmeniä tuhansia kyliä. Valtavan suurilla aloilla on kuivatettu soita, joiden paikalla viheriöi reheviä puutarhoja ja kylvömaita. Mainiona esimerkkinä siitä, miten talouden suunnitelmallinen johtaminen sosialismin maassa tekee mahdolliseksi itse luonnon ja ilmaston muuttamisen kansan eduksi, on Neuvostoliiton Ministerineuvoston ja NKP(b):n Keskuskomitean lokakuun 20 p:nä 1948 hyväksymä päätös „Peltojen suoja- metsäistutusten, heinävuoroisen vuoroviljelyksen juurruttamisen sekä lampien ja vesisäiliöiden rakentamisen suunnitelmasta runsaiden ja varmojen satojen turvaamiseksi Neuvostoliiton euroopanpuoleisen osan aro- ja metsäaroseu-

duilla". Tämä mainio asiakirja, joka hyväksyttiin toveri Stalinin aloitteesta, edellyttää metsien istuttamista hyvin laajalla alueella. Lähimpien 15 vuoden aikana istutetaan 8 suurta valtion suojametsävyöhykettä, joista jokainen on 500—1.080 kilometriä pitkä. Sitä paitsi tehdään suojametsäistutuksia miljoonille tuhansille hehtaareille kollektiivitalouksien ja neuvostotilojen pelloilla. Metsät suojaavat kuivuudesta kärsiviä seutuja kuumilta kuivilta kaakkoistuulilta, ja sen seurauksena muuttuu itse ilmastokin.

Selostuksessaan Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen 31:sestä vuosipäivästä toveri Molotov sanoi: „Tämän suurenmoisen valtion suunnitelman toteuttaminen, jonka hyväksymisellä on julistettu sota kuivuudelle ja kato-
vuosille maamme euroopanpuoleisen osan aro- ja metsäaro-
seuduilla, johtaa maataloutemme runsaiden ja varmojen satojen suoralle tielle, tekee kolhoosilaisten työn erittäin tuottoisaksi ja lisää suuresti Neuvostoliiton taloudellista mahtia. Meidän varmuutemme tämän historiallisen suurten töiden suunnitelman toteuttamisesta osoittaa sitä, kuinka nopeasti meidän voimamme, saavutuksemme ja mahdollisuutemme kasvavat, kun me kuljemme Kommunistisen Puolueen ja Suuren Stalinin viitoittamaa tietä”.

7. Työ Neuvostoliitossa.

Neuvostoliitossa toteutetaan sosialismin periaatetta: „Jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan”. Se merkitsee, että Neuvostoliitossa jokaiselle on turvattu mahdollisuus saada itselleen hänen kykyjään ja henkilökohtaista työtään vastaava asema yhteiskunnassa. Porvarillisissa maissa yksilön aseman yhteiskunnassa määrää hänen rikkautensa. Suuri merkitys siellä on myös syntyperällä, tuttavuuksilla, kansallisella alkuperällä, sukupuolella. Meidän maassamme, päinvastoin, sanoo toveri Stalin: „ei varallisuus-
asema, ei kansallinen syntyperä, ei sukupuoli eikä virka-
asema, vaan jokaisen kansalaisen henkilölliset kyvyt ja henkilökohtainen työ määräävät hänen asemansa yhteiskunnassa”. Työ on Neuvostoliitossa jokaisen työkykyisen kansalaisen velvollisuutena ja kunnianasiana sen periaatteen mukaan, että: „Ken ei työtä tee, ei hänen syömänkään pidä”.

Neuvostoliiton yhteiskuntarakenne tekee mahdottomaksi loisloukkien olemassaolon, jotka elävät ja rikastuvat vieraan

työn riiston kustannuksella. Meidän maassamme työ on työtä meidän itsemme ja koko yhteiskunnan hyväksi. Meidän maassamme annetaan suuri kunnia rehelliselle, oma-aloitteiselle työlle. Meidän maassamme ovat kuuluisimpia ihmisiä tuotannon ja tieteen eturivin väki, ne, jotka ovat olleet työssään parhaita.

Yhteiskunnallisen työn tuotteiden jakelu meillä suoritetaan siten, että se vastaa tarkasti jokaisen henkilökohtaisen työn määrää ja laatua. Lainsäädäntö työpalkasta tuotantolaitoksissa ja virastoissa sekä tulojen jakelusta kollektiivitalouksissa rakentuu sosialismin periaatteen mukaisesti: „Jokaiselta kykynsä mukaan, jokaiselle työnsä mukaan”. Ken tekee paremmin, tunnollisemmin ja tuottoisammin työtä yhteiskunnan hyväksi, hän myös saa enemmän.

Neuvostomaan lainsäädäntö suhtautuu ankarasti lorvailijoihin, laiskureihin ja leväperäisiin työntekijöihin ja päinvastoin taas rohkaisee rehellisiä työntekijöitä, — lainsäädäntö edellyttää lisämaksun, rahapalkintojen ja kunniakirjojen antamisen henkilöille, jotka täyttävät ylittäen säädetyt työnormit. Parhaiten kunnostautuneita neuvostohallitus palkitsee kunniamerkeillä ja mitaleilla ja antamalla parhaista parhaimmille Sosialistisen Työn Sankarin arvonimen palkitsemisheidät samanaikaisesti Leninin kunniamerkillä ja „Sirppi ja vasara” kultamitalilla. Niinpä vuosina 1947 ja 1948 julkaistut Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön Asetukset edellyttävät Sosialistisen Työn Sankarin arvonimen antamista kolhoosilaisille suurien satojen saamisesta. Monille tuhansille kolhoosilaisille on jo annettu tuo arvonimi.

Neuvostoväen suhteesta työhön, jota se pitää kunnian, maineen, uljuuden ja sankaruuden asiana, kertovat kaunopuheisesti sellaiset porvarilliselle järjestelmälle tuntemattomat ilmiöt kuin sosialistinen kilpailu ja stahanovilainen liike. Jo heti neuvostovallan ensi vuosina työläiset ja toimitsijat alkoivat järjestää talkoita, joissa he työpäivänsä päätyttyä tekivät vapaaehtoisesti, yhteiskunnallisen oma-aloitteisuuden muodossa jotain määrättyä työtä. Lenin osoitti silloin heti, että noita talkoita on pidettävä uuden, kommunistisen työhön suhtautumisen oraina, työhön, joka meidän maassamme on kunnianasia eikä häpeällinen ja vastenmielinen rasitus. Tämä uusi työhön suhtautuminen on saanut laajan jalansijan maassamme.

Sosialistinen kilpailu, joka syntyi ensin kaupungissa — tehtaissa, rautateillä ja kaivoksissa, levisi hyvin nopeasti

myöskin kyliin. Tehdas kilpailee tehtaan kanssa, työosasto työosaston kanssa, kollektiivitalous kollektiivitalouden kanssa, alue alueen kanssa, tasavalta tasavallan kanssa. Sosialistisen kilpailun osanottajat ottavat itselleen tarkoin määrättyjä sitoumuksia, joiden tarkoituksena on työn tuottavaisuuden kohottaminen, valmistettavien tuotteiden laadun parantaminen ja tuotantokustannusten alentaminen, suunnitelman edellyttämien tehtävien täyttäminen ennen määräaika ja ylittäen, raaka-aineen säästäminen j.n.e.

Sosialistisen kilpailun perustarkoituksena on tehdä maamme entistä rikkaammaksi ja neuvostokansan elämän vieläkin ihanammaksi, lujittaa valtiomme puolustuskuntoisuutta ja jouduttaa etenemistämme kommunismia kohti.

Luonteenomaista tälle mainiolle joukkoliikkeelle on se, että sosialistisen kilpailun osanottajat eivät pyri parantamaan vain omaa työtään, vaan he pyrkivät saamaan aikaan myös yleisen nousun, kannustamaan jälkeenjääviä antamalla heille toveriapua ja tutustuttamalla heitä kokemukseensa.

Sosialistinen kilpailu on sosialismin rakentamisen kommunistinen metodi.

Sosialistisen kilpailun korkeampana vaiheena on stahanovilainen liike, jota alettiin nimittää täten sen aloittajan, Donetsin alueen kaivosmiehen Aleksei Stahanovin nimen mukaan. Pitäen ohjeenaan jaloa päämäärää — antaa maalle mahdollisimman paljon kivihiiltä ja kehittää edelleen hiilenlouhijan työtä, Stahanov harkitsi kaikkia yksityisseikkoja myöten hiilenlouhijan työn järjestämisen. Vakuututtuaan siitä, että silloisen työnjärjestelyn vallitessa käytettiin huonosti hyväksi ilmaporaa, tuota hiilenlouhijan viimeaikaisinta työvälinettä, Stahanov tuli johtopäätökseen, että hiilenlouhija on vapautettava tukipaalujen pystyttämistyöstä, johon häneltä meni puolet työajasta, ja tämä työ on annettava erikoisen paaluttajatyöläisen tehtäväksi, jotta louhija saisi vain louhia kivihiiltä. Tällöin käy mahdolliseksi ilmaporan täydellinen hyväksikäyttö ja tulosten määrä nousee suuresti.

„Tsentralnaja-Irmino“-kaivoksen, jossa Stahanov työskenteli, puolue- ja nuorisoliittojärjestö kannattivat tuota uudistusehdotusta. Vuoden 1935 elokuun 31 päivän vastaisena yönä Stahanov laskeutui kaivokseen tehdäkseen työtä ehdottamansa metodin mukaan. Seuraavana päivänä sähkölennätin ja radio levittivät koko maailmaan sanomaa neuvostokaivosmiehen tuotannollisesta ennätyksestä. Stahanov louhi yhden työvuoron aikana 14 kertaa enemmän hiiltä

kuin mitä edellytti vanhan työnjärjestelyn aikainen louhijan työnormi, ja jo kohta tämän jälkeen hän alkoi louhia jopa 32:kin normia yhden työvuoron aikana.

Sanoma tuosta hämmästyttävästä tuloksesta sai liikkeelle Neuvostoliiton kansantalouden kaikkien alojen työläiset. Eturivin työläiset alkoivat kaikkialla Stahanovin esimerkin mukaan harkita työtapaansa ja työnsä järjestelyä kaikkia yksityisseikkoja myöten tarkoituksella kohottaa työnsä tuotavaisuutta. Stahanovilaisia ilmaantui mitä erilaisimmille työaloille. Sepät Busygin ja Faustov, valuri Makar Mazai, kutojat Jevdokia ja Maria Vinogradova, traktoristitytöt Pasha Angelina ja Pasha Kovardak, combine-koneenkäyttäjä Borin ja monet muut panivat alulle mahtavan liikkeen etumaisen tekniikan käyttämiseksi täydelleen ja vanhentuneiden tuotantonormien uudestitarkastamiseksi innostuttaen esimerkillään yhä uusia ja uusia työläis- ja kolhoosilaisjoukkoja. Stahanovilaisten lukumäärä on kasvanut vuosi vuodelta, on saavutettu yhä uusia tuotannollisia ennätyksiä, on muodostunut stahanovilaisia prikaateja ja stahanovilaisia työosastoja, joissa kaikki työläiset ovat stahanovilaisia. Stahanovilaiset ovat saavuttaneet sellaisia ennätyksiä, jotka ylittävät monta kertaa ne tuotantonormit, jotka tunnetaan Amerikan parhailla tehtailla. Kollektiivitalouksien stahanovilaiset kasvattivat palstoillaan vieläpä vuonna 1946, jolloin maamme kohtasi kuivuus, niin korkeita satoja, jollaisia maaseutu ei aikaisemmin ollut tuntenut.

Vain riistosta vapaissa oloissa työ muuttuu raskaasta ikeestä riemukkaaksi ja innokkaaksi työksi. Runoilijan sanontaa käyttääksemme, voimme sanoa, että meidän maassamme „työ sointuu kuin laulu”. Työläinen tietää, että hänen työnsä koituu koko yhteiskunnan eikä tyhjäntoimittajien — kapitalistien ja tilanherrain — hyväksi. Sillä ennen kaikkea onkin selitettävissä sellainen mainio ilmiö kuin joukkoluontoinen sosialistinen kilpailu ja stahanovilainen liike.

Stahanovilaisissa, meidän yhteiskuntamme eturivin ihmisissä, ilmenevät kirkkaina neuvostopatriootin luonteenomaiset piirteet, joka ajattelee ennen kaikkea sosialistisen synnyinmaansa hyvinvointia. Vähän ennen sotaa Gorkin autotehtaan kuuluisan sepän stahanovilaisen Busyginin luo saapui ulkomainen vieras, joka Amerikan auto-„kuninkaan” Fordin nimessä pyysi Busyginiä työhön Fordille tarjoten mitä edullisimmat ehdot. Busygin kuunteli mitä lähetillä oli sanottavana ja vastasi hänelle näin: „Sanokaa mister

Fordille, että neuvostotyöläinen ei myy itseään kullasta. Minä teen työtä oman kansani ja oman synnyinmaani hyväksi. Niitä varten minä olen opetellut tekemään työtä ja niitä varten minä olen saavuttanut ennätykseni”.

Stahanovilainen valuri Mazai joutui sodan aikana saksalaisten käsiin. Saksalaiset pyysivät häntä sulattamaan heille terästä, mutta hän antoi ylpeänä kielteisen vastauksen heidän kaikkiin suostutteluihinsa ja piti parempana ottaa vastaan kiduttavan kuoleman heidän kädestään kuin myöntyä tekemään työtä heidän hyväkseen.

Työläisten, talonpoikain ja sivistyneistön joukkomittainen työsankaruus isänmaallisen sodan vuosina hämmästytti koko maailmaa ja se näytti, millaisiin urotekoihin pystyy kansa, joka tietää, että sen työn hedelmiä eivät käytä hyväkseen riistäjät ja että tämä työ on tarpeen sosialistiselle synnyinmaalle.

Sosialistinen kilpailu ja stahanovilainen liike, jotka ovat kehittyneet entistä voimakkaammiksi ja laajemmiksi sodanjälkeisinä vuosina, sitten kun miljoonia rintamamiehiä on palannut luovaan rauhantyöhön, joutuuttavat varsin suuresti meidän kulkuamme eteenpäin, kommunismiin.

Neuvostoväki ikäänkuin kannustaa aikaa eteenpäin tehden työtään koko sydämensä kiihkolla, pannen siihen koko teknillisen taitonsa, älykkyytensä, itsepintaisuutensa ja kekseliäisyytensä. Eivätpä suotta meillä ole niin suuressa suosiossa parhaan neuvostorunoilijan Vladimir Majakovskin kehoittavat runot:

Käy nopeaan,
maa, astuntaan,
Kommuuni
odottaa!
Eteen-
päin,
ai-
ka!
Ai-
ka,
eteenpäin!

8. Sota osoitti Neuvostoliiton taloudellisen perustan etevämmyyden.

Lenin sanoi, että sota on mitä vakavin tarkastus jokaiselle sotaikäyväälle valtiolle sekä sen yhteiskuntarakenteen ja muun muassa sen talouden kaikinpuolinen koetus.

Nykyaikaiset sodat, joissa käytetään uudenaikaisinta teknillistä sotakalustoa ja sotatoimiin osallistuu valtavan suurilukuinen miesvahvuus, asettavat erittäin suuret vaatimukset taloudelle.

Neuvostokansan Suuri Isänmaallinen sota Hitler-Saksaa vastaan todisti kumoamattomasti Neuvostoliiton taloudellisen perustan — sosialistisen talousjärjestelmän ja sosialistisen omistuksen — etevämmyyden. Ei yksikään muu maa maailmassa olisi voinut kestää niin voimakkaita iskuja, jollaisia tuli meidän maamme osaksi sodan alkuvaiheessa.

Neuvostoliitto, joka tosiasiallisesti joutui yksinään taistelemaan julmaa vihollista vastaan, ei ainoastaan kestänyt vihollisen rynnistystä, vaan vieläpä valmisti noissa oloissa sen vertaansa vailla olevan hyökkäyksen, joka ratkaisi sodan lopputuloksen meidän hyväksemme.

Sosialistinen talousjärjestelmä ja sosialistinen omistus tekivät valtiollemme mahdolliseksi siirtää lyhyessä ajassa maamme koko talouden sota-ajan raiteille mitä vaikeimmassa tilanteessa, jonka oli aiheuttanut vihollisen yllättävä hyökkäys sekä sen alkuaikoina saavuttama menestys. Me kykenimme siirtämään teollisuuden syvälle selustaan, panemaan siellä käyntiin ennenkuulumattoman nopeasti jättiläismäisiä tuotantolaitoksia, jotka olivat välttämättömiä sodan käymiseksi, sekä turvaamaan armeijan ja selustan huollon.

Neuvostoliiton taloudellinen perusta osoittautui paljoa elinkykyisemmäksi kuin vihollisvaltioiden talous siitä huolimatta, että ne olivat jo pitkän aikaa valmistautuneet suunnittelemaansa sotaan. Toveri Stalin saattoi täysin oikeutetusti sanoa jo sodan aikana, nimittäin marraskuun 6 p:nä 1944 tekemässään selostuksessa: „Lokakuun vallankumouksen synnyttämä sosialistinen järjestelmä antoi kansallemme ja armeijallemme suuren ja voittamattoman voiman”.

Sodanjälkeisten vuosien kokemus on vielä kerran vahvistanut Neuvostoliiton taloudellisen perustan suurenmoisen etevämmyyden. Sosialistinen neuvostovaltio saavutti jo vuoden 1947 viimeisellä neljänneksellä teollisuustuotannon sodanedellisten vuosineljännesten keskitason. Vuoden 1948 marraskuuhun mennessä maamme teollisuustuotanto ylitti sodanedellisen vuoden 1940 tason 17%:lla. Viljakasvien satoisuuden alalla on myöskin saavutettu sodanedellinen taso. Suurella menestyksellä suoritettiin vuoden 1947 lopulla rahareformi sekä teollisuus- ja elintarvikkeiden jaoittelussa

voimassaolleen korttijärjestelmän poistaminen ja samanaikainen hintojen alentaminen. Ja kaikki tuo tehtiin silloin, kun sellaisesta luonnonvoimaisesta onnettomuudesta kuin vuoden 1946 kadosta oli kulunut vasta vuosi. Niin voimallinen on sosialistinen talous. Samaan aikaan kun porvarilliset valtiot etsivät hätääntyneinä joka taholta pelastusta lähenevästä talouspulasta ja työtätekevien joukkojen asema noissa maissa huononee entisestään, neuvostovaltio, joka ei tunne pulia eikä työttömyyttä, johtaa maata talouden ja kulttuurin jatkuvan nousun ja kansanjoukkojen hyvinvoinnin herkeämättömän kohottamisen tietä, mistä on todisteena muun muassa uusi valtion vähittäismyyntihintojen alentaminen joukkokulutuksen tavaroille maaliskuun 1 päivästä 1949.

9. Neuvostoliitto on työläisten ja talonpoikain sosialistinen valtio.

a) Yhteiskunnan luokkarakenne sosialistisen valtion ensimmäisen kehitysvaiheen aikana.

Lokakuun sosialistisen vallankumouksen voitto maassamme aiheutti vakavia muutoksia luokkien välisissä suhteissa ja yhteiskunnan luokkarakenteessa tekemällä lopun kapitalistien poliittisesta ja taloudellisesta herruudesta.

Mutta valtiomme olemassaolon ensimmäisen vaiheen aikana meillä oli jäljellä työtätekevien luokkien ohella vielä riistäjäluokkia. Säilyi kaupunkilaisporvaristoa, joka tosin oli jo menettänyt johtavan merkityksensä taloudessa, mutta joka yhä edelleenkin harjoitti teollisuutta ja kaupankäyntiä neuvostolakien säätämässä puitteissa. Aina maatalouden yleiseen kollektivisointiin saakka säilyi myös maaseutuporvaristoa — kulakisto.

Nuo riistäjäluokat, jotka pyrkivät palauttamaan vanhan yhteiskuntajärjestelmän, taistelivat raivokkaasti neuvostovaltaa vastaan. Kun niiden yritykset porvarillisen järjestelmän palauttamiseksi ulkolaisten interventtien avustuksella olivat menneet myttyyn, alkoivat riistäjäluokat maassamme turvautua muihin luokkataistelun muotoihin, muun muassa erilaiseen tuholaisuuteen. Taistelussaan neuvostovaltaa ja työtätekevän kansan saavutuksia vastaan naamioituneet kansanviholliset, jotka edustivat riistäjäluokkien etuja, liittoutuivat ulkomaisten tiedustelulaitosten asiamiesten kanssa ja auttoivat näitä järjestämään vakoilua, tihutöitä

ja tuholaittekoja talouden eri aloilla. He olivat kapitalististen tiedustelulaitosten, muun muassa fasistisen tiedustelulaitoksen, asiamiehistö ja tuki.

Mitä menestyksellisemmin tapahtui sosialistinen rakennustyö, sitä raivokkaammaksi kävi riistäjäluokkien taistelu, jotka tunsivat pikaisen loppunsa lähenevän. Tietäen, että neuvostojärjestelmän perustana ja neuvostokansan hyvinvoinnin lähteenä on sosialistinen omaisuus, riistäjäluokat turvautuivat yhä useammin tuholaisuuteen ja alkoivat järjestää sosialistisen omaisuuden joukkomittaista rosvoamista. Mutta mikään ei voinut pelastaa noita tuhoontuomittuja luokkia. Sosialismin voitokkaan hyökkäyksen tuloksena nuo riistäjäluokat hävitettiin ja valtion turvallisuuselimet paljastivat työtätekevien joukkojen avustuksella niiden etuja puolustaneet trotskilais-buharinilaiset kansanviholliset ja saivat nämä kiinni.

b) Riistäjäluokkien hävittäminen.

Ensi aluksi, sitä mukaa kuin sosialistinen teollistaminen saavutti menestystä ja neuvostokauppa lujittui, syrjäytettiin kapitalistisia aineksia teollisuudesta ja kaupankäynnin alalla. Mutta vuodesta 1929 alkaen, yleisen kollektivisoinnin pohjalla, ryhdyttiin maassamme kaikkein suurilukuisimman ja viimeisen riistäjäluokan — kulakiston — hävittämiseen. **Socialismin voitto merkitsi näiden luokkien olemassaolon perustan — ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston — hävittämistä.**

Siis ensimmäinen ja tärkein muutos, joka tapahtui maamme luokkarakenteessa sosialismin voiton tuloksena, oli riistäjäluokkien hävittäminen. Koko yhteiskuntamme muodostuu nykyään työtätekevistä.

c) Työväenluokka ja talonpoikaisto sosialistisen valtion toisen vaiheen aikana.

Riistäjäluokkien hävittäminen maassamme ei suinkaan merkitse sitä, että siten on jo ylieletty yhteiskunnan luokkiinjakautuminen. Meillä on vielä säilyneet luokat. Mutta ne eivät ole toisilleen vihamielisiä, vaan toisilleen ystävällisiä luokkia, nimittäin työväenluokka ja talonpoikaisto. Neuvostoyhteiskunnassa on **johtavana** luokkana työväenluokka. Työläisten ja talonpoikain edut kaikissa peruskysymyksissä ovat yhteiset. Työläisillä ja talonpojilla on samat

päämäärät: neuvostovaltion lujittaminen, sosialistisen yhteiskunnan kehittäminen yhä pitemmälle maassamme, yksimielinen yhteistyöskentely, jotta synnyinmaamme tulisi entistään rikkaammaksi ja vankemmaksi. **Työväenluokan ja työtekeväen talonpoikaiston liitto — johtavan osuuden kuuluessa työväenluokalle — on ollut valtiomme syntymisen ensi hetkestä lähtien proletariaatin diktatuurin korkeimpana periaatteena.** Tämä liitto on tullut entistä lujemmaksi sosialismin voiton oloissa. Varmistaen tämän asettamuksen Perustuslaki sanoo: „Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitto on työläisten ja talonpoikain sosialistinen valtio” (pykälä 1).

Voittaneen sosialismin oloissa työväenluokka ja talonpoikaisto ovat aivan uusia luokkia siihen verrattuna, mitä ne olivat ennen vallankumousta meidän maassamme ja mitä nuo luokat ovat nykyään kapitalistisissa maissa. Neuvostoliiton työväenluokka on **kaikenlaisesta riistosta vapaa luokka, joka omistaa yhdessä koko kansan kanssa tuotantovälineet ja toteuttaa yhteiskuntamme valtiollisen johtamisen.** Kapitalistisissa maissa taas työväenluokka on vailla tuotantovälineitä ja kapitalistit riistävät sitä. Monilukuiset esteet niin sanottujen „sensuksien” muodossa rajoittavat sen oikeutta osallistua vaaleihin. Valta on tosiasiallisesti riistäjäluokkien käsissä.

Maamme talonpoikaisto eroaa myös suuresti kapitalistimaiden talonpoikaistosta sekä tsaarin Venäjän talonpoikaistosta. Jo Lokakuun vallankumouksen voitto aiheutti vakavia muutoksia talonpoikaiston asemassa vapauttaen sen tilanherrojen harjoittamasta riistosta ja tehden sen osalliseksi valtion hallitsemiseen. Mutta aina sosialismin voittoon asti talonpoikaisto jäi silti pientuottajain luokaksi. Sosialismin voitto maataloudessa aiheutti syvälekäyviä muutoksia talonpoikaistossa, muutti sen aivan uudeksi luokaksi, jonka kaltaista historia ei ollut tuntenut ja joka erosi jyrkästi valtiomme ensimmäisen vaiheen aikaisesta talonpoikaistosta, — muutti sen kaikesta riistosta vapaaksi luokaksi, joka hoitaa talouttaan aivan uudella pohjalla. **Nykyinen neuvostotalonpoikaisto on valtavalta enemmistöltään kollektiivitalonpoikaistoa.** Se hoitaa talouttaan kollektiivisen työn ja nykyaikaisen edistyneimmän tekniikan perustalla eikä yksilöllisen työn ja takapajuisen tekniikan perustalla. **Kollektiivitalonpoikaiston talouden perustana ei ole enää yksityisomistus, vaan kollektiivisen työn pohjalla syntynyt kollektiivinen, sosialistinen omistus.**

d) Neuvostosivistyneistö.

Paitsi työväenluokkaa ja talonpoikaista on maassamme myöskin sivistyneistöä. Sivistyneistö ei ole luokka, vaan se on yhteiskunnallinen ryhmä, joka muodostuu eri luokkien jäsenistä. Neuvostosivistyneistö eroaa perinpohjin porvarillisten valtioiden sivistyneistöstä. Se eroaa myöskin siitä, mitä se oli neuvostovaltion ensimmäisen vaiheen aikana.

Porvarillisissa valtioissa sivistyneistön valtava enemmistö palvelee porvaristoa eikä työtätekevää kansaa ja täydentää rivejään pääasiallisesti porvariston riveistä, sillä juuri porvaristolla on mahdollisuus antaa lapsilleen vastaava sivistys. Valtiomme kehityksen alkuvaiheen aikana sivistyneistön enemmistö oli meillä vanhaa sivistyneistöä, joka etujensa puolesta oli sidottu vallastasyöstyihin luokkiin. Neuvostovaltio loi vähitellen uudet sivistyneistökaaderit.

Nykyinen sivistyneistö on aivan uutta sivistyneistöä, joka on kaikkine juurineen sidottu työväenluokkaan ja talonpoikaistoon ja josta 80—90 prosenttia on lähtöisin näistä luokista. Se palvelee antaumuksellisesti työtätekevää kansaa.

e) Neuvostoyhteiskunnan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys.

Kaikki ne muutokset, joita on tapahtunut maamme luokkarakenteessa sosialismin voiton seurauksena, merkitsevät, että rajat työväenluokan ja talonpoikaiston välillä samoin kuin näiden luokkien ja sivistyneistön välillä ovat katoamassa. Meidän oloissamme ei ole maaperää riistäjäluokkien olemassaololle eikä myöskään ole maaperää taistelulle työväenluokan ja talonpoikaiston välillä, niiden ja sivistyneistön välillä. Meillä ei ole myöskään maaperää kansallisille ristiriidoille.

Neuvostomaan kaikkien kansakuntien työläisten, talonpoikain ja sivistyneistön etujen ja lopullisten päämäärien yhteisyys on johtanut koko neuvostoyhteiskunnan moraalisena ja poliittisena yhtenäisyyden syntymiseen. Tämä yhtenäisyys on maamme suurenmoinen saavutus, yhteiskuntamme mitä tärkeimpiä liikkeellepanevia voimia. Maamme kimppuun hyökännyt vihollinen sai tuntea selkänahassaan tämän moraalisena ja poliittisena yhtenäisyyden voiman. Se yksimielisyys, jolla koko kansamme nousi torjumaan vihollista, puhuu kaikkein parhaiten siitä, miten valtavan

suuri on tuo voima — kansan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys, s.o. sen katsantokantojen, vakaumusten, tehtävien ja tarkoituksien yhteisyys ja sen luja yhteenliittyneisyys yhdeksi kokonaisuudeksi Leninin ja Stalinin puolueen ympärille — sen johtajan ja sen pyrkimysten uskollisen ilmaisijan ympärille.

Neuvostoyhteiskunnan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys on Neuvostoliiton mahdin ja voiman tärkeimpiä lähteitä.

10. Neuvostoliiton valtiollinen perusta.

a) Neuvostot ovat uusi, korkeammantyyppinen valtio-organisatio.

Valtiotamme sanotaan neuvostovaltioksi sen vuoksi, että sen valtiollisena perustana ovat **työtätekevien edustajain Neuvostot** (ennen Stalinilaista Perustuslakia — työväen, talonpoikain ja puna-armeijalaisten edustajain Neuvostot). Neuvostot ovat uusi, korkeammantyyppinen **valtio-organisatio**, joka on verrattomasti parempi kaikkia muita historian tuntemia valtio-organisatioita.

Neuvostojen muodossa on maailmassa luotu ensi kerran sellainen valtiovallan poliittinen muoto, joka vastaa täydellisesti työtätekevien riistosta vapauttamisen tehtäviä, kommunismin rakentamisen tehtäviä.

Neuvostot syntyivät ensi kerran jo vuoden 1905 vallankumouksen aikana joukkojen vallankumouksellisen kapinan eliminä tsarismia vastaan, vallankumouksellisen vallan ituna. Vuoden 1905 vallankumouksen tappio ja Neuvostojen lyhytaikainen olemassaolo eivät kuitenkaan suoneet mahdollisuutta tuoda ilmi tämän uuden valtio-organisatiomuodon kaikkia erikoisuuksia. Vuoden 1917 Helmikuun vallankumouksen kaudella Neuvostoja muodostettiin jo koko maassa eikä vain tehdaskeskuksissa, kuten tapahtui vuonna 1905.

Kun vuoden 1905 vallankumouksen aikana oli muodostettu pääasiallisesti työväen edustajien Neuvostoja, niin Helmikuun vallankumouksen kaudella luotiin rinnan työväen ja sotilaiden edustajien Neuvostojen kanssa myös laajassa mitassa talonpoikain edustajain Neuvostoja.

Tutkittuaan vuoden 1871 Pariisin Kommuunin ja Neuvostojen kokemusta Venäjällä vuosina 1905 ja 1917 Lenin tuli siihen johtopäätökseen, että vallankumoukselliset joukot loivat Neuvostojen muodossa sellaiset uudet elimet, jotka

valtiovallan siirtyessä niille turvaavat työväenluokan historiallisten tehtävien toteuttamisen. Siksi Lenin esitti vuoden 1917 huhtikuussa tunnuksen taistelun käymisestä valtiovallan siirtämiseksi Neuvostojen käsiin ja Neuvostojen tasavallan muodostamisesta. Lenin osoitti Neuvostotasavallan suunnattoman etevämmyyden porvarimaiden tuntemaan parlamentaariseen tasavaltaan verrattuna, sillä Neuvostot yhdistävät kaikki työtätekevät sukupuolesta, kansakunnasta, rodusta, sivistyksestä, uskontunnuksesta y.m.s. riippumatta sekä turvaavat vakinaisen yhteyden kaikkien työtätekevien kerrosten ja kaikkien ammattialojen kanssa. Lenin tähdensi sitä, että **Neuvostot turvaavat työtätekevien joukkojen saamisen mukaan valtion ratkaisevaan ja vakituisen hallitsemiseen** ja ovat kaikkein demokraattisin järjestö, jonka työtätekevät valitsevat omasta keskuudestaan ja jonka on kaikesta toiminnastaan tehtävä selkoa työtätekeville. Ei minkäänlainen parlamentaarinen tasavalta voi turvata kansan ratkaisevaa osallistumista maan johtamiseen.

Joka kaupungissa, joka työläisasutuksessa, kylässä, stánitsassa, joka piirissä, alueella ja aluepiirissä on Neuvostot. Ne johtavat taloudellista ja kulttuurirakennustyötä sekä suojelevat valtiollista järjestystä alueellaan, turvaavat neuvostovaltion lakien noudattamisen, suojelevat kansalaisten oikeuksia, jotka Perustuslaki on heille myöntänyt. Toveri Stalin sanoo, että **neuvostovalta onkin paikallisten Neuvostojen yhdistymistä ja muovautumista yhdeksi yhte-näiseksi valtio-organisatioksi, Neuvostojen Tasavallaksi.**

Lenin selitti, että ellei olisi muodostettu Neuvostoja, olisi sosialistisen vallankumouksen voitto maassamme ollut mahdoton, sillä vanhan valtiokoneiston avulla työväenluokka ei olisi voinut säilyttää valtaa käsissään, ja on mahdotonta luoda nopeasti uusi koneisto vanhan tilalle.

Neuvostovaltion koko historia on todistanut oikeaksi sen, että **Neuvostot ovat se valtiollinen muoto, joka kaikkein parhaiten soveltuu sosialismin rakentamisen tehtäviin.**

b) Neuvostot sosialistisen valtion toisen kehitysvaiheen aikana.

Ilmaisten yhteiskuntamme luokkarakenteessa tapahtuneet syvälliset muutokset ja kansamme moraalisen ja poliittisen yhtenäisyyden luomisen Stalinilainen Perustuslaki muutti työväen, talonpoikain ja puna-armeijalaisten edustajain Neuvostot työtätekevien edustajain Neuvostoiksi.

Neuvostojen uusi nimitys alleviivaa sen, että nykyään ne eivät enää yhdistä vain kansan enemmistöä, kuten aikaisemmin, vaan ne yhdistävät koko kansan, kun kerran Neuvostoliitossa ei enää ole olemassa riistäjäluokkia.

„Kaikki valta Neuvostoliitossa kuuluu kaupungin ja maaseudun työtätekeville, työtätekevien edustajain Neuvostojen kautta”, — sanotaan Stalinilaisen Perustuslain 3. pykälässä. Nämä sanat ovat ilmauksena todellisesta kansan täysivallasta meidän valtiossamme.

Työtätekevien edustajien Neuvostojen valitsemiseen osallistuvat kaikki 18 vuotta täyttäneet kansalaiset.

Neuvostojen järjestelmä muodostuu ylimmistä valtaelimistä (Neuvostoliiton Korkein Neuvosto sekä liitto- ja autonomisten tasavaltojen Korkeimmat Neuvostot) ja paikallisista valtaelimistä (työtätekevien edustajain kylä-, kaupunki-, piiri-, alue- ja aluepiirineuvostot). Neuvostojen edustajat ovat kansan palvelijoita ja selostusvelvollisia kaikesta toiminnastaan omille valitsijoilleen. Valitsijat voivat milloin hyvänsä kutsua pois edustajansa, joka ei ole ollut heidän luottamuksensa arvoinen. Yli puolitoista miljoonaa edustajaa työskentelee neuvostojärjestelmän kaikissa renkaissa. Mihail Ivanovitsh Kalinin oli aivan oikeassa sanoessaan, että „jo itse edustajien lukumäärä, jotka toimivat kaikkialla Neuvostoliiton eri puolilla Moskovasta aina sen etäisimmille syrjäseuduille saakka, osoittaa, että neuvostovalta edustajiensa kautta voi ja todella suorittaaakin suuria toimenpiteitä, sillä tämän aktiivin vaikutus ulottuu itse asiassa maamme koko väestöön.

Ja vihdoin se on valtiollisten toimihenkilöiden muodostumisen ehtymätön lähde. Väestö, joka valitsee edustajansa, on heidän kanssaan välittömässä yhteydessä. Tämä yhteys kulkee jatkuvana ketjuna alhaalta ylös saakka ja tekee neuvostovallan läheiseksi, omaksi vallaksi”.

Neuvostovalta turvaa omalla rakenteellaan joukkojen tosiasiallisen osallistumisen valtiollisten asiain hoitoon. Neuvostovallan vuosina on kansan keskuudesta kasvanut monilukuisia eteviä valtiollisten toimihenkilöiden ja johtajien kaadereita valtioelämän kaikille aloille.

Yhteiskunnallisen neuvostojärjestelmän etevämyys on niin eittämätön, että nyt eivät edes Neuvostoliiton vihollisetkaan rohkene väittää neuvostojärjestelmää elinkyvyttömäksi. Sodan kokemus ei ole ainoastaan todistanut, että kansan uumenista esiinkasvanut neuvostoyhteiskuntajärjes-

telmä on yhteiskuntajärjestyksen elinkykyinen ja kestävä muoto, jolla on kansan rajaton kannatus. Sodan kokemus, kuten toveri Stalin korosti valitsijoille pitämässään puheessa helmikuun 9 p:nä 1946, osoitti: „että neuvostoyhteiskuntajärjestelmä on parempi yhteiskuntajärjestyksen muoto kuin mikä tahansa ei-neuvostoyhteiskuntajärjestelmä”.

Huomioiden Neuvostojen kokemuksen ja merkityksen Neuvostoliiton Perustuslaki kirjasi (pykälä 2): „**Neuvostoliiton valtiollisen perustan muodostavat työtätekevien edustajain Neuvostot, jotka ovat kasvaneet ja vahvistuneet tilanherrain ja kapitalistien vallan kukistamisen ja proletaariat diktatuurin valloittamisen tuloksena**”.

Kertauskysymyksiä IV luvusta.

1. Mikä muodostaa Neuvostoliiton taloudellisen perustan?
2. Mitkä ovat sosialistisen omistuksen kaksi muotoa Neuvostoliitossa ja mikä ero niillä on?
3. Milloin hyväksyttiin Stalinilaiset Maatalousarttelin säännöt ja mikä merkitys niillä on?
4. Millä perusteilla laki sallii Neuvostoliitossa pienen yksityistalouden olemassaolon?
5. Mikä on valtion kansantaloussuunnitelman tarkoitusperänä? Mihin sisältyy sosialistisen suunnitelmallisen talouden etevämyys?
6. Minkä perustehtävän asettaa Laki kansantalouden kunnostamisen ja kehittämisen viisivuotissuunnitelmasta vuosiksi 1946—1950?
7. Missä ilmenee muutos työhön suhtautumisessa meidän maassamme?
8. Mikä merkitys on sosialistisella kilpailulla ja stahanovilaisella liikkeellä? Keitä stahanovilaisia paitsi niitä, joista kirjassa on mainittu, te tunnette?
9. Mitä muutoksia on tapahtunut yhteiskuntamme luokkarakenteessa sosialismin voiton tuloksena?
10. Mikä muodostaa Neuvostoliiton valtiollisen perustan?
11. Milloin ja missä syntyi ensi kerran Neuvostoja?
12. Miksi Neuvostot ovat uusi, korkeammantyyppinen valtio-organisaatio?
13. Mihin sisältyy Neuvostojen uudestijärjestäminen sosialismin voiton yhteydessä?

V luku.

NEUVOSTOLIITON VALTIORAKENNE.

1. Neuvostoliitto on suuri monikansainen valtio.

Neuvostoliiton väestön kokoonpanossa lasketaan olevan yli 60 suurta kansakuntaa, kansallista ryhmää ja kansallisuutta. Tsaarinvallan aikana ei-venäläiset kansat kärsivät kansallisuussortoa. Vaikka venäläisenkin kansan työläiset ja talonpojat olivat oikeudettomia ja venäläiset kapitalistit ja tilanherrat sortivat heitä armottomasti, niin kaikkien muiden kansallisuuksien työtätekevät saivat silti kärsiä kahdenkertaista sortoa. Heitä sortivat sekä „kotimaiset” riistäjät että tsarismi virkamiehistöineen, jotka toteuttivat siirtomaapolitiikkaa hallitsevan kansakunnan tilanherrojen ja kapitalistien eduksi.

Tsaarin Venäjä, kuten Lenin sanoi, oli kansojen vankila. Monta kertaa yrittivät eri kansallisuuksien sorretut kansat heittää harteiltaan tsaristisen ikeen, mutta joka kerta niiden kapinat tukahdutettiin julmasti. Siinä tsarismia auttoivat myös näiden sorrettujen kansakuntien riistäjäluokat. Ne pelkäsivät omaa kansaansa enemmän kuin tsarismia, joka oli ostanut ne puolelleen erilaisilla almuilla.

Kansoille ei tuonut vapautusta myöskään Helmikuun porvarillis-demokraattinen vallankumous. Venäjän sorretut kansat vapautuivat kansallisuussorrosta vasta Lokakuun sosialistisen vallankumouksen voiton ja yhteiskunnan valtiollisen johdon siirtymisen tuloksena työväenluokan käsiin.

2. Neuvostoliiton valtiorakenteen erikoispiirteet ja etevämmuus.

Valtiorakenteensa puolesta Neuvostoliitto eroaa perinpohjin porvarillisista maista.

Porvarillisissakin maissa on monikansallisia valtioita.

Mutta, kuten historia osoittaa, monikansalliset riistovaltiot eivät suinkaan syntyneet kansakuntien vapaaehtoisen yhdistymisen tietä, vaan siten, että voimakkain kansakunta yhdisti väkivaltaisesti valtioonsa heikompia kansakuntia. Siellä tukahdutetaan väkivallalla näiden kansakuntien samoin kuin siirtomaakansojenkin pyrkimys riippumattomuuteen. Tehdäkseen itselleen helpommaksi valtionsa kokoonpanoon kuuluvien eri kansakuntien hallitsemisen hallitsevan kansakunnan vallassaoleva luokka pitää keinotekoisesti yllä ja lietsoo kansallisuusvihaa. Niin oli asianlaita tsaarin Venäjällä, jossa tsaarinvallalta järjesti pogromeja ja yllytti kansallisuusvihaa kansojen välillä. Niin oli asianlaita entisessä Itävalta-Unkarissa. Niin on ollut asianlaita aivan viime aikoihin saakka Intiassa, jossa Englanti, yrittäen estää Intian kansojen taistelua todellisen ja täydellisen riippumattomuuden puolesta, yllyttää ja lietsoo kansallisuusvihaa hindujen ja muhamettilaisten välillä.

Tunnetaan kaksi valtiorakenteen perusmuotoa: uniteettinen valtio ja federatiivinen valtio. **Uniteettinen** on keskitetty valtio, joka ei jakaannu minkäänlaisiin itsenäisiin osiin. **Federatiivinen** valtio eli federatio on sellainen, jossa monta valtiota yhdistyy yhdeksi federatiiviseksi, s.o. liittovaltioksi.

Neuvostoliitto on federatio, s.o. liittovaltio. Mutta neuvostofederatio on erikoistyyppiä oleva federatio, joka eroaa perinpohjin porvarillisista federatioista. **Neuvostofederatio on sosialistinen valtio, joka on rakennettu kansallisten valtioiden vapaaehtoisen yhtymisen ja niiden tasavertaisuuden periaatteen mukaan, kansakuntien itsemääräämisoikeuden tunnustamisen aina eroamiseen saakka periaatteen mukaan.**

Neuvostojen liitto- (federatiivinen) valtio on lujittanut maamme kansojen ystävyyttä ja nostanut joka kansan talouden ja kulttuurin ennenkuulumattoman korkealle.

Maamme jok'ikisen kansan esimerkillä voidaan osoittaa, miten uskomattoman suuresti on muuttunut ja parantunut näiden kansojen elämä sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen. Sellaisille seuduille, joissa tsaarinvallan aikana ei ollut ainoatakaan teollisuuslaitosta, on ilmaantunut jättiläistehtaita, kaivoksia ja louhimoja. Alueille, jotka aikaisemmin olivat aivan tietttömiä, on järjestetty nykyaikaisia rautateitä ja autoliikenne.

Kollektiivitalousjärjestelmän voitto on turvannut kaikkien kansallisten tasavaltojen ja autonomisten alueiden

maatalouden kukoistuksen. Tasavalloissa, joiden koko väestö oli aikaisemmin kauttaaltaan luku- ja kirjoitustaidotonta, on nyt omat tiedeakatemit ja korkeakoulut sekä runsaslukuiset kansalliset tiedemies-, opettaja-, lääkäri- ja agroomikaaderit. Esimerkiksi Uzbekistanissa on nyt vaikea löytää kirjantaitamatonta asukasta. Tuon maan koko väestö on luku- ja kirjoitustaitoista. Mutta ennen vallankumousta 100 uzbekista vain 2 osasi lukea ja kirjoittaa. Nyt Uzbekistanissa samoin kuin muissakin liittotasavalloissa on oma Tiedeakatemia, lukuisia tieteellisiä tutkimuslaitoksia, korkeakouluja sekä oma kansallinen teatteri lahjakkaine näyttelijöineen. Yhtä hämmästyttäviä muutoksia on neuvostovallan aikana tapahtunut myös liittotasavalloissa asuvien lukuisien kansallisuuksien elämässä. Monet pikku kansat, jotka tsaarinvallan aikana olivat kuolemaisillaan sukupuuttoon ankaran riiston ja kulkutautien vuoksi, ovat nyt kirjaimellisesti heränneet uudestaan eloon ja tulleet osallisiksi kulttuurista ja sivistyksestä. Ne ovat saaneet oman kirjakielen, jota niillä ei aikaisemmin ollut, ne ovat saaneet äidinkielliset koulut, kirjat ja sairaalat, ja suuren Venäjän kansan avustuksella ne kehittävät menestyksellisesti talouttaan ja kulttuuriaan.

Neuvostoliiton valtiorakenteen etevämyys tuli erittäin selvästi esille Suuren Isänmaallisen sodan aikana.

Kuten tunnettua, hitleriläiset perustivat laskelmansa siihen, että heti ensimmäisistä iskuista, jotka heidän armeijansa antavat, Neuvostoliitto hajoaa alkutekijöihinsä, Neuvostoliiton kansojen kesken alkaa riita ja se helpottaa maamme valtaamista. Mutta elämä kumosi nuo laskelmat. Hajosi hitleriläinen valtio eikä meidän valtiomme.

Meidän maassamme vallitseva kansojen ystävyys ja veljeyden ideologia sai voiton vihollisten rotuvihan ideologiasta. Maamme kansojen ystävyys tuli entistään lujemmaksi sodan koettelemusten kulussa. Neuvostoliitto suoriutui sodasta entistä vankempaan.

„Nyt, — sanoi toveri Stalin puheessaan Moskovan kaupungin Stalinin vaalipiirin valitsijain kokouksessa helmikuun 9 p:nä 1946, — on puhe siitä, että neuvostovaltiojärjestelmä on osoittautunut monikansaisen valtion esikuvaksi, että neuvostovaltiojärjestelmä on sellainen valtiollisen organisation järjestelmä, jossa kansallisuuskysymys ja kansa-

kuntien yhteistoiminnan ongelma on ratkaistu paremmin kuin missään muussa monikansaisessa valtiossa”.

Siten tuli todistetuksi monikansaisen neuvostovaltion suuri voima ja neuvostojärjestelmän etevämyys.

3. Neuvostoliitto on tasa-arvoisten Sosialististen Neuvostotasavaltojen vapaaehtoinen liitto.

Neuvostoliiton muodostamisen pohjaksi otetut suurem-
moiset periaatteet ovat turvanneet Neuvostoliiton vankkuu-
den ja mahdin, kansojen ystävyyden lujittamisen sekä kai-
kille tasavalloille yhteisen tehtävän — sosialismin rakentami-
nen maassamme — menestyksellisen ratkaisemisen.

Vuonna 1936 hyväksytty Neuvostoliiton Perustuslaki var-
misti tasavaltojen vapaaehtoisen yhtymisen ja niiden tasa-
arvoisuuden niiden peruseriaatteiden suhteen, jotka ovat
Neuvostoliiton valtiorakenteen pohjana. „Sosialististen
Neuvostotasavaltojen Liitto on liittovaltio, joka on muodos-
tunut tasa-arvoisten Sosialististen Neuvostotasavaltojen
vapaaehtoisen yhtymisen pohjalla”, — sanotaan 13. pykä-
lässä.

Yhtymisen vapaaehtoisuuden periaatetta, jota Perustus-
laissa on noudatettu johdonmukaisesti, ei ole ainoastaan
julistettu, vaan se on myös taattu kaikin puolin. 17. pykälä
turvaa jokaiselle liittotasavallalle oikeuden vapaaseen
eroamiseen Neuvostoliitosta. Selostuksessaan Neuvostojen
Ylimääräisessä VIII Yleisliittolaisessa edustajakokouksessa
toveri Stalin sanoi, että vaikei meillä olekaan sellaisia
tasavaltoja, jotka tahtoisivat erota Neuvostoliitosta, niin
„jos Perustuslaista poistetaan pykälä, joka oikeuttaa vapaa-
seen eroamiseen Neuvostoliitosta, niin se merkitsisi tämän
liiton vapaaehtoisen luonteen loukkaamista”.

4. Neuvostoliiton kokoonpano.

Neuvostoliiton kokoonpanoon kuuluu nykyään 16 liitto-
tasavaltaa:

Venäjän Sosialistinen Federatiivinen Neuvostotasavalta,
Ukrainan Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Bielo-Venäjän Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Uzbekian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Kazakhian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Gruusian Sosialistinen Neuvostotasavalta,

Azerbaidžhanin Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Liettuan Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Moldavian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Latvian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Kirgiisian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Tadžhikian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Armenian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Turkmenian Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Eestin Sosialistinen Neuvostotasavalta,
Karjalais-Suomalainen Sosialistinen Neuvostotasavalta.

Sosialististen neuvostotasavaltojen veljesperheen laajeneminen todistaa jo sinänsä leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan johdonmukaista toteuttamista, politiikan, jonka suuntana on kaikkien maassamme asuvien kansojen kehitys ja kukoistus.

5. VSFNT on ensimmäinen tasa-arvoisten joukossa.

Neuvostojen veljestasavaltojen tähtisikermässä on ansaitusti ensimmäisenä tasa-arvoisten joukossa Venäjän SFNT. Valtiomme koko historia osoittaa, että maamme kansakuntien vapauttamisessa, niiden yhdistämisessä sekä niiden talouden ja kulttuurielämän kohottamisessa on johtava osuus ollut VSFNT:lla ja suurella Venäjän kansalla.

Venäjän kansan johtava osuus ei perustu sen joillekin etuoikeuksille Neuvostoliiton muihin kansoihin verrattuna. Sellaisia etuoikeuksia meillä ei voi olla millään kansalla, sillä meidän maassamme ovat kaikki kansat tasa-arvoisia.

Venäjän kansan johtava osuus perustuu sen valtavan suuriin ansioihin synnyinmaan hyväksi, sen ratkaisevaan merkitykseen Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton saavuttamisessa ja taistelussa sosialismin puolesta. Venäjän kansan johtava osuus perustuu sen kaikille muille maamme kansoille antamaan veljesapuun, joka on turvannut aikaisemmin jälkeenjääneille ja heikoille kansakunnille niiden talouden ja kulttuurin kukoistuksen.

Venäjän kansalla oli ratkaiseva osuus myöskin maamme pelastamisessa fasistiselta orjuutukselta, Hitler-Saksasta saadussa loistavassa voitossa, ei ainoastaan meidän maamme kansojen, vaan vieläpä koko maailman kansojen pelastamisessa saksalais-fasistisilta pogromimiehiltä. Venäjän kansa, kuten toveri Stalin sanoi, „ansaitsi tässä sodassa maamme kaikkien kansojen keskuudessa yleisen tunnustuk-

sen Neuvostoliiton johtavana voimana". Venäjän kansan luottamuksella ja hallituksemme kannattamisella Isänmaallisen sodan ankarina vuosina oli ratkaiseva merkitys fasismin murskaamisessa.

Monikansaisen maamme kokoonpanossa on Venäjän kansa kaikkein monilukuisin: enemmän kuin puolet Neuvostoliiton väestöstä on venäläisiä. Valtava enemmistö Venäjän kansasta asuu VSFNT:n alueella.

VSFNT on ensimmäisenä muodostettu neuvostotasavalta. Se antoi maamme kaikille kansoille neuvostotyyppiä olevan valtion esikuvan, se raivasi tietä eteenpäin kaikilla valtiotalous- ja kulttuurirakennustyön aloilla. Se rikastutti kokemuksellaan takapajulle jääneitä tasavaltoja auttaen niitä voittamaan vaikeudet ja rakentamaan menestyksellisesti sosialismin.

VSFNT, kuten jo edellisistä luvuista nähdään, oli se ydinkohta, jonka ympärille yhdistyivät lujaksi veljesperheeksi kaikki Neuvostoliiton muut kansat. Tämä sen johtava osuus Neuvostoliiton muodostamisessa ja kansojen suuren veljellisen ystävyyden lujittamisessa on tuotu ilmi valtion hymnin sanoissa: „Tään loi vapaiden tasavaltujen Liiton Suur Venäjän maa lujan, vuossataisen”.

VSFNT:n alueella on 108,8 miljoonaa asukasta. Paitsi venäläisiä, joita on noin $\frac{3}{4}$ väestöstä, VSFNT:ssa asuu kymmeniä erilaisia kansoja. VSFNT, joka on aivan alunpitäen noudattanut johdonmukaisesti leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan periaatteita, antaa laajan autonomian sen alueella asuville ei-venäläisille kansoille. VSFNT:n Perustuslaki varmistaa 12 autonomisen tasavallan, 6 autonomisen alueen ja 10 kansallisen piirikunnan kuulumisen VSFNT:n kokoonpanoon.

Ei vertaista Venäjän vapaudessansa,
Sen kukatkin kestävät, heleimmät on,
On ylväs ja ikuinen Venäjän kansa,
Tää kansamme suuri ja kuolematon.
Kaikk' kahleet on pirstonnut taistelemalla,
Ei murtunut Batunkaan hyökkäykseen.
Loi Venäjän suureksi kohottamalla
Vuossatojen harjalle, korkeuksiin!*

Kaikki maamme monilukuisat kansat suhtautuvat suurella rakkaudella ja kunnioituksella Venäjän kansaan, jolle

* A. Prokofjevin runosta.

ne ovat kiittolisuudenvelassa vapaudestaan sekä taloutensa ja kulttuurinsa kukoistuksesta. Venäjän kansan sankaruus, sen erikoinen lahjakkuus, sen luoma kulttuuri, selvä äly ja luja luonne ovat saaneet tunnustuksen koko maailmassa. Leninin ja Stalinin kasvattama Venäjän kansa on maailman kaikkien kansojen eikä vain Neuvostoliiton kaikkien kansojen etujoukko, joka johtaa taistelua edistyksen, todellisen demokratian sekä kaikkien kansojen tasa-arvoisuuden ja vapauden puolesta.

6. Muut liittotasavallat.

VSFNT:n jälkeen ovat muodostamisaikansa puolesta vanhimpia Ukrainan, Bielo-Venäjän, Gruusian, Armenian ja Azerbaidzhanin sosialistiset neuvostotasavallat. Vuoteen 1936 saakka Gruusia, Armenia ja Azerbaidzhan olivat yhdistyneinä **Taka-Kaukaasian neuvostofederatioksi** — T-KSFNT:ksi, ja ne kuuluivat Neuvostoliittoon tämän federation kautta eivätkä välittömästi. Vuonna 1936 T-KSFNT, joka oli jo täyttänyt tehtävänsä Taka-Kaukaasian kansojen lähentämisessä toisiinsa, lakkautettiin. Stalinilaisen Perustuslain hyväksymisen yhteydessä **jokainen tuohon federatioon kuuluneista kolmesta tasavallasta yhtyi Neuvostoliittoon välittömästi liittotasavaltana.**

Vuoden 1920 vaiheilla muodostuivat ja liittyivät Neuvostoliittoon Keski-Aasian tasavallat: Uzbekian, Tadzhiikian ja Turkmenian tasavalta. Ennen näiden tasavaltojen muodostumista Keski-Aasiassa oli olemassa Turkestanin Autonominen Sosialistinen Neuvostotasavalta, joka kuului VSFNT:n kokoonpanoon, ja kaksi kansan neuvostotasavaltaa — Horezmin ja Bukharan tasavalta. Horezmin kansantasavalta muutettiin sosialistiseksi vuoden 1923 syksyllä ja Bukharan — vuoden 1924 syksyllä. Kun kerran nämä kaksi tasavaltaa eivät vielä olleet sosialistisia Neuvostoliiton muodostamisen hetkenä, niin ne eivät voineet liittyä Neuvostoliiton kokoonpanoon. Heti sen jälkeen kun nämä tasavallat olivat muuttuneet sosialistisiksi, heräsi kysymys niiden liittymisestä Neuvostoliittoon.

Mutta ennen näiden tasavaltojen kansojen toivomuksen toteuttamista oli vielä toteutettava Keski-Aasian kansojen toinenkin toivomus — yhdistettävä jälleen ne kansallisuudet, jotka olivat tsaarinvallan aikana hajaantuneet erillisiin osiin. Tämän tuloksena vuonna 1924 muodostettiin edellämainittu-

jen Keski-Aasian kolmen tasavallan alueella **Uzbekian SNT** ja **Turkmenian SNT**, ja vuonna 1925 Neuvostoliiton Neuvostojen III edustajakokous hyväksyi nämä tasavallat Neuvostoliittoon. Uzbekian liittotasavaltaan muodostettiin sitä järjestettäessä Tadzhiikian autonominen tasavalta. Vuonna 1929 se muutettiin liittotasavallaksi. Vuonna 1936 muutettiin liittotasavalloiksi myöskin **Kazahkian** ja **Kirgiisian** tasavallat, jotka aikaisemmin olivat kuuluneet VSFNT:aan.

Kaikkein nuorimpia liittotasavaltoja Neuvostoliiton kokoonpanossa ovat **Karjalais-Suomalainen**, **Moldavian**, **Liettuan**, **Latvian** ja **Eestin** tasavalta. Ne kaikki muodostettiin vuonna 1940.

Moldavian ja **Karjalais-Suomalainen** liittotasavalta muodostettiin aikaisemmin olemassaolleista autonomisista tasavalloista: ensinmainittu Ukrainan SNT:aan kuuluneesta Moldavian autonomisesta tasavallasta ja toinen VSFNT:aan kuuluneesta Karjalan autonomisesta tasavallasta. Nämä viimeksimainitut uudestimuodostamiset olivat seurauksena näiden tasavaltojen alueiden ja väestökokoonpanon laajentumisesta. Moldavian tasavallan väestö suureni sen seurauksena, että Moldavian ASNT:n moldavialaiseen väestöön yhdistyi Bessarabian moldavialainen kansa, jonka Romania oli yli 20 vuotta sitten eristänyt väkivaltaisesti meidän maastamme. Karjalais-Suomalainen neuvostotasavalta muodostui Karjalan ASNT:sta ja niistä Neuvostoliiton kokoonpanoon Suomen kanssa tehdyn rauhansopimuksen mukaan liitetyistä uusista alueista, joilla oli yhteinen raja Karjalan autonomisen tasavallan kanssa ja joiden väestö oli karjalaisten sukulaiskansallisuutta.

Jo ennen sitä, nimittäin 1939, Ukrainan SNT:n kokoonpanoon liittyi Punaisen Armeijan vapauttama Länsi-Ukraina ja Bielo-Venäjän SNT:n kokoonpanoon Punaisen Armeijan vapauttama Läntinen Bielo-Venäjä, jotka olivat pystyttäneet alueillaan neuvostovallan ja eronneet Puolan kokoonpanosta, johon ne oli aikoinaan yhdistetty väkivaltaisesti. Tämä Ukrainan, Bielo-Venäjän ja Moldavian kansojen yhteenliittyminen oli leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan valtava voitto.

Leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan uutena riemujuhlana oli Itämerenmaiden tasavaltojen liittyminen Neuvostoliittoon. **Liettuan**, **Latvian** ja **Eestin** sosialistiset tasavallat muodostuivat vuonna 1940 kapitalistien herruuden kukistamisen sekä sen tuloksena, että näiden maiden kansat

ilmaisivat selvästi tahtovansa neuvostovallan pystyttämistä. Pystytettyään alueellaan neuvostovallan nämä kansat ilmoittivat samanaikaisesti täysivaltaisten elintensä kautta haluavansa liittyä Neuvostoliittoon liittotasavaltojen oikeuksilla. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessia hyväksyi vuonna 1940 nämä tasavallat Neuvostoliiton kokoonpanoon.

7. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton toimivalta.

Tasavaltojen yhdistyminen Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitoksi merkitsi yhtenäisen liittovaltion muodostamista ja yhdistyneiden tasavaltojen vapaaehtoista oikeuksiansa itserajoitusta valtiollisen toiminnan monilla aloilla Liiton hyväksi.

Tämä vapaaehtoinen itserajoitus oli toteutettu Neuvostojen liittovaltion ja kaikkien siihen kuuluvien tasavaltojen voiman ja riippumattomuuden lujittamiseksi.

Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liitolle kuuluu korkein valta maassa kokonaisuudessaan sekä valtion sisä- ja ulkopoliittikan määrääminen.

Neuvostoliiton **suvereniteetti** (s.o. riippumattomuus ja kaikkivalta) on koko neuvostokansan suvereniteettia eikä jonkin yhden kansakunnan tai jonkin yhden tasavallan suvereniteettia Neuvostoliitoksi yhtyneiden tasavaltojen joukosta. Tämän Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton suvereniteetin toteuttamiseksi on tarpeen sen valtiovallan ylimpien elinten ja hallintoelinten laaja toimivalta (toimivalta — valtuuksien laajuus, kaikki oikeudet). Neuvostoliiton Perustuslain 14. pykälän mukaisesti Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton toimivaltaan kuuluu:

a) Neuvostoliiton edustus kansainvälisissä suhteissa. Neuvostoliiton muiden valtioiden kanssa tekemien sopimusten ratifiointi ja denonsatiointi (ratifiointi merkitsee kansainvälisten sopimusten vahvistamista, denonsatiointi taas niiden julistamista voimansa menettäneiksi), yleisen järjestyksen säätäminen liittotasavaltojen ja ulkomaisten valtioiden keskinäissuhteissa;

b) sodan ja rauhan kysymykset;

c) uusien tasavaltojen ottaminen Neuvostoliittoon;

d) Neuvostoliiton Perustuslain noudattamisen valvonta ja huolenpito siitä, että liittotasavaltojen perustuslait vastaavat Neuvostoliiton Perustuslakia;

e) Liittotasavaltojen välisten rajojen muutosten vahvistaminen;

f) uusien aluepiirien ja alueiden muodostamisen sekä liittotasavalloissa uusien autonomisten tasavaltojen ja autonomisten alueiden muodostamisen vahvistaminen;

g) Neuvostoliiton puolustuksen järjestäminen, Neuvostoliiton kaikkien Aseellisten voimien johtaminen ja liittotasavaltojen sotaväenmuodostelmien järjestämisen johtavien perusteiden säätäminen;

h) ulkomaankauppa valtion monopolin pohjalla;

i) valtion turvallisuuden suojelu;

j) Neuvostoliiton kansantaloussuunnitelmien säätäminen;

k) Neuvostoliiton yhtenäisen valtion tulo- ja menosäännön (budjetin) sekä sen täytäntöönpanoa koskevan selostuksen vahvistaminen, yleisliittolaisen, tasavaltojen ja paikallisten tulo- ja menosääntöjen muodostamiseen menevien verojen ja tulojen säätäminen;

l) sellaisten pankkien, teollisuus- ja maatalouslaitosten sekä kauppalaitosten hallinta, joilla on yleisliittolainen merkitys;

m) liikenteen ja yhteyslaitoksen hallinta;

n) raha- ja luottojärjestelmän johtaminen;

o) valtion vakuutustoimen järjestäminen;

p) lainojen ottaminen ja myöntäminen;

r) maankäytön samoin kuin maan aarteiden, metsien ja vesien käytön yleisten perusteiden säätäminen;

s) yleisten perusteiden säätäminen valistuksen ja terveydenhoidon alalla;

t) kansantaloudellisen tilinpidon yhtenäisen systeemin järjestäminen;

u) työlainsäädännön perusteiden säätäminen;

v) lainsäädäntö oikeuslaitoksen järjestämisestä ja oikeudenkäytöstä; rikos- ja siviililait;

y) lait Neuvostoliiton kansalaisuudesta; lait ulkomaalaisten oikeuksista;

ä) avioliittoa ja perhettä koskevan lainsäädännön perusteiden säätäminen;

ö) yleisliittolaisten amnestiasäädösten * julkaiseminen.

* A m n e s t i a — armahdus; valtiovallan ylimmän elimen toimeenpanema määrättyjen tuomionsaaneiden henkilöiden täydellinen tai osittainen vapauttaminen rangaistuksesta.

Liiton julkaisemilla laeilla on yhtäläinen voima kaikkien tasavaltojen alueella. Siinä tapauksessa, että Neuvostoliiton laki ja liittotasavallan laki eroavat toisistaan, on voimassa yleisliittolainen laki.

8. Liittotasavaltojen suvereniset oikeudet.

Neuvostoliiton Perustuslaki suojelee jokaisen liittotasavallan suverenisia, s.o. korkeimpia, oikeuksia. Liittotasavaltojen suvereniteettia on rajoitettu vain niiden oikeuksien puitteissa, jotka ne kaikki ovat vapaaehtoisesti luovuttaneet Neuvostoliitolle ja jotka on lueteltu tarkasti Neuvostoliiton Perustuslain 14. pykälässä. Näiden puitteiden ulkopuolella jokainen liittotasavalta toteuttaa valtiovaltaa itsenäisesti. Liittotasavaltojen suvereniteetin laajuus näkyy jo yksistään siitäkin, että jokaisella niistä säilyy oikeus eroamiseen Neuvostoliitosta. Siitä huolimatta, että meillä ei ole sellaisia tasavaltoja, jotka haluaisivat erota Liitosta, kuten jo sanottiin, taataan Perustuslaissa niille oikeus eroamiseen.

Liittotasavallan aluetta ei voida muuttaa ilman sen suostumusta (Neuvostoliiton Perustuslain 18. pykälä). Jokaisella liittotasavallalla on oma perustuslakinsa, joka ottaa huomioon tämän tasavallan erikoisuudet ja joka on laadittu Neuvostoliiton Perustuslakia täysin vastaavasti (Neuvostoliiton Perustuslain 16. pykälä).

Liittotasavallan toimivaltaan, sen valtiovallan ylimpien elinten ja valtiohallinnon elinten kautta, kuuluu:

- a) oman perustuslain säätäminen;
- b) autonomisten neuvostotasavaltojen perustuslakien vahvistaminen, jos liittotasavallan kokoonpanossa on sellaisia tasavaltoja;
- c) uusien aluepiirien ja alueiden muodostaminen sekä uusien autonomisten tasavaltojen ja autonomisten alueiden muodostaminen omalla alueellaan Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston vahvistuksella;
- d) autonomisten tasavaltojen ja autonomisten alueiden rajojen ja piirijaon vahvistaminen;
- e) aluepiirien ja alueiden rajojen ja piirijaon säätäminen;
- f) liittotasavallan lainsäädäntö;
- g) valtiojärjestyksen ja kansalaisten oikeuksien suojeleminen;
- h) tasavallan kansantaloussuunnitelman vahvistaminen;
- i) tasavallan tulo- ja menosäännön (budjetin) vahvistaminen;

j) valtion ja paikallisten verojen, maksujen ja muiden kuin veroluontoisten tulojen säätäminen Neuvostoliiton lainsäädäntöä vastaavasti;

k) autonomisten tasavaltojen sekä aluepiirien ja alueiden paikallisten tulo- ja menosääntöjen toteuttamisen johtaminen;

l) vakuutus- ja säästötoimen johtaminen;

m) tasavallan alaisten pankkien, teollisuus-, maatalous- ja kauppalaitosten ja -järjestöjen hallinta kuin myöskin paikallisen teollisuuden johtaminen;

n) yleisliittolaisten tuotantolaitosten tilan ja hallinnon kontrolli ja valvonta;

o) maiden, maan aarteiden, metsien ja vesien käyttöjärjestyksen säätäminen;

p) kaupunkien ja muiden asutuspaikkojen asuin- ja kunnallistalouden sekä kunnostamisen johtaminen;

r) tierakennustoiminta, paikallisen liikenteen ja yhteyslaitosten johtaminen;

s) työlainsäädäntö;

t) terveydenhoitotoimen johtaminen;

u) yhteiskunnallisen huoltotoimen johtaminen;

v) alkeis-, keski- ja korkeakouluopetustoimien johtaminen;

y) tasavallan kulttuuri-, valistus- ja tieteellisten järjestöjen ja -laitosten johtaminen sekä niiden hallinta;

ä) fyysillisen kulttuurin ja urheilutoiminnan johtaminen ja järjestäminen;

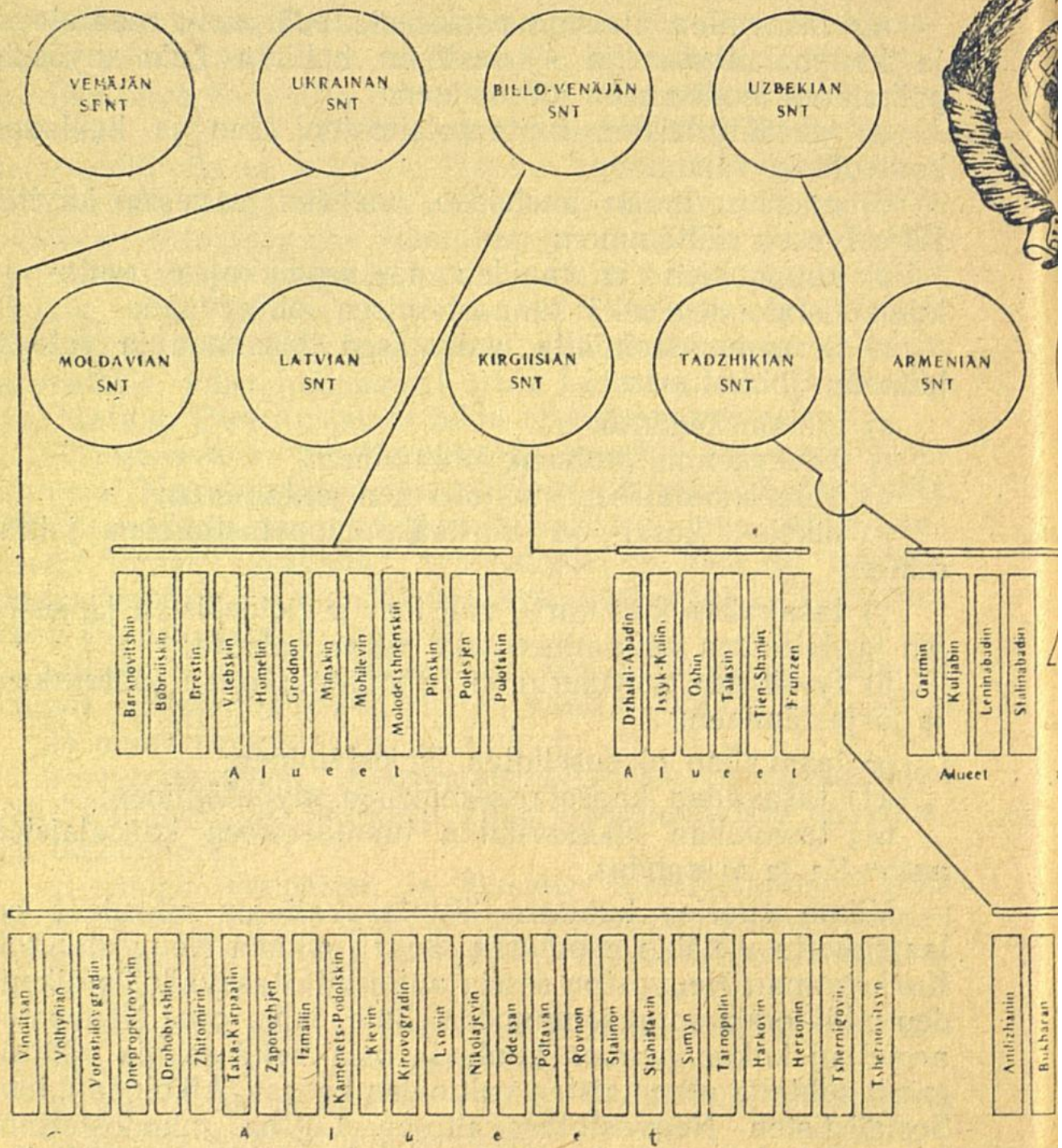
ö) tasavallan oikeuselinten järjestäminen;

a1) tasavallan kansalaisoikeuksien myöntäminen;

b1) tasavallan oikeuselinten tuomitsemien kansalaisten amnestia ja armahdus.

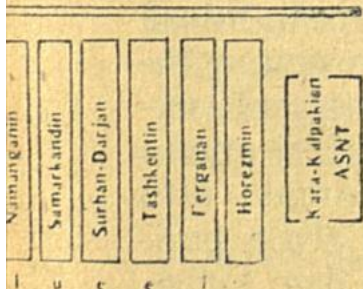
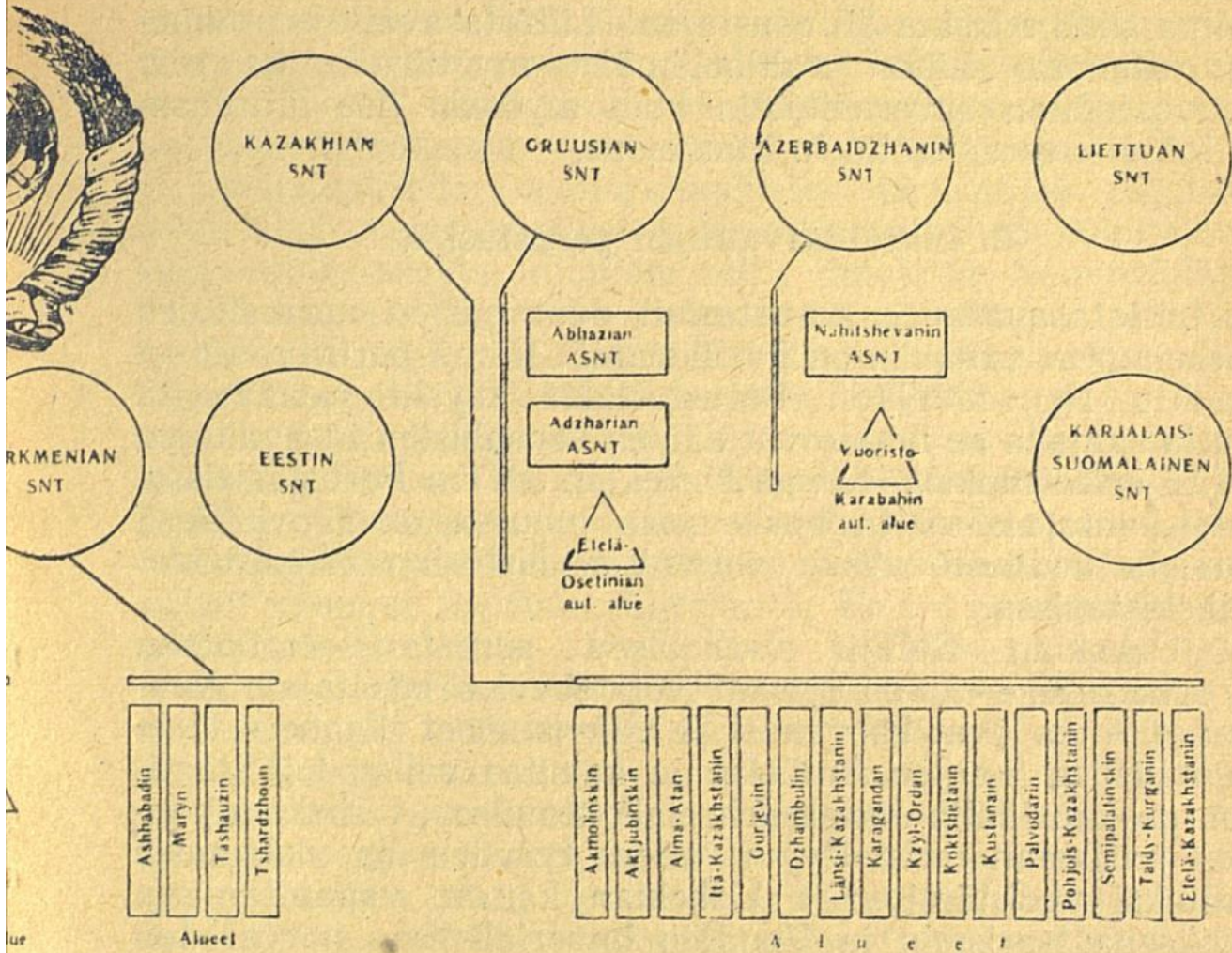
Viime vuosien kuluessa liittotasavaltojen oikeuksia on laajennettu vieläkin enemmän. Sodan aikana Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessia antoi liittotasavalloille oikeuden pitää omia sotaväenmuodostelmia, jotka ovat Neuvostor armeijan kokoonpanoon kuuluvia osia, sekä solmia välittömästi suhteita ulkomaisten valtioiden kanssa. Aikoinaan, kun Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liittoa muodostettiin, tasavallat luovuttivat nämä oikeutensa Neuvostoliitolle. Liittotasavaltojen lujittuminen ja kehittyminen Neuvostoliiton muodostamisajan jälkeen teki mahdolliseksi laajentaa liittotasavaltojen oikeuksia mainituilla aloilla.

NEUVOSTOTA
LIITON VALT
TAMMIKU

VALTOJEN RAKENNE

1 p:nä 1949

„VSFNT:n valtiorakenteen“ kaavaa katso s. 120—121.

Liittotasavalloille on turvattu todellinen ja tasa-arvoinen osallistuminen Liiton valtiovallan ylimpiin elimiin, josta tarkemmin puhutaan myöhemmin. Neuvostoliiton kansallisuuksien erikoisedut turvataan myös siten, että Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston kokoonpanossa on erikoinen kamari — **Kansallisuuksien Neuvosto**. Jokaista liittotasavaltaa siinä edustaa 25 edustajaa. Liittotasavaltojen toime- lias osanotto Liiton valtioelämään myötävaikuttaa niin Neuvostoliiton suvereniteetin kuin myöskin itse liittotasavaltojen suvereniteetin lujittumiseen.

9. Liittotasavaltojen perustuslait.

Liittotasavaltojen perustuslait ovat näiden tasavaltojen korkeimpien valtaelinten hyväksymiä. Nämä perustuslait on laadittu Neuvostoliiton Perustuslakia **täysin vastaavasti**, mutta samalla ne ilmaisevat näiden kansallisten tasavaltojen eräitä **erikoisuuksia**. Niinpä Uzbekian SNT:n Perustuslaissa, yhteiskuntarakennetta koskevassa luvussa, on 2. pykälässä ilmaistu neuvostovallan syntymisen historian erikoisuudet Uzbekistanissa.

„Uzbekian SNT:n valtiollisen perustan, — sanotaan 2. pykälässä, — muodostavat työtätekevien edustajain Neuvostot, jotka ovat kasvaneet ja vahvistuneet tilanherrain ja kapitalistien, baijien, emiirien ja kaanien vallan kukistamisen, proletariaatin diktatuurin valloittamisen, Uzbekian kansan toisistaan eristettyjen osien työväen ja dehkanien valtioksi yhdistämisen ja Uzbekian kansan vapauttamisen tuloksena tsarismien ja Venäjän imperialistisen porvariston kansallisesta ikeestä sekä natsionalistisen vastavallankumouksen hajallelyömisen tuloksena”. Verratkaa tämän pykälän tekstiä Neuvostoliiton Perustuslain 2. pykälään tai VSFNT:n Perustuslain 2. pykälään, — huomaatte heti, missä on ero. Uzbekian SNT:n Perustuslaki, samoin kuin neuvostoidän muidenkin tasavaltojen perustuslait, on ilmaissut selvästi tuon tasavallan erikoisuudet, jonka väestö kärsi ennen vallankumousta kaksinkertaista sortoa — sekä omien että venäläisten riistäjien harjoittamaa sortoa, joiden etuja puolusti tsarismi. Neuvostovallan pystyttäminen ja itse Uzbekian liittotasavallan muodostaminen tapahtui jonkunverran erilaisissa olosuhteissa kuin VSFNT:ssa. Se on selitettävissä maamme itäisten reunamaiden luokka- ja yhteiskuntarakenteen omalaatuisuudella menneisyydessä. Siellä kapita-

listinen riisto kietoutui yhteen baijien ja emiirien harjoittaman väestön feodaalisen riiston kanssa ja siellä oli säilynyt lukuisia sukujärjestelmän jätteitä.

Uusien, vuonna 1940 Neuvostoliittoon **liittyneiden** liittotasavaltojen perustuslait ilmaisevat sen seikan, että omien perustuslakiensa hyväksymisaikaan mennessä nämä tasavallat eivät vielä olleet ehtineet saavuttaa aikaisemmin muodostuneita liittotasavaltoja talouden uudestijärjestämisen alalla. Noissa perustuslaeissa ei esimerkiksi puhuta vielä kollektiivitalouksista, vaan niissä puhutaan pienistä talonpoikaistalouksista, osuuskunnallisten järjestöjen omaisuudesta eikä osuuskunnallisten järjestöjen ja kollektiivitalouksien omaisuudesta, niinkuin siitä sanotaan Neuvostoliiton Perustuslaissa ja muiden neuvostotasavaltojen perustuslaeissa. Uusien neuvostotasavaltojen perustuslait eivät kiinnitä maata kollektiivitalouksien käyttöön, vaan talonpoikain henkilökohtaiseen työhön perustuvain pientalouksien käyttöön. Samaan aikaan kun Neuvostoliiton Perustuslaki ja muiden neuvostotasavaltojen perustuslait ilmaisevat ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston hävittämisen tosiasian, puhuvat Liettuan, Latvian ja Eestin perustuslait siitä päämääränään, jota ei ole vielä täydellisesti saavutettu. Vaikka sosialistinen talousjärjestelmä onkin siellä voittanut, niin se ei ole vielä syrjäyttänyt täydellisesti yksityisomistusta. Noissa tasavalloissa on vielä pieniä tuotantolaitoksia, jotka ovat yksityisomistajien hallussa. Sitä mukaa kun Itämerenmaiden tasavallat kehittyvät, häviävät myös niiden perustuslakien edellä osoitetut erikoisuudet. Jo nyt noissa tasavalloissa kehittyä menestyksellisesti esimerkiksi kollektiivitaloudellinen liike.

Erillisten liittotasavaltojen perustuslakien kaikista edelläesitetyistä erikoisuuksista huolimatta kaikki nämä perustuslait ilmaisevat sosialismin voiton, tasavaltojen sosialistisen olemuksen, niiden valtiomuotojen ja johtavien periaatteiden yhteisyyden, ja ne ovat Neuvostoliiton Perustuslakia täysin vastaavia.

10. Liittotasavaltojen hallinnollis-alueellinen jako.

Maan hallitsemisen helpoittamiseksi jokaisen valtion alue jaetaan määrättyihin **hallinnollis-alueellisiin yksikköihin**. Neuvostoliitossa on liittotasavaltojen alueellisen jaon pohjaksi otettu kansan edut. Pannessaan toimeen hallinnollis-

alueellisen jaon jokainen liittotasavalta pitää lähtökohtanaan alueensa eri osien taloudellisten erikoisuuksien ja kansallisen kokoonpanon huomioon ottamista. Samalla otetaan huomioon se, että tasavallan hallinnollis-alueellinen jako myötävaikuttaisi kansantalouden kehittämisen yleisen suunnitelman täyttämiseen, tasavallan alueella asuvien kansallisuuksien vapaaseen kehittymiseen sekä myöskin työtätekevien joukkojen oma-aloitteisuuden ja omatoimisuuden kasvuun valtion hallitsemisessa.

Liittotasavallat, joilla on laaja alue ja suurilukuinen väestö, jaetaan **alueiksi** (ja VSFNT myöskin aluepiireiksi). Alueet vuorostaan jaetaan **piireiksi**. Liittotasavalloissa, joiden alue on pieni, ei ole alue- (eikä aluepiiri-) jakoa, vaan ne jaetaan ainoastaan piireiksi. Itämerenmaiden neuvostotasavallat jakautuvat kihlakunniksi ja kunniksi.

11. Autonomiset tasavallat.

Autonomiset tasavallat ovat liittotasavallan sisällä olevia kansallisia neuvostovaltioita. Useiden liittotasavaltojen puitteissa asuu enemmän tai vähemmän monilukuisia (mutta määrältään vähäisempiä kuin kansakunta, joka on antanut nimensä kysymyksessäolevalle liittotasavallalle) kansallisuuksia, joiden hallussa on määrätty osa alueesta näiden tasavaltojen sisällä. Autonomia (itsehallinto) antaa niille mahdollisuuden omata oman valtioelämän.

Autonominen tasavalta muodostetaan siinä asuvan peruskansallisuuden tahdonilmauksen mukaisesti. Neuvostoliitossa on kaikkiaan 16 autonomista neuvostotasavaltaa.

VSFNT:ssa on 12 autonomista tasavaltaa: Tatarian, Bashkiirian, Dagestanin, Burjat-Mongolian, Kabardinon, Komin, Marin, Mordvan, Pohjois-Osetinian, Udmurtian, Tshuvashian ja Jakutian tasavalta.

Uzbekian SNT:ssa on yksi autonominen tasavalta: Karakalpakian tasavalta.

Gruusian SNT:ssa on kaksi autonomista tasavaltaa: Abhazian ja Adzharian tasavalta.

Azerbaidzhanin SNT:ssa on yksi autonominen tasavalta: Nahitshevanin tasavalta.

Kullakin autonomisella tasavallalla on oma perustuslakinsa, joka on laadittu liittotasavallan perustuslakia ja Neuvostoliiton Perustuslakia täysin vastaavasti, sekä omat ylimmät valta- ja hallintoelimensä. Autonomisen tasavallan

perustuslain hyväksyy sen Korkein Neuvosto ja vahvistaa liittotasavallan Korkein Neuvosto.

Neuvostoliiton ja vastaavan liittotasavallan lait ovat velvoittavia autonomisen tasavallan alueella.

Autonomisen tasavallan toimivaltaan, sen ylimpien valtaelinten ja hallintoelinten kautta, kuuluu:

tämän tasavallan kansantaloussuunnitelmien ja sen tulo- ja menosäännön vahvistaminen;

paikallisten tuloverojen säätäminen Neuvostoliiton ja liittotasavallan lakeja vastaavasti;

tasavallan alaisten teollisuus-, maatalous- ja kauppalaistosten ja -järjestöjen hallinta kuin myöskin paikallisen teollisuuden johtaminen;

Neuvostoliiton ja liittotasavallan elinten alaisten tuotantolaitosten tilan ja hallinnon kontrollin toteuttaminen;

maiden, maan aarteiden, metsien ja vesien käyttöjärjestyksen johtaminen ja kontrolli Neuvostoliiton ja liittotasavallan lakeja vastaavasti;

terveydenhoitotoimen, yhteiskunnallisen huoltotoimen sekä esikoulukasvatus-, alkeis- ja keskikouluopetustoimen johtaminen ja korkeakouluopetustoimen kontrolli ja valvonta;

valtiojärjestyksen ja kansalaisten oikeuksien suojele.

Autonomisen sosialistisen neuvostotasavallan (ASNT) aluetta ei voida muuttaa ilman sen suostumusta. Autonomisen tasavalta säätää itse omalla alueellaan piirijaon sekä piirien ja kaupunkien rajat. Autonomisten tasavaltojen ylimmillä valtaelimillä on oikeus julkaista lakeja näiden tasavaltojen toimivallan puitteissa. Siinä tapauksessa, että autonomisen tasavallan laki eroaa Neuvostoliiton ja liittotasavallan laeista, ovat voimassa Neuvostoliiton ja liittotasavallan lait. Neuvostoliiton laeilla on samanlainen voima kaikkien liittotasavaltojen alueella ja siis samalla myös niihin kuuluvien autonomisten tasavaltojen alueella.

Autonomisten tasavaltojen kansallisten erikoisuuksien ja tarpeiden huomioonottaminen Neuvostoliiton lakeja julkaisessa ja tasavaltojen osallistuminen itse näiden lakien julkaisemiseen turvataan niiden edustuksella Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Kansallisuuksien Neuvostossa. Jokaista autonomista tasavaltaa edustaa Kansallisuuksien Neuvostossa 11 edustajaa. Sääntönä on, että liittotasavalloissa näiden tasavaltojen Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön varapuheenjohtajina ovat autonomisten tasavaltojen

edustajat. Niinpä VSFNT:ssa Korkeimman Neuvoston Puhe-
miehistön varapuheenjohtajien lukumäärä säädetään auto-
nomisten tasavaltojen luvun mukaan.

Neuvostovallan vuosina erilliset autonomiset tasavallat
ovat kasvettuaan ja lujituttuaan muuttuneet liittotasaval-
loiksi (Kazakhian, Tadžhikian, Kirgiisian, Moldavian ja
Karjalan tasavalta).

Kaikkia autonomisia tasavaltoja ei voida muuttaa liitto-
tasavalloiksi. Sellaista muuttamista varten on välttämätöntä,
että autonomisella tasavallalla olisi seuraavat kolme tunnus-
merkkiä. Ensiksi on välttämätöntä, että tasavalta olisi raja-
alue, s.o. sellainen, joka ei ole kaikilta puoliltaan Neuvosto-
liiton alueen ympäröimä. Tämä on välttämätöntä sen vuoksi,
että liittotasavallalla on oikeus erota Neuvostoliitosta. Siinä
tapauksessa, että liittotasavallaksi muutettaisiin autono-
minen tasavalta, jota kaikilta puolilta ympäröi Neuvostoliiton
alue, jäisi sen eroamisoikeus pelkästään muodolliseksi, koska
sillä ei yksinkertaisesti olisi mihin erota.

Toiseksi on välttämätöntä, että kansallisuus, jonka nimeä
liittotasavalta kantaa, muodostaisi tasavallassa väestön
enemmistön. Sen vuoksi niitä autonomisia tasavaltoja, joissa
se kansallisuus, jonka nimeä tämä tasavalta kantaa, edustaa
vähemmistöä kaikkiin muihin näiden tasavaltojen alueella
asuviin kansallisuuksiin verrattuna, kun otetaan ne kaikki
yhdessä, ei voida muuttaa liittotasavallaksi.

Kolmanneksi on välttämätöntä, ettei tasavalta olisi
kovin pieni väestömäärältään, että sen asukasluku ei sano-
kaamme olisi alle, vaan yli miljoonan. Tämä on välttämä-
töntä sen vuoksi, että pieni neuvostotasavalta, jonka asukas-
luku on vähäinen ja armeija mitätön, ei voi laskea säilyttä-
vänsä valtiollista riippumattomuuttaan siinä tapauksessa,
että se eroaisi Neuvostoliiton kokoonpanosta. Imperialistiset
ryövärit saisivat sen kaapatuksi nopeasti käsiinsä.

12. Autonomiset alueet ja kansalliset piirikunnat.

Useissa liittotasavalloissa asuu sellaisia kansallisuuksia,
joille joko niiden vähälukuisuuden tai muiden syiden vuoksi
ei sovi autonomisen tasavallan muoto.

Sellaisille kansallisuuksille meidän maassamme turvataan
kansallinen valtioelämä **autonomisen alueen** muodossa.
Autonominen alue muodostetaan kysymyksessä olevan kan-
sallisuuden tahdonilmauksen mukaisesti. VSFNT:ssa melkein

kaikki autonomiset alueet kuuluvat vastaavien aluepiirien kokoonpanoon.

Eroituksiksi tavallisista hallinnollisista alueista autonomisella alueella on useita **erikoisia lisäoikeuksia**, jotka turvaavat tämän alueen väestölle ominaisten **kansallisten erikoisuuksien** ja etujen **huomioonottamisen**. Autonomiselle alueelle on annettu oikeus määrätä kieli, jolla suoritetaan asiainhoito valtiokoneistossa ja opetus kouluissa.

Jokaista autonomista aluetta edustaa Kansallisuuksien Neuvostossa 5 edustajaa.

Jokainen autonominen alue laatii tästä alueesta oman asetuksen, jonka vahvistaa vastaavan liittotasavallan Korkein Neuvosto.

Neuvostoliitossa on kaikkiaan 9 autonomista aluetta, joista 6 kuuluu VSFNT:n kokoonpanoon.

VSFNT:ssa ovat seuraavat autonomiset alueet: Adygein, Vuoristo-Altain, Juutalaisten, Tuvan, Hakassien ja Tsherkesien alue.

Azerbaidzhanin SNT:ssa on Vuoristo-Karabahin autonominen alue.

Gruusian SNT:ssa on Etelä-Osetinian autonominen alue.

Tadzhikian SNT:ssa on Vuoristo-Badakshanin autonominen alue.

Aivan vähälukuisille kansoille VSFNT:ssa on muodostettu **kansalliset piirikunnat**, jotka turvaavat näille kansallisuuksille itsehallinnon. Kansallisissa piirikunnissa valta- ja hallintoelimet toimivat kysymyksessäolevan kansallisuuden äidinkielellä. Äidinkielellä tapahtuu myöskin opetus koulussa. Tällaisten piirikuntien valta- ja hallintoelimet ottavat huomioon jokaisen kansallisuuden tarpeet ja erikoisuudet ja huolehtivat samalla tavalla niistä kaikista myötävaikuttaen näiden kansojen aineellisen ja kulttuuritason nousuun. Kansalliset piirikunnat myöskin ovat edustettuina Kansallisuuksien Neuvostossa, johon niiden kunkin väestö lähettää yhden edustajan.

VSFNT:ssa on 10 kansallista piirikuntaa: Korjakkien, Tshuktsien, Taimyrin, Evenkien, Hanti-mansilaisten, Burjat-Mongolian Aginskojen, Burjat-Mongolian Ust-Ordan, Jamaalin nenetsien, Nenetsien ja Komi-Permin piirikunta. Kaikki nämä piirikunnat sijaitsevat VSFNT:n pohjois- ja koillisosassa. Kansalliset piirikunnat ovat mainio, käytännössä oikeaksi osoittautunut pienten ja hyvin pienten kansojen yhdistämisen ja järjestämisen muoto, kansojen, jotka

menneisyydessä olivat tuomitut kuolemaan täydellisesti sukupuuttoon ja jotka neuvostovalta on herättänyt eloon.

N. N. Mihailovin mainiossa kirjassa „Venäjän maa” on kuvattu selvästi, miten kauheissa oloissa lukuisat kansat elivät tsarismien aikana ja miten neuvostovalta, antamalla niille oman kansallisen valtioelämän, on johtanut ne leveälle ja valoisalle tielle ja turvannut näiden kansojen talouden ja kulttuurin kukoistuksen.

13. Neuvostoliiton ja liittotasavaltojen kansalaisuus.

a) Kansalaisuuskäsite.

Kansalaisuudeksi sanotaan henkilön kuulumista määrättyyn valtioon. Tämän kuulumisen pohjalla tähän kysymyksessäolevaan henkilöön ulottuvat kaikki tässä valtiossa voimassa olevat lait, jotka varmistavat siinä vallitsevan yhteiskunnallisen järjestyksen, määrittelevät kansalaisten oikeudet ja velvollisuudet sekä heidän käyttäytymisensä elämän eri aloilla.

Jouduttuaan toisen valtion alueelle jonkin valtion kansalainen on oman valtionsa diplomaattisen valtuuston elinten suojeluksen alainen.

b) Neuvostoliiton Perustuslaki ja liittotasavaltojen perustuslait kansalaisuudesta.

Neuvostoliiton Perustuslaki, ilmaisten valtiomme liitluonteen ja siihen kuuluvien tasavaltojen suvereniset oikeudet, säättää 21. pykälässä seuraavaa:

„Neuvostoliiton kansalaisille säädetään yhtenäinen Liiton kansalaisuus.

Jokainen Liittotasavallan kansalainen on Neuvostoliiton kansalainen”.

Siis rinnan yhtenäisen Liiton kansalaisuuden kanssa meillä säilyy Neuvostoliittoon yhtyneiden tasavaltojen kansalaisuus. Jokaisen liittotasavallan perustuslaissa vuorostaan sanotaan, että kaikki tämän tasavallan kansalaiset ovat Neuvostoliiton kansalaisia. Näin ollen jokainen liittotasavallan kansalainen on suuren monikansaisen neuvostovaltion kansalainen.

c) Laki Neuvostoliiton kansalaisuudesta.

Laki Neuvostoliiton kansalaisuudesta, jonka Neuvostoliiton Korkein Neuvosto hyväksyi elokuussa 1938, säätää, ketkä ovat Neuvostoliiton kansalaisia.

Tämän lain mukaisesti Neuvostoliiton kansalaisia ovat kaikki henkilöt, jotka marraskuun 7 päivään 1917 saakka olivat olleet entisen Venäjän valtakunnan kansalaisia eivätkä ole menettäneet neuvostokansalaisuutta, sekä henkilöt, jotka ovat tulleet neuvostokansalaisiksi säädetyssä järjestyksessä.

Neuvostoliitto on maailman demokraattisin maa. Sen vuoksi on olemassa paljon ulkomaalaisia, jotka haluavat päästä neuvostokansalaisiksi. Laki kansalaisuudesta säätää, että ulkomaalaiset, heidän kansallisuudestaan ja rodustaan riippumatta, hyväksyy Neuvostoliiton kansalaisiksi heidän pyyntönsä perusteella Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö tai sen liittotasavallan Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö, jonka alueella he asuvat. Tällainen järjestys suo mahdollisuuden ratkaista oikein jokaisessa eri tapauksessa kysymyksen siitä, pitääkö tyydyttää kysymyksessäolevan ulkomaalaisen pyyntö hänen hyväksymisestään Neuvostoliiton kansalaiseksi.

Neuvostoliiton kansalaisiksi otetaan vain ne ulkomaalaiset, jotka ansaitsevat tämän kunniakkaan nimen.

Lain mukaan Neuvostoliiton kansalaisuudesta luopumisesta päättää jokaisessa eri tapauksessa Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö.

Laki Neuvostoliiton kansalaisuudesta määrää myös kysymyksen lasten kansalaisuudesta siinä tapauksessa, että heidän vanhempansa vaihtavat kansalaisuutta. Lapset, jotka ovat 14 ikävuotta nuorempia, seuraavat kansalaisuudessa omia vanhempiaan. Jos vanhemmat tulevat Neuvostoliiton kansalaisiksi tai päinvastoin luopuvat neuvostokansalaisuudesta, niin vastaavat muutokset määräävät myös muutokset lasten kansalaisuudessa. Mutta 14 ja 18 ikävuoden välillä olevien lasten kansalaisuuden muutos edelläesitetyissä tapauksissa voi tapahtua vain heidän suostumuksellaan. He voivat oman valintansa mukaan joko säilyttää entisen kansalaisuutensa tai vaihtaa sen samaan kansalaisuuteen kuin vanhempansakin.

Laki Neuvostoliiton kansalaisuudesta määrää myös kansalaisoikeuksien menettämisen. Se on mitä ankarin ran-

gaistus. Neuvostoliiton kansalainen voidaan tuomita menettämään kansalaisuutensa joko oikeuden tuomion perusteella lain edellyttämässä tapauksissa tai jokaisessa erikoistapauksessa annetun Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhe-miehistön Asetuksen nojalla. VSFNT:n rikoslakikokoelma pitää mahdollisena tämän rangaistuksen soveltamista henkilöihin, jotka ovat tehneet sellaisen rikoksen, jonka seurauksena on rikoksenteelijän julistaminen kansanviholliseksi. Neuvostoliiton kansalaisuuden menetyks merkitsee tähän rangaistukseen tuomitun henkilön karkoittamista ainiaaksi pois Liiton rajojen sisältä ja hänen kaiken omaisuutensa takavarikoimista.

14. VAAKUNA, LIPPU, PÄÄKAUPUNKI.

(Neuvostoliiton Perustuslain XII luku.)

a) Mikä on vaakuna?

Vaakunaksi sanotaan **erikoisia valtioille**, niiden alueen eri osille ja kaupungeille **omistettuja merkkejä**; feodaalisissa ja kapitalistisissa maissa ne annetaan myös erillisille kuuluisille aatelis- ja porvarisperheille (-suvuille). Valtioiden vaakunat eriävät hyvin suuresti toisistaan. Jokainen niistä ilmaisee jotain aatetta.

b) Rajantakaisten valtioiden vaakunat.

Mitä aatetta ilmaisevat porvarillisten maiden valtion vaakunat? Useimmiten se on **valtion voiman ja sotilaallisen mahdin aate**. On kuvaavaa, että suurin osa riistovaltioiden vaakunoista kuvaa petoeläimiä tai -lintuja. Esimerkiksi Englannin vaakunassa on kuvattu takajaloilleen noussut leijona kuin hyppyyn valmistautuneena. Tämä vaakuna selittääkin sen, miksi Englantia sanotaan usein Britannia-leijonaksi. Amerikan Yhdysvaltojen vaakunassa petomainen kotka pitää toisen jalkansa kynsissä öljypuun oksaa ja toisen — nuolikimppua. Portugalin vaakunassa kiemurtelee raivokkaana lohikäärme, ja suuremman kauhun herättämiseksi sen hännänpäässä töröttää vielä sotaisasti keihäs. Italian vaakunassa on kerralla kaksi petoeläintä — uros- ja naarasleijona. Entisessä Saksan valtion vaakunassa oli synkännäköinen kotka kiivaasti eteenpäin kurkoitettuine jalkoi-

neen, jotka ikäänkuin pyrkivät tarrautumaan johonkin. Tsaarin Venäjän vaakunassa oli kuvattu kaksipäinen kotka siivet levällään; sen pään yläpuolella on tsaarin kruunu, ja kotkan varpaat puristavat lujasti tsaarinarvon muinaisia merkkejä — valtikkaa ja valtio-omenaa; alla on ristissä kaksi keihästä; kotkan siivissä on kuvattu alistettujen maiden, kansojen ja heimojen vaakunat; kotkan rinnassa on kuvattu tarumainen Yrjänä Voittaja (Pyhä Yrjänä) ratsun selässä surmaamassa keihäällä käärmettä.

Jokainen tuollainen vaakuna ikäänkuin yrittää peloittaa ja saada kauhun valtaan väkivallan uhkalla. Siis itse vaakunassa on saanut ilmaisunsa riistovaltioiden sisä- ja ulkopolitiikan petomainen luonne.

c) Neuvostoliiton vaakuna ja Neuvostoliittoon kuuluvien tasavaltojen vaakunat.

Eroitukseksi kapitalististen valtioiden vaakunoista Neuvostoliiton valtion vaakunassa ja Neuvostoliittoon kuuluvien tasavaltojen vaakunoissa ei ole minkäänlaisia kauhuherättäviä kuvia. Neuvostoliiton vaakuna on sirppi ja vasara maapallolla, joka on kuvattu auringonsäteille tähkäpäiden reunustamana. Tähkäpäiden ympäri kiertävillä nauhoilla on kirjoitus: „Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!”, joka on toistettu kaikkien Neuvostoliittoon kuuluvien liittotasavaltojen kielillä. Neuvostoliiton vaakuna ilmaisee kuvaannollisesti vallan kuulumista Neuvostoliitossa työtekeville, työväenluokan ja talonpoikaiston lujaa liittoa, työn kunniakasta merkitystä Neuvostoliitossa, meidän valtiomme rauhaarakastavaa luonnetta, jolla ei ole minkäänlaisia valloitus suunnitelmia. Tämä vaakuna ilmaisee myöskin neuvostovaltion internationaalisuutta, siinä toteutettua kansojen tasa-arvoisuutta, kaikkien Neuvostoliittoon kuuluvien liittotasavaltojen täydellistä yhdenvertaisuutta.

Liittotasavalloilla on myös omat vaakunansa, joista jokaisessa on toistettu eri tavalla sijoitettuina Neuvostoliiton vaakunan perusosat — sirppi ja vasara, auringonsäteet, kultaiset tähkäpäät, kirjoitus: „Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!”. Eroitukseksi Neuvostoliiton vaakunasta VSFNT:n vaakunassa tämä kirjoitus on venäjän kielellä, mutta muiden liittotasavaltojen vaakunoissa se on kahdella kielellä — tasavallan kielellä ja venäjän kielellä.

Useiden liittotasavaltojen vaakunoissa on kuvattu jonkinlaisia kysymyksessäolevia tasavallalle luonteenomaisia

esineitä. Niinpä Bielo-Venäjän Sosialistisen Neuvostotasavallan vaakunassa ruistähkät on vaakunan toisella puolella punottu yhteen apilaan kanssa ja toisella puolella pellavan kanssa. Neuvosto-Azerbaidžhanin vaakunassa on kuvattu naftatorni, Gruusian vaakunan alaosassa on kuvattu lumipeitteinen vuorenhuippu, oikealla puolella kultaisia tähkähäpäitä ja vasemmalla kultainen viiniköynnös rypäleterttuineen. Armenian SNT:n vaakunan keskustassa on kuvattu Iso- ja Pikku-Ararat vuori ja vuorten juurelle on piirretty yhdessä vehnätähkien kanssa viiniköynnös. Turkmenian tasavallan vaakunassa on kuvattu auennut puuvillan kukka ja tehdasrakennuksia. Puuvilla on kuvattu myös Uzbekian, Tadžhikian ja Kirgiisian liittotasavallan vaakunassa.

Kaikista liittotasavaltojen vaakunoissa olevien kuvien eroavaisuuksista huolimatta niiden ja Neuvostoliiton vaakunan välillä on **suuri yhdennäköisyys**. Se on ymmärrettävää, sillä kaikki neuvostotasavallat, ollen sosialistisia valtioita, ilmaisevat vaakunoissaan niille kaikille yhteisiä aatteita, jotka on ilmaistu koko maaillemme yhteisessä vaakunassa — Neuvostoliiton valtion vaakunassa.

d) Neuvostoliiton lippu.

Joka maassa on valtion lippu, ja se, samoin kuin valtion vaakunakin, on **valtion erikoisena merkinä ja ilmaisee sen itsenäisyyttä ja riippumattomuutta**. Jokaisella maalla on oma valtion lippunsa, joka ei näöltään muistuta muiden valtioiden lippua. Niinpä Amerikan Yhdysvaltojen lipussa komeilee sinisellä taustalla valkoisia tähtiä (valtioiden lukumäärää vastaavasti). Japanin entisessä valtion lipussa oli keltaisella taustalla valkoinen aurinko. Venäjän valtakunnan valtion lippu oli kolmivärinen (valkoinen, sininen ja punainen juova).

Neuvostoliiton valtion lippu on kauttaaltaan punainen. Se on lippu, jonka alla työväenluokka taisteli jo ennen neuvostovallan pystyttämistä. Se on punaisesta kankaasta (leveyden suhde pituuteen on 1 : 2), ja sen yläkulmassa tangon vieressä on kuvattu kultainen sirppi ja vasara ja niiden yllä punainen, kultareunainen viisikulmainen tähti.

Jokaisella liittotasavallalla on myös oma lippunsa. Kaikki liittotasavaltojen liput ovat punaisia ja vasemmalle puolelle ylös on kirjoitettu näiden tasavaltojen nimitys (VSFNT tai B-VSNT j.n.e.). Useimpien liittotasavaltojen lipuissa on sitä

paitsi sirppi ja vasara, ja Bielo-Venäjän SNT:n lipussa on myös punainen, kultareunainen tähti (sirpin ja vasaran alla).

Paitsi Neuvostoliiton valtion lippua meillä on olemassa **Neuvostoliiton sotalaivaston lippu**. Kaikissa valtioissa, joilla on sotalaivasto, on sotalaivaston lippu. Se on tuntomerkkinä laivan kuulumisesta määrätyn valtion aseellisiin voimiin. Eri valtioiden sotalaivaston lippujen erilaisuus tekee mahdolliseksi määritellä jo etäältä, mille valtiolle laiva kuuluu.

Laivaston lippu nostetaan laivanperän lipputankoon. Kun sotalaiva laskee taistelussa lippunsa alas, merkitsee se aluksen antautumista viholliselle. Sotalaivaston lippu on laivalle saman arvoinen kuin taistelulippu rykmentille.

Venäjän ja Japanin sodassa vuosina 1904—1905, jolloin moni meidän laivoistamme tuhoutui tsaarin hallituksen lahjattomuuden vuoksi, venäläiset matruusit eivät haaksirikonkaan hetkellä laskeneet alas laivojensa lippuja. Laivat upposivat, mutta eivät antautuneet viholliselle.

Erikoisesti kunnostautuneelle taistelulaivalle Neuvostoliitossa annetaan kunnialippu, jossa on kuvattuna Punaisen Tähten kunniamerkki. Neuvostoliiton merisotalippu on tällainen: valkoinen suorakaiteen muotoinen kangas, jossa on vasemmalla punainen viisikulmainen tähti, oikealla punainen sirppi ja vasara, alareunassa kulkee lipun päästä toiseen leveä vaaleansininen juova. Lippu kiinnitetään keltaiseen tankoon.

e) Neuvostoliiton pääkaupunki.

Neuvostoliiton pääkaupunki on **Moskova**, joka on meidän maamme sydän. Moskovassa toimivat Neuvostoliiton valtiovallan ylimmät elimet. Moskovassa sijaitsee bolshevikkien puolueen johtava esikunta, NKP(b):n Keskuskomitea. Moskovon Punaisella torilla olevassa marmorisessa mausoleumissa lepää arkussaan Lenin — neuvostovaltion suuri luoja ja perustanlaskija. Moskovassa asuu ja tekee luovaa työtään Leninin asian suuri jatkaja **Stalin**. **Moskova on uuden maailman symboli, sosialistisen neuvostojärjestelmän voittamattomuuden symboli.** Moskova on sankarikaupunki.

Saksalaisten fasistien, jotka pääsivät lähelle Moskovaa, ei onnistunut astua meidän pääkaupunkimme kamaralle. Juuri siellä, Moskovon edustalla, kajahti neuvostosoturien sankarillinen huudahdus: „Venäjä on suuri, mutta ei ole minne perääntyä — takanamme on Moskova”. Juuri siellä annettiin saksalaisille ensi kerran niin voimakas isku, että se

pakotti heidät perääntymään kauas Moskovasta. Juuri sieltä, muinaisesta Kremlistä, suuri Stalin johti meidän armeijoi-
tamme, jotka olivat levittäytyneinä asemiin Pohjoisen Jää-
meren rannalta aina Mustanmeren rannikolle saakka.

Vuonna 1947 Moskova täytti 800 vuotta. Moskovon historiassa kuvastuu kuin peilissä maamme elämä. Punainen tori ja Kremlin ikivanhat muurit ovat nähneet sekä Iivana Julman opritshnikat että Mininin ja Pozharskin kansan-
nostoväen joukot, sekä Moskovon köyhälistön monilukuiset kapinat että streltsien teloituksen, sekä kahleisiin kytketyt Razinin ja Pugatshevin että Napoleonin armeijan paon. Moskovassa ovat luoneet nerokkaita tuotteitaan meidän kult-
tuurimme suurmiehet.

Moskovon työläiset kävivät rinnan Pietarin työläisten kanssa uljasta taistelua itsevaltiutta vastaan. Siellä syntyi vuonna 1905 työtätekevien uusi järjestömuoto — työväen edustajien Neuvostot, jotka olivat vallankumouksen nousu-
kaudella kaupungin tosiasiallisia isäntiä. Moskovassa puhkesi joulukuussa vuonna 1905 työläisten laaja aseellinen kapina, jonka tsaarivalta tukahdutti julmasti. Aseellisen kapinan voitto Moskovassa vuoden 1917 marraskuussa varmisti Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton.

Leninin johtama neuvostohallitus siirtyi vuoden 1918 maaliskuussa Moskovaan. Pääkaupunkina oli siihen saakka ollut Pietari (Petrograd), joka Leninin kuoleman jälkeen muutettiin Leningradiksi.

Moskovasta, joka alkuaikoina oli ollut vain VSFNT:n pääkaupunki, tuli Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton muodostamisen yhteydessä myöskin koko Neuvostoliiton pääkaupunki. Sieltä, Moskovasta, Lenin ja Stalin johtivat kansalaissodan kulkua ja turvasivat nuoren Työläisten ja Talonpoikien Punaisen Armeijan voiton. Sieltä Lenin työ-
läisten ja talonpoikain hallituksen päämiehenä johti maamme elämää, ja hänen apunaan tuossa suurtyössä oli hänen lähin työkumppaninsa, oppilaansa ja ystävänsä Stalin. Siellä, Moskovassa, kokoontui joulukuussa 1922 Neuvostojen I Yleisliittolainen edustajakokous. Siellä hyväksyttiin vuonna 1936 Stalinilainen Perustuslaki. Siellä jylisivät kunnianlaukaukset meidän uljaan armeijamme vihollisesta saamien voittojen kunniaksi.

Neuvostovallan olemassaolon aikana on pääkaupungin ulkonäkö muuttunut aivan tuntemattomaksi. Sen asukasluku on suurentunut monenkertaisesti, samoin sen teollisten tuo-

tantolaitosten sekä kulttuurilaitosten määrä. Sadat uudet, suurenmoiset rakennukset ovat sen katujen kaunistus, Moskva-joki virtaa graniittirantojen välissä ja uudet kauniit sillat kaartuvat sen ylitse. Ranta- ja muut kadut on laskettu asfaltilla. Metron hämmästyttävän kauniissa maanalaisissa palatseissa ja tunneleissa kuljettavat loistojunat joka päivä satoja tuhansia matkustajia. Henkilö-, kuorma- ja matkustaja-autoja kiittää virtanaan Moskovan katuja pitkin. Moskvan—Volgan jokilaivaston höyrylaivat uivat Kremlin muurien ohitse Moskovan kanavaa pitkin, joka on rakennettu neuvostovallan aikana. Volgan vettä virtaa putkien täydeltä Moskovan vesijohdoissa.

Moskovan teollisuuden tuotemäärä on suurentunut vuoteen 1913 verrattuna 21-kertaisesti, ja se on lähes 15 prosenttia koko maan teollisuuden tuotemäärästä.

Moskovan korkeakoulut antavat joka vuosi maallemme tuhansia eri alojen spesialisteja: opettajia, insinöörejä, lääkäreitä, agronomeja, näyttelijöitä, kirjastonhoitajia, sanomalehtimiehiä, soittajia ja säveltäjiä, taiteilijoita, arkkitehteja y.m. Moskovassa toimii paljon akatemioita ja tieteellisiä tutkimuslaitoksia, muun muassa Neuvostoliiton Tiedekatemia. Neuvostovallan aikana Moskova on tullut maailman kulttuurin keskuksiksi.

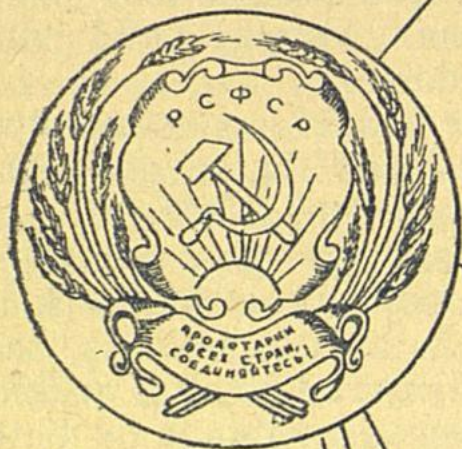
Pääkaupunkimme ja maamme välillä vallitsee elävä katkeamaton yhteys, sillä meidän maattamme ja sen pääkaupunkia elähdyttävät samat aatteet, niillä on samat pyrkimykset.

Koko ihmiskunnan katse seuraa Moskovan elämää.

Moskovan historiallinen ansio, kuten toveri Stalin sanoi tervehdyksessään Moskovalle sen 800-vuotispäivänä, on siinä, että se on ollut ja se pysyy keskitetyn valtion luomisen perustana ja alkuunpanijana Venäjänmaalla. Sen jälkeen kun Moskova oli suuren Leninin tahdosta julistettu jälleen synnyinmaamme pääkaupungiksi, tuli siitä neuvostoaikakauden lipunkantaja. „Moskova, — sanoo toveri Stalin, — ei nyt ole ainoastaan uuden, yhteiskunnallis-taloudellisen neuvostojärjestelmän rakennustyön innoittaja, järjestelmän, jossa työn valta korvaa pääoman vallan ja jossa ei sallita ihmisen ihmistä riistää. Moskova on samalla kapitalistisen orjuuden poistamista ajavan työtätekevän ihmiskunnan vapautusliikkeen julistaja”. Moskova on koko maailman työtätekevien, kaikkien sorrettujen rotujen ja kansakuntien taistelulippu niiden käymässä kamppailussa vapautuakseen

V SF NT

V A

Pääkaupunki Moskova

ALUEPIIRIT:

Altain	Krasnodarin	Krasnojarskin

ALUEET:

Arkangelin	Astrakanin	Brjanskin
Ivanovon	Irkutskin	Kaliningradin
Kuibyshevin	Kurganin	Kurskin
Omskin	Orelin	Penzan
Smolenskin	Stalingradin	Tambovin

AUTONOMISET

SOSIALISTISET

Bashkiirien	Burjat-Mongolian	Dagestanin
Mordvan	Pohjois-Osetinien	Tatarien

AUTONOMISET ALUEET: *(kuuluvat alueille)*

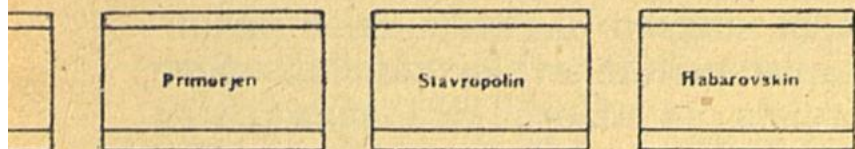
Adygein	Vuoristo-Altain	Juutalaisten

KANSALLISET PIIRIKUNNAT: *(kuuluvat alueille)*

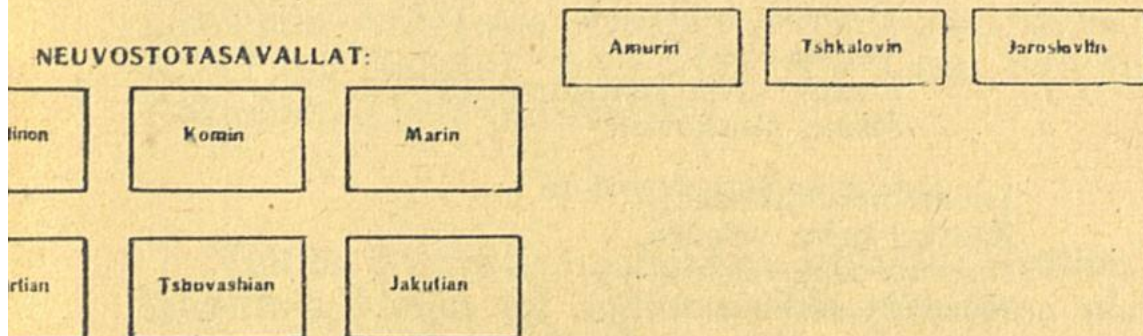
Korjakkien	Tshuktsien	Taimyrien

T I O R A K E N N E

TAMMIKUUN 1 PÄÄ 1949

NEUVOSTOTASAVALLAT:

...reihin, paitsi Tuvan aluetta, joka on välittömästi YSENT:n alainen,

...epiirien ja alueiden kokoukseen)

imperialismin herruudesta. Moskova on nyt kurjuudesta ja viheliäisyydestä vapautuneiden pääkaupungin työtätekevien uuden elämän rakentamisen aloitteentekijä. Tässä suhteessa se on esikuvana maailman kaikille pääkaupungeille. Se on hävittänyt täydellisesti luola-asunnot, jotka ovat Euroopan, Aasian ja Amerikan maiden suurten pääkaupunkien pahimpia mätähaavoja, ja antanut työtätekeville mahdollisuuden muuttaa asumaan kellareista ja talorähjistä porvariston asuntoihin ja taloihin sekä Neuvostovallan rakentamiin, mukavuusvaatimuksia vastaaviin uusiin taloihin. Moskovan ansio on lopuksi siinä, että se on kansojen välisen vankan rauhan ja ystävyyden puolesta käytävän taistelun julistaja, uuden sodan lietsojia vastaan suuntautuvan taistelun julistaja, mahtava rauhan tuki.

Pääkaupungin työtätekevien suurista ansioista synnyinmaata kohtaan Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö palkitsi Moskovan sen 800-vuotispäivänä Leninin kunniamerkillä.

Tietänetkö ikää Moskovan?
Vuosisataa kahdeksan!
Näet kaunottaren uhkean
Nuortuvan ja kasvavan...

Ylvähästi kaunistuu,
Valoisasti avartuu...
Laulun siivin kantautuu
Maine Moskovan.

Luoma bolshevikkien,
Kestävimpäin voimien,
Nuorten leniniläisten —
Maine Moskovan.

(Aleksander Zharov. Laulusta
„Nuori Moskova”).

f) Liittotasavaltojen pääkaupungit.

Kullakin liittotasavallalla on oma pääkaupunkinsa, jossa sijaitsevat tuon tasavallan ylimmät valta- ja hallintoelimet ja joka on tasavallan poliittinen ja kulttuurikeskus.

Alla luetellaan kaikki liittotasavaltojen pääkaupungit:

VSFNT — Moskova;
Ukrainan SNT — Kiev;
Bielo-Venäjän SNT — Minsk;
Uzbekian SNT — Tashkent;
Kazakhian SNT — Alma-Ata;

Gruusian SNT — Tbilisi;
Azerbaidzhanin SNT — Baku;
Liettuan SNT — Vilnius;
Moldavian SNT — Kishinjov;
Latvian SNT — Riika;
Kirgiisian SNT — Frunze;
Tadzhikian SNT — Stalinabad;
Armenian SNT — Erevan;
Turkmenian SNT — Ashhabad;
Eestin SNT — Tallinna;
Karjalais-Suomalainen SNT — Petroskoi.

g) Autonomisten tasavaltojen pääkaupungit.

Kullakin autonomisella neuvostotasavallalla on myös oma pääkaupunkinsa. Tatarian ASNT:n pääkaupunki on ikivanha Kasani, Bashkiirian ASNT:ssa on pääkaupunkina Ufa, Dagestanin ASNT:ssa Mahatsh-Kala, Burjat-Mongolian ASNT:ssa Ulan-Ude, Kabardinon ASNT:ssa Naltshik, Komin ASNT:ssa Syktyvkar, Marin ASNT:ssa Joshkar-Ola, Mordvan ASNT:ssa Saransk, Pohjois-Osetinian ASNT:ssa Dzauzhikau, Udmurtian ASNT:ssa Izhevsk, Tshuvashian ASNT:ssa Tsheboksary, Jakutian ASNT:ssa Jakutsk, Nahitshevanin ASNT:ssa Araksinvarren Nahitshevan, Abhazian ASNT:ssa Suhumi, Adzharian ASNT:ssa Batumi ja Karakalpakian ASNT:ssa Nukus.

h) Neuvostoliiton hymni.

Valtion hymneiksi sanotaan **juhlallisia valtion kunniaksi laadittuja laulun tai soitinmusiikin muodossa olevia säveltaideteoksia**. Tavallisesti hymnien tekstissä saavat selvän ilmaisuksensa ne aatteet, jotka ovat luonteenomaisia kussakin valtiossa hallitsevalle ideologialle.

Sodanedellisen Saksan hymnissä tuli selvästi esille valloitus- ja natsionalismin ideologia, pyrkimys maailmanherruuteen ja pöyhkeilevä Saksan kansakunnan asettaminen kaikkien muiden kansakuntien yläpuolelle. Tämä hymni alkoi sanoilla: „Saksa, Saksa korkeimmalle maailmassa nouskohon”.

Englannin valtion hymneissä kuvastuu vallassaolevan riistäjäluokan pyrkimys maailman meriherruuteen („Vallitse, Britannia, meriä”) muiden maiden kansojen orjuuttamistarkoituksessa sekä pyrkimys yksinvallan säilyttämiseen ja

ylistämiseen („Jumala, suojahas sulkeos kuningas”). Monarkian ylistäminen mitä nöyryimmän imartelun äänilajissa oli ominaista entisen, ensimmäisen maailmansodan jälkeen hajonneen Itävalta-Unkarin, tsaarin Venäjän („Jumala, suojele tsaaria”) sekä monien muiden valtioiden hymneille, valtioiden, joissa on säilynyt yksinvaltainen järjestelmä.

Neuvostoliiton valtion hymninä oli vuoteen 1943 saakka „Internationale”, joka jo kauan ennen Lokakuun vallankumousta oli ollut kansainvälisenä proletariaatin hymninä. Tämän hymnin sanat oli kirjoittanut sosialisti Eugene Pottier, vuoden 1871 Pariisin Kommuunin osanottaja. Tämä proletariaatin hymni, joka kutsuu porvarillisen järjestelmän kukistamiseen, käännettiin ranskan kielestä monille maailman kielille.

Tämä hymni on nykyäänkin proletariaatin taisteluhymni maailman kaikissa maissa. Se tuo ilmi kapitalistisissa maissa riistetyn työväenluokan yhteenliittyneisyyden luokkana ja sen luokkapäämäärän, proletariaatin historiallisen tehtävän luokkana, joka tuo kaikille työtätekeville vapautuksen riistäjien ikeestä. Tultuaan Lokakuun vallankumouksen voiton ensi päivistä lähtien Neuvostomaan valtion hymniksi „Internationale”, joka oli luotu paljoa ennen vallankumousta, ei heijastanut sitä tosiasiaa, että meidän maassamme oli jo saatu voitto riistäjistä ja että meillä on rakennettu maailman ensimmäinen sosialistinen valtio. Tuo hymni ei heijastanut myöskään sitä tosiasiaa, että Neuvostomaa on tasa-arvoisten kansojen vapaaehtoinen veljesliitto, mahtava voima, joka kykenee pyyhkäisemään pois kaikki viholliset, jotka yrittävät käydä meidän sosialistisen isänmaamme riippumattomuuden ja vapauden kimppuun. Juuri sentähden puolue ja hallitus kehoittivat vuonna 1943 maamme runoilijoita kirjoittamaan uuden hymnin, jossa heijastuisivat meidän maamme historialliset saavutukset.

Sellainen on Neuvostoliiton uusi hymni (sen sanat ovat runoilijoiden S. Mihalkovin ja El-Registanin kirjoittamat). Tässä hymnissä heijastuvat Neuvostoliiton valtiorakenteen erikoisuudet, maamme kansojen suuri ystävyys, kansojen, jotka Suuri Venäjänmaa on liittänyt lujaksi veljesperheeksi. Tässä hymnissä heijastuu bolshevikkipuolueen nerokkaiden johtajien — Leninin ja Stalinin osuus sekä mainiot saavutukset Venäjän muuttamisessa mahtavaksi sosialistiseksi suurvallaksi, Neuvostoarmeijan ja koko neuvostokansan

osuus sukupolvien kohtalon ratkaisemisessa, sosialistisen neuvostovaltion kansanvaltainen luonne.

Uuden valtion hymnin käytäntöönottamisen yhteydessä „Internationale” säilyi **puolueen** hymninä.

NEUVOSTOLIITON HYMNI.

Tään loi vapaiden tasavaltojen Liiton
Suur Venäjän maa lujan, vuossataisen.
Siis terve nyt, kansojen tahdosta luotu
Sä Neuvostoliittomme voimallinen!

Sun, Isänmaa vapaa, maineesi kiiriköön,
Kansojen ystävyys suojassas on!
Neuvostolippumme — kansan se viiri on,
Voitosta voittoon se johtakohon.

Niin nous vapaus kuten aurinko yöhön,
Tien meille suur Lenin on kirkastanut.
Meit' kansalle uskollisuuteen ja työhön
Ja uljuuteen Stalin on kasvattanut.

Sun, Isänmaa vapaa, maineesi kiiriköön,
Kansojen onni sun suojassas on!
Neuvostolippumme — kansan se viiri on,
Voitosta voittoon se johtakohon!

On armeija taistoissa kasvattamamme,
Maan vainoojat inhoittavat tuhotaan!
Sukupolvien kohtalon ratkaistessamme
Nyt taistomme maineeseen vie kotimaan!

Sun, Isänmaa vapaa, maineesi kiiriköön,
Kansojen kunnia suojassas on!
Neuvostolippumme — kansan se viiri on,
Voitosta voittoon se johtakohon!

Kertauskysymyksiä V luvusta.

1. Millainen oli ei-venäläisten kansakuntien asema tsaarin Venäjällä?
2. Mitkä ovat leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan tärkeimmät periaatteet?
3. Missä suhteessa Neuvostoliiton valtiorakenne eroaa perinpohjin monikansaisista kapitalistisista valtioista?

4. Neuvostoliiton kokoonpano sen muodostamisen aikana ja nykyään. Luetelkaa kaikki liittotasavallat.

5. Mikä osuus VSFNT:lla on ollut Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton muodostamisessa ja maamme kansojen veljellisen ystävyyden jatkuvassa lujittamisessa?

6. Mitä Perustuslaki määrittelee Neuvostoliiton toimivaltaan kuuluvaksi?

7. Millaiset ovat liittotasavaltojen suvereeniset oikeudet?

8. Millainen on liittotasavaltojen hallinnollis-alueellinen jako?

9. Mitä autonomisia tasavaltoja on meidän maassamme ja mitä kuuluu autonomisen tasavallan toimivaltaan?

10. Mitä autonomisia alueita ja kansallisia piirikuntia on Neuvostoliitossa?

VI luku.

NEUVOSTOLIITON VALTIOELIMET.

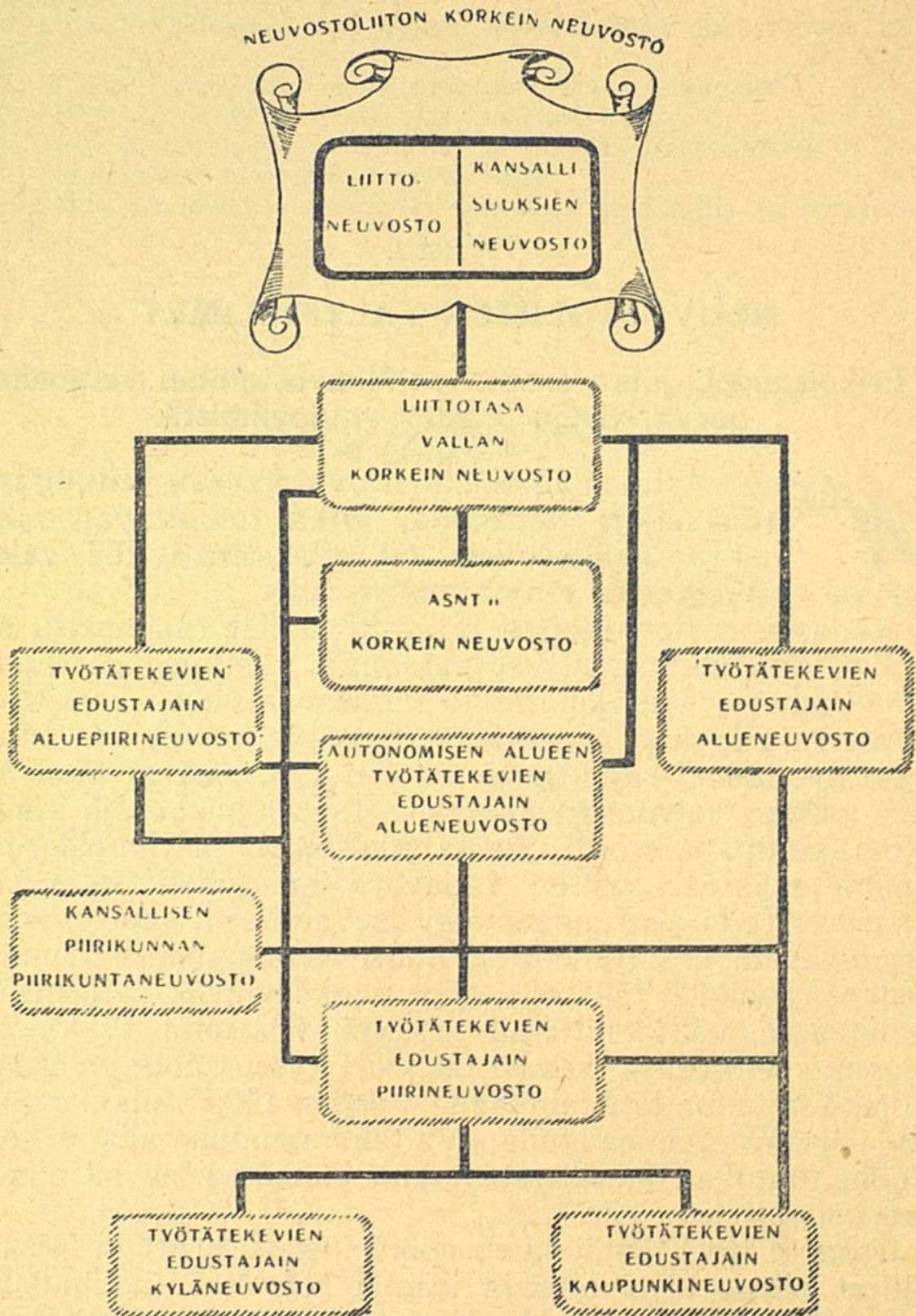
1. Erikoisuudet, jotka eroittavat Neuvostoliiton valtioelimet porvarillisten maiden valtioelimistä.

Neuvostoliiton valtioelimet ovat kansan valtuuttamia laitoksia ja henkilöitä, jotka toteuttavat valtiotaltaa, hallitsemista tai oikeudenkäyttöä valtion nimessä työtätekevien etujen mukaisesti.

Kaikissa riistovaltioissa on valtioelimet rakennettu sillä tavalla, että ne turvaisivat paremmin riistäjien herruuden. Niinpä tsaarin Venäjällä koko korkein valta oli keskittynyt tilanherrain luokan edustajan „itsevaltiaan” tsaarin käsiin. Tsaarinvaltaa ei rajoittanut mikään elin, eikä se ollut alistettu kansan valvonnan alaiseksi. Tsaari julkaisi ja kumosi lakeja, nimitti ja eroitti virasta ministerejä ja ylimpiä virkamiehiä, määräsi valtion rahavaroista, julisti sotia j.n.e. Tsaarinvalta ei ollut ainoastaan itsevaltainen, vaan myöskin perinnöllinen. Tsaarin kuoltua nousi valtaistuimelle kruununperillinen, vaikkei tällä olisi ollut minkäänlaisia valtiollisessa toiminnassa välttämättömiä kykyjä. Kansalta ei kysytty, haluaako se yleensä tsaarin tai juuri kyseessäolevan tsaarin vai eikö se halua tätä lainkaan. Vuoden 1905 vallankumouksen jälkeen muodostetulla Valtakunnanduumalla ei ollut mitään tuntuva merkitystä maan elämässä, se oli ainoastaan neuvotteleva elin.

Tsaarin nimittämät kuvernöörit (maaherrat) ja käskynhaltijat olivat täysivaltaisia isäntiä lääneissä (hallinnollisia yksiköitä, joihin tsaarin Venäjä jakaantui). Suuri venäläinen kirjailija Saltykov-Shtshedrin on satiirisissa teoksissaan kuvannut useita tällaisia kuvernöörejä, jotka isännöivät

NEUVOSTOLIITON VALTIOVALLAN ELIMET

lääneissään oman mielensä mukaan. Pureva liikanimi — pompadorilaiset, jonka Saltykov-Shtshedrin antoi tuollaisille kuvernööreille, on juurtunut elämään merkitsemään omavaltaista byrokraattia, joka ei piittaa laeista, vaan tekee kaikki oman mielensä ja makunsa mukaan.

Porvarillisissa valtioissa valta- ja hallintoelimet rakentuvat eri tavoin. Mutta porvarillisen valtion riistoluonne määrää kaikkialla niin niiden rakenteen kuin toiminnankin, ja tämä tekee valtioelimet vieraiksi työtätekeväille kansalle. Eroitukseksi rajoittamattomista monarkioista tunnustetaan porvarillis-demokraattisissa valtioissa ylimpien valtaelinten valinnallisuuden ja valvonnanalaisuuden periaate. Mutta ylimmistä valtaelimistä siellä on valinnallinen vain parlamentti ja sen rinnalla eräissä porvarillisissa tasavalloissa presidentti. Hallituksen (s.o. ministerit) sensijaan nimittää porvarillisissa tasavalloissa presidentti ja niissä maissa, joissa on säilynyt monarkia, sen nimittää kuningas.

Mutta itse porvarilliset parlamentitkin, kuten jo edellä mainittiin, ovat samaten elimiä, jotka ilmaisevat ja puolustavat vallassaolevan luokan — porvariston etuja. Porvarillinen parlamentti ei ole milloinkaan ollut eikä se voikaan olla todella kansaa edustava elin. Porvarillisissa maissa toteuttavat valtaa paikkakunnilla tavallisesti hallituksen nimittämät virkamiehet. Taas monissa porvarillisissa niin sanotuissa „demokraattisissa” maissa olemassaolevat valinnalliset paikalliset elimet eivät ole valtiovallan elimiä, vaan kunnallisen „itsehallinnon” elimiä. Niiden hallintaan kuuluu pieni määrä paikallisen merkityksen omaavia kysymyksiä, joita ne hoitavat valtion virkamiesten valvonnan alaisina, ja sinänsä nämä elimet ovat byrokraattisen valtiokoneiston voimaton lisäke. Useimmiten työtätekevien osallistumista näiden „itsehallinnon” elinten vaaleihin rajoitetaan suuresti erilaisilla rajoituksilla ja varauksilla.

Siis itse valtiovallan elinten järjestelmä ja niiden perustamisjärjestys porvarillisissa maissa syrjäyttää työtätekevät osallistumasta valtion asioihin.

Kokonaan toisin rakentuvat valtiovallan elimet meidän maassamme. Tärkein periaate, joka määrää näiden elinten rakenteen ja toiminnan Neuvostoliitossa, on se, että **turvataan joukkojen vakituinen ja lisäksi ratkaiseva osanotto valtion hallitsemiseen, valtion asioiden ratkaisemiseen.** Kaikki valtaelimet meillä ovat työtätekevien valitsemia ja vain työtätekevistä valittuja maailman demokraattisimman

äänioikeuden pohjalla. Kaikki valtaelimet meillä ovat **selostusvelvollisia** valitsijoille. Edustajat, jotka kansa on valinnut valtaelimiin, ovat kansan palvelijoita ja toiminnastaan sille selostusvelvollisia. Stalinilaisen Perustuslain mukaan valitsijat voivat **kutsua pois edustajansa**, jos tämä toiminnassaan ei ole osoittautunut kansan luottamuksen arvoiseksi.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto muodostaa **Neuvostoliiton hallituksen**, ja liitto- ja autonomisten tasavaltojen Korkeimmat Neuvostot muodostavat **liitto- ja autonomisten tasavaltojen** hallitukset, jotka ovat kaikesta toiminnastaan vastuuvollisia Korkeimmalle Neuvostolle.

Tällaista todella demokraattista valtaelinten järjestelmää ei maailmassa ole ennen ollut olemassa. Demokraattisilla perusteilla rakentuvat meillä myöskin elimet, jotka johtavat valtiohallinnon eri aloja: ministeriöt ja erilaiset laitokset. Kaikki nämä elimet ovat kansan valvonnan alaisia sen valitsemien ylimpien valtaelinten kautta.

Tällaiset ovat tärkeimmät eroavaisuudet Neuvostoliiton valtioelinten ja porvarillisten maiden valtioelinten välillä.

2. Neuvostoliiton vaalijärjestelmä.

(Neuvostoliiton Perustuslain XI luku.)

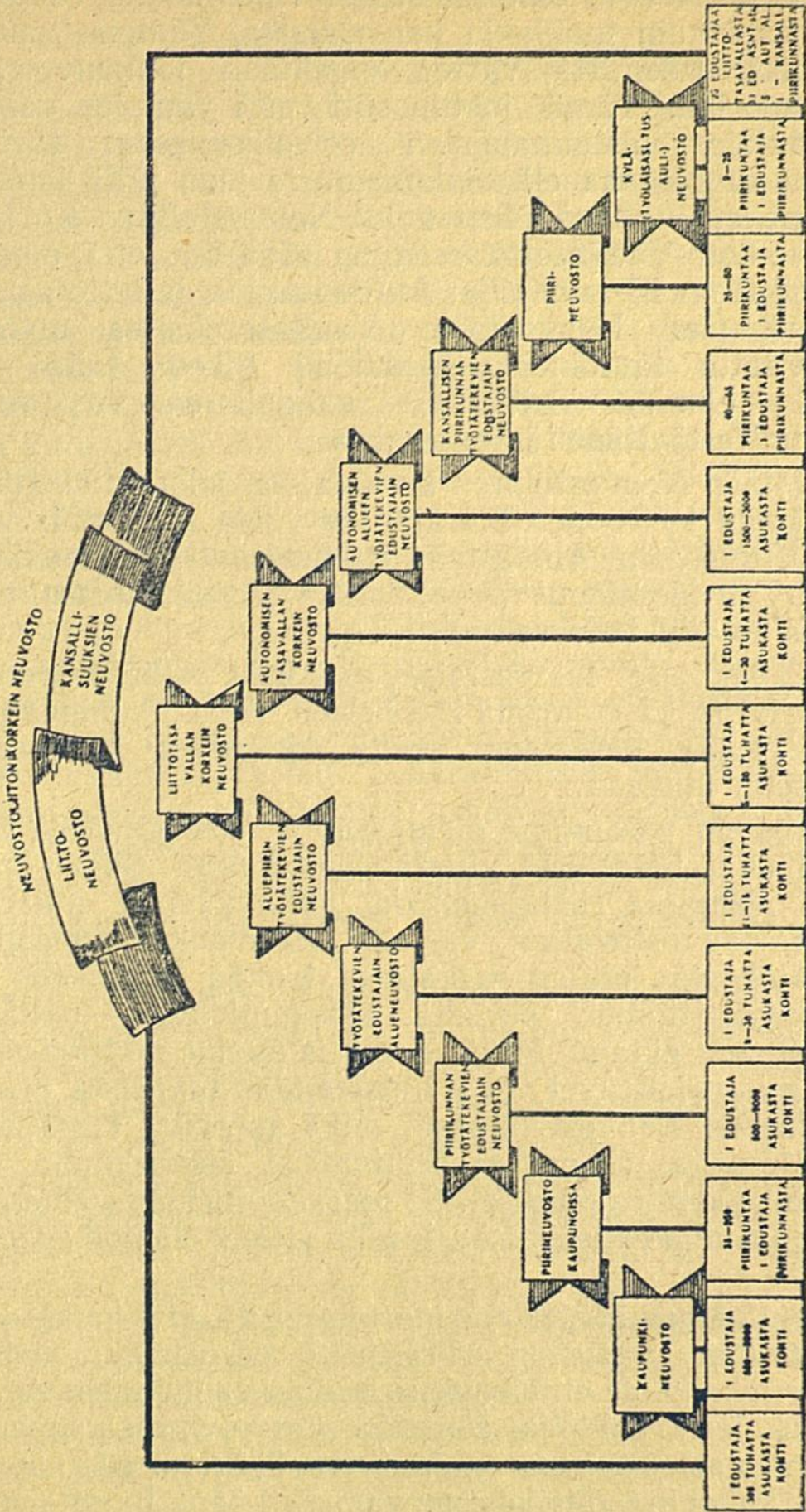
Vaalit kaikkiin valtaelimiin — Neuvostoliiton Korkeimmasta Neuvostosta aina työtätekevien edustajain kylä- ja kaupunkineuvostoihin asti — suoritetaan yleisen, yhtäläisen ja välittömän äänioikeuden perusteella, salaisella äänestyksellä.

a) Yleinen ja yhtäläinen äänioikeus.

Yleiseksi äänioikeudeksi sanotaan sellaista äänioikeutta, joka takaa vaaleihin osallistumisen maan kaikille kansalaisille, jotka ovat saavuttaneet laissa säädetyn ikärajan.

Neuvostoliitossa on kaikilla kansalaisilla, jotka ovat täyttäneet 18 vuotta, riippumatta rotuun ja kansallisuuteen kuulumisesta, sukupuolesta, uskontunnuksesta, sivistystasosta, asuinpaikan vakinaisuudesta, yhteiskunnallisesta syntyperästä, varallisuusasemasta ja aikaisemmasta toiminnasta, oikeus osallistua edustajain vaaleihin. Naisilla on Neuvostoliitossa samanlainen oikeus valita ja tulla valituiksi kuin miehilläkin. Samoin sotapalveluksessa olevilla kansa-

NEUVOSTOLIITON VAALIJÄRJESTELMÄ

laisilla on Neuvostoliitossa samanlainen oikeus valita ja tulla valituiksi kuin muillakin kansalaisilla. Ylimpiin valtaelimiin valituksi tulemista varten vaaditaan jonkunverran korkeampi ikä. Tämä johtuu siitä, että ylimpien valtaelinten edustajain vastuunalaisten velvollisuuksien täyttäminen vaatii suurempaa elämänkokemusta kuin mitä ihmisellä on 18 vuoden ikäisenä. Senvuoksi Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Vaaliasetuksessa on säädetty, että oikeus tulla valituksi on 23-vuotiailla. Autonomisten ja liittotasavaltojen Korkeimpien Neuvostojen Vaaliasetuksissa myönnetään 21 vuotta täyttäneille henkilöille oikeus tulla valituksi näihin elimiin. Paikallisiin valtaelimiin voidaan valita 18 vuotta täyttäneitä kansalaisia.

Ketään Neuvostoliiton kansalaista, joka on täyttänyt lain säätämän 18 vuoden ikärajan, ei voida syrjäyttää vaaleihin osallistumisesta. Ainoastaan mielisairaat sekä henkilöt, jotka oikeus on tuominnut menettämään äänioikeutensa, eivät saa valita eivätkä tulla valituiksi.

Kaikenlaiset lainvastaiset yritykset estää Neuvostoliiton kansalaista käyttämästä hyväkseen hänelle kuuluvaa valitsemisoikeutta katsotaan meillä rikokseksi ja rangaistaan rikoslain mukaan.

Meidän valtiomme olemassaolon ensi kaudella meillä ei vielä ollut täydellistä yleistä äänioikeutta. Silloin meillä oli vielä olemassa riistäjäluokkia, jotka kävivät ankaraa taistelua neuvostovaltaa vastaan. Senvuoksi meidän täytyi työtätekevien etujen mukaisesti kieltää äänioikeus väestön merkityksettömän pieneltä vähemmistöltä — riistäjiltä ja heidän apureiltaan. Mutta Lenin ja puolue selittivät jo silloin, että nuo rajoitukset olivat **luonteeltaan tilapäisiä**. Sosialismin voittaessa Neuvostoliitossa, mikä merkitsi riistäjäluokkien hävittämistä, tulivat tarpeettomiksi aikaisemmin säädetyt äänioikeuden rajoitukset. Se merkitsi meidän valtiomme jatkuvaa demokratisoimista, todella yleisen äänioikeuden säätämistä.

Yhtäläinen äänioikeus merkitsee sitä, että kaikki valitsijat osallistuvat vaaleihin yhtäläisillä perusteilla: yhdelläkään valitsijalla ei ole etuoikeuksia muihin valitsijoihin verrattuna, ja jokainen valitsija äänestää kysymyksessäolevan valtaelimen vaaleissa vain yhdessä vaalipiirissä eli, kuten sanotaan, kullakin valitsijalla on vain yksi ääni. Ei mitään väestöryhmää ole asetettu etuoikeutettuun asemaan vaaleissa.

Eri väestöryhmiä varten ei ole olemassa erilaisia edustusnormeja samaan valtaelimeen.

Meidän valtiomme ensimmäisellä kehityskaudella ääni-oikeus ei meillä ollut vielä täysin yhtäläinen. Se ilmeni erilaisina edustusnormeina kaupunkien ja maaseudun väestölle. Silloin vallinneet edustusnormit antoivat määrättyjä etuoikeuksia työväenluokalle. Niinpä vuonna 1924 hyväksytyt Neuvostoliiton Perustuslain mukaan Neuvostoliiton Neuvostojen edustajakokous muodostui kaupunkien Neuvostojen ja kaupunkiasutusten Neuvostojen edustajista, yksi edustaja 25.000 valitsijaa kohti, ja läänien (sittemmin alueiden ja aluepiirien) Neuvostojen edustajakokousten edustajista, yksi edustaja kutakin 125.000 asukasta kohti. Tämä merkitsi sitä, että kaupunkien (joissa enemmistö, kuten tiedetään, on työläisiä) väestöllä oli suurempi määrä edustajia kuin minkä tahansa seudun samansuuruisella maaseutuväestöllä. Ottaen huomioon sen, että rajat toisilleen ystävällisten luokkien, työväenluokan ja talonpoikaiston, välillä ovat vähitellen katoamassa, Stalinilainen Perustuslaki muutti siihen asti voimassa olleet ei täysin yhtäläiset vaalit **yhtäläisiksi** vaaleiksi. Nyt ei ole olemassa erilaisia edustusnormeja kaupunkien ja maaseutuväestöä varten. Työväenluokan johtavan osuuden turvaa meidän maassamme sosialismin oloissa työväenluokan moraalinen ja poliittinen arvovalta talonpoikaiston ja sivistyneistön keskuudessa. Senvuoksi ei tarvita tämän johtavan osuuden lujittamista millään etuoikeuksilla äänioikeudessa.

Se, että äänioikeus on täysin yhtäläinen ja yleinen koko väestölle, on meidän vaalijärjestelmämme luonteenomainen piirre. Vieläpä niissäkin porvarillisissa maissa, joissa on muodollisesti julistettu yhtäläinen ja yleinen äänioikeus, sitä rikotaan käytännössä hyvin monella tavalla.

Porvarillisissa maissa on suuri määrä laissa säädettyjä ehtoja (sensuksia), jotka ovat välttämättömiä äänioikeuden saamiseksi. Niillä estetään työtätekevä väestö sekä sorretut kansallisuudet osallistumasta vaaleihin.

Porvarillinen lainsäädäntö säätää **monilukuisia sensuksia** — ikä-, varallisuus-, sivistys-, rotu-, kansallisuus-, vieläpä asuinpaikan vakinaisuussensuksenkin.

Useimmissa porvarillisissa maissa on säädetty korkea **ikäensus**. Sillä tavalla syrjäytetään vaaleista suuri määrä nuorisoa. Niinpä monissa maissa sallitaan kansalaisten osallistua vaaleihin vasta 21 tai 22 vuoden ikäisinä ja eräissä

maissa vasta 25-vuotiaina. Oikeus tulla valituksi on vain niillä, jotka ovat vähintään 25- tai 30-vuotiaita, jopa joissain maissa — 40-vuotiaita.

Varallisuussensus porvarillisissa maissa merkitsee sitä, että saadakseen oikeuden valita ja etenkin oikeuden tulla valituksi on henkilöllä oltava omaisuutta tai tuloja vähintään laissa säädetty määrä. Sensijaan ne henkilöt, joilla ei ole tällaisia tuloja, s.o. köyhät, työttömät, pienipalkkaiset työläiset, eivät saa äänioikeutta. Työtätekevien pitkäaikainen taistelu yleisen äänioikeuden puolesta oli suunnattu ennen kaikkea varallisuussensuksen poistamiseen. Mutta sielläkin, missä tuon taistelun tuloksena on muodollisesti säädetty yleinen äänioikeus, on varallisuussensus usein säilynyt naamiotuna muodossa tai toisessa, se on vain pienentynyt entiseen verrattuna.

Niinpä esimerkiksi Amerikan Yhdysvaltojen perustuslaissa ei edellytetä varallisuussensusta. Mutta eri valtioiden laeissa säädetään, että oikeus valita ja tulla valituksi on vain niillä, jotka maksavat henkiveroa tai joilla on määrätynsuuruinen omaisuus. Eräs amerikkalainen varallisuussensuksen arvostelija kirjoittaa: „Olettakaamme, että valtion alueella asuu kansalainen, jonka ainoana omaisuutena on aasi. Kun aasin hinta on yhtä suuri kuin lain vaatima summa äänioikeuden saamiseksi, niin tämä mies kirjoitettiin valitsijain luetteloon. Mutta hänen ollessaan matkalla paikalle, missä äänestyksen piti tapahtua, hänen aasinsa kuoli vanhuuttaan ja ravinnon puutteesta. Seurauksena oli, että miehen nimi pyyhittiin pois valitsijain luettelosta, koska hänellä ei ollut laissa säädettyä määrää omaisuutta”. Ja kirjoittaja kysyy iroonisesti, että kummalla tässä tapauksessa oli äänioikeus — miehellä vaiko aasilla?

Neuvostokansalaisista kuulostaa tuollainen kysymys kummalliselta, mutta maassa, jossa ihmisen arvon mittana on hänen omaisuutensa suuruus, on tuollainen pureva kysymys luonnollinen.

Englannissa ilmenee varallisuussensus toisessa muodossa kuin Amerikan Yhdysvalloissa. Jos kiinteän omaisuuden omistajat asuvat toisessa vaalipiirissä ja heidän omaisuutensa sijaitsee toisessa vaalipiirissä, niin sellaisilla omistajilla on aivan viime aikoihin saakka ollut äänioikeus niin asuinpaikallaan kuin myöskin siinä vaalipiirissä, jossa sijaitsee heidän kiinteä omaisuutensa (tehtaat, kauppaliikkeet, maatilat j.n.e.). Rikkaat ihmiset ovat saaneet siis lisä-ääniä.

Asuinpaikan vakinaisuussensus merkitsee sitä, että saadaksesen oikeuden valita ja tulla valituksi on henkilön välttämättä pitänyt asua kyseessäolevassa vaalipiirissä vähintään määrätty aika. Joissakin Amerikan Yhdysvaltojen valtioissa on asuttava vähintään kaksi vuotta ennenkuin saa osallistua vaaleihin. Asuinpaikan vakinaisuussensus riistää äänioikeuden hyvin suurelta joukolta ihmisiä, joiden on työnhaussa pakko siirtyä usein paikkakunnalta toiselle.

Sivistyssensus merkitsee sitä, että äänioikeuden saamiseksi vaaditaan luku- ja kirjoitustaitoa. Niinpä Amerikan Yhdysvalloissa miljoonia neekereitä ei päästetä osallistumaan vaaleihin, koska he eivät voi suorittaa säädetyjä tutkintoja englannin kielessä. Eräissä maissa saavat korkean sivistyksen omaavat henkilöt lisä-äänen, joka todellisuudessa on riistäjäluokkien etuoikeutta, sillä porvarillisissa maissa työtekevien on vaikea saada korkeaa sivistystä.

Kansallisuus- ja rotusensus merkitsee äänioikeuden myöntämistä tai myöntämättä jättämistä kansalaisen kansallisuuteen ja rotuun kuulumisesta riippuen. Niinpä Britannian valtakunnassa on satoja miljoonia asukkaita jätetty äänioikeutta vaille, koska he kuuluvat sorrettuihin rotuihin ja kansakuntiin. Etelä-Afrikan Liitossa (Englannin dominioni) on neljä viidesosaa väestöstä, ja juuri kantaväestö — neekerit, vailla äänioikeutta. Ainoastaan yhdessä maakunnassa, Kapmaan siirtolassa, on neekereillä oikeus osallistua vaaleihin, mutta valita he saavat vain kolme edustajaa valkoihoisten keskuudesta. Ainoakaan neekeri ei voi tulla valituksi parlamenttiin, vaikka valtava enemmistö Etelä-Afrikan Liiton väestöstä on neekereitä.

Rotu- ja kansallisuussensus on tosiasiasa olemassa usein jopa sielläkin, missä perustuslaki sen kieltää. Niinpä Amerikan Yhdysvalloissa perustuslain mukaan ei ketään voida jättää vaille äänioikeutta johonkin rotuun kuulumisen vuoksi. Mutta suurin osa Yhdysvalloissa asuvista 13 miljoonasta neekeristä ei tosiasiasa voi käyttää äänioikeuttaan.

Kaikkeen edelläsanoottuun on vielä lisättävä, että aina tähän saakka eräissä valtioissa, joissa muodollisesti on olemassa yleinen äänioikeus, eivät naiset saa osallistua vaaleihin. Vieläpä sellaisissakin vanhoissa porvarillisen demokration maissa kuin Amerikan Yhdysvalloissa, Englannissa ja Ranskassa ovat naiset vasta joku aika sitten saaneet äänioikeuden. Amerikan Yhdysvalloissa myönnettiin naisille oikeus osallistua vaaleihin vasta vuonna 1920. Englannissa

naiset saivat lopullisesti äänioikeuden vasta vuonna 1928 ja Ranskassa toisen maailmansodan päätyttyä. Useissa maissa naiset eivät ole vielä tähän mennessä saaneet äänioikeutta.

Yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden rajoittaminen porvarillisissa maissa saadaan aikaan myös muilla keinoilla eikä yksinomaan erilaisten sensusten säätämällä. Siellä on käytännössä sellainen vaalipiirijako (niin sanottu vaalipiiri-maantieto), että sen johdosta vaalipiirit ovat väestömäärältään sangen erilaisia. Tuloksena on, että valtavan suuren teollisuusseudun vaalipiiristä, jossa on suurilukuinen, etupäässä työläisväestö, ja pienestä vaalipiiristä, jossa on pääasiallisesti porvarisväestöä ja monta kertaa pienempi määrä, valitaan yhtä monta edustajaa. Itse äänestämisyjärjestys ja ääntenlasku (niinsanottu ääntenlaskuaritmetiikka) on porvarillisissa maissa useinkin sellainen, että vaaleihin osallistuneet puolueet, jotka ovat saaneet likipitään samanlaisen äänimäärän, voivat saada sangen erilaisen edustajamäärän. Lisäksi siellä on olemassa paljon erilaisia menetelmiä valitsijain painostamiseksi sekä epämieluiden valitsijain syrjäyttämiseksi vaaleista. Vaikka nämä keinot ovatkin laissa kiellettyjä, niin käytännössä niitä kuitenkin sovelletaan laajasti. Hyvin laajasti ovat käytännössä esimerkiksi äänestäjien, erittäinkin työttömien, lahjominen, epäsuotavien valitsijain peloitteleminen uhkauksilla, jopa suoranainen väkivaltakin.

Sellainen on äänioikeus porvarillis-demokraattisissa maissa. Fasistisissa maissa taas yleistä äänioikeutta ei tunnusteta lainkaan.

Kun vertaamme meidän vaalijärjestelmäämme vaikkapa „demokraattisimpienkin” porvarillisten maiden vaalijärjestelmiin, tulemme vakuuttuneiksi siitä, että meidän demokratiamme on verrattomasti parempi. **Neuvostodemokratia turvaa koko kansan vapaan ja täydellisen tahdonilmaisun, se turvaa käytännössä yleisen ja yhtäläisen äänioikeuden.**

b) Välittömät vaalit salaisen äänestyksen pohjalla.

Edustajain vaalit kaikkiin valtaelimiin ovat meillä välittömät. Tämä merkitsee sitä, että **valitsijat valitsevat välittömästi kaikkien valtaelinten kaikki edustajat.**

Ennen Stalinilaisen Perustuslain hyväksymistä rakentui-
vat vaalit toisin: valitsijat valitsivat välittömästi ainoastaan kylä- ja kaupunkineuvoston edustajat. Sensijaan edustajain

vaalit ylempiin valtaelimiin suoritettiin kaupunki- ja kyläneuvostojen täysistunnoissa ja vastaavissa Neuvostojen edustajakokouksissa. Niinpä kaupunki- ja kyläneuvostojen täysistunnoissa valittiin edustajat piirien Neuvostojen edustajakokouksiin. Piirien Neuvostojen edustajakokoukset valitsivat itselleen toimeenpanevat elimet ja lähettivät edustajansa aluepiirin (alueen) Neuvostojen edustajakokoukseen. Alueen (aluepiirin) Neuvostojen edustajakokous valitsi itselleen oman toimeenpanevan elimen alueen (aluepiirin) toimeenpanevan komitean muodossa ja lähetti edustajansa liittotasavallan Neuvostojen edustajakokoukseen sekä myöskin Yleisliittolaiseen Neuvostojen edustajakokoukseen. Täten siis vaalit olivat ennen moniasteiset (lukuunottamatta kylä- ja kaupunkineuvostojen vaaleja). Tämä järjestelmä oli muodostunut historiallisesti jo ennen neuvostovallan ensimmäisen Perustuslain hyväksymistä ja vakiintui käytäntöön meidän valtiomme ensimmäisen kehitysvaiheen oloissa. Tämä järjestelmä teki mahdolliseksi kutsua milloin tahansa nopeasti koolle Neuvostojen edustajakokouksen, ja tällä seikalla oli suuri merkitys silloisessa tilanteessa. Kansalaisodan aikana ja useina sitä seuranneina vuosina vallinnut tilanne sekä riistäjiä vastaan käydyn luokkataistelun kärjistyneisyys maassa eivät suoneet mahdollisuutta siirtyä välittömiin vaaleihin.

Sosialismin voiton tuloksena neuvostovaltio lujittui voimakkaasti ja muodostui kansan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys. Se teki mahdolliseksi siirtymisen välittömiin vaaleihin. **Välittömällä vaaleilla** on monia etuisuuksia verrattuna moniasteisiin, sillä ne turvaavat kaikkien täysi-ikäisten kansalaisten välittömän osallistumisen kaikkien valtaelinten edustajiston valitsemiseen. Välittömien vaalien käytäntöönottaminen merkitsi meidän vaalijärjestelmämme jatkuvaa demokratisoimista. Useissa porvarillisissa maissa ovat yhä vielä käytännössä moniasteiset vaalit. Esimerkiksi Amerikan Yhdysvaltojen presidenttiä eivät valitse välittömästi valitsijat, vaan näiden valitsevat valitsijamiehet. Äänestäessään yhden tai toisen presidenttiehdokkaan puolesta nämä valitsijamiehet eivät ole siitä vastuuvollisia valitsijoilleen, vaan he äänestävät siten kuin vaatii se puolue, johon he kuuluvat. Moniasteisia vaaleja käytetään useissa porvarillisissa maissa myös parlamentin niin sanotun ylähuoneen valitsemisessa.

Vaalit kaikkiin valtaelimiin suoritetaan meillä **salaisella äänestyksellä**. Tämä turvaa jokaiselle kansalaiselle täyden

vapauden ja mahdollisuuden äänestää sen ehdokkaan puolesta, jonka hän tahtoo valita, ja äänestää sitä ehdokasta vastaan, jota hän ei tahtoisi valittavan. Aikaisemmin, Neuvostoliiton uuden Perustuslain hyväksymiseen saakka, vaalit suoritettiin julkisella äänestyksellä — kädennostolla vaalikokouksissa. Sellaista äänestämistapaa ei oltu määrätty Perustuslaissa, vaan se oli tullut tavaksi käytännössä. Kukistettujen riistäjäluokkien neuvostovaltaa vastaan käymän ankaran taistelun oloissa tuollainen äänestystapa teki naamioituneille kansanvihollisten asiamiehille vaikeaksi ehkäistä työtätekevien asettamien ehdokkaiden valitsemisen Neuvostoihin.

Riistäjäluokkien hävittäminen maassamme teki tarkoituksenmukaiseksi siirtymisen salaiseen äänestykseen. Salainen äänestys turvaa neuvostoihmisille täyden vapauden äänestää niiden puolesta, joita he tahtovat valita ja joille he uskovat etujensa ajamisen.

c) Ehdokkaiden esittämisjärjestys.

Meidän vaalijärjestelmämme demokraattisuus tulee esille myöskin edustajaehdokkaiden esittämisjärjestyksessä. Neuvostoliiton Perustuslaissa sekä liittotasavaltojen ja autonomisten tasavaltojen perustuslaeissa turvataan **ehdokkaiden asettamisoikeus työtätekevien yhteiskunnallisille järjestöille ja yhdistyksille:** kommunistisille puoluejärjestöille, ammattiliitoille, osuustoimintajärjestöille, nuorisojärjestöille ja kulttuuriyhdistyksille. Tätä oikeutta käyttävät hyväkseen mainittujen järjestöjen sekä keskus-, tasavallan, aluepiirin, alueen ja piirin elimet että työläisten ja toimitsijain tuotantolaitoksittain ja virastoittain, sotilashenkilöiden joukko-osastoittain, talonpoikien kolhooseittain ja kylittäin sekä neuvostotilojen työläisten ja toimitsijain neuvostotiloittain pitämät yleiset kokoukset. Siis itse työtätekevät, kansanjoukot asettavat edustajaehdokkaat. **Yhdessäkään porvarillisessa maassa ei ole tällaista todella demokraattista ehdokkaiden asettamisjärjestystä.** Siellä voivat asettaa ehdokkaita ainoastaan poliittiset puolueet ja vain sellaiset puolueet, joille valtio myöntää tämän oikeuden. Niinpä esimerkiksi Amerikan Yhdysvalloissa täytyi miljoonien ihmisten ja hyvin monien edistysmielisten järjestöjen käydä sitkeätä taistelua saadakseen Wallacen ehdokkaaksi presidentin vaaleissa. Ennenkuin he saattoivat asettaa puolueensa ehdokkaan, heidän oli voitettava tavatto-

man suuria vastuksia: ehdittävä muodostaa ennen vaaleja vastaavanlainen puolue ja koota jokaisessa valtiossa suuri, lain vaatima määrä allekirjoituksia sekä saatava hallituk-
selta virallinen tunnustus presidenttiehdokkaan asettamis-
oikeudelleen.

Neuvostoliitossa jokainen asetettu ehdokas joutuu laajan käsittelyn alaiseksi lehdistössä ja valitsijain kokouksissa. Tämä turvaa sellaisten edustajain valinnan, jotka kykenevät ansiokkaalla tavalla täyttämään edustajan tehtävät. Ehdokkaat asetetaan vaalipiireittäin.

Kaikki ehdokkaat on rekisteröitävä vaalipiirin vaalilautakunnassa viimeistään 30 päivää ennen vaaleja. Vaalipiirin vaalilautakunta on velvollinen rekisteröimään ehdokkaat, jotka on asetettu lain säätämässä järjestyksessä, ja merkitsemään heidät vaalilippuun.

d) Kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliitto.

Meidän maassamme **puolue ja puolueeseen kuulumattomat asettavat yhteisiä ehdokkaita** vaaleissa vaalipiireittäin. Tässä historiallisesti mitä suurimerkityksellisimmässä tosiasiasa tulee havainnollisesti esille meidän kansamme moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys, kommunistisen puolueen murtumaton yhteys puolueeseen kuulumattomiin. Bolshevikkien puolue on työtätekevien etujoukko, neuvostoyhteiskunnan johtava ja suuntaava voima.

Kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliitto osoittautui mahdolliseksi ja luonnolliseksi meidän maassamme juuri neuvostoyhteiskunnan **moraalisen ja poliittisen yhtenäisyyden** tuloksena. Neuvostoliitossa ei ole toisilleen vihamielisiä luokkia. Koko kansa seuraa yksimielisesti Leninin ja Stalinin puoluetta, joka on teoillaan todistanut johtamistaitonsa nerokkuuden ja rajattoman uskollisuutensa työtätekevien asialle ja joka omalla toiminnallaan on saanut puolelleen työtätekevien syvän rakkauden. Porvarillisen valtion oloissa sitävastoin on porvarillisten poliittisten puolueiden (samaten porvarillisia puolueita palvelevien oikeistososialistien) ehdokkaiden esittäminen yhdessä puolueeseen kuulumattomien kanssa jotakin tavatonta ja vaalikamppailutoiminnassa aivan mahdotonta. Puolueeseen kuulumattomalla ehdokkaalla siellä tavallisesti ei ole yleensä mitään mahdollisuuksia tulla valituksi. Meidän maassamme sen sijaan bolshevikkien puolue kehoittaa kaikkia kommunist-

teja äänestämään vaaleissa puolueeseen kuulumattomia ehdokkaita samanlaisella yksimielisyydellä kuin puolueeseen kuulumattomat äänestävät kommunistien ehdokkaita.

Kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliitto merkitsee sitä, että vaaleissa puolue ei eristy puolueeseen kuulumattomista, vaan esiintyy yhdessä työläisten ja toimisijain ammattiliittojen sekä työtätekevien erilaisten joukkojärjestöjen ja yhdistysten kanssa. Siten edustajaehdokkaat ovat yhteisiä niin kommunisteille kuin myös puolueeseen kuulumattomille. Jokainen puolueeseen kuulumaton edustaja on myös kommunistien edustaja. Jokainen kommunistinen edustaja on myös puolueeseen kuulumattomien edustaja.

e) Agitatio ehdokkaiden puolesta.

Neuvostovallan vaalilaki turvaa jokaiselle yhteiskunnalliselle järjestölle ja jokaiselle neuvostokansalaiselle oikeuden harjoittaa esteettömästi laajaa agitatiota vaalipiirin vaalilautakunnassa rekisteröityjen edustajaehdokkaiden puolesta. Valtio turvaa sitä varten kaikki organisatoriset ehdot. Se antaa valitsijain käytettäväksi klubien ja teatterien huoneistot sekä lehdistön ja radion. Valtio ottaa kannettavakseen myös kaikki kulut, mitkä johtuvat vaalikamppailun suorittamisesta sekä valitsijain, työtätekevien yhteiskunnallisten järjestöjen ja yhdistysten tekemästä agitatiotyöstä (vaalikirjallisuuden, plakaattien, ehdokkaiden elämäkertojen ja kuvien j.n.e. julkaiseminen).

Tämä ei ole laisinkaan sen tapaista kuin on vaalikamppailun järjestäminen porvarillisissa maissa. Kapitalististen maiden vaaleissa asetetaan hyvin paljon esteitä, joilla vaikeutetaan ehdokkaiden esittämistä työtätekevien keskuudesta ja näiden ehdokkaiden saamista parlamenttiin. Eräissä maissa, esimerkiksi Englannissa, on parlamenttiehdokkaan annettava suuri rahapantti. Tätä summaa ei palauteta ehdokkaalle takaisin, ellei hän saa vaaleissa itselleen säädettyä äänimäärää. Kaikki ehdokkaan asettamisesta ja hänen puolestaan harjoitetusta agitatiosta johtuneet kulut on suoritettava niiden, jotka olivat asettaneet hänet ehdokkaaksi, tai edustajan itsensä. Tämä vaikeuttaa työläis ehdokkaiden valitsemista. Poliisiviranomaiset häiritsevät porvarillisissa maissa kaikin keinoin agitation harjoittamista

sellaisten ehdokkaiden puolesta, jotka ovat epämieluisia hallitsevalle luokalle, ja useinkin hajoittavat työtätekevien vaalikokouksia sekä vangitsevat niiden järjestäjiä ja osanottajia.

f) Äänestäminen ja ääntenlasku.

Neuvostoliitossa suoritetaan vaalit **alueperusteen** mukaan: niihin osallistuvat kaikki kyseessäolevan vaalipiirin alueella asuvat valitsijat.

Äänestyslippujen vastaanottamista ja ääntenlaskemista varten muodostetaan jokaisen vaalipiirin alueella äänestysalueita sitä silmällä pitäen, että valitsijoilta ei menisi paljoa aikaa äänestyksen suorittamiseen. Jotta vaaleihin voisivat osallistua myös ne valitsijat, jotka vaalipäivänä ovat sairaaloissa, lepokodeissa, parantoloissa, invalidikodeissa, kaukojunissa tai matkalla olevissa laivoissa, järjestetään näissä samaten äänestysalueet.

Äänestäjille ilmoitetaan **hyvissä ajoin** äänestyspaikka ja vaalipäivä. Tämä päivä määrätään vähintään kaksi kuukautta ennen vaaleja sunnuntaipäiväksi.

Neuvostoliiton kansalaiset valmistautuvat vaalipäivään kuin suureen juhlaan. Täsmälleen kello 6 aamulla äänestysalueen vaalilautakunnan puheenjohtaja tarkastaa vaalilautakunnan jäsenten läsnäollessa vaaliurnat ja katsoo, että valitsijain luettelo on käsillä, sinetöi vaaliurnat ja kehoittaa valitsijoita ryhtymään äänestyksen suoritukseen. Äänestys suoritetaan kello 6:sta aamulla kello 12:een yöllä paikallista aikaa. Tämän ajan sisällä kukin valitsija käy äänestämässä sinä aikana, mikä hänelle parhaiten sopii. Jokainen valitsija äänestää henkilökohtaisesti.

Jokainen vaalihuoneistoon saapunut valitsija esittää vaalilautakunnan sihteerille tai sitä varten valtuutetulle vaalilautakunnan jäsenelle passinsa, kollektiivitalouden jäsenkirjan, ammattiliiton jäsenkirjan tai jonkin muun henkilötodistuksen. Valitsijain luettelon mukaan suoritettun tarkistuksen ja valitsijain luetteloon tehdyn merkinnän jälkeen valitsija saa **vaalilipun**. Valitsijat, jotka saapuvat muilta paikkakunnilta tai ovat vaalipäivänä junassa tai laivassa, esittävät „**todistuksen äänestämisoikeudesta**”, jonka he ovat aikaisemmin hankkineet vastaavasta työtätekevien edustajain Neuvoston toimeenpanevasta komiteasta. Sen perusteella heille annetaan vaalilippu. Vaalilipun saatuaan

valitsija menee vaalilippujen täyttämistä varten varattuun huoneeseen. Siellä kukin valitsija jättää vaalilippuun sen ehdokkaan nimen, jota hän äänestää, taittaa vaalilipun ja siirtyy tästä huoneesta toiseen, jossa on vaaliurna, ja panee vaalilipun vaaliurnaan. Jos valitsija on lukutaidoton tai jos hän ei jonkin ruumiillisen vian vuoksi kykene itse täyttämään vaalilippua, niin hänellä on oikeus kutsua huoneeseen, jossa vaaliliput täytetään, joku muu valitsija avukseen.

Äänestyksen aikana vaalihuoneistossa ei sallita vaaliagitatiota.

Kello 12 yöllä äänestäminen lopetetaan. Vaalilautakunta ryhtyy suorittamaan ääntenlaskua erikoisesti sitä varten valtuutettujen työtätekevien yhteiskunnallisten järjestöjen ja yhdistysten sekä sanomalehdistön edustajien läsnäollessa.

Saatuaan äänestysalueiden vaalilautakunnilta äänestyspöytäkirjat vaalipiirin vaalilautakunta toimittaa ääntenlaskun. Ehdokas, joka on saanut ehdottoman äänten enemmistön, s.o. enemmän kuin puolet kaikista vaalipiirissä annetuista ja kelvollisiksi katsotuista äänistä, katsotaan valituksi edustajaksi. Äänestykseen pitää osallistua vähintään 50 prosenttia valitsijoista. Siinä tapauksessa, kun vaaleihin osallistuu vähemmän kuin 50 prosenttia vaalipiirissä olevista valitsijoista, määrätään toimitettavaksi uudet vaalit.

Valituksi tullut edustaja saa vaalipiirin vaalilautakunnan puheenjohtajalta todistuksen hänen valitsemisestaan.

Neuvostomaan vaalijärjestelmä turvaa valitsijain tahdon tarkan selvillesaamisen. Neuvostolaeissa sanotaan, että jokaista, joka väkivallalla, petoksella, uhkauksilla tai lahjolla koettaa estää kansalaista käyttämästä vapaasti oikeuttaan valita ja tulla valituksi, rangaistaan vapauden menetyksellä kahteen vuoteen saakka. Toimihenkilöä tai vaalilautakunnan jäsentä, joka tekee vaaliasiakirjojen väärennyksen tai suorittaa tahallisesti väärin ääntenlaskun, rangaistaan vielä ankarammin: vapauden menetyksellä kolmeen vuoteen saakka.

g) Neuvostomaan vaalijärjestelmä on kaikkein demokraattisin vaalijärjestelmä maailmassa.

Valitsijain kokouksessa pitämässään puheessa joulukuussa 1937 toveri Stalin sanoi: „Yleisiä vaaleja tapahtuu eräissä kapitalistisissakin, niin sanotuissa demokraattisissa maissa. Mutta millaisessa tilanteessa siellä vaalit tapahtu-

vat? Luokkien välisten yhteenottojen tilanteessa, luokkavihan tilanteessa, tilanteessa, jolloin kapitalistit, tilanherrat, pankkiirit ja muut kapitalismin hait painostavat valitsijoita. Sellaisia vaaleja ei voida nimittää täysin vapaiksi ja täysin kansanvaltaisiksi vaaleiksi, vaikkapa ne olisivatkin yleiset, yhtäläiset, salaiset ja välittömät.

Meillä, meidän maassamme, tapahtuvat vaalit sitävastoin kokonaan toisenlaisessa tilanteessa. Meillä ei ole kapitalisteja, ei ole tilanherroja eikä siis myöskään ole omistavien luokkien painostusta omistamattomiin. Meillä vaalit tapahtuvat työväen, talonpoikaiston ja sivistyneistön yhteistoiminnan tilanteessa, niiden keskinäisen luottamuksen tilanteessa, minä sanoisin, keskinäisen ystävyyden tilanteessa, sillä meillä ei ole kapitalisteja, ei ole tilanherroja, ei ole riistoa eikä oikeastaan ole ketään, joka painostaisi kansaa väärentääkseen sen tahtoa.

Juuri senvuoksi meidän vaalimme ovat ainoat todella vapaat ja todella kansanvaltaiset vaalit koko maailmassa”.

Porvarillisten maiden vaaleihin tutustuminen tekee erikoisen selväksi meidän järjestelmämme ja meidän valtiomme paremmuuden. Katsokaamme esimerkiksi Amerikan Yhdysvaltoja. Lainsäädännössä siellä muodollisesti huomioidaan taistelu väärinkäytöksiä vastaan vaaleissa. Mutta hallitseva luokka ei sovelluta näitä lakeja juuri nimeksikään. Ja se onkin ymmärrettävää. Siellä tapahtuvien yleisesti tunnettujen joukkomittaisten väärinkäytösten tarkoituksena on turvata juuri tuon luokan ehdokkaiden valitseminen ja sille epämieluiden ehdokkaiden syrjäyttäminen. Lahjominen, äänestyslippujen väärentäminen, valitsijain peloitteleminen aina suoranaisen terrorinkin sovelluttamiseen saakka (esimerkiksi neekereiden suhteen Amerikan Yhdysvaltojen etelävaltioissa) — kaikki keinot kelpaavat, kunhan tulee turvatuksi hallitsevalle luokalle tarpeelliset äänestyksen tulokset.

On luonnollista, että useissa porvarillisissa maissa valitsijat ovat menettäneet luottamuksensa vaaleihin ja useinkin ovat osallistumatta niihin. Eräissä Amerikan Yhdysvaltojen valtioissa alenee joskus vaaleihin osallistuvien valitsijain lukumäärä useissa vaaleissa 15, jopa 4% saakka.

Kaikki tuo kuulostaa järjettömältä neuvostoihmisestä, joka sosialistisessa maassaan on tottunut hengittämään vapaasti ja tottunut siihen, että työtätekevät saavat täysin vapaasti ilmaista tahtonsa.

Yksikään maa maailmassa ei tunne näin suurta poliittista aktiivisuutta, näin suurta valitsijain yksimielisyyttä. Esitämmme joitakin kuvaavia numeroita: Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston vaaleissa, jotka toimitettiin joulukuun 12 päivänä 1937, osallistui 94:stä miljoonasta rekisteröidystä valitsijasta äänestykseen yli 91 miljoonaa, s.o. 96,8%. 98,6% heistä äänesti kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliiton ehdokkaiden puolesta. **Poikkeuksetta kaikki kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliiton ehdokkaat tulivat valituiksi niin yksimielisesti, ettei sellaista ole ennen nähty missään maassa.** Vain vajaa prosentti valitsijoita äänesti heitä vastaan.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston vaaleissa helmikuun 10 päivänä 1946 osallistui 101.717.686:sta valitsijasta äänestykseen 101.450.936 henkeä eli 99,7% rekisteröityjen valitsijain yleisestä määrästä. Heistä yli 99,1% äänesti kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliiton ehdokkaita. Samana vuonna osallistui Amerikan Yhdysvaltojen kongressin vaaleihin, jotka amerikkalaisten lehtien arvion mukaan olivat erittäin aktiiviset, kaikkiaan 37,5% valitsijoista, ja huomattava osa heistä äänesti niitä vastaan, jotka sitten osoittautuivat tulleen valituiksi. Tällaisten rinnastusten valossa havaitsee erikoisen selvästi sen luottamuksen, jota neuvostoväki tuntee kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliiton ehdokkaita kohtaan.

Helmikuun 9 päivänä 1947 osallistuivat valitsijat VSFNT:n Korkeimman Neuvoston vaaleihin melkein 100 prosenttisesti, nimittäin 99,95% valitsijoista, ja heistä 99,29% äänesti kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliiton ehdokkaita. Miltei kaikki valitsijat osallistuivat myös viimeksitoimitettuihin paikallisten valtaelinten vaaleihin kaikissa liitto- ja autonomisissa neuvostotasavalloissa ja äänestivät yhtä yksimielisesti kommunistien ja puolueeseen kuulumattomien vaaliliiton ehdokkaita.

Näin neuvostokansa käyttää millään rajoittamatonta äänioikeuttaan ja tuo ilmi moraalisen ja poliittisen yhtenäisyytensä. Kaikissa Neuvostoliiton ja liittotasavaltojen valtaelinten vaaleissa neuvostokansa on valinnut **ensimmäiseksi edustajakseen suuren Stalinin** tuoden ilmi siten häntä kohtaan tuntemansa rajattoman rakkauden ja luottamuksen.

3. Neuvostoliiton valtiovallan ylimmät elimet.

(*Neuvostoliiton Perustuslain III luku.*)

a) Neuvostoliiton Korkein Neuvosto.

Neuvostoliiton valtiovallan ylin elin on **Neuvostoliiton Korkein Neuvosto**, jonka valitsee välittömästi väestö neljäksi vuodeksi.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto on yleensä koko neuvostokansan tahdon ilmaisija. Meidän maassamme ei ole sellaista valtioelintä, joka olisi Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston yläpuolella tai joka valtuuksiensa puolesta olisi samanarvoinen sen kanssa. Kaikkia niitä oikeuksia, jotka Neuvostoliiton Perustuslain mukaan kuuluvat Neuvostoliitolle, toteuttaa Neuvostoliiton Korkein Neuvosto tai sen muodostamat elimet, jotka ovat kaikesta toiminnastaan tili-velvollisia Korkeimmalle Neuvostolle.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto on ainoa elin, joka toteuttaa Neuvostoliitossa lainsäädäntövaltaa, s.o. jolla on oikeus julkaista yleisliittolaisia lakeja. Nämä lait ovat velvoittavia poikkeuksetta kaikille maan valta- ja hallintoelimille sekä kaikille Neuvostoliiton kansalaisille. Millään maan valta- tai hallintoelimellä ei ole oikeutta muuttaa tai kumota Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston hyväksymiä lakeja. Tämä oikeus kuuluu yksinomaan Neuvostoliiton Korkeimmalle Neuvostolle.

Ainoastaan Neuvostoliiton Korkein Neuvosto voi tehdä muutoksia tai lisäyksiä Neuvostoliiton Perustuslakiin. Ainoastaan Neuvostoliiton Korkeimmalla Neuvostolla on oikeus hyväksyä Neuvostoliiton kokoonpanoon uusia tasavaltoja, vahvistaa liittotasavaltojen rajat tai muuttaa niitä sekä muuttaa autonomisia tasavaltoja liittotasavalloiksi. Neuvostoliiton Korkein Neuvosto vahvistaa uusien autonomisten tasavaltojen ja autonomisten alueiden, uusien aluepiirien ja alueiden muodostamisen liittotasavaltoihin.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto ratkaisee tärkeimmät ulko- ja sisäpolitiikan kysymykset, määrää kaikkien valtioelinten ja koko neuvostokansan työn luonteen ja laajuuden maan kansantalouden ja kulttuurin jatkuvassa kohottamisessa sekä puolustuskuntoisuuden lujittamisessa.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto valitsee keskuudestaan Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön, muodostaa Neuvostoliiton hallituksen — Neuvostoliiton Minis-

terineuvoston, valitsee Neuvostoliiton Korkeimman oikeuden sekä Neuvostoliiton erikoisoikeudet, nimittää Neuvostoliiton Yliprokuraattorin.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto voi nimittää, milloin katsoo välttämättömäksi, tutkimus- ja tarkastusvaliokuntia mitä kysymystä varten tahansa. Kaikki neuvostolaitokset ja toimihenkilöt ovat velvolliset täyttämään näiden valiokuntien vaatimukset.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto on **neuvostokansan rajoittamattoman täysivaltaisuuden (suvereniteetin) edustaja** ja ilmaisija.

b) Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston rakenne.

Neuvostoliiton Korkein Neuvosto muodostuu **kahdesta kamarista**: Liittoneuvostosta ja Kansallisuuksien Neuvostosta. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston kaksikamarinen rakenne on selitettävissä sillä, että meidän valtiomme on luonteeltaan monikansallinen.

Ylimmän valtaelimen yksikamarinen rakenne, kuten toveri Stalin sanoi, olisi parempi kuin kaksikamarinen, jos meidän valtiomme olisi yksikansallinen. Neuvostoliitto on monikansallinen valtio. Senvuoksi oli välttämätöntä turvata se, että Neuvostoliiton ylimmässä valtaelimessä olisivat edustettuina ei ainoastaan kaikkien Neuvostoliiton työtätekevien yleiset edut, vaan myöskin Neuvostoliiton kansallisuuksien omat erikoiset, omalaatuiset edut, jotka johtuvat niiden kansallisista erikoisuuksista.

Liittoneuvosto edustaa koko neuvostokansan yleisiä etuja. Sen valitsevat Neuvostoliiton kansalaiset vaalipiireittäin seuraavan perusteen mukaan: yksi edustaja 300 tuhatta asukasta kohti. Juuri siten Neuvostoliitossa on poistettu epäyhtäläisyys, joka porvarillisissa maissa syntyy sen tuloksena, kun siellä muodostetaan epäyhtäläisiä, s.o. asukasmäärältään erilaisia vaalipiirejä.

Kansallisuuksien Neuvosto edustaa kansallisuuksien omalaatuisia (erikoisia) etuja. Sen valitsevat Neuvostoliiton kansalaiset liitto- ja autonomisissa tasavalloissa, autonomisilla alueilla ja kansallisissa piirikunnissa. Kansallisuuksien Neuvoston vaaliperuste on seuraava: jokaisesta liittotasavallasta valitaan 25 edustajaa, jokaisesta autonomisesta tasavallasta 11 edustajaa, jokaiselta autonomiselta alueelta 5 edustajaa ja jokaisesta kansallisesta piirikunnasta yksi edustaja. Neuvostoliiton kansat, joilla on oma kansallinen

valtioelämänsä, saavat täten mahdollisuuden Kansallisuuksien Neuvostossa olevien edustajiensa kautta tuoda esille välittömästi Neuvostoliiton Korkeimmassa Neuvostossa omat erikoiset kansalliset etunsa.

Tämä tekee Neuvostoliiton Korkeimmalle Neuvostolle mahdolliseksi huomioida ja edustaa kaikin puolin ja täydellisesti Neuvostoliiton kaikkien kansojen etuja.

Molemmat kamarit ovat täysin tasa-arvoiset. Niille kummallekin kuuluu yhtäläisesti lainsäädännöllinen aloiteoikeus, s.o. oikeus herättää kysymys uudesta laista ja esittää lakiluonnos. Laki katsotaan vahvistetuksi vasta sitten, kun kumpikin kamari on sen hyväksynyt. Hyväksytty laki julkaistaan Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön puheenjohtajan ja sihteerin allekirjoittamana kaikkien liittotasavaltojen kielillä. Perustuslain mukaan lait hyväksytään yksinkertaisella äänten enemmistöllä. Ainoastaan Perustuslain muuttamista koskevaa kysymystä ratkaistaessa vaaditaan, että tuon muutoksen puolesta äänestäisi vähintään kaksi kolmasosaa kummankin kamarin edustajista (Neuvostoliiton Perustuslain 146. pykälä). Meidän kansamme ja siis myös sen Neuvostoliiton ylimmässä valtaeliimessä olevien edustajien moraalisen ja poliittisen yhtenäisyyden johdosta tapahtuu lakien hyväksyminen käytännössä aina yksimielisesti.

Korkeimman Neuvoston sessiat kutsuu koolle Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö Neuvostoliiton Perustuslain mukaisesti kaksi kertaa vuodessa. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön päätöksellä tai yhden liittotasavallan vaatimuksesta kutsutaan koolle ylimääräisiä sessioita. Kumpikin kamari aloittaa toimintansa samanaikaisesti ja niiden valtuudet ovat voimassa yhtä kauan — 4 vuotta. Kumpikin kamari valitsee oman puheenjohtajansa ja kaksi varapuheenjohtajaa, jotka johtavat sen istuntoja ja hoitavat sen sisäistä työjärjestystä. Kamarit pitävät istuntoja sekä erikseen että yhdessä. Yhteisissä istunnoissa toimivat puheenjohtajina vuorotellen kummankin kamarin puheenjohtajat. Äänestys suoritetaan erikseen. Sen varalta, että Liittoneuvoston ja Kansallisuuksien Neuvoston välillä herää erimielisyyttä jostakin kysymyksestä, on Perustuslaissa määrätty seuraavanlainen järjestys asian ratkaisemiseksi. Kummas-takin kamarista muodostetaan yhtäläisen edustuksen perusteilla (s.o. valitsemalla samanlainen määrä edustajia

kummastakin kamarista) **sovintolautakunta**. Erimielisyyttä aiheuttanut kysymys lähetetään tämän lautakunnan ratkaistavaksi. Jos sovintolautakunta ei pääse sopimukseen päätöksestä tahi jos sen tekemä päätös ei tyydytä jompaakumpaa kamaria, käsitellään kysymys toistamiseen kamareissa.

Ellei tällöinkään päätöksestä päästä sopimukseen, laskee Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö hajalle Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston ja määrää toimitettaviksi uudet vaalit.

Kaikki se mitä edellä on sanottu kahdesta kamarista, jotka yhdessä muodostavat Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston, tekee mahdolliseksi käsittää **peruseroavaisuuden** Neuvostoliiton ylimmän valtaelimen rakenteen ja porvarillisten maiden parlamentin rakenteen välillä. Useimmissa porvarillisissa maissa parlamentti muodostuu myös kahdesta kamarista (huoneesta). Mutta nämä kamarit eivät ole tasa-arvoisia, niiden oikeudet ja toimivalta ovat erilaiset. Kakkis-kamarijärjestelmän pystyttäminen siellä johtuu pyrkimyksestä hidastuttaa ja jarruttaa ensimmäisen kamarin (alahuoneen) toimintaa silloin, kun se on hallitsevan luokan etujen mukaista. Alahuoneen hyväksymä laki ei aina tyydytä porvariston hallitsevaa ryhmää. Tällaisessa tapauksessa tulee toinen kamari (ylähuone) tämän ryhmän avuksi: se pidättää lakiluonnoksen käsittelyä, kieltäytyy hyväksymästä sitä tahi tekee siihen sellaisia muutoksia, jotka ovat edullisia ja mieluisia hallitsevalle luokalle. Huomioiden tämän niin sanotun „ylä”-huoneen merkityksen porvaristo pitää jo etukäteen huolen siitä, että tämän kamarin kokoonpano on oleva sellainen, joka kykenee mahdollisimman hyvin täyttämään jarruttajan tehtävän.

Toista kamaria eli ylähuonetta ei yleensä muodosteta demokraattista tietä, — usein se nimitetään ylhäältäpäin. Eräissä maissa, esimerkiksi Englannissa, saa suuri osa toisen kamarin jäsenistä, jota siellä sanotaan lordien huoneeksi, edustajanpaikan perintöoikeuden mukaan, ja loput saavat sen joko kuninkaan määräyksestä tai virka-asemansa perusteella. Enemmän kuin puolet lordeista istuu tuossa huoneessa vain sen vuoksi, että siellä ovat aikoinaan istuneet heidän isänsä ja isoisänsä. Lordin kuoltua hänen vanhin poikansa, jolle siirtyy oikeus istua lordien huoneessa, ottaa siellä paikkansa, vaikkapa hän ei olisi vielä täysi-ikäinenkään. Niinpä Englannin lordien huoneen nykyisessä kokoonpanossa on 28 alaikäistä lordien huoneen jäsentä. He ovat vain osallis-

tumatta äänestykseen. Niissä maissa, joissa toinen kamari on valinnallinen, on valituksi-tulemisoikeutta varten säädetty korotetut sensukset ja useinkin erikoinen valitsemissjärjestys. Toisen kamarin toimintavaltuudet ovat voimassa pitemmän ajan kuin ensimmäisen kamarin valtuudet. Toisen kamarin kokoonpanoa ei yleensä uusita kerralla, vaan se tehdään osittain. Esimerkiksi Amerikan Yhdysvalloissa valitaan joka kahden vuoden kuluttua ainoastaan yksi kolmasosa toisen kamarin kokoonpanosta, kun taas ensimmäinen kamari uusitaan kerralla. Kaikilla näillä toimenpiteillä porvaristo saa luoduksi erittäin luotettavan ylähuoneen. Kaikkiällä nämä kamarit ovat yleensä taantumuksen keskuksia ja edistyksen jarruja.

Parlamentin kaksikamarijärjestelmä on pystytetty porvarillisissa maissa juuri kamarien välistä erimielisyyttä silmälläpitäen, siltä varalta, jos joukkojen painostuksesta alahuoneen on pakko myöntyä julkaisemaan sellaisia lakeja, jotka eivät ole hallitsevalle luokalle suotavia.

c) Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston vakinaiset valiokunnat.

Lakiehdotusten käsittelyä ja valmistelua varten muodostetaan Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston kummassakin kamarissa **Budjettivaliokunta, Lakiehdotusvaliokunta ja Ulkoasiain valiokunta**, jotka valitaan kamarien edustajista Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston koko valtuuskauden ajaksi.

Budjettivaliokunta käsittelee alustavasti ja antaa oman lausuntonsa valtion budjetin lakiluonnoksesta, jonka hallitus laatii ja jonka Neuvostoliiton Korkein Neuvosto hyväksyy joka vuosi. Budjettilaki on tavattoman suurimerkityksinen. Siinä määritellään kaikki Neuvostoliiton tulot edessäolevana vuotena, näiden tulojen lähteet ja samaten kaikki valtion menot talouteen, kulttuuriin, puolustukseen, hallintoon, rakennustyöhön j.n.e. Meidän valtiomme budjetti on valtavan suuri ja joka vuosi kasvava summa. Neuvostomaan valtion budjetti rakentuu kokonaan toisella tavalla kuin porvarillisten valtioiden budjetti. Kapitalistisissa maissa valtion tulot muodostuvat pääasiassa työtätekeviltä kannettavista veroista, mutta nämä varat käytetään riistäjäin valtiokoneiston lujittamiseen. Sosialistisessa valtiossa budjetti muodostuu etupäässä (tulopuoleltaan) tuloista, jotka saadaan valtion tuotantolaitoksilta ja järjestöiltä. Sensijaan väestöltä

veroina ja lainoina saatavat varat muodostavat vain vähäisen osan Neuvostoliiton valtion budjetista. Neuvostomaan valtion budjetin perustana on sosialistinen kasaantuminen: valtion tuotanto- ja muiden laitosten liikevaihtovero sekä siirrot niiden voitoista. Valtava osa kaikista veroista neuvostovaltiossa menee kansantalouden kehittämiseen ja työtätekevien yhteiskunnallisten ja kulttuuritarpeiden tyydyttämiseen (koulutukseen, terveydenhoitoon, eläkkeisiin, avustuksiin). Muu osa menee sosialistisen valtiokoneiston ja Neuvostoarmeijan lujittamiseen.

Kummankin kamarin **Lakiehdotusvaliokunta** käsittelee ennakolta kaikki Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston hyväksyttäviksi esitettävät lakiluonnokset (paitsi niitä lakiluonnoksia, jotka koskevat budjettia tai ulkoasioita). Tämä valiokunta myöskin valmistelee lakiluonnoksia sen valinneen kamarin toimeksiannosta tai omasta lainsäädännöllisestä aloitteestaan. Kun itse valiokunta ei pysty valmistelemaan kaikkia tarpeellisia lakiluonnoksia, on sille annettu oikeus tehdä ehdotuksia Neuvostoliiton Ministerineuvostolle erinäisten lakiluonnosten valmistelusta.

Kolmas vakinainen valiokunta, joka muodostetaan Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston kummassakin kamarissa, on **Ulkoasiain valiokunta**. Tämä valiokunta käsittelee ennakolta kaikki Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston käsiteltäviksi tulevat kysymykset, jotka koskevat ulkoasioita.

Edellämainittujen valiokuntien lisäksi Liittoneuvosto ja Kansallisuuksien Neuvosto valitsevat toimeen ryhtyessään omat **mandaattivaliokunnat**, jotka tarkastavat kummankin kamarin edustajien valtuudet.

d) Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston kokoonpano.

Meidän valtiomme erikoisuus **työläisten ja talonpoikain sosialistisena valtiona** saa selvän ilmaisunsa itse Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston **kokoonpanossa**. Neuvostoliiton Korkein Neuvosto eroitukseksi joka ikisen porvarillisen maan ylimmistä valtaelimistä muodostuu yksinomaan työtätekevien eturivin ihmisistä. Esitämme vuonna 1946 toimittujen Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston vaalien tulokset: Liittoneuvoston 682:sta edustajasta on 535 edustajaa eli 78% palkittu Neuvostoliiton kunniamerkeillä ja mitaleilla, 48 edustajaa on Neuvostoliiton Sankareita, heistä 11 edustajaa on kahdesti Neuvostoliiton Sankareita ja 3 edustajaa on kolmesti Neuvostoliiton Sankareita. Kansalli-

suuksien Neuvoston 657 edustajasta on 447 edustajaa eli 68% edustajain yleisestä määrästä palkittu kunniamerkeillä ja mitaleilla, 54 edustajaa on Neuvostoliiton Sankareita ja 13 edustajaa Sosialistisen Työn Sankareita. Liittoneuvostossa on työläisiä 287 eli 42%, talonpoikia 151 ja muut edustajat ovat toimitsijoita ja sivistyneistön edustajia (tiedemiehiä, lääkäreitä, opettajia, sotilashenkilöitä, valtiollisia ja poliittisia toimihenkilöitä), joista suurin osa on yhteiskunnalliselta syntyperältään myös työläisiä ja talonpoikia. Suunnilleen samanlaisen kuvan saa Kansallisuuksien Neuvoston kokoonpanosta — 224 työläistä (34,1%), 198 talonpoikaa (30,1%), 235 toimitsijaa ja neuvostosivistyneistön edustajaa (35,8%). Nämä numerotiedot ovat osoittimena Neuvostoliiton työläisten, talonpoikain ja sivistyneistön lujasta yhtenäisyydestä ja etujen yhteisyydestä.

Porvarillisten maiden ylimpien valtaelinten kokoonpano on aivan toisenlainen. Tarkastelkaamme esimerkiksi Englantia nykypäivinä, jolloin siellä ovat vallassa labouristit, s.o. puolue, joka nimittää itseään „työväen”- ja „sosialistiseksi” puolueeksi. Englannin parlamentin alahuoneessa ovat labouristit vuoden 1945 vaalien tuloksena todellakin enemmistönä. Mutta työläisiä heidän joukossaan on vähän, ja nekin, jotka katsotaan työläisiksi, ovat todellisuudessa entisiä työläisiä, joista on tullut ammattiliittovirkkailijoita ja jotka ovat jo aikoja sitten unohtaneet ne ajat, jolloin he olivat työpenkin ääressä. Valtava osa labouristi-edustajista on asianajajia ja kapitalististen liikeyritysten suuripalkkaisia toimitsijoita. Rinnan labouristien kanssa on alahuoneessa myös huomattavia teollisuudenharjoittajia, kauppiaita ja rahamiehiä. Englannin labouristisen hallituksen aikana on ylähuoneen kokoonpano ollut samanlainen kuin aikaisemminkin: lordien huoneessa on 3 kuninkaalliseen sukuun kuuluvaa prinssiä, 26 herttuaa, 39 markiisia, 163 kreiviä, 410 paroonia j.n.e. Kaikki nämä ovat Englannin kapitalistien ylimpään kerrosten edustajia, valtavan suurien maatilojen omistajia ja kapitalististen liikeyritysten suurimpia osakkeenomistajia.

Kun vertaamme Neuvostoliiton ylimpiä valtaelimiä niin sanottujen demokraattisten porvarillisten maiden ylimpiin valtaelimiin, tulemme yhä uudelleen vakuuttuneiksi neuvostojärjestelmän paremmuudesta, järjestelmän, joka turvaa työtätekevän kansan jakamattoman täysivallan ja työväenluokan johtavan osuuden.

e) Korkeimman Neuvoston edustaja on kansan palvelija.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston edustaja (samoin kuin kaikkien muidenkin valtaelinten edustajat Neuvostoliitossa) tekee tavallisesti edelleenkin sitä samaa työtä, jota hän oli tehnyt ennen valituksi tulemistaan omassa tehtaassaan, kaivoksessaan, kolhoosissaan, veturissaan, koulussaan, sairaalassa, tieteellisessä laitoksessa tai rykmentissään. **Neuvostoedustaja ei irtaannu valitsijoistaan**, vaan hän jää eturivin työntekijäksi omalla työalallaan. Tunnettu traktoristi **Pasha Angelina**, joka vuodesta 1937 lähtien on ollut Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston jäsen, johtaa edelleenkin traktoristien prikaatia ja on nytkin esikuvana stahnovilaisesta työnteosta. Hän on saanut erikoisista saavutuksistaan tuotannollisessa työssä Sosialistisen Työn Sankarin kunniakkaan arvonimen sekä Stalin-palkinnon, joka meillä annetaan huomattavista saavutuksista tieteen, keksintöjen, taiteen ja tuotannon parantamisen alalla. Samanaikaisesti tämä mainio traktoristi on kokenut valtiollinen toimihenkilö. Hänen puoleensa kääntyy joka päivä valitsijoita, ja hän perehtyy kaikkiin heidän anomuksiinsa, antaa heille pyydettyä apua ja tukee heidän hyödyllisiä aloitteitaan. Korkeimman Neuvoston istuntokautena hän osallistuu Neuvostoliiton lakien laadintaan ja muuhun Korkeimman Neuvoston toimintaan.

Samoin on asianlaita kaikkien edustajien suhteen meidän maassamme. Jokainen heistä suorittaa edustajavaltuutuksiansa täyttämisen ohella oman varsinaisen työnsä ja antaa siinä niinkuin edustajanvelvollisuksiakin täyttäessään kaikki voimansa ja tietonsa kansan hyväksi.

Missään muualla ei ole olemassa niin läheistä ja välitöntä yhteyttä edustajan ja kansan välillä kuin meidän maassamme. „**Valitsijain velvollisuus ja oikeus on**, — sanoo toveri Stalin, — **että he kaiken aikaa valvoisivat edustajiaan ja muistuttaisivat heille, etteivät he missään tapauksessa laskeutuisi poliittisten poroporvariensa tasolle, että he — valitsijat — vaatisivat edustajiaan olemaan samanlaisia kuin oli suuri Lenin**”. Porvarillisissa maissa katkeaa yhteys valitsijain ja edustajan välillä tavallisesti heti sinä hetkenä, kun edustaja on tullut valituksi. Siellä edustaja on vapaa valitsijain valvonnanalaisuudesta eikä joudu edesvastuuseen valitsijainsa tahdon rikkomisesta. Meillä valitsijat voivat Perustuslain mukaan kutsua pois edustajansa, olipa hän kuka

tahansa, jos hän ei menettelyllään osoita olevansa valitsijain luottamuksen arvoinen. Tämä on vielä eräs todiste neuvostodemokratian paremmuudesta, neuvostokansan täysivaltaisuudesta. Meidän maassamme edustaja tietää olevansa kansan palvelija. Hänellä on esikuvana kansan palvelemisesta suuri Stalin — koko kansamme ensimmäinen edustaja, jonka elämä on kokonaan pyhitetty työtä-tekeville.

Ottaen huomioon edustajain suuret velvollisuudet Neuvostoliiton Perustuslaki on antanut heille myös suuria oikeuksia. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston edustajalla on oikeus tehdä välikysymys hallitukselle tai jollekin ministerille, ja hänelle on annettava vastaus joko kirjallisessa tai suullisessa muodossa vastaavassa kamarissa kolmen päivän kuluessa. Kaikki valtioelimet, joiden puoleen Korkeimman Neuvoston edustaja kääntyy edustajanvelvollisuuksiaan täyttäessä, ovat velvolliset antamaan tarvittavat tiedot ja ryhtymään tarpeellisiin toimenpiteisiin edustajan herättämän kysymyksen ratkaisemiseksi. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston edustajaa ei voida saattaa oikeudelliseen edesvastuuseen eikä vangita ilman Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston suostumusta tai Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessioiden välisenä aikana — ilman Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön suostumusta.

Edustajille on turvattu mahdollisimman suotuisat olosuhteet heidän edustajanvelvollisuuksiensa täyttämistä varten. Heillä on oikeus matkustaa maksuttomasti kaikilla Neuvostoliiton rautateillä ja vesiliikenneväylillä. Heille korvataan lain säätämässä määrässä menot, joita heille koituu edustajanvelvollisuuksiaan täyttäessä. Tämä suo edustajalle mahdollisuuden tehdä matkoja eri paikkakunnille pitääkseen yhteyttä valitsijoittensa kanssa tahi ratkaistakseen valitsijoiden herättämiä kysymyksiä, olla vakinaisessa kirjeenvaihdossa valitsijoittensa kanssa, tilata tarpeellista kirjallisuutta j.n.e.

f) Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö on Neuvostoliiton kollegiaalinen presidentti.

Eräs Neuvostoliiton valtiojärjestön erikoisuuksia, joka tähdentää sen johdonmukaista demokratismia, on se, että ei ole olemassa yksilöllistä valtion päämiestä. Useimmissa

porvarillisissa valtioissa on sellaisena valtion päämiehenä presidentti ja siellä, missä on säilynyt perustuslaillinen monarkia, — kuningas.

Perustuslain luonnoksen yleiskansallisen käsittelyn aikana vuonna 1936 jotkut ehdottivat, että Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön puheenjohtajan valitsisi koko maan väestö eikä Neuvostoliiton Korkein Neuvosto. Selostuksessaan Neuvostoliiton Perustuslain luonnoksesta toveri **Stalin** esiintyi päättäväisesti tätä korjausehdotusta vastaan.

„Perustuslakimme systeemin mukaan, — sanoi hän, — ei Neuvostoliitossa saa olla yksilöllistä presidenttiä, jonka koko väestö valitsisi Korkeimman Neuvoston rinnalle ja joka voisi asettua Korkeimman Neuvoston vastapainoksi. Presidentti Neuvostoliitossa on kollegiaalinen, se on Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö, johon kuuluu myös Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön puheenjohtaja, jota ei valitse koko väestö, vaan Korkein Neuvosto, ja joka on toiminnastaan tilivelvöllinen Korkeimmalle Neuvostolle. Historian kokemus osoittaa, että korkeimpien elinten tällainen rakenne on kaikkein demokraattisin ja se turvaa maan epämieluisilta sattumilta”.

g) Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön valitsemisjärjestys ja kokoonpano.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö valitaan molempien kamarien yhteisessä istunnossa, ja siihen kuuluu Puhemiehistön puheenjohtaja, 16 varapuheenjohtajaa (liittotasavaltojen lukumäärän mukaan), sihteeri ja 15 jäsentä.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön puheenjohtajana oli tämän elimen perustamisajasta lähtien vuoden 1946 maaliskuuhun saakka **Mihail Ivanovitsh Kalinin** — bolshevikkipuolueen huomattava toimihenkilö, yksi neuvostovaltion huomatuimpia johtajia, **Leninin ja Stalinin uskollinen työtoveri**, vaihtumaton ja koko kansan syvästi rakastama „yleisliittolainen staarosta”. Vuonna 1919, J. M. Sverdlovin kuoleman jälkeen, M. I. Kalinin tuli tämän seuraajana VSFNT:n Toimeenpanevan Keskuskomitean puheenjohtajan paikalle ja sitten Neuvostoliiton perustamisen jälkeen Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean

puheenjohtajaksi. Vaikea sairaus pakotti M. I. Kalininin esittämään maaliskuussa 1946 Neuvostoliiton Korkeimmalle Neuvostolle pyynnön hänen vapauttamisestaan Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön puheenjohtajan velvollisuuksien täyttämistä.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston toisen kokouksen ensimmäinen sessio päätti täyttää Mihail Ivanovitshin pyynnön valiten hänet samalla yksimielisesti Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön jäseneksi. Suuri oli koko kansan suru, kun radioitse saatiin kautta maamme sanoma tämän mitä huomattavimman valtiomiehen kuolemasta, joka tapahtui kesäkuun 3 päivänä 1946.

Mihail Ivanovitsh Kalininin seuraajaksi Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön puheenjohtajan paikalle valittiin yksimielisesti **Nikolai Mihailovitsh Shvernik**. N. M. Shvernik oli monta vuotta johtanut Ammattiliittojen yleisliittolaista keskusneuvostoa, yli kaksikymmentä vuotta hän on ollut NKP(b):n Keskuskomitean jäsen ja valtiovallan ylimmän elimen edustaja (aikaisemmin Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean ja Yleisvenäläisen Toimeenpanevan Keskuskomitean edustaja ja sitten Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston ja Venäjän Sosialistisen Federatiivisen Neuvostotasavallan Korkeimman Neuvoston edustaja). Isänmaallisen sodan aikana N. M. Shvernik johti Valtion erikoiskomiteaa, jonka tehtävänä oli ottaa selville ja tutkia saksalais-fasististen anastajain ja heidän rikoskumppaniensa konnantöitä.

h) Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön valtuudet.

Korkeimman Neuvoston Puhemiehistöllä on erittäin tärkeä sija meidän maamme valtiovallan ylimpien elinten systeemissä. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö on toiminnastaan tilivelvollinen Korkeimmalle Neuvostolle. Korkeimman Neuvoston sessioiden välisenä aikana Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö on elin, joka johtaa valtiotamme **vakituisesti toimivana Korkeimman Neuvoston edustajana**, jonka tämä on valtuuttanut toteuttamaan valtiollisen johtamisen mitä tärkeimpiä tehtäviä. **Sen valtuudet on lueteltu Neuvostoliiton Perustuslain 49. pykälässä.** Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö kutsuu koolle Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessiat,

tulkitsee voimassaolevia Neuvostoliiton lakeja ja julkaisee asetuksia. Siinä tapauksessa, että Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston kahden kamarin välillä sattuu erimielisyyksiä, joista ei päästä sopimukseen, Puhemiehistö laskee Korkeimman Neuvoston hajalle ja määrää toimitettavaksi uudet vaalit. Puhemiehistö toimittaa yleisen kansanäänestyksen (referendumin) omasta aloitteestaan tahi yhden liittotasavallan vaatimuksesta. Se kumoaa Neuvostoliiton Ministerineuvoston tai liittotasavaltojen Ministerineuvostojen päätöksiä tai määräyksiä siinä tapauksessa, että ne eivät ole lain mukaisia. Puhemiehistön tehtäviin kuuluu Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessioiden välisenä aikana vapauttaa toimesta ja nimittää eri ministerejä Neuvostoliiton Ministerineuvoston puheenjohtajan esityksestä. Kaikki nämä nimitykset on esitettävä Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston vuorossaolevan sessian vahvistettaviksi.

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön tehtävät puolustuksen ja ulkomaisten suhteiden alalla ovat sängen tärkeät. Perustuslain mukaan Puhemiehistö nimittää ja eroittaa tehtävästään Neuvostoliiton aseellisten voimien ylimmän päällystön, ja Korkeimman Neuvoston sessioiden välisenä aikana Puhemiehistö julistaa sotatilan Neuvostoliiton kimppuun tehdyn sotilaallisen päällekkarkauksen sattuessa tahi siinä tapauksessa, että on täytettävä kansainvälisistä sopimuksista johtuvat sitoumukset yhteisestä puolustuksesta aggressiota (hyökkävstä) vastaan, sekä julistaa yleisen ja osittaisen liikekannallepanon (mobilisation).

Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö ratifioi (s.o. vahvistaa) sekä myös denonsioi (ilmoittaa voimassaolonsa menettäneiksi) sopimukset, joita Neuvostoliiton hallitus on solminut ulkomaisten valtioiden kanssa. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö nimittää ja kutsuu pois ulkomaisissa valtioissa olevat Neuvostoliiton täysivaltaiset edustajat, ottaa vastaan ulkomaisten valtioiden edustajain valtakirjat sekä poiskutsukirjat.

Porvarillisissa valtioissa suurin osa näistä tehtävistä kuuluu yksilön — presidentin tahi kuninkaan valtuuksiin.

Meidän valtiossamme taas nämä tehtävät täyttää demokraattinen kollegiaalinen elin, johon kuuluu kaikkien liittotasavaltoien edustajia ja joka on toiminnastaan vastuussa Neuvostoliiton Korkeimmalle Neuvostolle.

4. Neuvostoliiton valtiohallinnon elimet.

(*Neuvostoliiton Perustuslain V luku.*)

a) Neuvostoliiton hallitus.

Meidän valtiomme ja puolueemme sisä- ja ulkopoliittikan jokapäiväistä toteuttamista varten, valtiohallinnon kaikkien elinten toiminnan yhdistämistä varten Neuvostoliiton Korkein Neuvosto muodostaa Neuvostoliiton hallituksen — **Neuvostoliiton Ministerineuvoston.**

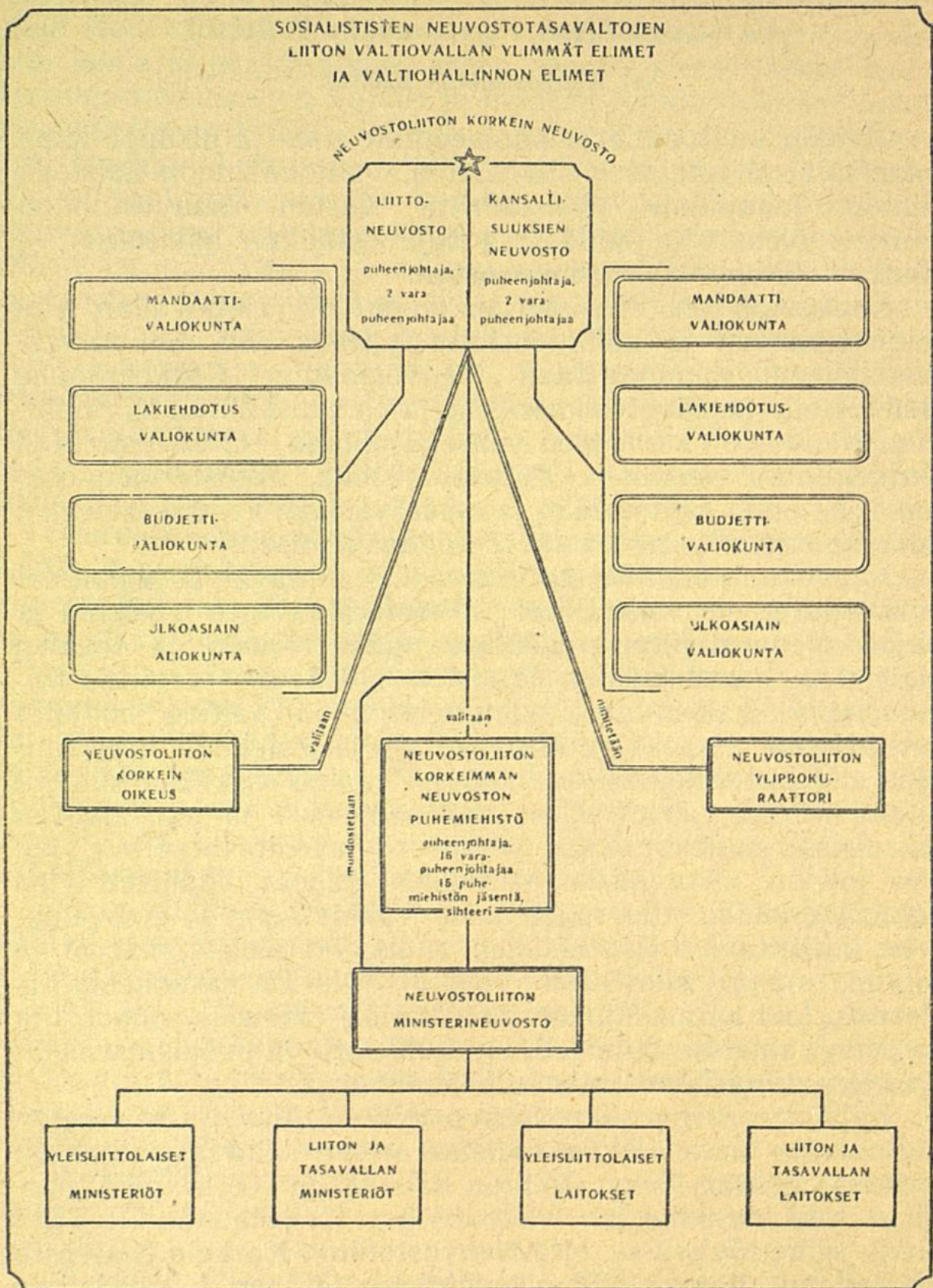
Neuvostoliiton Ministerineuvosto on valtiovallan ylin toimeenpaneva ja hallintoasioita hoitava elin. Se on vastuunalainen toiminnastaan Neuvostoliiton Korkeimmalle Neuvostolle ja tilivelvollinen sille ja Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sessioiden välisenä aikana — Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistölle. Ministerineuvosto julkaisee omia päätöksiään ja määräyksiään voimassaolevien lakien pohjalla ja niiden täytäntöönpanemiseksi.

Neuvostoliiton Ministerineuvoston tehtävät ja valtuudet ovat suuret ja vastuulliset. Ministerineuvosto yhdistää ja ohjaa Neuvostoliiton kaikkien ministeriöiden ja muiden alaistensa monilukuisten laitosten työtä. Se suorittaa toimenpiteitä kansantaloussuunnitelman ja valtion budjetin toteuttamiseksi sekä luotto- ja rahajärjestelmän lujittamiseksi. Ministerineuvoston tehtäviin kuuluu suorittaa toimenpiteitä yleisen järjestyksen turvaamiseksi ja kansalaisten oikeuksien suojelemiseksi. Ministerineuvosto toteuttaa yleisen johdon ulkomaisten valtioiden kanssa ylläpidettävien suhteiden alalla. Se määrittelee vakinaiseen sotapalvelukseen kutsuttavien kansalaisten vuotuiset miehistömäärät ja johtaa maan aseellisten voimien yleistä rakennustyötä. Perustuslaki antaa Ministerineuvostolle oikeuden muodostaa tarpeen vaatiessa taloudellisen, kulttuuri- ja puolustusrakennustyön erikoiskomiteoita ja päähallintoja.

Tällainen suppeakin Neuvostoliiton Ministerineuvoston valtuuksien luetteleminen todistaa, miten valtavan laajaa on mittasuhteiltaan Neuvostoliiton hallituksen työ ja mikä merkitys sillä on ylimpien valtioelinten järjestelmässä. Tällä onkin selitettävissä se, että Neuvostoliiton Korkein Neuvosto on valinnut Neuvostoliiton hallituksen johtoon J. V. Stalinin ja hänen ensimmäiseksi sijaisekseen V. M. Molotovin.

Vuoden 1946 maaliskuuhun saakka Neuvostoliiton hallituksena oli Kansankomissaarien Neuvosto. Neuvostoliiton

SOSIALISTISTEN NEUVOSTOTASAVALTOJEN
LIITON VALTIOVALLAN YLIMMÄT ELIMET
JA VALTIOHALLINNON ELIMET

Korkeimman Neuvoston ensimmäinen sessia, joka pidettiin maaliskuussa 1946, hyväksyi N. M. Shvernikin ehdotuksesta päätöksen Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvoston muuttamisesta Neuvostoliiton Ministerineuvostoksi. Tämän muuttamisen oli aiheuttanut se, että ne nimitykset, jotka jo neuvostovallan ensi kaudella olivat vakiintuneet hallituksellemme — Kansankomissaarien Neuvosto — sekä eri hallinnonaloja johtaville keskuselimille — kansankomissariaatit, — olivat meidän valtiomme jättiläismäisen kehityksen oloissa vanhentuneet. Ne eivät enää kuvastaneet riittävän tarkasti niiden valtuuksien ja sen vastuunalaisuuden laajuutta, jotka Stalinlainen Perustuslaki sälytti valtiohallinnon keskuselimille.

Sitäpaitsi vanhat nimitykset „komissariaatti” ja „komissaari” oli annettu ei ainoastaan Neuvostoliiton keskuselimille ja niiden johtajille, vaan myöskin eräille paikallisille elimille ja niiden työntekijöille. Siten hävisivät rajat keskus- ja paikallisten elinten nimitysten väliltä, keskuslaitosten johtajain ja paikallisten laitosten työntekijäin nimitysten väliltä. Senvuoksi Neuvostoliiton Kansankomissaarien Neuvosto muutettiin Neuvostoliiton Ministerineuvostoksi ja Neuvostoliiton kansankomissariaatit Neuvostoliiton ministeriöiksi. Samanlainen uudestijärjestely suoritettiin liitto- ja autonomisten tasavaltojen valtiohallinnon keskuselimissä.

Neuvostovallan ensi vuosina meidän valtiomme johdossa oli suuri Lenin. Nykyään, jo monta vuotta sitä on johtanut Leninin asian suuri jatkaja — Stalin. Neuvostohallituksen jäsenet ovat todellisia kansan palvelijoita, joilla ei ole muita päämääriä eikä etuja ajettavana kuin kansan edut ja päämäärät. Kaikella toiminnallaan neuvostohallitus turvaa leniniläis-stalinilaisen politiikan, bolshevikkien puolueen nerokkaiden suuntaavien ohjeiden toteuttamisen käytännössä.

Entä millainen on hallitus kapitalistisissa maissa? Siihen kuuluvat joko itse kapitalistit tai heidän asiamiehensä ja uskolliset (Englannin labouristien tapaiset) palvelijansa. Porvarillisten maiden hallitukset pyrkivät kaikella toiminnallaan lujittamaan kapitalistien herruutta. Ainoakaan porvarillinen hallitus ei voi tulla muodostetuksi tai toimia vastoin suurkapitalistien tahtoa. Toveri Stalin sanoi tästä mainiosti keskustelussa ensimmäisen amerikkalaisen työväen edustajiston kanssa. „Kukapa ei tietäisi”, sanoi hän, „ettei yhdessäkään kapitalistisessa „valtakunnassa” voida muodostaa hallitusta vastoin suurten rahapösöjen tahtoa: on kylliksi,

kun järjestää finanssipuristuksen, — ja ministerit lentävät ministeripaikoilta kuin mielettömät. Tämä on todella hallitusten valvontaa pankkien taholta, vastoin näennäistä parlamentin harjoittamaa valvontaa”.

b) Neuvostoliiton ministeriöt.

Ministeriöiksi sanotaan keskuselimiä, jotka hoitavat jotakin määrättyä hallinnon alaa. Neuvostoliiton ministeriöt jaetaan yleisliittolaisiin ja liiton ja tasavallan ministeriöihin.

Yleisliittolaiset ministeriöt johtavat niiden hoidettavaksi annettua hallinnon alaa koko Neuvostoliiton alueella joko välittömästi tahi nimittämiensä elinten kautta, sillä liitto- ja autonomisissa tasavalloissa ei muodosteta näitä hallinnon aloja hoitavia ministeriöitä. Tässä tapauksessa on puhe niistä hallinnon aloista, jotka kaikkien Neuvostoliittoon kuuluvien liittotasavaltojen keskinäisen sopimuksen mukaan on siirretty Neuvostoliiton hoidettaviksi sen ylimpien elinten kautta.

Neuvostoliiton **liiton ja tasavallan** ministeriöt johtavat niiden hoidettavaksi annettua alaa tavallisesti liittotasavaltojen samannimisten ministeriöiden kautta eivätkä välittömästi. Tässä suhteessa nämä Neuvostoliiton ministeriöt eriyvät edellä tarkastelluista ministeriöistä.

Niinpä esimerkiksi Neuvostoliiton ulkomaankaupan ministeriö kuuluu yleisliittolaisiin ministeriöihin. Se merkitsee, ettei yhdessäkään liittotasavallassa ole omaa ulkomaankaupan ministeriötä. Ja sitä ei ole senvuoksi, kun Neuvostoliiton Perustuslaki määrää ulkomaankaupan yksinomaan Neuvostoliiton määräysvaltaan. Tässä on puhe kaupasta ulkomaiden kanssa, ulkomaisten valtioiden kanssa, ja siksi on ymmärrettävää, että on välttämätöntä tämän toiminnan ankara keskittäminen.

Neuvostoliiton sisämaankauppaa hoitava ministeriö taas kuuluu liiton ja tasavallan ministeriöihin. Se merkitsee, että liittotasavalloissa on myöskin kauppa-asiain ministeriöt. Perustuslain mukaan Neuvostoliiton kauppa-asiain ministeriö johtaa välittömästi vain yleisliittolaisen merkityksen omaavia kauppalaitoksia. Kaikessa muussa se toteuttaa johtamista ei välittömästi, vaan liittotasavaltojen kauppa-asiain ministeriöiden kautta antaen niille toimintaohjeita ja valvoen niiden työtä.

Ja toinen esimerkki. Merilaivaston ministeriö on yleisliittolainen ministeriö, mutta aseellisten voimain ministeriö kuuluu liiton ja tasavallan ministeriöihin. Liittotasavalloissa ei ole merilaivaston ministeriöitä, mutta on aseellisten voimain ministeriö, sillä Perustuslain mukaan liittotasavalloilla voi olla omat sotaväen joukkomuodostelmansa.

Joka ministeriön johdossa on ministeri, joka vastaa johtamansa ministeriön työstä Neuvostoliiton hallitukselle ja Korkeimmalle Neuvostolle. Perustuslaki antaa ministereille oikeuden julkaista vastaavan ministeriön valtuuksien puitteissa **päiväkäskyjä ja ohjeita** voimassaolevien lakien sekä Neuvostoliiton Ministerineuvoston päätösten ja määräysten pohjalla ja niiden täyttämiseksi.

Neuvostoliiton Ministerineuvoston yhteydessä on ministeriöiden lisäksi myöskin komiteoita, kuten esimerkiksi valtion henkilökuntakomitea y.m.; **päähallintoja, komiteoita ja neuvostoja**, esimerkiksi Siviili-ilmailun päähallinto, Pohjoisen meritien päähallinto, Tuotannollisten ja kulutusosuskuntien asiain päähallinto, Valtion suunnittelukomissio, Taideasiain komitea, Fyysillisen kulttuurin ja urheiluasiain komitea, Rakennustaideasiain komitea, Kollektiivitalouksien asiain neuvosto, Oikeauskoisen kirkon asiain neuvosto, Uskontoasiain neuvosto j.n.e.

5. Liittotasavaltojen valtiovallan ylimmät elimet ja valtiohallinnon elimet.

(Neuvostoliiton Perustuslain IV ja VI luku.)

Liittotasavaltojen valtiovallan ylimmät elimet ja valtiohallinnon elimet rakentuvat **saman systeemin** mukaan kuin Neuvostoliiton valtiovallan ylimmät elimet ja valtiohallinnon elimet. Tämän selittää se, että Neuvostoliitolla on yhtenäinen poliittinen ja taloudellinen perusta.

Eroituksiksi Neuvostoliiton Korkeimmasta Neuvostosta ovat liittotasavaltojen korkeimmat neuvostot **yksikamarisia**. Tämä on selitettävissä sillä, että kansallisuuksien edut ovat jo edustettuina Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston toisessa kamarissa — Kansallisuuksien Neuvostossa. Senvuoksi ei ole tarpeellista muodostaa samanlaisia kamareita liittotasavalloissa.

Liittotasavallan Korkeimman Neuvoston valitsevat kyseessäolevan tasavallan kansalaiset välittömästi tämän

tasavallan perustuslaissa säädetyn edustusperusteen mukaan neljäksi vuodeksi. Niinpä VSFNT:n Perustuslaki on säätänyt seuraavan edustusperusteen VSFNT:n Korkeimpaan Neuvostoon: yksi edustaja 150 tuhatta asukasta kohti. Muissa liittotasavalloissa on säädetty toisenlaiset edustusperusteet riippuen kunkin tasavallan väkiluvusta.

Liittotasavallan Korkein Neuvosto **valitsee** tasavaltansa **Korkeimman Neuvoston puheenjohtajan** ja **varapuheenjohtajat** sekä tasavaltansa **Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön**, johon kuuluvat puheenjohtaja, varapuheenjohtajat, sihteeri ja Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön jäsenet. Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön varapuheenjohtajain ja Puhemiehistön jäsenten määrä on erilainen eri liittotasavalloissa. Kaikkialla, missä liittotasavaltaan kuuluu autonomisia tasavaltoja, varapuheenjohtajain lukumäärä vastaa tavallisesti autonomisten tasavaltain lukumäärää. Siis kunkin autonomisen tasavallan edustaja on yhtenä liittotasavallan Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön varapuheenjohtajista. Tämäkin seikka korostaa kansakuntien tasa-arvoisuusperiaatetta meidän maassamme.

Kunkin liittotasavallan Korkein Neuvosto on liittotasavallan ainoa lainsäädäntöelin sen toimivaltaa vastaavasti. Samalla ovat liittotasavallalle velvoittavia Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston hyväksymät lait.

Liittotasavallan **Korkeimman Neuvoston Puhemiehistöllä** on tasavallan elinten systeemissä samanlainen sija kuin Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistöllä on yleisliittolaisten valtiovallan elinten systeemissä. Se on tasavaltansa kollegiaalinen presidentti. Tasavallan Korkein Neuvosto muodostaa liittotasavallan hallituksen — **Ministerineuvoston**. Tämä on toiminnastaan vastuunalainen ja tili-velvollinen Korkeimmalle Neuvostolle ja sessioiden välisenä aikana liittotasavallan Korkeimman Neuvoston Puhemiehistölle. Liittotasavallan Ministerineuvosto julkaisee päätöksiä ja määräyksiä Neuvostoliiton ja liittotasavaltansa lakien pohjalla ja niiden täytäntöönpanemiseksi sekä Neuvostoliiton Ministerineuvoston päätösten ja määräysten pohjalla ja valvoo niiden täytäntöönpanoa.

Joka liittotasavallassa on olemassa **suunnittelukomissio** ja vastaavat **ministeriöt**. Osa ministeriöistä on **liiton ja tasavallan** ministeriöitä ja osa **tasavallan** ministeriöitä. Liiton ja tasavallan ministeriöt ovat toiminnassaan samanaikaisesti sekä kysymyksessäolevan tasavallan Ministerineuvoston että

Neuvostoliiton vastaavan ministeriön alaisia. Liiton ja tasavallan ministeriöiden lukumäärä ei ole samanlainen kaikissa liittotasavalloissa. Kaikkialla ei voida esimerkiksi muodostaa metsä- tai kalateollisuuden ministeriötä jo yksistään siitä syystä, ettei kaikkialla ole edes luonnonehtojenkaan vuoksi mahdollista muodostaa tällaisia teollisuuden aloja.

Tasavallan ministeriöihin kuuluvat sellaiset ministeriöt, jotka muodostetaan ainoastaan liitto- ja autonomisissa tasavalloissa. Neuvostoliiton Ministerineuvoston yhteydessä ei ole niiden kanssa samannimisiä ministeriöitä. Tällaisia ministeriöitä ovat valistusasiain, paikallisen teollisuuden, kunnallistalouden, yhteiskunnallisen huollon sekä eräät muut ministeriöt, joita on vain eri liittotasavalloissa niiden talouden erikoisuuksia vastaavasti tai useissa tasavalloissa, mutta ei kaikissa.

6. Autonomisten tasavaltojen valtiovallan ylimmät elimet ja valtiohallinnon elimet.

(Neuvostoliiton Perustuslain VII luku.)

Autonomisen tasavallan valtiovallan ylimmät elimet ja valtiohallinnon elimet ovat järjestelmänsä ja rakenteensa puolesta samankaltaisia liittotasavallan valtiovallan ylimpien elinten ja valtiohallinnon elinten kanssa. Eroavaisuutta on pääasiassa niiden valtuuksissa, jotka ovat tietenkin paljoo pienemmät, sekä ministeriöiden lukumäärässä (niitä on autonomisessa tasavallassa vähemmän kuin liittotasavallassa). On otettava huomioon myös se, että autonomisten tasavaltojen valtiovallan ylimmille elimille ja valtiohallinnon elimille ovat velvoittavia ei ainoastaan Neuvostoliiton, vaan myöskin vastaavan liittotasavallan lainsäädännölliset aktit (asiakirjat).

Valtiovallan ylimpien elinten ja valtiohallinnon elinten järjestämisperiaatteet ja keskinäissuhteet ovat samat: **autonomisen tasavallan Korkein Neuvosto** muodostuu yhdestä kamarista, ja sen valitsevat tasavallan kansalaiset 4 vuodeksi tämän tasavallan Perustuslain säätämien edustusperusteiden mukaan. Korkein Neuvosto on autonomisen tasavallan **valtiovallan ylin elin** ja sen ainoa lakiasäätävä elin. Autonomisen tasavallan Korkein Neuvosto hyväksyy tämän tasavallan Perustuslain ja tekee siihen muutoksia, säätää tasavallan piiriä, määrittelee piirien ja kaupunkien

rajat; kaikki nämä toimenpiteet vahvistaa liittotasavallan Korkein Neuvosto. Autonomisen sosialistisen neuvostotasavallan Korkein Neuvosto vahvistaa tämän tasavallan kansantaloussuunnitelman ja budjetin. Autonomisen tasavallan Korkein Neuvosto valitsee **ASNT:n Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön** ja muodostaa tasavallan hallituksen — **Ministerineuvoston**. ASNT:n hallitus suorittaa valtuuksiensa rajoissa samanluontoista työtä kuin liittotasavallan hallitus. Se on ASNT:n valtiovallan ylin toimeenpaneva ja hallintoasioita hoitava elin. Jokaisessa autonomisessa tasavallassa on omat **ministeriöt, valtion suunnittelukomissio ja useita hallintoja** ASNT:n Ministerineuvoston yhteydessä. Poikkeuksetta kaikki ASNT:n ministeriöt ovat ASNT:n Ministerineuvoston sekä myöskin liittotasavallan vastaavien ministeriöiden alaisia.

7. Valtiovallan paikalliset elimet.

(Neuvostoliiton Perustuslain VIII luku.)

Paikallisia valtaelimiä ovat **työtätekevien edustajain Neuvostot**, jotka muodostetaan aluepiireissä, alueilla, autonomisilla alueilla, kansallisissa piirikunnissa, piireissä, kaupungeissa, asutuksissa ja kylissä (stanitsoissa, kylissä, huuttoreissa, kishlakeissa ja auleissa). Aluepiirin, alueen, autonomisen alueen, kansallisen piirikunnan, piirin, kaupungin tai kylän työtätekevät valitsevat kaikki nämä valtiovallan elimet kahden vuoden ajaksi.

Alueen (aluepiirin) työtätekevien edustajain Neuvostojen tehtävänä on johtaa muita alueen (aluepiirin) alueella olevia paikallisia työtätekevien edustajain Neuvostoja.

Perustuslaissa määritellään kaikkien paikallisten valtaelinten tehtävät seuraavalla tavalla: „**Työtätekevien edustajain Neuvostot johtavat alaistensa hallintoelinten toimintaa, turvaavat valtiojärjestyksen suojeluksen, lakien noudattamisen ja kansalaisten oikeuksien suojelemisen, johtavat paikallista taloudellista rakennustyötä ja kulttuurityötä, säätävät paikallisen tulo- ja menosäännön**” (97. pykälä). Kaikkien paikallisten valtaelinten perustehtävät ovat siis samanlaiset. Niiden välillä ei ole eroa tehtävien, vaan työn mittasuhteiden kannalta. Paikallisten valtaelinten edustajat turvaavat toiminnallaan kansantaloussuunnitelman täyttämisen, sadon suurentamisen, työtätekevien hyvinvoinnin kasvun, kulttuurin kukoistuksen ja maanpuolustuksen lujittamisen puolesta

käytävän taistelun menestyksen. Jokaisen paikallisen Neuvoston ympärille muodostetaan **väestöstä aktiivijoukko**, joka auttaa Neuvostoa sen varsinaisessa työssä. Mitä suurempi on tämä aktiivijoukko, sitä menestyksellisempää on paikallisen valtaelimen toiminta.

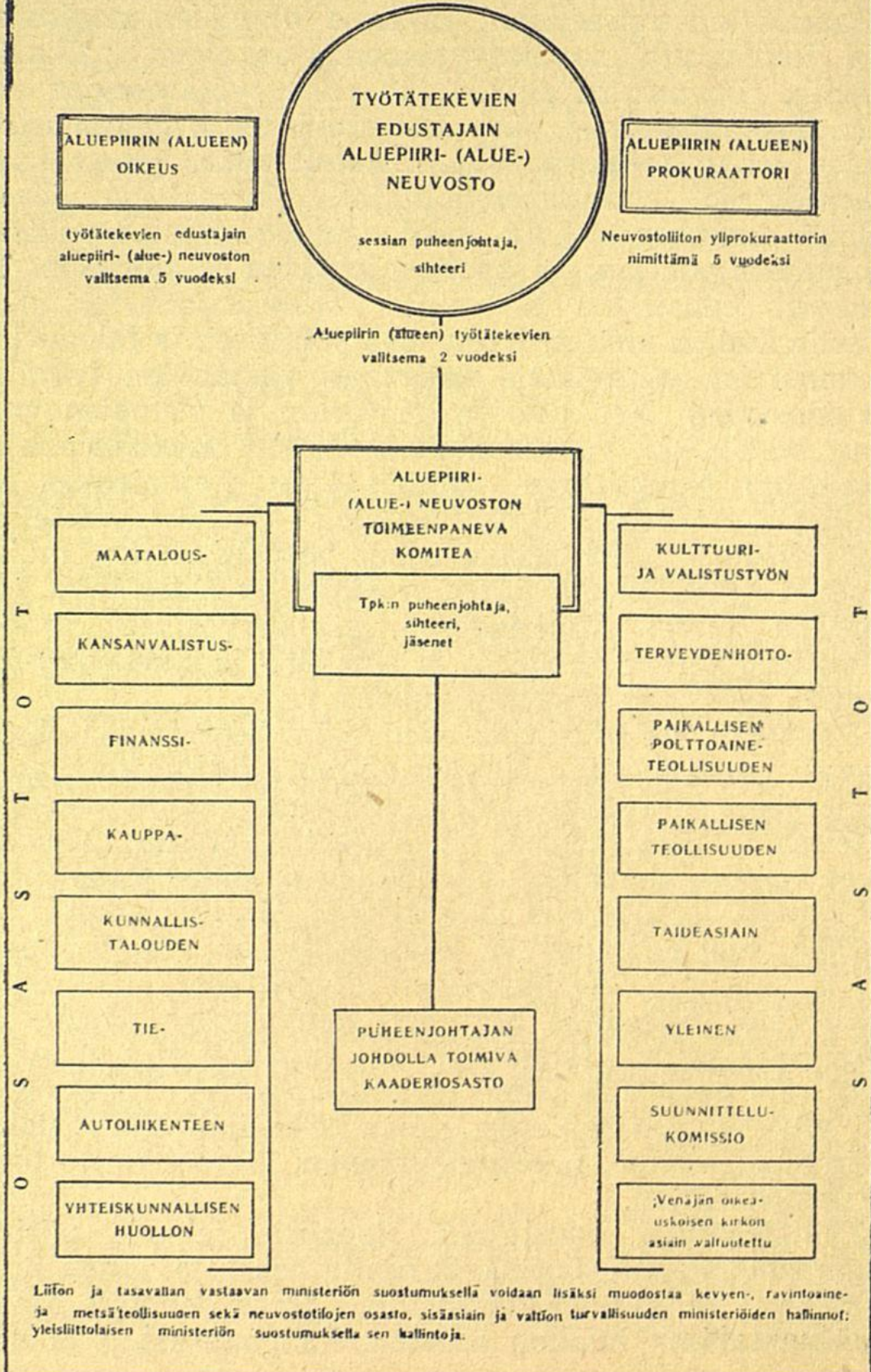
Paikallisten valtaelinten rakenne on niiden moninaisuudesta huolimatta samantyyppinen. Jokainen paikallinen valtaelin, riippumatta siitä, onko puhe työtätekevien edustajain alue- (aluepiiri-), piiri-, kaupunki- vai kyläneuvostosta, valitsee oman **toimeenpanevan komiteansa**, johon kuuluu puheenjohtaja, varapuheenjohtajat, sihteeri ja jäsenet. Pienissä asutuksissa kylä- sekä asutusneuvostot valitsevat vain **puheenjohtajan, varapuheenjohtajan ja sihteerin**. Työtätekevien edustajain Neuvoston toimeenpanevien elinten tehtäviin kuuluu kulttuurityön sekä poliittisen ja taloudellisen rakennustyön johtaminen alueellaan vastaavien työtätekevien edustajain Neuvostojen päätösten ja ylempien valtiovallan elinten ja valtiohallinnon elinten ohjeiden pohjalla. Paikallisten Neuvostojen samoin kuin ylempienkin Neuvostojen — Korkeimpien Neuvostojen — työjärjestyksenä on sessiajärjestys. Liittotasavaltujen perustuslakien mukaan kaupunki- ja kyläneuvostojen **sessioita** on kutsuttava koolle vähintään kerran kuukaudessa, piirineuvostojen sessioita vähintään 6 kertaa vuodessa ja aluepiiri- ja alueneuvostojen sessioita vähintään 4 kertaa vuodessa.

Työtätekevien edustajain Neuvostot tekevät päätöksiä ja antavat määräyksiä Neuvostoliiton, liittotasavallan ja autonomisen tasavallan lakien niille myöntämien oikeuksien puitteissa. Työtätekevien edustajain ylempät Neuvostot voivat kumota alempien Neuvostojen ja niiden toimeenpanevien elinten päätöksiä ja määräyksiä. Mutta ylempien Neuvostojen toimeenpanevilla komiteoilla on oikeus kumota vain alempien toimeenpanevien komiteoiden päätöksiä ja määräyksiä. Sensijaan alempien Neuvostojen päätöksiä ja määräyksiä ylempi toimeenpaneva komitea ei voi kumota, se voi vain pysäyttää niiden täytäntöönpanon. Tämä on eräs niitä monilukuisia seikkoja, joissa tulee ilmi Neuvostoliiton valtiovallan elinten rakennesysteemin ja toiminnan todellinen demokratismi.

Työtätekevien edustajain aluepiiri- (alue-), piiri- ja kaupunkineuvostot järjestävät useita osastoja, kuten finanssiosaston, kansanvalistusosaston, terveydenhoito-osaston, yhteiskunnallisen huollon osaston, kauppaosaston ja useita

VALTIOVALLAN JA HALLINNON ELIMET

ALUEPIIREISSÄ JA ALUEILLA

muuta sekä suunnittelukomission. Nämä osastot ovat samanaikaisesti niin vastaavien ministeriöiden kuin muidenkin hallinnollisten keskuselinten alempia paikallisia elimiä.

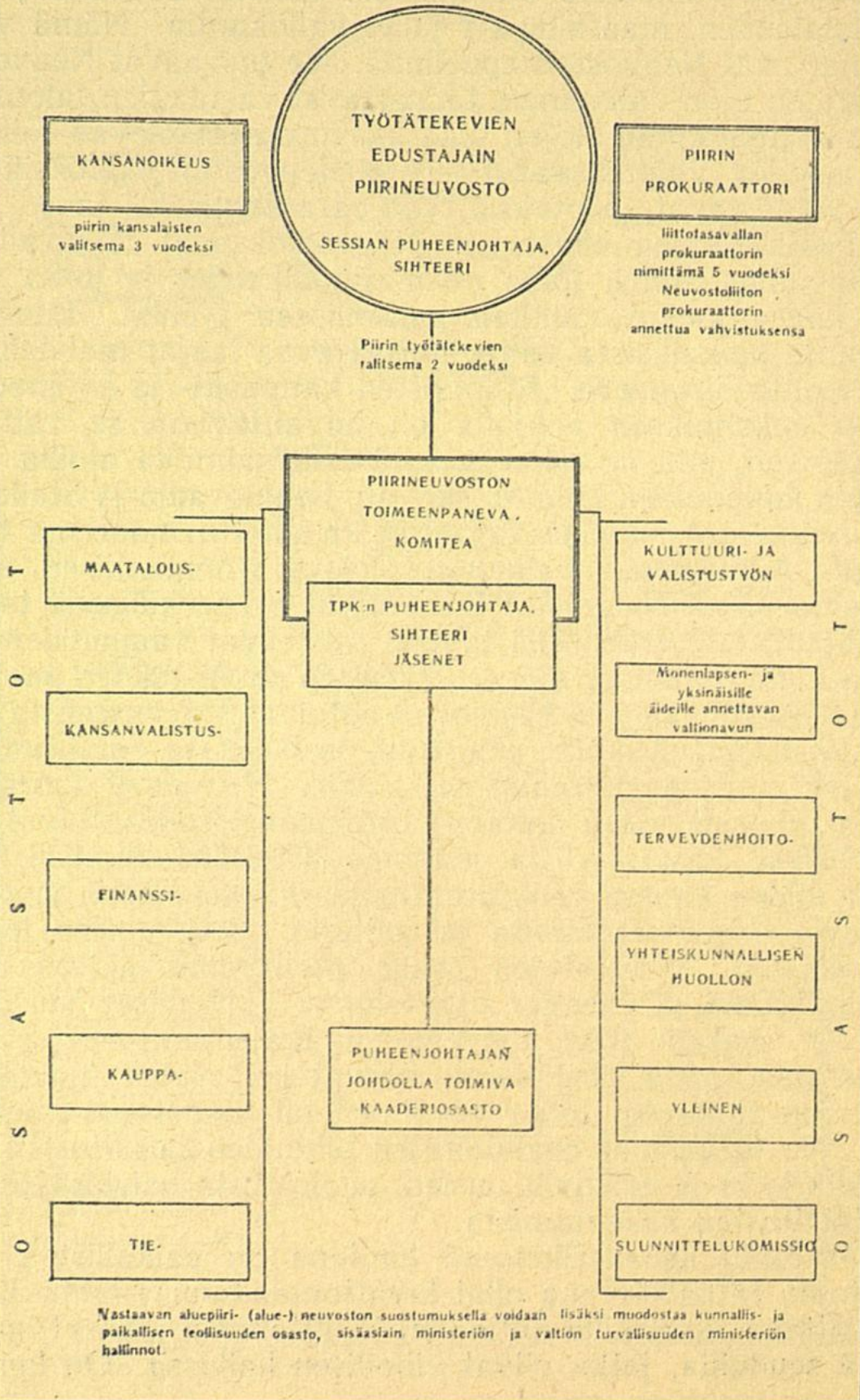
Joka Neuvostossa muodostetaan sen edustajista eri hallintoalojen vakinaisia valiokuntia: kansanvalistuksen, kunnallistalouden, maatalouden j.n.e. valiokuntia. Nämä valiokunnat ovat Neuvoston apuelimiä. Ne turvaavat Neuvoston osastojen työn valvonnan, tarkastavat vastaavien talous- tai kulttuuritoiminnan alojen tilaa kysymyksessäolevan Neuvoston alueella, valmistavat aineistoa Neuvoston päätöksiä varten, valmistavat ehdotuksia työn parantamiseksi j.n.e.

Työtätekevien edustajain Neuvostot ovat fäysivaltaisia valtiovallan elimiä, joilla on laajat oikeudet ja jotka vetävät kansanjoukot mukaan valtiolliseen työhön. Edustajatoiminta paikallisissa valtaelimissä avaa laajat mahdollisuudet aloitteellisuudelle. Etumaisten kaupunki- ja kyläneuvostojen kokemuksen pohjalla on havaittavissa se valtavan tärkeä työ, jota ne tekevät mitä erilaisimmilla aloilla. Selllaisten kaupunkien kuin Moskovan, Leningradin ja Stalingradin Neuvostot on kultakirjaimin kirjoitettu maamme historiaan. Äärettömän vaikeissa oloissa Isänmaallisen sodan vuosina nämä Neuvostot huolehtivat esimerkillisellä tavalla ihmisistä, esimerkillisellä tavalla taistelivat kaupunkiansa ja siten koko maamme menestyksellisen puolustuksen puolesta. Rintamavyöhykkeellä Neuvostot antoivat kaikinpuolista apua armeijalle ja väestölle, pelastivat sosialistista omaisuutta ja siirsivät sitä vaarattomiin paikkoihin. Neuvostot suorittivat kunniakkaasti sodan ankaran tutkinnon, osoittautuivat elinkykyisiksi, kestäviksi ja joukoille läheisiksi elimiksi, jotka ovat niiden kanssa eroittamattomassa yhteydessä ja niiden taitavia organisaattoreita ja johtajia. Sotavuosina lankesi paikallisten Neuvostojen osalle peruspaino väestön evakuointityössä ja väestön sijoittelussa. Paikalliset Neuvostot tekivät suuren työn kylvöalojen laajentamiseksi syvällä selustassa, jotta olisi saatu korvatuksi niiden maatalousseutujen tuotanto, jotka vihollinen oli tilapäisesti miehittänyt. Ne turvasivat evakuoitujen tehtaiden ja laitosten normaalin työn ja edistivät uusien, puolustusta palvelevien tuotantolaitosten rakentamista.

Myöskin sodanjälkeisenä kautena on paikallisten Neuvostojen ratkaistavana ollut tavattoman suuria tehtäviä. On turvattava asunnoilla miljoonat kodittomiksi jääneet ihmiset niillä seuduilla, jotka olivat vihollisen hallussa. On kunnos-

VALTIOVALLAN JA HALLINNON ELIMET

PIIREISSÄ

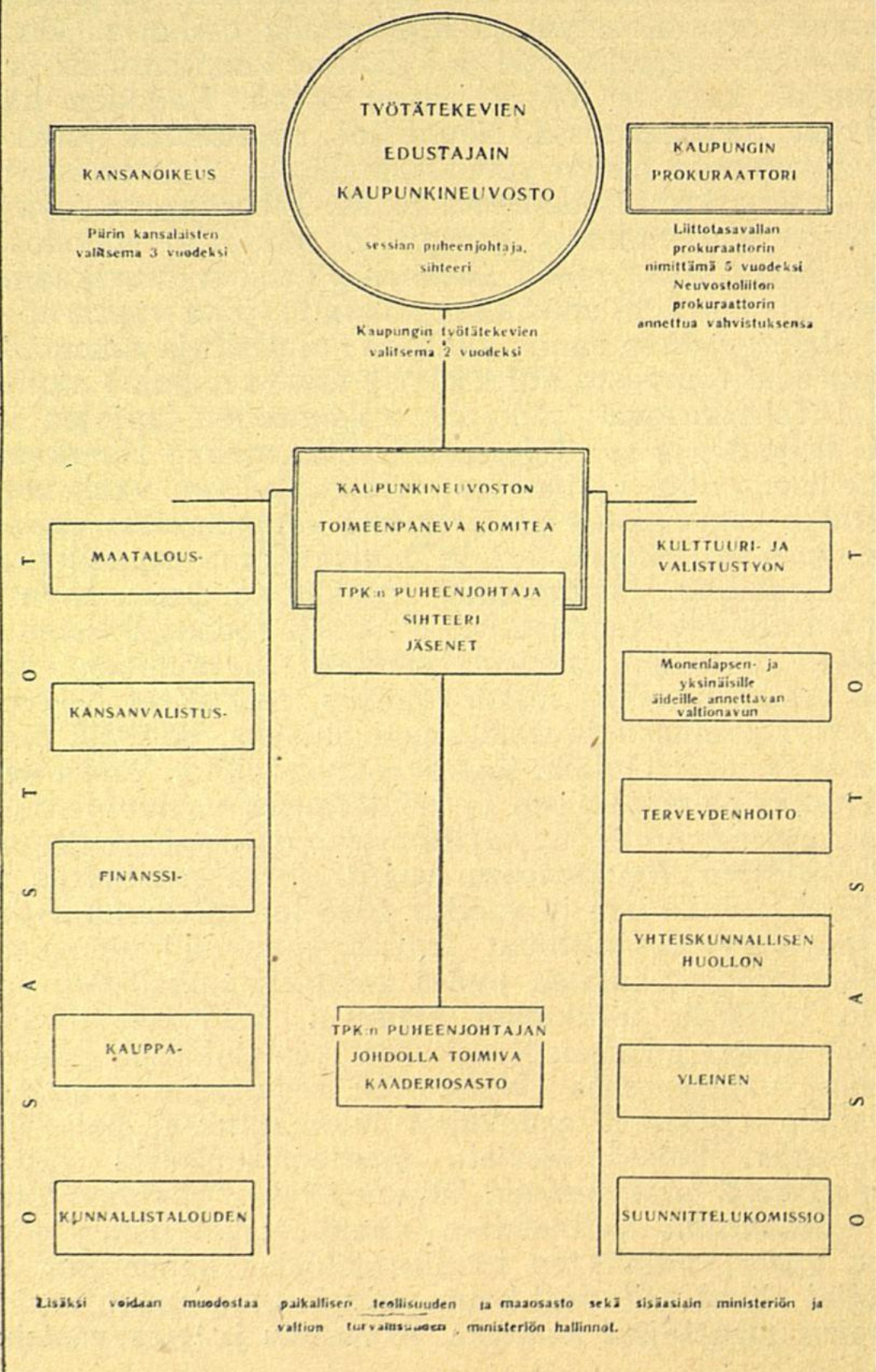

tettava ja rakennettava tavattoman paljon tuotantolaitoksia, laajennettava oppilaitosverkostoa, järjestettävä väestön keskeytymätön varustelu kaikilla välttämättömillä tarvikkeilla, kehitettävä paikallista teollisuutta ja neuvostokauppaa. On saatava aikaan satoisuuden suurentaminen järjestämällä paremmin maataloustyöt ja lujittamalla työkuria. On tehtävä meidän kaupunkimme ja kylämme kauniimmiksi ja rikkaammiksi kuin ne olivat ennen sotaa. Kaikkien näiden tehtävien täyttämässä Neuvostot nojautuvat joukkojen kannatukseen ja niiden yhteiskunnalliseen aloitteellisuuteen. Niinpä esimerkiksi kotiemäntä A. M. Tsherkasova (nykyään VSFNT:n Korkeimman Neuvoston edustaja) muodosti jo ennen sodan päättymistä (heti saksalaisten murskaamisen jälkeen Stalingradin edustalla) prikaatin, joka vapaa-aikoina alkoi Stalingradissa panna kuntoon hajoitettuja rakennuksia. Stalingradin Neuvosto otti käsiinsä tämän mainion aloitteen, saattoi Tsherkasovan prikaatin kokemuksen laajojen joukkojen tiedoksi, ja sen tuloksena syntyi mainio tsherkasovalainen liike. Eikä yksinomaan Stalingradissa, vaan useissa muissakin saksalaisten hävittämässä kaupungeissa vapaaehtoisten prikaatit korjasivat ja panivat kuntoon paljon kouluja, sairaaloita, lastenseimiä, ruokaloita j.n.e. Näin itse joukot auttoivat Neuvostoja. Kaikkien sodanjälkeisten valtiollisten tehtävien menestyksellinen täyttäminen riippuu ennen kaikkea siitä, missä määrin paikalliset Neuvostot kykenevät puolueen ja hallituksen ohjeiden pohjalla mobilisoimaan ja järjestämään joukot Neuvostoliiton kansantalouden kuntoonpalauttamisen ja kehittämisen viisivuotissuunnitelman menestykselliseen täyttämiseen neljässä vuodessa.

Paikallisten Neuvostojen vaalit, jotka suoritettiin vuoden 1947 joulukuussa ja vuoden 1948 tammikuussa kaikissa liittotasavalloissa, lujittivat entistä enemmän Neuvostoja. Vaalikamppailun kulussa joutui kaikkien paikallisten valtaelinten toiminta tarkkailun alaiseksi. Valitsijat arvioivat isännän tavoin jokaisen Neuvoston työn, jokaisen edellisellä kerralla valitsemansa Neuvoston edustajan toiminnan. Valitsijain esittämät arvokkaat huomautukset paikallisten Neuvostojen työssä olevista puutteellisuuksista auttavat hyvin suuresti parantamaan jälkeenjäävien työalojen toimintaa. Paikallisten valtaelinten vaalit toivat näihin elimiin paljon uusia valtiollisten toimihenkilöiden kaadereita, joita valitsijat olivat valinneet kaupungin ja maaseudun ansioituneimpien uurastajien joukosta. **Arvostelu ja itsearvostelu on**

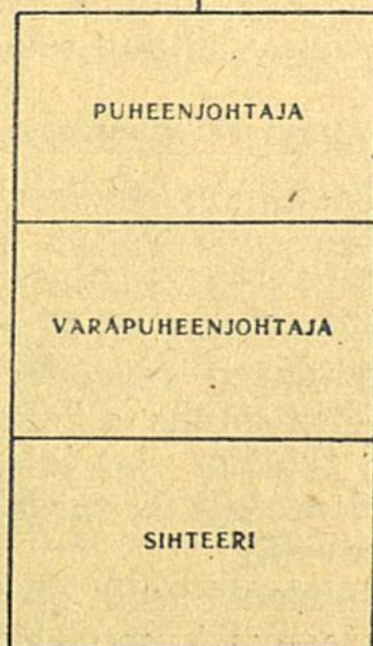
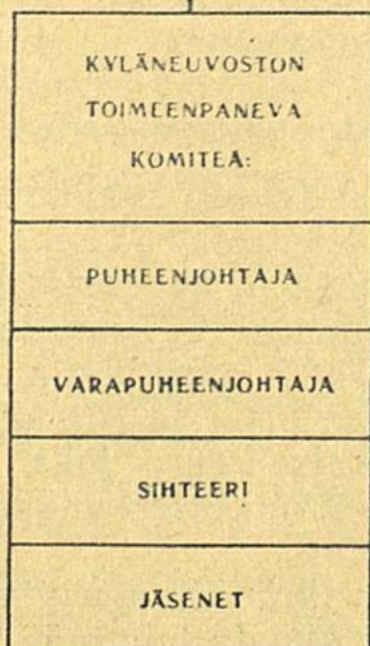
VALTIOVALLAN JA HALLINNON ELIMET

KAUPUNGEISSA

TYÖTÄTEKEVIEN EDUSTAJAIN
KYLÄNEUVOSTOT

PIENISSÄ ASUTUKSISSA

meidän eteenpäin kehittymisemme laki. Jokaisen valtaelimen kiinteä ja katkeamaton yhteys kansaan maassamme ja arvostelun ja itsearvostelun kehittäminen turvaavat epäkohtien aikanaan poistamisen ja koko valtiokoneistomme toiminnan herkeämättömän parantamisen.

8. Neuvostoliiton oikeus- ja prokuraattorilaitos.

(*Neuvostoliiton Perustuslain IX luku.*)

a) Oikeus riistovaltiossa.

Jokaisessa valtiossa on oma oikeus, jonka tehtävänä on siinä valtiossa säädetyn yhteiskunnallisen järjestyksen suojeleminen.

Riistovaltioissa oikeus palvelee riistäjien etuja. Tsaarin Venäjän oikeus oli työtätekevien vihaama. Se antoi ankaria tuomioita kansan parhaille pojille, jotka taistelivat vallanpitäjäin mielivaltaa ja laittomuutta vastaan, oikeudenmukaisen yhteiskuntajärjestelmän puolesta. Samaan aikaan se suojeli hallitsevista luokista lähtöisin olevia rikollisia. „Rikkaalle ei löydy lakia”, — sanoi kansan karvas sananparsi. Oikeuslaitoksissa rehoitti silloin lahjustenotto ja epäoikeudenmukaisuus.

Edelläsanottu pitää paikkansa muuallakin eikä vain tsaarin Venäjällä. Kaikkiällä porvarillisissa maissa oikeus on äärettömän ankara ja armoton köyhiä kohtaan, mutta antaa lieviä tuomioita omistaviin luokkiin kuuluville rikollisille. Amerikan Yhdysvalloissa puheenparsi ei suotta sano: „Jos varastatte pullan, pannaan teidät vankilaan, mutta jos varastatte rautatien, valitaan teidät senaattiin”.

b) Lokakuun vallankumous ja uuden oikeuden perustaminen.

Heti Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton ja neuvostovallan pystyttämisen jälkeen työväenluokka ryhtyi poistamaan vanhaa, s.o. porvariston ja tilanherrain, oikeuslaitosta. Marraskuussa 1917 neuvostohallitus julkaisi **asetuksen oikeudesta**. Tällä asetuksella julistettiin vanhat lait ja vanha oikeus kumotuiksi ja otetuksi käyttöön uusi, **työläis- ja talonpoikaisoikeus, joka puolustaa työtätekevien etuja ja suojelee työtätekevien vallan pystyttämää järjestystä.**

Lenin tähdensi usein oikeuden tärkeätä merkitystä valtiolinten systeemissä, sen valtavan suurta tehtävää taistelussa

luokkavihollisia, synnyinmaan pettureita, vakoilijoita ja kansanvihollisia vastaan. Neuvosto-oikeus rankaisee ankaresti synnyinmaan pettureita, kansanvihollisia ja vakoilijoita.

Lenin sanoi, että neuvosto-oikeuden tehtävänä ei ole yksinomaan taistelu riistäjiä vastaan, jotka pyrkivät palauttamaan herruutensa, taistelu kansanvihollisia vastaan.

Neuvosto-oikeuden tehtäviin kuuluu myöskin työtätekevien kasvattaminen. Neuvosto-oikeuden erittäin tärkeänä tehtävänä Lenin piti työtätekevien mitä lujimman kurin ja itsekurin aikaansaamisen turvaamista. Ilman pakoituskeinoja tällainen tehtävä ei ole ratkaistavissa, sanoi Lenin. Juuri oikeus on eräs niitä tärkeimpiä elimiä, joiden kautta toteutetaan pakoitusta niihin nähden, jotka rikkovat neuvostovaltion lakeja.

Neuvosto-oikeuden on tuomioidensa avulla opetettava työtätekeville myöskin vallankumouksellista valppautta, sosialistisen laillisuuden tarkkaa noudattamista ja huolellista suhtautumista sosialistiseen omaisuuteen.

Neuvostoyhteiskunnan taloudellisena perustana on sosialistinen omaisuus. Sosialistisen omaisuuden suojeleminen on senvuoksi neuvosto-oikeuden mitä tärkein tehtävä.

c) Oikeuden järjestö- ja toimintaperiaatteet Neuvostoliitossa.

Stalinilainen Perustuslaki määrittelee neuvosto-oikeus elinten tärkeimmät järjestö- ja toimintaperiaatteet.

Stalinilaisen Perustuslain pohjalla Korkein Neuvosto hyväksyi elokuussa 1938 lain oikeudenkäyntijärjestyksestä, joka määrittelee yksityiskohtaisesti oikeuselinten rakenteen ja koko oikeudenkäyntijärjestyksen.

Oikeuden käyttöä Neuvostoliitossa, kuten sanotaan laissa oikeudenkäyntijärjestyksestä, harjoitetaan kaikille yhtäläisen ja tasa-arvoisen oikeuden pohjalla, riippumatta kansalaisten yhteiskunnallisesta, varallisuus- ja toimiasemasta, heidän rotuun tai kansallisuuteen kuulumisestaan. Oikeuden käyttöä harjoitetaan yhtenäisen ja maamme kaikkia oikeuslaitoksia velvoittavan Neuvostoliiton rikos-, siviili- ja oikeudenkäyntilainsäädännön pohjalla.

Neuvostoliitossa oikeuden käytön tehtävänä on Neuvostoliiton yhteiskunta- ja valtiojärjestelmän suojeleminen kaikilta sen vahingoittamisyrityksiltä. Sen tehtävänä on neuvostokansalaisten poliittisten, työ-, asunto- ja muiden henkilö-

kohtaisten sekä omistusoikeudellisten oikeuksien ja etujen suojeleminen, valtion virastojen, tuotantolaitosten, kolhoosien, osuuskunnallisten ja muiden yhteiskunnallisten järjestöjen oikeuksien ja lain suojaamien etujen puolustaminen.

Perustuslain mukaan oikeuden käyttöä Neuvostoliitossa harjoittavat seuraavat oikeuselimet: Neuvostoliiton Korkein Oikeus, liittotasavaltojen korkeimmat oikeudet, aluepiiri- ja alueoikeudet, autonomisten tasavaltojen ja autonomisten alueiden oikeudet, Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston päätöksellä muodostettavat Neuvostoliiton erikoisoikeudet sekä kansanoikeudet.

Ylin oikeuselin on Neuvostoliiton Korkein Oikeus. Perustuslaissa on sen tehtäväksi annettu Neuvostoliiton ja liittotasavaltojen kaikkien oikeuselinten oikeustoiminnan valvonta. **Kaikki oikeuslaitokset rakentuvat valinnallisuusperustalle.** Kaikki oikeuslaitokset, lukuunottamatta kansanoikeutta, ovat vastaavien paikallisten ja Korkeimpien Neuvostojen valitsemia viiden vuoden ajaksi.

Neuvostoliiton Perustuslain pohjalla vastaavan piirin kansalaiset valitsevat kansanoikeuden yleisen, välittömän ja yhtäläisen äänioikeuden perusteella salaisella äänestyksellä kolmen vuoden ajaksi.

Syyskuussa 1948 VSFNT:n Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö vahvisti „**Asetuksen kansanoikeuksien vaaleista**”. Samanlaiset asetukset hyväksyttiin kaikissa liittotasavalloissa. Kansanoikeuksien vaalijärjestelmä muistuttaa hyvin paljon valtaelinten vaalijärjestelmää. Eräs eroavaisuus on se, että jokaisessa vaalipiirissä valitaan kerralla monta henkeä, nimittäin yksi kansantuomari ja 50 — 70 kansanlautamiestä. Kansantuomariksi ja kansanlautamieheksi voidaan valita jokainen 23 vuotta täyttänyt äänioikeutta nauttiva VSFNT:n kansalainen, joka ei ole vailla kansalaisluottamusta. On ymmärrettävää, miksi Asetuksessa on säädetty tällainen ikäraja. Oikeuden käyttö on hyvin monimutkainen asia, joka vaatii elämänkokemusta ja tuomarilta myöskin hyvää lainsäädännön ja oikeudenkäyntijärjestyksen tuntemusta. Siksi ei olisi tarkoituksenmukaista antaa 23 vuotta nuoremmille oikeutta tulla valituksi tuomariksi ja kansanlautamieheksi.

Yhtä käsitettävää on se, miksi kansalaisluottamusta vailla olevat henkilöt eivät voi tulla valituiksi tuomariksi ja kansanlautamiehiksi. Jos henkilö on vailla kansalaisluottamusta, niin se merkitsee, että hän on tehnyt jonkin rikoksen, josta

neuvosto-oikeus on antanut hänelle tuomion. Kuinka sellaisen henkilön käsiin voitaisiin uskoa muiden lainrikkojien tuomitseminen oikeudessa? Oikeuden käyttöä on harjoitettava sellaisten ihmisten, joilla on puhdas maine ja jotka nauttivat yleistä kunnioitusta.

Kansantuomari- ja kansan-lautamiesehdokkaista asettavat samoin kuin valtaelintenkin vaaleissa työtätekevien yhteiskunnalliset järjestöt ja yhdistykset sekä myöskin työläisten ja toimitsijain tuotantolaitoksittain ja virastoittain sekä sotilashenkilöiden joukko-osastoittain pitämät yleiset kokoukset ja talonpoikien kolhooseittain ja kylittäin sekä neuvostotilojen työläisten ja toimitsijain neuvostotiloittain pitämät yleiset kokoukset.

Neuvostoliiton Perustuslaissa on kirjoitettu, että tuomarit ovat riippumattomia ja ainoastaan lain alaisia (112. pykälä). Tämä merkitsee sitä, ettei ainoakaan elin eikä ainoakaan toimihenkilö voi vaatia tuomaria langettamaan jotain määrätynlaista tuomiota. Tuomioita antaessaan (rikosasioissa) ja päätöksiä tehdessään (siviiliasioissa) tuomarit ovat ainoastaan lain alaisia.

Asiain käsittely kaikissa oikeuksissa (paitsi erikoislaissa edellytetyt tapauksia) tapahtuu kansan-lautamiesten osantolla, jotka valitaan samanlaisessa järjestyksessä kuin tuomaritkin ja joilla on oikeudessa asiain käsittelyssä samanlaiset oikeudet kuin kansantuomarillakin. Kansan-lautamiehet kutsutaan täyttämään velvollisuuksiaan korkeintaan 10 päiväksi vuodessa. Tältä ajalta he saavat työpalkan työpaikaltaan tahi heille korvataan kulut, joita heille aiheutuu heidän ollessaan pois työstään täyttämässä velvollisuuksiaan oikeudessa.

Tuomariksi tai kansan-lautamieheksi Neuvostoliitossa voi tulla valituksi jokainen kansalainen, jota ei ole tuomittu menettämään äänioikeuttaan ja jolla on kansalaisten keskuudessa arvovaltaa ja poliittista luottamusta.

Jotta oikeuden käynti olisi väestölle käsitettävää, on Perustuslaissa sanottu, että oikeuden käynti suoritetaan **liittotasavallan, autonomisen tasavallan tai autonomisen alueen kielellä**. Henkilöille, jotka eivät taida tätä kieltä, annetaan mahdollisuus tutustua asian aineistoon kielenkääntäjän välityksellä sekä myöskin oikeus esiintyä oikeudessa äidinkielellään.

Asiain käsittely kaikissa Neuvostoliiton oikeuksissa (lukuunottamatta erittäin harvinaisia laissa edellytetyjä

poikkeuksia) on julkinen. Syytetylle turvataan puolustus-oikeus. Tätä varten Neuvostoliitossa on olemassa **asianajo-toimisto**. Sen tehtävänä on lainopillisen avun anto väestölle ja esiintyminen oikeudessa puolustettavikseen ottamiensa syytettyjen asiain käsittelyssä.

Kansantuomarit ovat selostusvelvollisia omasta toiminnastaan ja kansanoikeuden toiminnasta piirin kansalaisille.

Neuvostotuomarien työ sellaisten kapitalismin jätteidien kuin rikollisuuden poisjuurimisessa on hyvin suurta ja vastuunalaista työtä.

Riistovaltioissa synnyttää rikollisuutta itse yhteiskuntamuoto, siellä vallitseva laajojen kansanjoukkojen kurjuus rinnan hyvin pienen väestöryhmän ylellisyyden ja yltäkylläisyyden kanssa. Nuo rikollisuuden juuret on Neuvostoliitossa hävitetty ainiaaksi sosialismin voiton tuloksena. Senvuoksi meidän oloissamme rikollisuus on huomattavasti vähentynyt verrattuna rikollisuuteen porvarillisissa maissa, joissa se yhä lisääntyy. Meidän oloissamme rikoksien syynä on pääasiassa se, että ihmisten tietoisuus on jäänyt jälkeen yhteiskunnan aineellisissa ja poliittisissa oloissa tapahtuneista muutoksista, sekä se, että on olemassa kapitalistinen maailma, joka lähettää maahamme vakoilijoita ja tihutyöntekijöitä. Taistelu rikollisuutta vastaan, rikollisten selvillesaaminen ja rankaiseminen on vaikea ja työläs tehtävä, ja sen tärkeys yhteiskunnalle on selvä.

Kuten sanotaan Laissa oikeudenkäyntijärjestyksestä, kaikella toiminnallaan oikeus kasvattaa Neuvostoliiton kansalaisia uskollisuuden hengessä synnyinmaata ja sosialismin asiaa kohtaan, **neuvostolakien tarkan ja ehdottoman täyttämisen, sosialistiseen omaisuuteen säästäväisesti suhtautumisen, työkurin, rehellisen valtiollisiin ja yhteiskunnallisiin velvollisuuksiin suhtautumisen ja sosialistisen yhteiselämän sääntöjen kunnioittamisen hengessä.**

d) Prokuraattorilaitos, sen tehtävät ja muodostamisjärjestys.

Neuvostoyhteiskunnan menestyksellisen kehityksen välttämättömänä ehtona on neuvostolakien tarkan ja järkkymättömän täyttämisen turvaaminen kaikkien Neuvostoliiton laitosten, järjestöjen, toimihenkilöiden ja kansalaisten taholta.

Lenin kirjoitti ja puhui monta kertaa **yhtäläisen laillisuuden** välttämättömyydestä, toisin sanoen neuvostovaltion

lakien yhtäläisen sovelluttamisen välttämättömyydestä maamme kaikilla seuduilla lakien ajatusta täysin vastaavasti. Kirjeessään toveri Stalinille vuonna 1922 Lenin, puhuessaan niistä periaatteista, joille meidän maassamme prokuraattorilaitoksen tulee rakentua, sanoi, että neuvostovaltiossa ei saa olla „kalugalaista” laillisuutta eikä „kasanilaista” laillisuutta. **Prokuraattorilaitos** onkin muodostettu valvomaan lakien oikeata ja yhtäläistä käyttöä koko maassa. Se on velvollinen protestoimaan minkä tahansa hallinnollisen elimen laitonta päätöstä vastaan ja ryhtymään toimenpiteisiin kansalaisten loukattujen oikeuksien palauttamiseksi.

Neuvostoliiton Perustuslaki on antanut **Neuvostoliiton Yliprokuraattorin** tehtäväksi ylivalvonnan lakien täsmälliseen noudattamiseen nähden kaikkien ministeriöiden ja niiden alaisten laitosten kuin myöskin kaikkien toimihenkilöiden sekä kansalaisten taholta. Neuvostoliiton Yliprokuraattorin nimittää Neuvostoliiton Korkein Neuvosto 7 vuoden ajaksi, ja hän itse nimittää tasavaltojen, aluepiirien ja alueiden prokuraattorit ja samoin autonomisten alueiden prokuraattorit 5 vuoden ajaksi. Alemmat prokuraattorit (piirikunnan, piirin ja kaupungin) ovat liittotasavaltojen prokuraattorien nimittämiä 5 vuoden ajaksi. Heidän nimittämisensä vahvistaa Neuvostoliiton Yliprokuraattori.

Tällainen prokuraattorilaitoksen keskitetty muodostamisjärjestys vastaa täydellisesti Leninin antamia ohjeita. Tämä järjestys tekee prokuraattoreille helpommaksi taistelun käymisen kaikenlaisia lainrikkomuksia vastaan paikkakunnilla.

Prokuraattorien tehtävät ovat jalot ja vastuunalaiset. Prokuraattorit suojelevat neuvostovaltiota sosialistisen yhteiskuntajärjestelmän vihamielisiltä vahingoittamisyrityksiltä, asettavat syytteeseen kaikki ne, jotka rikkovat kansalaisten oikeuksia, oikaisevat byrokratisoituneita toimihenkilöitä, valvovat neuvostolakien noudattamista kaikkien kansalaisten ja laitosten, siinä luvussa myöskin oikeuselinten taholta, johtavat rikosten tutkimista, esiintyvät oikeudessa valtiollisina syyttäjinä.

Prokuraattorit ja heidän johdollaan toimivat tutkijatuomarit auttavat oikeuslaitosta sen vaikeassa työssä, taistelussa rikollisuutta vastaan, ja yhdessä oikeuslaitoksen kanssa he tekevät hyvin suurimerkityksistä työtä sellaisen sosialistisen valtion tärkeän tehtävän toteuttamisessa kuin on joukkojen kommunistinen kasvattaminen.

Kertauskysymyksiä VI luvusta.

1. Mikä peruseroavaisuus on Neuvostoliiton valtiovallan elinten ja porvarillisten maiden valtiovallan elinten välillä?
2. Luetelkaa neuvostovaalijärjestelmän peruspiirteet.
3. Millaiset valtuudet Perustuslaissa on annettu Neuvostoliiton Korkeimmalle Neuvostolle?
4. Minkä vuoksi Neuvostoliiton Korkeimmassa Neuvostossa on kaksikamarijärjestelmä?
5. Millaiset valtuudet on Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistöllä?
6. Millainen sija Neuvostoliiton Ministerineuvostolla on maamme ylimpien valtioelinten järjestelmässä?
7. Millaiset ovat liittotasavaltojen ja autonomisten tasavaltojen valtiovallan ylimmät elimet ja valtiohallinnon elimet?
8. Miten Perustuslaki määrittelee paikallisten valtaelinten tehtävät?
9. Mitkä ovat peruseroavaisuudet riistovaltion oikeuden ja neuvosto-oikeuden välillä?
10. Miten kansantuomarit valitaan?
11. Mitkä ovat Neuvostoliiton prokuraattorilaitoksen tehtävät?

VII luku.

NEUVOSTOLIITON KANSALAISTEN PERUSOIKEUDET JA -VELVOLLISUUDET.

1. Neuvostoliiton kansalaisten suuret oikeudet.

(Neuvostoliiton Perustuslain X luku.)

a) Käsite — Neuvostoliiton kansalaisten perusoikeudet.

Neuvo-**stoliiton** kansalaisten perusoikeuksiksi sanotaan niitä mitä tärkeimpiä ja monipuolisia oikeuksia, jotka kaikki yhdessä antavat kaikille kansalaisille mahdollisuuden osallistua aktiivisesti maansa valtiolliseen, taloudelliseen, yhteiskunnalliseen ja kulttuurielämään. Tällaisia neuvostokansalaisten oikeuksia ovat: oikeus työhön, oikeus lepoon, oikeus aineellisesti turvattuun toimeentuloon vanhuuden päivinä, sairaustapauksissa ja menetettyään työkykynsä; oikeus sivistykseen; kansalaisten tasa-arvoisuus heidän sukupuolestaan, rodustaan ja kansallisuudestaan riippumatta; omantunnon-, sanan- ja painovapaus, kokoontumisvapaus sekä katukulkue- ja mielenosoitusvapaus; kansalaisten oikeus yhtyä yhteiskunnallisiksi järjestöiksi; henkilöllinen koskemattomuus, asunnon koskemattomuus ja kirjeenvaihdon salaisuus. Kaikki nämä oikeudet on varmistettu Neuvostoliiton kansalaisille Neuvostoliiton Perustuslaissa (X luku) sekä liittotasavaltojen ja autonomisten tasavaltojen perustuslaeissa, ja perustuslait takaavat ne kaikinpuolisesti.

Tällaista kansalaisten tasa-arvoisuutta ja vapautta ei ole eikä voikaan olla ainoankaan porvarillisen valtion kansalaisilla. Niin sanotuissa „demokraattisissa” porvarillisissa valtioissa on laissa julistettu ainoastaan joitakin alkeellisia

demokraattisia oikeuksia, eikä niitäkään ole julistettu porvariston hyvästä tahdosta, vaan työtätekevien pitkäaikaisen taistelun tuloksena, jota he ovat käyneet jokaisen tällaisen oikeuden puolesta.

b) Neuvostoliiton kansalaisten oikeuksien kaikinpuolinen turvaaminen.

Julistettuaan joitakin alkeellisia demokraattisia oikeuksia porvarilliset valtiot eivät turvaa eivätkä voikaan turvata ehtoja ja varoja, jotka ovat välttämättömiä näiden oikeuksien toteuttamiseksi kaikkien kansalaisten puolelta.

Senvuoksi työtätekevät kapitalistisissa valtioissa eivät voikaan käyttää laajasti näitä oikeuksia. Sensijaan riistäjäluokat voivat mitä laajimmassa mitassa käyttää hyväkseen kaikkia omia oikeuksiaan, sillä heillä on sitä varten sekä tarpeellista vapaata aikaa että aineellisia varoja. Sitäpaitsi porvarilliset valtiot tekevät samanaikaisesti joidenkin alkeellisten oikeuksien myöntämisen kanssa erilaisia varauksia ja rajoituksia, jotka ovat haittana työtätekeville näiden oikeuksien hyväksikäyttämisessä ja tosiasiaassa tekevät ne olemattomiksi.

Tuloksena on, että kansalaisten oikeudet porvarillisissa maissa jäävät väestön enemmistölle, s.o. työtätekeville, **pelkiksi lupauksiksi, muodollisiksi oikeuksiksi ja vapauksiksi.** Tämä merkitsee sitä, että nekin vähäiset demokraattiset oikeudet ja vapaudet, joita porvarillisissa valtioissa (eikä läheskään kaikissa) annetaan kansalaisille, ovat jo muodollisuutensa, teennäisyytensä ja rajoitetun luonteensa vuoksi perin erilaiset kuin samannimiset neuvostokansalaisten oikeudet. Niinpä esimerkiksi sekä porvarillis-demokraattisissa maissa että Neuvostoliitossa perustuslaki julistaa sananvapauden, painovapauden ja kokoontumisvapauden. **Mutta,** kuten tuonnempana tulemme näkemään, nämä samannimiset vapaudet Neuvostoliitossa ja porvarillisissa maissa ovat tuiki erilaiset.

Heti Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen voiton jälkeen maamme työtätekevät heidän sukupuolestaan, rodustaan, kansallisuudestaan ja uskontunnuksesta riippumatta saivat kaikki ne demokraattiset oikeudet ja vapaudet, jotka porvarillinen demokratia oli jo aikoja sitten julistanut, mutta joita siihen mennessä ei missään oltu täydellisesti toteutettu. Sosialismin voitto, joka hävitti maassamme riistäjäluokat, merkitsi sosialistisen demokratian

jatkuvaa kukoistusta ja kansalaisten oikeuksien jatkuvaa laajentamista, monien uusien oikeuksien antamista heille ja näiden oikeuksien takeiden lujittamista.

Eräs neuvostoperustuslain ja neuvostodemokratian peruserikoisuuksia on se, että **painopiste siirtyy kansalaisten oikeuksien julistamisesta niiden takeisiin, s.o. näiden oikeuksien turvaamiseen käytännössä.** Tässä ilmenee, sanoo toveri Stalin, meidän demokratismimme sosialistinen luonne.

Koko edistysmielinen ihmiskunta seuraa suurella mielenkiinnolla sosialismin maata. Koko maailman työtätekevien keskuudessa on tullut tavattoman kansanomaiseksi neuvostoaikakauden mitä lahjakkaimman runoilijan Vladimir Majakovskin mainio runo „Neuvostopassista”. Runoilija ilmaisi kaikkien neuvostokansalaisten tunteet kirjoittaessaan:

Lukekaa,
kadehtikaa,
olen
kansalainen
Neuvostoliiton.

2. Neuvostoliiton kansalaisten yhteiskunnalliset ja taloudelliset oikeudet.

Neuvostoliiton Perustuslaki mainitsee ensimmäiseksi ne Neuvostoliiton kansalaisten oikeudet, jotka turvaavat kansalaiselle toimeentuloehdot, osallistumisen luovaan työhön, varmuuden huomisesta päivästä, hänen kykyjensä ja tietojensa kehittymisen. Näitä oikeuksia ovat oikeus työhön, oikeus lepoon, oikeus aineellisesti turvattuun toimeentuloon vanhuuden päivinä sekä myöskin sairaustapauksissa ja menetettyään työkykynsä ja oikeus sivistykseen. Olisi turhaa etsiä näitä oikeuksia porvarillisista valtioista. Sensijaan sosialistisessa yhteiskunnassa, jossa **kaikkein arvokkainta pääomaa ovat ihmiset**, nämä oikeudet on annettu **kaikille** kansalaisille.

a) Oikeus työhön.

Oikeus työhön on Neuvostoliiton työtätekevien suurenmoisia saavutuksia. Se merkitsee sitä, että kaikilla kansalaisilla on oikeus saada taattua työtä, johon kuuluu sen määrää ja laatua vastaava palkka.

Tsaarin Venäjällä yhtä vähän kuin nykyisissä porvarillisissa valtioissa työtätekevät eivät voineet valloittaa itselleen tätä suurenmoista oikeutta. Kapitalistiselle talousjärjestel-

mälle ovat ominaisia aika ajoin toistuvat talouspulat. Talouspulien aikana suljetaan paljon tuotantolaitoksia, työläisiä joutuu joukoittain kadulle ja entistään suuremmaksi kasvaa työttömyys, joka kapitalismin aikana on kroonillinen, se on vakinainen. Työttömäksi joutuminen on tavattoman suuri onnettomuus työtätekeville. Työtätekevällä ei ole muita toimeentulovaroja kuin oma työpalkkansa, ja siksi hän onkin työttömäksi jouduttuaan tuomittu nälkään ja kurjuuteen. Työttömyys huonontaa myöskin työssäolevien asemaa. Mitä enemmän maassa on työttömiä, sitä suuremmat mahdollisuudet kapitalisteilla on alentaa työläistensä työpalkkoja ja työläisten on pakko suostua siihen työttömäksi jäämisen pelossa.

Vuodesta 1931 lähtien toisen maailmansodan alkuun saakka kapitalistisissa maissa laskettiin olleen joka vuosi kahdestakymmenestä kolmeenkymmeneen miljoonaan työttöntä, ottamatta lukuun sellaisia maita kuin Intia, Kiina ja muut Idän maat. Joka maassa kulki kaupungista kaupunkiin työnhaussa räpsyisiä ja nälkäisiä ihmisjoukkoja, jotka olivat valmiit ryhtymään vaikka millaiseen työhön ja millaisilla ehdoilla tahansa pelastuakseen nälkäkuolemasta. Kapitalistisissa maissa tavataan usein insinöörejä, lakimiehiä ja muita korkean sivistyksen saaneita spesialisteja, jotka ovat tarjolinjoina ravintoloissa, ovenvartijoina, kantajina tai lastaajina senvuoksi, että he eivät saa työtä omalla ammattialallaan. Sellaisen tilanteen vallitessa ei voi olla puhettakaan työn oikeudenmukaisesta maksamisesta.

Vähän ennen sotaa ilmestyi Amerikan Yhdysvalloissa työttömien hirvittävää asemaa kuvaava kirja, jossa kerrotaan, miten tuossa maailman rikkaimmassa kapitalistisessa maassa on suunnattomia ihmisjoukkoja vaillo toimeentuloehtoja. Kirjassa on otteita työttömien kirjeistä. Esitämme yhden niistä. Työttömänä oleva Charles Doyle kirjoittaa: „Minä olen valuri. Viimeiset 30 vuotta työskentelin teräsvalimoissa. Kolme vuotta sitten minut heitettiin kadulle, ja sen jälkeen en ole löytänyt työtä. Rahasäästöni ovat jo aikoja sitten tulleet syödyiksi. Viime yön nukuin laivaveistämöllä katoksen alla... Työtä en enää etsi. Olen tullut siihen tulokseen, että maailma on tullut valmiiksi ja työt lopetettu... Hyvä on, että vaimoni ja kaksi poikaani, jotka myös olivat työttömiä, kuolivat. Nyt olen yksin”. Tuollaisia hirvittäviä kirjeitä tässä kirjassa on paljon, ja jokainen niistä on kuin syytöskirjelmä kapitalismia vastaan.

Toisen maailmansodan aikana mobilisoitiin armeijoiden riveihin kymmeniä miljoonia ihmisiä ja suurennettiin työläisten lukumäärää sotatarviketehtaissa. Tämä johti työttömyyden tilapäiseen vähentymiseen kapitalistisissa maissa. Mutta tuskin sota oli päättynyt, kun siellä alkoi jälleen kasvaa työttömyys.

Puolen vuoden kuluttua sodan päättymisen jälkeen Amerikan Yhdysvalloissa oli jo 3 miljoonaa työtöntä. Hyvin monet Amerikan Yhdysvaltojen ja muiden porvarillisten valtioiden kansalaiset, jotka olivat olleet monta vuotta rintamalla ja demobilisoimisensa jälkeen palasivat kotiin, eivät löytäneet itselleen työtä — heidän oli pakosta liityttävä työttömien riveihin.

Sosialistisen talousjärjestelmän voitto Neuvostoliitossa on ainiaaksi vapauttanut neuvostoväen talouspulien ja työttömyyden kauhuista.

Sodan päättyminen ei johtanut meillä tuotannon supistumiseen. Päinvastoin, meidän maamme voimistaa rakennustyötä voidakseen pikemmin parantaa sodan iskemät haavat, saavuttaakseen jälleen taloutensa sodanedellisen tason ja huomattavasti ylittääkseen tuon tason. Jokaiselle synnyinmaan puolustajalle meillä on säilytetty oikeus palata entiseen työpaikkaansa. Neuvostoliiton Korkein Neuvosto hyväksyi kesäkuun 23 päivänä 1945 lain, joka velvoittaa tuotantolaitokset, virastot ja järjestöt turvaamaan demobilisoituneille sotureille heidän ammattialaansa ja ammattitaitoaan vastaavaa työtä. Meidän maassamme taataan jokaiselle kansalaiselle mahdollisuus tehdä hänen kykyjään ja tietojaan vastaavaa työtä ja lisäksi valtio edistää kaikin tavoin kansalaisten ammattitaidon kohottamista. Valtio järjestää lukuisia kursseja ja kouluja, joissa työtätekevät voivat tuotannosta irroittumatta saada itselleen korkeamman ammattitaitokoulutuksen.

Meillä kiinnitetään erikoisen suurta huomiota **nuorisoon**. Venäjällä ennen vallankumousta samoin kuin nykyäänkin porvarillisissa maissa nuorten työläisten oli pitkät ajat tehtävä sekalaista työtä, ennenkuin he saivat mahdollisuuden siirtyä paremmin palkattuun työhön.

Neuvostovaltio kouluttaa joka vuosi valtion kustannuksella ja täydellä ylläpidolla lähes miljoonan nuorta kansalaista. Tämä turvaa heille mahdollisuuden opiskelun päätyttyä aloittaa omintakeinen elämänsä heti ammattitaitoi-

sessä työssä, josta he saavat suuren työpalkan. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön asetuksen (vuodelta 1940) „**Valtion työreserveistä**” mukaisesti meillä on saatettu voimaan työvoiman suunnitelmallinen kouluttaminen kaupunki- ja kolhoosinuorisosta ammatti- ja rautatieopistoissa sekä tehdaskouluissa. NK(b):n Keskuskomitean täysistunnon helmikuussa vuonna 1947 hyväksymässä päätöksessä on huomioitu myöskin koulujen järjestäminen kaaderien kouluttamiseksi neuvostotiloja varten. Opiskelun päätyttyä tämä nuoriso sijoitetaan suunnitelman edellyttämässä järjestyksessä tuotantolaitoksiin.

Meidän maamme nuoriso ei tunne työttömyyttä. Se ei tiedä mitään nöyryyttävästä työn anomisesta, jota vielä seuraa „lahjusten” antaminen päällystölle työhön järjestämisestä. Sosialistisen talousjärjestelmän voiton tuloksena meillä jo vuonna 1930 tehtiin ainiaaksi loppu työttömyydestä.

Neuvostoliiton Perustuslain 118. pykälä, joka varmistaa lainsäädännöllisessä järjestyksessä kaikille Neuvostoliiton kansalaisille oikeuden työhön, esittää tämän suurenmoisen oikeuden ratkaisevat perustakeet: „**Oikeuden työhön, — sanotaan tässä pykälässä, — turvaavat kansantalouden sosialistinen järjestys, neuvostoyhteiskunnan tuotantovoimien herkeämätön kasvu, talouspulien mahdollisuuden poistaminen ja työttömyyden lopettaminen**”.

Bolshevikkien puolue ja neuvostohallitus huolehtivat herkeämättä kansanjoukkojen hyvinvoinnin kasvusta. Tämä tulee erittäin selvästi esille muun muassa sodanjälkeisessä stalinilaisessa viisivuotissuunnitelmassa. Viisivuotissuunnitelmassa on huomioitu kaikkien tavarain hintojen jatkuvan alentamisen turvaaminen, työtätekevien asunto-olojen ja kulttuuri- ja kunnallispalvelun parantaminen. Samanaikaisesti tämän kanssa, rinnan työn tuottavaisuuden kasvun kanssa on suunniteltu Neuvostoliiton kansantaloudessa työskentelevien työläisten ja toimitsijain vuotuisen keskipalkan suurentaminen vuonna 1950 kuuteen tuhanteen ruplaan, mikä ylittää huomattavasti sodanedellisen vuoden 1940 tason. Viisivuotissuunnitelma edellyttää myös kolhoosilaisille työpäivistä maksettavien luontais- ja rahatulojen suurenemista työn tuottavaisuuden kasvun pohjalla kolhooseissa vuoteen 1940 verrattuna sekä maanviljelyskasvien satoisuuden ja karjatalouden tuottoisuuden kohottamisen pohjalla.

b) Oikeus lepoon.

Valtion ja kommunistisen puolueen kaikinpuolinen huolenpito neuvostoihmisistä on saanut selvän ilmaisunsa Neuvostoliiton Perustuslain 119. pykälässä, joka varmistaa kaikille Neuvostoliiton kansalaisille **oikeuden lepoon.**

Meidän maassamme **on maailman lyhin työpäivä.** Työläisille ja toimitsijoille on Perustuslaissa säädetty **kahdeksantuntinen työpäivä.** Useissa ammateissa, joissa työolot ovat vaikeat, on työpäivä lyhennetty seitsemään, jopa kuuteen tuntiin, ja työosastoissa, joissa on erittäin vaikeat työolot, aina neljään tuntiin saakka.

Työläisillä ja toimitsijoilla on jokaviikkoisen lepopäivän lisäksi myös **jokavuotiset lomat täydellä palkalla.** Jokavuotisten sääntömääräisten lomien pituutta määriteltäessä huomioidaan ammatti, mutta loma ei voi olla 12 päivää lyhyempi. Loma-ajalle sattuvat jokaviikkoiset lepopäivät ja muut yleiset vapaapäivät lisätään loma-aikaan. Terveydelle erittäin vahingollisissa ja vaarallisissa töissä työskenteleville on lainsäädännössämme jokavuotisten lomien lisäksi myönnetty vielä lisälomia 6—36 päivään saakka. Kolhooseissa on otettava huomioon maataloustyön erikoisuudet, ja niissä määritellään työaika ja lepoaika kolhoosien jäsenten yleisten kokousten päätöksillä Maatalousarttelin mallisääntöjä ja laissa säädettyä välttämättömää työpäiväminimiä vastaavasti.

Neuvostovaltio on muodostanut **laajan parantola- ja lepo-****kotiverkoston,** jotta kansalaiset voisivat mitä hyödyllisimmin käyttää lomansa ja hoitaa terveyttään. Lomallaolevien kansalaisten käytettävissä on paljon kulttuuripalatsia, klubeja, kirjastoja, lukutupia, teattereita, urheilukenttiä, kilpakenttiä j.n.e.

Valtio luo siis kaikki välttämättömät ehdot, että kansalaiset voisivat mitä parhaiten käyttää hyväkseen oikeutta lepoon.

Ainoassakaan porvarillisessa valtiossa ei työtätekeville ole turvattu oikeutta lepoon. Eikä läheskään kaikissa maissa ole edes kahdeksantuntista työpäivää, jonka puolesta työväenluokka alkoi taistella jo viime vuosisadalla. Ja taas siellä, missä se on saatettu voimaan, se ei koske läheskään kaikkia työläisiä. Ainoassakaan porvarillisessa valtiossa ei anneta kaikille työläisille ja toimitsijoille ehdottomia jokavuotisia lomia täydellä palkalla. Porvarillisissa valtioissa on paljon ensiluokkaisia parantoloita ja kylpylöitä, mutta ne

kaikki kuuluvat kapitalisteille, ja niitä voivat käyttää hyväkseen vain rikkaat. Neuvostoliitossa kuuluvat kylpylät ja lepokodit valtiolle ja ammattiliitoille ja ne on tarkoitettu juuri työtätekevien lepopaikoiksi ja parantoloiksi.

Sodanjälkeisessä viisivuotissuunnitelmassa on määrätty täydellisesti kuntoonpalautettavaksi lepokoti- ja parantolaverkosto työläisiä, talonpoikia ja sivistyneistöä varten sekä suurennettavaksi parantoloissa hoidokkipaikkojen (samanlaisesti oleskelevien hoidokkien) lukumäärää 250 tuhanteen ja lepokodeissa 200 tuhanteen. Samaten on suunniteltu kunnostettavaksi miehitettyinä olleissa piireissä kaikki vihollisen hajoittamat teatterit, elokuvateatterit, klubit, kirjastot ja lukutuvat. Vakinaisten teatterien lukumäärää suurennetaan 898:aan, klubien ja yleisten kirjastojen lukumäärää kaupungeissa ja maaseudulla 284.900:aan. Elokuvalaitteiden lukumäärä suurenee vuoteen 1950 mennessä 46.700:aan, vuonna 1940 niitä oli 28.000.

Sosialistinen valtio ei huolehdi yksinomaan aikuisten levosta, vaan se huolehtii myöskin lasten levosta. Meillä on perustettu paljon lasten klubeja, lepopuistoja j.n.e. Miljoonia lapsia on joka vuosi viettämässä kesäänsä pioneerileireillä, terveydenhoitoleireillä, parantoloissa ja lepokodeissa. Maailmankuuluksi on tullut Neuvostoliitossa muodostettu Krimin etelärannikolla sijaitseva suurenmoinen parantolatyyppinen pioneerileiri „Artek”, jossa joka vuosi käy tuhansia lapsia lepäämässä.

Monilla korkeakouluilla on omat lepokotinsa, joissa ylioppilaat viettävät lomaansa. Ammattiliitot antavat korkeakouluissa ja teknikumeissa opiskeleville näiden lomajaksi paljon parantola- ja lepokotipaikkoja.

c) **Oikeus aineellisesti turvattuun toimeentuloon vanhuuden päivinä, sairaus- ja työkyvyn menettämistapauksessa.**

Stalinilainen huolenpito ihmisestä on ilmaistu selvästi myöskin Perustuslain 120. pykälässä. Tässä pykälässä kirjoitetaan, että Neuvostoliiton kansalaisilla on **oikeus aineellisesti turvattuun toimeentuloon vanhuuden päivinä sekä myöskin sairaustapauksissa ja menetettyään työkykynsä.** Tämän oikeuden Neuvostoliiton kansalaisille turvaavat **työläisten ja toimitsijain yhteiskunnallisen vakuutuksen laaja kehittäminen valtion kustannuksella, maksuton lääkäriapu**

työtätekeville ja laajan kylpylaitosverkoston antaminen työtätekevien käytettäväksi.

Voidaksemme käsittää tämän Neuvostoliiton kansalaisten oikeuden suuren merkityksen täydellisesti meidän on tunnettava työtätekevien asema kapitalistisissa maissa. Kun työtätekevä ihminen menettää siellä työkykynsä sairaustapauksessa, invalidiksi tai vanhukseksi tultuaan, niin heti hänen ovelleen kolkuttaa puute. Liikkeenharjoittaja-kapitalisti, jota kiinnostaa vain liikevoitto, ei tarvitse sairasta henkilöä. Eikä hän myöskään tarvitse hänen tuotantolaitoksessaan vanhentunutta työläistä. Tuotantolaitoksen omistaja pyrkii erottamaan hänet työstä ja ottamaan hänen tilalleen nuoremman ja ruumiillisesti voimakkaamman työläisen. Esimerkiksi Amerikan Yhdysvalloissa neljäkymmentä vuotta vanhemmat työläiset yrittävät salata ikänsä peläten työstä erottamista. Kapitalistisissa maissa on sairastuneella ihmisellä oltava rahaa voidakseen saada lääkärinapua ja kutsua luokseen lääkärin. Ihmiset kieltäytyvät vuosikautia kaikkein välttämättömimmistäkin säästäessään varoja „pahan päivän varalta”, sairauden varalta. Muussa tapauksessa he jäisivät aivan ilman lääkärinapua ja toimeentulo-varoja sairaustapauksessa. Vanhusten kohtalo on vieläkin surullisempi, jos heillä ei ole omaisia, jotka voivat huolehtia heistä.

Pitkäaikaisen taistelun tuloksena on työväenluokan onnistunut eräissä kapitalistisissa maissa saada voimaan yhteiskunnallinen vakuutus. Mutta aina tähän saakka apua ei ole annettu kaikille apuutarvitseville eikä kaikissa työkyvyn menettämisen tapauksissa. Lisäksi yhteiskunnallinen vakuutus siellä on järjestetty sillä tavoin, että puolet tahi vieläpä suurinkin osa vakuutusmaksuista kannetaan itse vakuutetuilta, s.o. työläisiltä. Tämä merkitsee, että monien vuosien kuluessa työläiseltä lasketaan pois osa palkasta sitä varten, että hän sairaustapauksessa voisi pyytää avustusta. Porvarillisissa maissa on tavattoman paljon aivan vakuuttamattomia työläisiä. Suurin osa työläisiä ei siis saa sitäkään vähäistä avustusta, jonka vakuutetut työläiset saavat sairaustapauksessa tai jouduttuaan tuotannossa tapaturman uhriksi ja tultuaan invalidiksi.

Neuvostoliitossa ovat asiat kokonaan toisin. Meillä ovat **poikkeuksetta kaikki työläiset ja toimitsijat vakuutettuja ja tuotantolaitokset ja virastot maksavat täydellisesti kaikki vakuutusmaksut.** Meidän lainsäädäntömme edellyttää aineel-

lisen avun annon ei yksinomaan työntekijän sairaustapauksessa, hänen menetettyään työkykynsä taikka vanhuuden päivinä. Meidän maassamme annetaan avustusta myös raskaanaoleville naisille, vastasyntyneille lapsille sekä rintalasten ruokkimiseksi, eläke pitkäaikaisesta työstä palveluvuosien perusteella, hautausapua, eläke työkyvyttömille perheenjäsenille heidän työkykyisen huoltajansa kuoltua j.n.e. Ainoassakaan maassa maailmassa ei tunneta niin suuria apurahoja ja eläkkeitä kuin on säädetty meidän maassamme. Sairaustapauksessa työläiset ja toimitsijat saavat avustuksena täyden palkan, jos he ovat työskennelleet samassa tuotantolaitoksessa tai virastossa 6 vuotta. Samoin invaliideille, jotka ovat tulleet invaliideiksi työssä tapahtuneen tapaturman johdosta, maksetaan eläkettä joko täysi palkka tai hiukan alle sen.

Vanhuudeneläke annetaan miehille heidän täytettyään 60 vuotta ja kun yleinen työstaazhi on 25 vuotta; naisille — heidän täytettyään 55 vuotta ja kun yleinen työstaazhi on 20 vuotta.

Kaikenlainen lääkintäapu annetaan meillä maksuttomasti. Monilukuiset sairaalat, poliklinikat, ambulatoriot, synnytyslaitokset ja muut lääkintälaitokset ovat meillä kansalaisten maksuttomassa käytössä. Suuri osa parantola- ja kylpyläpaikoista annetaan sairastuneille työtätekeville maksuttomasti ja loput paikat annetaan työtätekeville kohtuullisella maksulla.

Isänmaallisen sodan invaliideihin sekä rintamalla kaatuneiden soturien perheisiin on kohdistettu erikoinen huolenpito. Rintamamiesten orvoksijääneitä lapsia varten hallitus on perustanut erikoisia suvorovilaisia ja nahimovilaisia sotakouluja. Näissä opistoissa opiskelevat kymmenet tuhannet orvot ovat valtion täydellisessä ylläpidossa ja saavat sivistyksen.

Valtion ja ammattiliittojen antama aineellinen apu Neuvostoliiton kansalaisille on suuri ja monipuolinen. Oikeus aineelliseen apuun vanhuuden päivinä, sairauden sattuessa ja työkyvyn menettämisen tapauksessa on meidän maassamme ei yksinomaan työläisillä ja toimitsijoilla, vaan myöskin talonpojilla. Maatalousarttelien mallisäännöissä edellytetään avustusfondin järjestäminen sairaita, orpoja, vanhuksia, väliaikaisesti työkykynsä menettäneitä kolhoosilaisia, sotapalveluksessa olevien perheitä y.m. varten.

Meidän maassamme ihmiset ovat vapaita „pahan päivän” pelosta, sillä he tietävät, että hädän hetkellä heitä ei jätetä avutta. Eikä heille anneta tuota apua hyväntekeväisyyden muodossa, vaan Perustuslaissa taatun Neuvostoliiton kansalaisten perusoikeuden turvaamisena.

Sosialistinen valtio pitää isällistä huolta kasvavasta sukupolvesta. Valtio on järjestänyt hyvin paljon lastenseimiä, lastenkoteja, lastentarhoja, lastenkenttiä, lasten poliklinikoita, sairaaloita ja parantoloita. Valtio myöntää erittäin paljon varoja avun antamiseksi monenlapsen äideille sekä myöskin yksinäisille äideille lasten huoltamista varten ja ottaa orvoksijääneet lapset valtion täydelliseen huoltoon.

d) Oikeus sivistykseen.

Tunnettua on, miten suuri merkitys sivistyksellä on ihmisen elämässä. Mutta riistovaltioissa sivistys on hallitsevien luokkien etuoikeutena. Porvarillisissa valtioissa ei valtavilla työtätekevien joukoilla ole mahdollisuutta sivistyksen saamiseen. Amerikan Yhdysvalloissa on yhä vieläkin miljoonia luku- ja kirjoitustaidottomia neekereitä. Intiassa, joka aivan viime aikoihin saakka on ollut täydellisesti Englannin vallanalaisuudessa, on suurin enemmistö kantaväestöstä luku- ja kirjoitustaidotonta. Itse amerikkalaisten ja englantilaisten keskuudessa on työläisillä ja talonpojilla (farmareilla) mahdollisuus päättää vain kansakoulu, eikä kaikilla ole sitäkään mahdollisuutta.

Keski- ja korkeasivistys kapitalistisissa maissa on väestön enemmistölle saavuttamattomissa. Kuka on rikas, hänellä on myös oikeus sivistykseen, mutta kuka on köyhä, hänen on tyydyttävä niihin vähäisiin tiedon alkeisiin, joita kansakoulu tarjoaa. Elleivät kapitalistit tarvitsisi lukutaitoisia työläisiä, niin he tekisivät jopa alkeissivistyksenkin työtätekeville saavuttamattomaksi. Mutta nykyaikainen tekniikka vaatii lukutaitoisia työläisiä; tämän vuoksi viimeisen puolen vuosisadan aikana on monissa kapitalistisissa valtioissa saatettu voimaan yleinen oppivelvollisuus kansakoulun mitassa. Siirtomaissa taas ei kantaväestöllä ole tavallisesti tätäkään oikeutta. Imperialistit eivät halua, että heidän sortamiensa siirtomaakansojen keskuudesta muodostuisi ammattitaitoisten työläisten kaadereita, — heidän on parempi pitää alkusukkaita sekatyöläisinä.

Työtätekevien sivistäminen ei ole porvariston etujen mukaista. Enemmänkin, se pitää työtätekevien valistamista vaarallisena omalle herruudelleen. Ainoastaan harvat työtätekevät saavat suurten kieltäymysten hinnalla hankituksi itselleen keskisivistyksen ja joskus korkeasivistyksenkin. Mutta työttömyyden oloissa ei edes yliopistonkaan päästötodistus paranna työtätekevän asemaa, sillä se ei turvaa hänelle mahdollisuutta saada ammattialansa työtä.

Kaikesta tästä käy selväksi, minkä vuoksi ainoassakaan porvarillisessa perustuslaissa ei ole kirjattu oikeutta sivistykseen. **Neuvostoliitto on ensimmäinen valtio maailmassa, joka on antanut kaikille kansalaisille oikeuden sivistykseen ja kaikinpuolisesti turvannut tämän oikeuden.** Neuvostoliiton Perustuslaki turvaa kansalaisille yleisen oppivelvollisuuden alkeisopetuksen alalla, maksuttoman seitsenvuotisen koulutuksen, valtion apurahojen myöntämisyjärjestelmän hyvin edistyneille oppilaille korkeakouluissa ja kouluopetuksen antamisen äidinkielellä. Neuvostovaltio turvaa tuotannon-, tekniikan- ja agronomianopetuksen järjestämisen maksuttomasti työtätekeville tehtaissa, neuvostotiloilla, kone- ja traktoriasemilla sekä kollektiivitalouksissa. Vuonna 1940 säädetty opetusmaksu keskikoulun kolmella yläluokalla ja korkeakouluissa on määritelty suuruudeltaan sellaiseksi, että sen kykenevät maksamaan kaikki työtätekevät, ja tämä summa korvaa vain murto-osan niistä menoista, joita valtio käyttää jokaisen opiskelijan koulutukseen.

Eroitukseksi porvarillisista valtioista sosialistisen valtion pyrkimyksenä on **tehdä kaikki työtätekevät valistuneiksi ihmisiksi.** Meidän valtiomme on olemassaolonsa ensi päivistä lähtien pyrkinyt turvaamaan työtätekeville tosiasiallisen pääsyn tietoon. Heti Lokakuun vallankumouksen voiton jälkeen avautuivat keski- ja korkeakoulujen ovet avariksi työtätekeviä varten.

Olemassaolonsa vuosina meidän valtiomme on saanut suurenmoisia tuloksia kansanvalistuksen kehittämisessä.

Jo vuonna 1939 Neuvostoliitossa oli lukutaidottomia jällellä vain 10%; tätänykyä on monissa liittotasavalloissa lukutaidottomuus hävitetty aivan täydellisesti. Hyvin nopeasti on suurentunut alkeis- ja keskikoulujen määrä, koulujen, joissa oppivuonna 1947/48 opiskeli yli 32 miljoonaa koululaista. Sen lisäksi toista miljoonaa nuorta kansalaista opiskelee teknikumeissa ja miljoonia kansalaisia opiskelee aikuis-

ten kouluissa. Korkeakouluja Neuvostoliitossa lasketaan olevan yli 800 ja ylioppilaita on yli 700 tuhatta. Täten neuvostovaltio turvaa käytännössä Neuvostoliiton kansalaisille mahdollisuuden käyttää hyväkseen oikeutta sivistykseen.

3. Neuvostoliiton kansalaisten tasa-arvoisuus.

Porvaristo esitti tasa-arvoisuustunnuksen siihen aikaan, jolloin porvaristo oli vallankumouksellinen ja taisteli feodalismia vastaan. Siellä, missä porvaristo oli tullut valtaan feodaalisesta aatelistosta saamansa voiton tuloksena, se julisti juhlallisesti kansalaisten tasa-arvoisuutta. „Ihmis- ja kansalaisoikeuksien julistus”, joka hyväksyttiin Ranskassa vuonna 1789, alkoi sanoilla, että „kaikki ihmiset syntyvät vapaina ja oikeuksiltaan tasa-arvoisina”. Siinä julistettiin kaikkien kansalaisten tasa-arvoisuutta lain edessä ja kaikkien kansalaisten oikeutta osallistua lainsäädäntään. Sen jälkeen kaikki porvarillis-demokraattiset valtiot ovat muodollisesti tunnustaneet kansalaisten tasa-arvoisuuden ja kirjoittaneet sen perustuslakeihinsa tahi muihin lainsäädännöllisiin asiakirjoihin.

Tähän mennessä ainoakaan porvarillinen valtio ei kuitenkaan ole turvannut kansalaisten todellista tasa-arvoisuutta. Kapitalistinen järjestelmä synnyttää niin syvän ihmisten tosiasiallisen eriarvoisuuden, että se tekee riistetyille luokille mahdottomaksi käyttää hyväkseen lain heille myöntämää tasa-arvoisuutta. Millainen tasa-arvoisuus voisi olla olemassa kapitalistin ja työläisen välillä, joka voi minä päivänä hyvänsä menettää työpaikkansa, tulla hädetyksi asunnostaan ja jäädä vaille minkäänlaisia toimeentulovaroja? Millainen tasa-arvoisuus voisi olla olemassa miljardöörin, joka tuhlailee miljoonia loistopalatsien ostamiseen eri puolilla maailmaa, ja työttömän työläisen oikeuksien välillä, työläisen, joka viettää yönsä siltojen alla tai puistojen penkeillä ja päivisin kiertelee työnhaussa?

Porvarillinen valtio turvautuu myöskin muodolliseen kansalaisten tasa-arvoisuuden rikkomiseen tahi vieläpä julkiseen tasa-arvoisuusperiaatteesta kieltäytymiseenkin, varmistaa lainsäädännöllisesti kansalaisten monilukuisten ryhmien eriarvoisuuden. **Sosialistinen neuvostodemokratia turvaa sellaisen kansalaisten todellisen tasa-arvoisuuden, jollaista porvarillinen demokratia ei ole voinut turvata ainoas-**

sakaan maassa. Neuvostoliitossa on kaikilla kansalaisilla yhtäläiset perusoikeudet ja kaikilla on yhtäläiset perusvelvollisuudet. Neuvostoliiton Perustuslaki ei aseta kansalaisten välille mitään oikeudellisia eroituksia. Kaikki Perustuslaissa kirjatut oikeudet on annettu yhtäläisillä perusteilla Neuvostoliiton kansalaisille riippumatta sukupuolesta, rodusta tai kansallisuudesta, varallisuusasemasta tai asuinpaikan vakinaisuudesta.

a) Naisten ja miesten tasa-arvoisuus Neuvostoliitossa.

Porvarillisen demokratian valheellisuus tulee ilmi muun muassa siinä, että se ei turvaa tasa-arvoisuutta naisen ja miehen välillä. Vasta sitkeän ja pitkäaikaisen taistelun tuloksena on myönnetty useimmissa nykyisissä valtioissa naisille äänioikeus. Mutta sielläkään, missä naisilla nykyään on äänioikeus, ei silti ole saavutettu naisen täydellistä tasa-arvoisuutta miehen rinnalla, sillä naisia varten on olemassa lukuisia rajoituksia muissa oikeuksissa: perhe-, omaisuus- ja työoikeuksien suhteen. Porvarillisissa maissa nainen on tavallisesti perheessä alistetussa asemassa mieheen verrattuna. Naisia ei päästetä useille ammattialoille. Naiselle maksetaan samasta työstä pienempi työpalkka kuin miehelle. Esimerkiksi Amerikan Yhdysvalloissa ja Englannissa on naisen palkka kaikkialla 20—30%, jopa 50% pienempi kuin saman ammattitaidon omaavan miestyöläisen palkka. Työstä erotettaessa aina ensimmäisinä erotetaan naisia.

Fasistisissa valtioissa naisen asema on vieläkin huonompi. Fasistisen Espanjan lainsäädäntö julistaa, että mies on syntynyt käskemään ja nainen olemaan kuuliainen miehelle. Ennen avioliittoon menoaan naisen on oltava täydellisesti isänsä tai vanhimman veljensä vallanalaisuudessa ja avioliittoon mentyään miehensä käskettävänä. Miehellä on täydellinen määräysvalta vaimonsa omaisuuteen, mies määrää lasten kohtalosta, valitsee heille ammatin j.n.e. Hyvin monissa Idän siirtomaissa ja riippuvaisissa maissa naiset ovat tosiasiallisesti orjien asemassa. Laki ei tunnusta heille omaisuus- ja poliittisia oikeuksia, joita noissa maissa ei ole miehilläkään. Siellä mies voi erota vaimostaan milloin haluaa, mutta vaimolta laki kieltää tämän oikeuden. Isä voi antaa tyttärensä naimisiin vastoin tämän tahtoa.

Neuvostoliitossa on jo aikoja sitten hävitetty naisten tasa-arvoisuuden puuttuminen. Olemassaolonsa ensi päivästä lähtien neuvostovaltio lakkautti kaikki entiset lait, jotka olivat asettaneet naisen eriarvoiseen asemaan mieheen verrattuna, ja antoi naisille samat oikeudet kuin miehillekin. Mutta laissa myönnetty tasa-arvoisuus ei vielä turvaa naisen oikeuksien tosiasiallista tasa-arvoisuutta miehen kanssa. Senvuoksi neuvostohallitus ryhtyi heti silloin toteuttamaan toimenpiteitä, jotka helpottavat naisen asemaa ja tekevät hänelle mahdolliseksi käyttää täydellisesti hyväkseen hänelle myönnettyjä oikeuksia. Näin luotiin vähitellen kaikki takeet naisen tasa-arvoisuudelle miehen kanssa. Nämä takeet ovat tehneet neuvostonaisille mahdolliseksi käyttää rinnan miesten kanssa laajasti hyväkseen kaikkia oikeuksia ja osallistua aktiivisesti kaikkeen maan elämään.

Neuvostoliiton Perustuslain 122. pykälässä sanotaan: „Naisten näiden oikeuksien toteuttamismahdollisuuden turvaavat yhtäläisen oikeuden myöntäminen naisille kuin miehillekin työhön, työpalkkaan, lepoon, yhteiskunnalliseen vakuutukseen ja sivistykseen, valtion suorittama äidin ja lapsen etujen suojelus, valtion antama avustus monenlapsen ja yksinäisille äideille, lomien myöntäminen naisille raskauden aikana säilyttäen työpalkan sekä synnytyslaitosten, lastenseimien ja lastentarhojen laaja verkosto”.

Sosialismin voitolla maataloudessa oli tavattoman tärkeä merkitys kymmenille miljoonille naisille. Kolhoosit vapauttivat naisen siitä aineellisesta riippuvaisuudesta, jossa hän aikaisemmin oli ennen avioliittoa isästään ja miehelään jouduttuaan miehestään, ja antoi naiselle aineellisen itsenäisyyden. Kollektiivinen työ teki naisille mahdolliseksi kehittää kykyjään, naisille, jotka aikaisemmin olivat ahertaneet yksinomaan omassa henkilökohtaisessa pikku taloudessaan. Nykyään on maaseudulla kymmeniä tuhansia naisia kolhoosien puheenjohtajina ja kolhoosifarmien johtajina. Satoja tuhansia maaseudun naisia toimii prikatiiireina. Maatalouden eturivin ihmisten keskuudessa, jotka ovat ansainneet Sosialistisen Työn Sankarin ylevän arvonimen, on satoja kolhoosilaisnaisia.

Naisista on meidän maassamme tullut suuri voima. Heidän keskuudestaan on noussut paljon tuotantolaitosten johtajia ja insinöörejä. Neuvostoliitossa spesialistien joukossa, joilla on täydellinen korkeasivistys, on 44% naisia. Yli 2000 naista on Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston sekä liitto-

tasavaltojen ja autonomisten tasavaltojen Korkeimpien Neuvostojen edustajina, ja lähes 500 tuhatta naista on valittu paikallisten Neuvostojen edustajiksi. Naisia tavataan meillä kaikkein huomattavimmissa tehtävissä — Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön jäsenenä, liitto- ja autonomisten tasavaltojen Korkeimpien Neuvostojen jäsenenä sekä ministereinä. Kansanvalistuksen alalla työskentelee yli 2 miljoonaa naista ja terveydenhoidon alalla toista miljoonaa naista. Tieteellisessä työssä Neuvostoliitossa on yli 30 tuhatta naista. Neuvostoliiton Tiedeakatemiassa ja muissa akatemioissa on naisia akateemikkoina ja kirjeenvaihtajajäsenenä. Stahanovilaisten, tuotannon mainioiden eturivin ihmisten, joukossa on hyvin paljon naisia. Korkeakouluissa on naisia melkein puolet kaikista ylioppilaista.

Erittäin tärkeätä on merkitä, että nämä neuvostonaisten mainiot saavutukset ovat luonteenomaisia koko Neuvostoliitolle kokonaisuudessaan, siinä luvussa myös niille neuvosto-Idän tasavalloille, joissa naiset vielä joku aika sitten olivat yleensä luku- ja kirjoitustaidottomia ja joissa heidän oli pakko pitää huntua kasvoillaan, — sivullisen miehen läsnäollessa heillä ei ollut oikeutta paljastaa kasvojaan eikä edes puhua. Neuvostovalta on vapauttanut maamme kaikki naiset ja saanut heidät osallistumaan aktiivisesti kaikkeen työhön maamme valtiollisen, taloudellisen, yhteiskunnallisen ja poliittisen elämän aloilla.

Meidän maassamme kiinnitetään **erikoista** huomiota **naiseen äitinä**. Neuvostoliitossa äidit saavat osakseen kaikinpuolista huolenpitoa, kunnioitusta ja arvontoa. Riittää, kun palautamme mieleemme Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön Asetuksen valtioneuvoston suurentamisesta raskaanaoleville naisille, monenlapsen ja yksinäisille äideille, äitiyden ja lastensuojelun voimistamisesta, „Sankariäidin” kunnianimen säätämisestä ja „Äidinmaineen” kunniamerkin ja „Äitiysmitalin” vahvistamisesta. „Sankariäidin” kunniakas nimitys on annettu 25 tuhannelle naiselle. „Äidinmaineen” kunniamerkillä ja „Äitiysmitalilla” on palkittu yli 2 miljoonaa 200 tuhatta äitiä*.

Tämä asetus julkaistiin sodan aikana. Neuvostovaltio ei siis silloinkaan, kun maamme koki kaikkein vaikeimpia päiviä, vähentänyt, vaan päinvastoin lisäsi huolenpitoaan naisesta ottaen huomioon ne sota-ajan aiheuttamat rasituk-

* Esitetyt numeroliedot ovat vuodelta 1948.

set, jotka lankesivat naisen ja äidin harteille. Tämän asetuksen pohjalla sadat tuhannet äidit saavat joka vuosi valtiolta aineellista apua, joka helpottaa heitä lasten kasvattamisessa. Yksinäiset äidit saavat avustusta, vaikkei heillä olisi kuin yksi lapsi. Lainsäädäntö edellyttää erilaisten helipotusten myöntämisen raskaanaoleville naisille ja äideille. Valtion järjestämä laaja synnytyslaitosten, lastenseimien, -tarhojen, -kenttien j.n.e. verkosto palvelee äitien ja lasten terveyden suojelua ja auttaa äitejä lasten kasvatamisessa.

Neuvostonaiset tuntevat syvää rakkautta puoluetta ja neuvostohallitusta kohtaan ja vastaavat niiden osoittamaan huolenpitoon uusilla saavutuksilla eri työaloilla. Neuvostoliiton esimerkki todistaa, miten valtavan suuret ovat naisten luovat voimat. Bolshevikkien puolue opettaa herkeämättä, että naisten rohkea ja päättäväinen nostaminen johtavaan työhön, naisen osuuden jatkuva voimistaminen kaikilla yhteiskunnallisen ja taloudellisen sekä kulttuuritoiminnan aloilla on kommunismin menestyksellisen rakentamisen tärkeimpiä ehtoja.

b) Neuvostoliiton kansalaisten tasa-arvoisuus heidän kansallisuudestaan ja rodustaan riippumatta.

Neuvostoliitto on maailmassa ensimmäinen valtio, jossa on toteutettu kansalaisten täydellinen ja ehdoton tasa-arvoisuus kansallisuudesta ja rodusta riippumatta. Tämäkin tosiasia on selvä osoitus neuvostodemokratian paremmuudesta. Meidän maassamme ei ole hallitsevia ja sorrettuja kansakuntia. Meidän maassamme on kaikilla kansakunnilla yhtäläiset oikeudet.

Neuvostoliiton Perustuslain 123. pykälässä sekä kaikkien liitto- ja autonomisten tasavaltojen perustuslakien vastaavissa pykälissä sanotaan:

„Neuvostoliiton kansalaisten tasa-arvoisuus, heidän kansallisuudestaan ja rodustaan riippumatta, kaikilla talous-, valtio- ja kulttuurielämän sekä yhteiskunnallis-poliittisen elämän aloilla on järkkymätön laki.

Lailla rangaistaan kaikkalainen suoranainen tai välillinen kansalaisten oikeuksien rajoittaminen tahi päinvastoin suoranaisien tai välillisten etuoikeuksien myöntäminen kansalaisille heidän rotunsa ja kansallisuutensa perusteella kuin myöskin kaikenlainen jonkun rodun tai kansallisuuden

erikoisaseman tahi rotu- tai kansallisuusvihan ja halveksimisen saarnaaminen”.

Neuvostokansalaisesta, joka on kasvatettu leniniläis-stalinilaisen kansallisuuspolitiikan hengessä, ei mikään tunnus inhoittavammalta kuin kansalliset ennakkoluulot, halveksiva suhtautuminen johonkin kansalaiseen hänen kansallisuutensa tai rotunsa perusteella, kaikenlainen kansallisuusvihan tai kansallisen ynseyden osoittaminen. Neuvostoliiton rikoslainsäädäntö edellyttää täysin Perustuslakia vastaavasti ankaraa rangaistusta niille, jotka meidän maassamme yrittävät lietsoa kansallista eripuraisuutta tai kansallisuusvihaa. Neuvostomaan rikoslainsäädäntö pitää senlaatuisia tekoja kaikkein vaarallisimpiin rikoksiin kuuluvina. Juuri sillä meidän lainsäädäntömme ilmaisee neuvostokansan tahdon ja meillä varmistetun edistyneimmän, kansojen kansallisen tasa-arvoisuuden ja keskinäisen ystävyuden ideologian.

Kansojen ystävyys meidän maassamme on työtätekevien tärkeimpiä saavutuksia, se on meidän yhteiskuntamme kehityksen tärkeimpiä liikkeellepanevia voimia. Kaikilla elämän aloilla johdonmukaisesti noudatettu kaikkiin kansallisuuksiin ja rotuihin kuuluvien kansalaisten tasa-arvoisuus meidän maassamme on mitä tärkein osoitus maamme korkealle kehittyneestä kulttuurista.

Kansalaisten vainoaminen tai heidän oikeuksiensa rajoittaminen johonkin kansallisuuteen ja rotuun kuulumisen perusteella ei sovellu yhteen todellisen kulttuurin kanssa.

Ei ole sattuma, että juuri fasistisissa valtioissa, varsinkin Hitler-Saksassa, ovat levinneet niin laajalle ihmisvihan rotuteoriat ja kiihkoilu. Fasismi on avoimesti vihamielinen kulttuurille ja pyrkii kääntämään historiaa taaksepäin, herättämään alkuihmisen vaistoja, jotka kulttuurin kehitys on vuosisatojen kuluessa vaimentanut ihmisessä.

Mutta myöskin niin sanotuissa demokraattisissa porvarillisissa maissa (esimerkiksi Amerikan Yhdysvalloissa ja Englannissa) ovat levinneet tavattoman laajalti ja saaneet suuren vaikutusvoiman erilaiset „teoriat”, jotka julistavat anglo-saksilaisen rodun ylemmyyttä muihin rotuihin verrattuna. Siellä vallitseva kansallisuuksien ja rotujen eriarvoisuus vielä kerran vahvistaa sen, että **kapitalismin oloissa ei voi olla olemassa todellista demokratiaa.**

Neuvostoihmisistä kuulostaa järjettömältä sellainen, että vielä nykyäänkin Amerikan Yhdysvalloissa pidetään lahjasta ja uutteraa neekerikansaa alempana rotuna. Neekerit

eivät saa asua eräissä kaupunginosissa, heiltä on kielletty pääsy useihin julkisiin rakennuksiin eikä heitä päästetä useille ammattialoille. Neekereiden joukkomittaisesta vaaleista-syrjäyttämistä oli puhe jo edellä. Amerikan Yhdysvalloissa ei kukaan ole vielä nähnyt neekeriä huomattavassa valtiollisessa toimessa, ja kuitenkin tuossa maassa on lähes 13 miljoonaa neekeriä.

Väestön oikeudettomasta asemasta Englannille ja muille porvarillisille maille kuuluvissa siirtomaissa oli samaten puhe jo edellä.

Kansakuntien tasa-arvoisuuden neuvostoideologian voima tuli erittäin selvästi esille Neuvostoliiton Suuren Isänmaallisen sodan vuosina. Neuvostoliiton voitto Hitler-Saksasta ei ollut ainoastaan Neuvostoliiton yhteiskunnallisen ja valtiollisen järjestelmän sekä aseellisten voimien voitto Saksan yhteiskunnallisesta ja valtiollisesta järjestelmästä sekä aseellisista voimista. Se oli myöskin kansallisuuksien tasa-arvoisuuden ja kansojen ystävyuden neuvostoideologian voitto fasistisesta rotu- ja kansallisuusvihän ideologiasta.

4. Neuvostoliiton kansalaisten vapaudet.

Useita kansalaisten perusoikeuksia on ammoisista ajoista lähtien kaikkialla nimitetty **vapauksiksi**. Niitä ovat oman tunnon vapaus, sananvapaus, painovapaus, kokoontumisvapaus, katukulkue- ja mielenosoitusvapaus. Näihin vapauksiin liittyvät läheisesti kansalaisten perusoikeudet, jotka turvaavat henkilöllisyyden koskemattomuuden, asunnon koskemattomuuden ja kirjeenvaihdon salaisuuden.

Taistelu kaikkien näiden vapauksien puolesta alkoi riistovaltioissa jo hyvin kauan sitten. Niihin aikoihin, jolloin porvaristo taisteli feodaaleja vastaan, se vaati näiden vapauksien tunnustamista, ja tultuaan valtaan se tavallisesti julisti ne. Kaikki nämä vapaudet ovat sellaisia demokraattisia oikeuksia, joiden tunnustaminen on välttämätöntä jokaisessa demokraattisessa valtiossa. Mutta tähän mennessä, kuten tuonnempana näemme, ei yhdessäkään nykyisessä porvarillisessa maassa ole kaikille kansalaisille turvattu näiden vapauksien todellista hyväksikäyttämistä. Enemmänkin, useissa kapitalistisissa maissa, jotka olivat ensimmäisinä julistaneet perustuslaeissaan nämä alkeelliset demokraattiset vapaudet, juuri nykyään julkaistaan lakeja, jotka avoimesti

joko kumoavat tai yhä enemmän rajoittavat kansalaisten oikeuksia.

Sosialistisen neuvostodemokratian paremmuus tulee esille myös siinä, että se on toteuttanut kaikki nämä vapaudet niin täydellisesti, että sellainen ei ole mahdollista yhdessäkään porvarillisessa maassa.

a) **Henkilöllinen koskemattomuus, asunnon koskemattomuus ja kirjeenvaihdon salaisuus.**

Henkilö voi käyttää hyväkseen kaikkia poliittisia vapauksia ainoastaan sillä ehdolla, että hän on fyysillisesti eli toisin sanoen **henkilöllisesti vapaa**. Siellä, missä viranomaiset voivat mielivaltaisesti vangita kansalaisia ja missä poliisi voi ilman minkäänlaista laillista perustetta tunkeutua kansalaisen asuntoon tekemään kotitarkastusta, — siellä ei voida puhua minkäänlaisesta demokratiasta. Siellä, missä virkavallan edustaja voi ilman laillista perustetta lukea kansalaisen joka ikisen kirjeen, — siellä ei voida puhua minkäänlaisesta vapaudesta.

Monien maiden lait julistavat muodollisesti henkilöllisen vapauden, mutta elämässä näitä lakeja rikotaan laajasti. Fasistisissa valtioissa näitä lakeja ei ole laisinkaan. Siellä vallitsee täydellinen mielivalta kansalaisten henkilölliseen vapauteen nähden. Henkilöllistä vapautta ei ole taattu myöskään vanhimmissa, niin sanotuissa porvarillis-demokraattisissa maissa. Riittää, kun mainitsemme Amerikan Yhdysvalloissa olevasta „lynkkaus-oikeudesta”. Lain mukaan neekerit Amerikan Yhdysvalloissa ovat vapaita kansalaisia, joille perustuslaki myöntää samanlaisen henkilöllisen koskemattomuuden kuin muillekin Amerikan kansalaisille. Mutta yksikään neekeri Yhdysvalloissa ei voi olla varma siitä, etteikö hän voisi joutua lynkattavaksi, s.o. etteivätkö hänen valkoihoiset „kansalaiskumppaninsa” voisi kaapata ja surmata häntä ilman minkäänlaista laillista perustetta, jos hän ei jostain syystä ole heille mieluinen. Salliesaan tuollaisen „lynkkaus-oikeuden” harjoittamisen rangastuksetta Amerikan Yhdysvaltojen valtiovallan edustajat rikkovat Amerikan perustuslain julistamaa henkilöllistä koskemattomuutta.

Henkilöllinen koskemattomuus samoin kuin asunnon koskemattomuus ja kirjeenvaihdon salaisuus Neuvostoliitossa turvataan Perustuslailla ja poikkeuksetta kaikille

kansalaisille tasa-arvoisuusperusteilla. Neuvostoliiton kansalainen voidaan vangita ainoastaan oikeuden päätöksellä tai prokuraattorin suostumuksella. Neuvostomaan lainsäädäntö määrittelee tarkasti ne tapaukset, joissa oikeus tai prokuraattori voivat määrätä kansalaisen vangittavaksi. Neuvostomaan lainsäädäntö suojelee asunnon koskemattomuutta ja kirjeenvaihdon salaisuutta. Kotitarkastus kansalaisen asunnossa tai hänen kirjeittensä pidättäminen niiden sisällön selville saamiseksi voidaan suorittaa ainoastaan **lain** määräämissä tapauksissa.

Kotitarkastus suoritetaan siinä tapauksessa, kun tutkintaelimillä on todisteita siitä, että kysymyksessä oleva henkilö on osallisena jossain rikoksessa, ja kotitarkastus on välttämätön asiain tutkimiseksi. Vastaavien toimihenkilöiden tutustuminen kansalaisten kirjeenvaihtoon on laissa edellytetty samaten vain tässä tarkoituksessa ja näissä tapauksissa. Tästä säännöstä poiketaan vain sodan aikana, jolloin saateetaan voimaan sotasensuuri, s.o. vastaavien toimihenkilöiden suorittama kirjeiden tarkastus. Tämä toimenpide estää paljastamasta kirjeissä joitakin salaisia tietoja, joita vihollismaan asiamiehet voisivat käyttää hyväkseen. Lukuunottamatta laissa edellytetyjä tapauksia kukaan ei voi rikkoa kansalaisten henkilöllistä koskemattomuutta, asunnon koskemattomuutta eikä kirjeenvaihdon salaisuutta. Näitä kansalaisten oikeuksia suojelee maamme rikoslainsäädäntö.

b) Omantunnon vapaus.

Omantunnon vapaus merkitsee sitä, että jokaisella kansalaisella on oikeus kannattaa haluamaansa uskontoa ja harjoittaa vastaavia uskonnollisia menoja tai olla kannattamatta mitään uskontoa (s.o. olla uskomatta jumalan olemassaoloon) ja propagoida uskontoa vastaan.

Jotta voitaisiin käsittää omantunnon vapauden merkitys valtion elämässä, on otettava huomioon, että ei ainoastaan keskiajalla, vaan myöskin uudella ajalla (ja monissa maissa vielä nykyaikanakin) jokaisessa valtiossa oli olemassa hallitseva, tuon valtion tunnustama uskonto. Kaikkia niitä kohtaan, jotka kannattivat jotain muuta uskontoa, suunnattiin vaino- ja sortotoimenpiteitä. Keskiajalla hallitsevan kirkon opille vastakkaisista vakaumuksista tuomittiin ihmiset roviolla poltettaviksi.

Mutta niissäkin porvarillisissa maissa, joissa on jo kauan sitten julistettu omantunnon vapaus, on käytännössä kuitenkin säilytetty etuoikeuksia niille henkilöille, jotka kannattavat määrättyä uskontoa. Ja toista uskontoa kannattavien ja varsinkin ei-uskovaisten oikeuksia rajoitetaan kaikin tavoin. Niinpä Amerikan Yhdysvaltojen perustuslaki julisti jo yli 150 vuotta sitten omantunnon vapauden. Mutta vuonna 1925 siellä käytiin kuitenkin oikeusjuttu opettaja Scopesia vastaan (niin sanottu „apinajuttu“) siitä, että hän oli opettanut koulussa Darwinin oppia, joka on ristiriidassa uskonto-opin kanssa. Tämä todistaa sitä, että omantunnon vapaus porvarillisissa maissa käsitetään tavallisesti sangen rajoitetusti, nimittäin jokaisen kansalaisen oikeutena valita jokin määrätty uskontunnustus. Mutta siellä omantunnon vapaus ei merkitse sitä, että henkilö voisi olla tunnustamatta mitään uskontoa ja harjoittaa uskonnonvastaista propagandaa.

Neuvostoliitossa omantunnon vapautta ei ole ainoastaan julistettu, vaan se on myös taattu kaikille kansalaisille. Tällaisia takeita on jo neuvostovallan olemassaolon ensi aikoina täytäntöönpantu. Leninin allekirjoittama Kansankomissaarien Neuvoston asetus **kirkon eroittamisesta valtiosta ja koulun eroittamisesta kirkosta.** Neuvostovaltio antoi kaikille kansalaisille vapauden harjoittaa uskonnollisia menoja ja samoin vapauden harjoittaa uskonnonvastaista propagandaa. Neuvostoliiton Perustuslaki varmistti omantunnon vapauden takeet 124. pykälässä, joka kuuluu:

„Omantunnon vapauden turvaamiseksi kansalaisille on kirkko Neuvostoliitossa erotettu valtiosta ja koulu kirkosta. Uskonnollisten menojen harjoittamisvapaus ja uskonnonvastaisen propagandan vapaus myönnetään kaikille kansalaisille”.

Kaikessa toiminnassaan neuvostovalta nojautuu tieteseen. Se edistää laajasti joukkojen valistamista, auttaa niitä tutustumaan tieteellisiin katsomuksiin maailmankaikkeuden ja ihmisen alkuperästä, elämän synnyistä maapallolla sekä erilaisten uskontojen muodostumisesta ja merkityksestä. Neuvostovalta pyrkii siihen, että maamme väestö olisi vapaa uskonnollisista ennakkoluuloista. Mutta neuvostovaltio ja kommunistinen puolue pitävät vääränä sitä, että uskontoa vastaan taisteltaisiin **hallinnollisin** toimenpitein. Neuvostovaltio on antanut kirkot uskovaisten maksuttomaan käyttöön uskonnon vaatimien menojen suorittamista varten. Meidän maassamme ei ainoallakaan kirkolla eikä zinoallakaan

uskonnolla ole minkäänlaisia etuoikeuksia muihin verrattuna. Meidän maassamme annetaan kaikille kansalaisille heidän uskonnollisista vakaumuksistaan riippumatta kaikki perusoikeudet sekä myöskin oikeus valita ja tulla valituksi valta-eliimiin. Uskonnollisten menojen toimittajilla on samanlainen äänioikeus kuin kaikilla muillakin kansalaisilla.

c) Sanan-, paino- ja kokoontumisvapaus sekä katukulkue- ja mielenosoitusvapaus.

Kaikki tämän luvun otsakkeessa mainitut vapaudet ovat poliittisia vapauksia, s.o. sellaisia vapauksia, joita ilman ei ole ajateltavissa kansalaisten aktiivinen osallistuminen maan poliittiseen ja yhteiskunnalliseen elämään. Siellä, missä kansalaisilla ei ole oikeutta ilmaista mielipiteitään suullisesti (**sananvapaus**) tai painotuotteissa (**painovapaus**) eikä oikeutta kokoontua käsittelemään jotain kysymystä (**kokoontumisvapaus**), — siellä ei voi olla puhetta minkäänlaisesta demokratiasta. Siellä, missä kansalaisilla ei ole oikeutta järjestää katukulkueita ja mielenosoituksia ilmaistakseen julkisesti mielipiteensä johonkin kysymykseen nähden tai juhliakseen jotain tapausta (**katukulkue- ja mielenosoitusvapaus**), — siellä ei voi olla puhetta minkäänlaisesta demokratiasta.

Nämä ovat siinä määrin alkeellisia demokraattisia oikeuksia, ettei ole olemassa ainoatakaan itseään demokraattiseksi nimittävää valtiota, jossa kansalaisille ei olisi lain mukaan myönnetty näitä vapauksia. Mutta porvarillisissa valtioissa näiden vapauksien käyttämistä estetään sellaisilla rajoituksilla ja ehdoilla, mitkä tekevät työtätekeville olemattomiksi nämä oikeudet. Niinpä useissa maissa on säädetty monimutkainen järjestys kokousten ja ulkoilmakokousten järjestämiselle ja luvan saamiselle viranomaisilta näiden kokousten järjestämiseen. Tavallista useammin tällainen „järjestys” tulee kysymykseen katukulkueiden ja mielenosoitusten järjestämisessä. Luvan saanti ei anna taetta siitä, että näiden kokousten tai kulkueiden järjestäminen päättyy niiden osanottajille ilman jälkiseurauksia. Poliisi hajoittaa useinkin keksityillä, säädettyjen sääntöjen rikkomisen verukkeilla viranomaisille epämieluisat kokoukset ja mielenosoitukset tai on häiritsemättä hallituksen myötätuntoa nauttavia puolueita järjestämästä hyökkäyksiä niiden mielenosoitusten tai kokousten kimppuun.

Mutta näiden, mainittujen rajoitusten lisäksi itse kapitalistinen järjestelmä asettaa suuria tosiasiallisia esteitä laajoille työtätekevien joukoille noiden oikeuksien käyttämisessä. Kokouksen koollekutsumista varten tarvitaan sopiva kokoushuoneisto. Kaikki joukkokokouksia varten tarpeelliset suuret rakennukset kuuluvat kapitalisteille. Senteidän työtätekevien on vaikea järjestää kokouksia. On oltava rahaa huoneistovuokran maksamiseksi ja huoneiston omistajalta on saatava suostumus kokouksen pitoon.

Tätä hyväkseen käyttäen kapitalistit häiritsevät heille epämieluisien kokousten koollekutsumista tai estävät heille epämieluisien henkilöiden esiintymistä näissä kokouksissa. Kun esimerkiksi Amerikan Yhdysvaltoihin saapui demokraattisista vakaumuksistaan tunnettu Canterburyn kirkon piispa Johnson ja halusi pitää puheen, niin Los Angelesin kaupungin ainoan suurille kokouksille sopivan huoneiston omistajat vaativat, että hänen oli ensin esitettävä heille puheensa teksti kirjoitettuna ja maksettava suuri pantti. Häntä varoitettiin, että jos hän puheessaan poikkeaa puheen sallitusta tekstistä, niin huoneiston omistajat pidättävät panttisuunnan itselleen. Samaan aikaan Amerikan Yhdysvalloissa otettiin avosylin vastaan uuden sodan lietsoja Churchill. Lehdistö levitti hyvin nopeasti kautta maan hänen puheensa, joka uhkui raivoisaa vihaa Neuvostoliittoa vastaan.

Porvarillisissa maissa on tavallisena ilmiönä kommunistien tai muiden edistysmielisten puolueiden koollekutsumien kokousten ja mielenosoitusten hajoittaminen ja niiden osanottajien vangitseminen. Poliisit käyttävät silloin ei ainoastaan kumipamppua, vaan usein myöskin konekivääreitä ja muita aseita. Sensijaan fasistien tai muiden taantumuksellisten koollekutsumia kokouksia ja mielenosoituksia nämä samat poliisit suojelevat kansan raivolta.

Työtätekevät eivät voi käyttää hyväkseen painovapautta edes sielläkään, missä tälle vapaudelle ei ole asetettu lain-säädännöllisesti muodollisia rajoituksia. Porvarillisissa maissa kirjapainot, kustannusliikkeet ja sanomalehdet ovat kapitalistien yksityisomaisuutta. Kapitalisteja, jotka omistavat sanomalehtiä tai kirjakustantamoja, ei kiinnosta työtätekevien etuja heijastavien kirjoitusten ja kirjojen painattaminen.

Jotta työtätekevät voisivat tosiasiallisesti käyttää hyväkseen painovapautta, täytyy heillä olla omat sanomalehdet ja omat kustantamot. Lehden julkaisemista varten tarvitaan

sängen suuria varoja, suorastaan miljoonia ruplia. Kirjapaino, sen koneisto, paperi, lehden julkaisemista varten tarpeellinen työläis- ja toimitsijakunta, kirjeenvaihtajat sekä toimittajat, lehden levittäminen väestön keskuuteen — kaikki tämä maksaa tavattoman paljon. Tuloksena on, että jokin Hearst, amerikkalainen sanomalehtikapitalisti, voi julkaista kymmeniä sanomalehtiä. Samaan aikaan kaikki Amerikan ammattiliitot eivät ole voineet koko olemassaolonsa aikana perustaa lehteä, joka painosmääränsä puolesta kykenisi kilpailemaan Hearstin yhdenkään lehden kanssa, vaikka hänellä niitä on lukuisia.

Kapitalistisissa maissa painovapaus, samoin kuin kaikki muutkin demokraattiset vapaudet kapitalismin oloissa, on todellisuudessa vapautta vain rikkaille. Yhdistyneiden Kansakuntien järjestössä olevat neuvostovaltion edustajat ovat paljastaneet kumoamattomilla tosiasioilla koko maailmalle Amerikan Yhdysvalloissa olevan paino-„vapauden” todellisen olemuksen. Nykypäivien Amerikan Yhdysvaltojen esimerkistä voidaan havaita selvästi, miten lehdistö, joka on täydellisesti kapitalistien käsissä, palvelee kansanvastaisia päämääriä, salaa kansalta totuuden, auttaa uuden sodan lietsojia näiden rikollisten suunnitelmien toteuttamisessa, parjaa Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita. Amerikan Yhdysvaltojen lehdistö auttaa demokratian tukahduttamista ei vain ulkomailla, vaan myöskin omassa maassaan.

Kokonaan toisin ovat asiat meidän maassamme. **Kaikki edellämäinitut poliittiset vapaudet meidän valtiossamme on turvattu työtätekeville siten, että heille on annettu kaikki sitä varten tarpeelliset varat ja ehdot.** Kaikki kokoushuoneistot, kirjapainot ja kustannusliikkeet kuuluvat meillä työtätekeville työläisten ja talonpoikain sosialistisen valtion kautta. Meidän maassamme on työtätekeville annettu kaikki välineet, jotka ovat välttämättömät sanoma- ja aikakauslehtien sekä kirjojen julkaisemista varten, ja kaikki välineet niiden levittämistä varten koko maassa.

Ainoa ehto, jota on ehdottomasti noudatettava meidän maassamme, on se, että kaikkia näitä vapauksia pitää käyttää työtätekevien etuja vastaavasti ja sosialistisen järjestelmän lujittamiseksi. Meidän maassamme ei ole eikä voikaan olla sanan-, paino-, kokoontumis- j.n.e. vapautta uuden sodan lietsojille, fasisteille, työtätekevän kansan vihollisille. Painovapaus meillä on olemassa työtätekevää kansaa varten, joka on vapautunut riistäjistä ja joka on kaikkien taantumuksel-

listen voimain ja aatteiden vastustaja. **Juuri tämä onkin todellista demokratiaa, joka turvaa käytännössä työtätekeville joukoille sanan-, paino-, kokoontumis-, katukulkue- ja mielenosoitusvapauden.** Meillä ilmestyy monimiljoonaisina painoksina lukuisia sanoma- ja aikakauslehtiä. Julkaistujen kirjojen lukumäärän puolesta meidän maamme on edellämistä porvarillisesta maasta tahansa. Sanoma- ja aikakauslehtiä meillä julkaistaan 80 eri kielellä ja kirjoja noin 115 eri kielellä. Ainoassakaan maassa koko maailmassa ei pidetä joka vuosi niin paljon kokouksia, kulkueita ja mielenosoituksia kuin meillä. Näin Neuvostoliiton kansalaiset käyttävät hyväkseen valtion heille takaamia poliittisia vapauksia.

5. Kansalaisten oikeus yhtyä yhteiskunnallisiksi järjestöiksi.

Kansalaisten oikeus yhtyä yhteiskunnallisiksi järjestöiksi kuuluu tärkeimpiin demokraattisiin oikeuksiin. Mutta juuri taistelu tämän oikeuden tunnustamisen puolesta oli työtätekeville kaikkein pitkäaikaisin ja vaikein. Porvaristo käsittää erinomaisesti, että työtätekevien voima on järjestymisessä, yhdistymisessä. Niin kauan kuin työtätekevät ovat hajallaan ja toisistaan erillään, on porvariston helpompaa riistää heitä. Senvuoksi porvarilliset hallitukset eivät pitkään aikaan tunnustaneet yhteiskunnallisiksi järjestöiksi yhtymisoikeutta. Ja kun joukkojen onnistui vihdoin taistellen valloittaa itselleen tämä oikeus porvaristolta, ponnisti porvaristo kaikki voimansa vaikeuttaakseen kaikin keinoin työtätekevien järjestäytymistä ja heidän järjestöjensä toimintaa. Useissa porvarillisissa, niin sanotuissa demokraattisissa maissa, joissa kansalaisille oli jo myönnetty oikeus yhtyä yhteiskunnallisiksi järjestöiksi, on hallitus useinkin ottanut jälleen pois tämän oikeuden. Silmiemme nähden tapahtuu parastaikaa Amerikan Yhdysvalloissa taantumuksen hyökkäys ammattiliittojen ja kommunistisen puolueen kimppuun. Yhdysvalloissa vuosina 1947—1948 hyväksytyt kommunistivastaiset ja työläisvastaiset lait (Taftin—Hartleyn laki ja muut) poistavat ammattiliitoilta mahdollisuuden puolustaa työväenluokan etuja ja vainoavat kommunistisen puolueen toimintaa. Tämä merkitsee sitä, että nämä lait ottavat takaisin ne demokraattiset oikeudet, jotka Amerikan työväen-

luokka on aikoinaan saavuttanut ja jotka on kirjattu myöskin Amerikan Yhdysvaltojen perustuslaissa.

Useissa maissa, jotka ulkokultaisesti nimittävät itseään demokraattiseksi (esimerkiksi Kanadassa), avoimesti taantumuksellisista valtioista puhumattakaan, kommunistinen puolue on kielletty.

Neuvostoliitossa työtätekevillä on todella oikeus perustaa omia järjestöjään. Meidän valtiomme takaa kaikki ehdot, jotka ovat välttämättömät näiden järjestöjen menestyksellistä toimintaa varten.

Neuvostoliiton Perustuslain 126. pykälässä sanotaan: „Työtätekevien etujen mukaisesti ja kansanjoukkojen omalotteisen järjestötoiminnan poliittisen aktiivisuuden kehittämiseksi turvataan Neuvostoliiton kansalaisille oikeus yhtyä yhteiskunnallisiksi järjestöiksi: ammattiliitoiksi, osuustoimintajärjestöiksi, nuorisojärjestöiksi, urheilu- ja maanpuolustusjärjestöiksi, kulttuuriyhdistyksiksi, teknillisiksi ja tieteellisiksi yhdistyksiksi; kaikkein aktiivisimmat ja tietoisimmat kansalaiset työväenluokan riveistä ja työtätekevien muista kerroksista yhtyvät Neuvostoliiton kommunistiseksi puolueeksi (bolshevikit), joka on työtätekevien etujoukko heidän taistelussaan sosialistisen järjestelmän lujittamiseksi ja kehittämiseksi sekä työtätekevien kaikkien järjestöjen, niin yhteiskunnallisten kuin valtiojärjestöjenkin, johtava ydinjoukko”.

Meidän maamme on maailmassa ainoa maa, jossa ammattiliitot yhdistävät riveihinsä kaikki työläiset ja toimitsijat. Missään muussa maassa ei ammattiliitoilla ole käytävissään niin suuria mahdollisuuksia työväenluokan ja toimitsijain aseman parantamiseksi ja heidän etujensa suojelemiseksi. **Neuvostoliitossa ammattiliitot ovat valtion auttajia.** Valtio on siirtänyt niille useita tehtäviä, jotka aikaisemmin kuuluivat Työasiain kansankomissariaatille. Ammattiliitot hoitavat kaikkia yhteiskunnallisen vakuutuksen varoja, pitävät huolta jäsentensä tarpeiden tyydyttämisestä, työnsuojelusta, tapaturmilta suojelevista laitteista, työntekijäin ammattitaidon kohottamisesta ja työn tuottavaisuuden kohottamisesta. **Neuvostoliitossa ammattiliitot ovat todellinen kommunismin koulu.** Ne kasvattavat jäsenissään tietoista työkuria ja järjestävät heitä yleisvaltiollisten tehtävien täyttämiseen. Ammattiliitot nostavat ja kasvattavat monilukuisia kaadereita johtavaa työtä varten kaikille talouden ja hallinnon aloille.

Meidän maassamme on suuri merkitys **osuustoiminta-järjestöillä**, joihin kuuluu valtavan suuret joukot kansalaisia ja jotka johdattavat heitä työskentelemään sosialistisen talouden lujittamiseksi.

Vapaaehtoisten yhdistysten (tieteellisten, urheilu- ja muiden) lukuisan verkoston kautta vedetään mukaan maan aktiiviseen yhteiskunnalliseen ja kulttuurielämään tavattoman suuri määrä kansalaisia.

6. Bolshevikkien puolue on neuvostovaltion johtava ja suuntaava voima.

Leninin ja Stalinin puolue yhdistää ja suuntaa työtätekevien kaikkien yhdistysten sekä kaikkien yhteiskunnallisten ja valtiollisten järjestöjen toimintaa. „**Ei ole mitään ylevämpää nimeä, — sanoo toveri Stalin, — kuin sen puolueen jäsenen nimi, jonka perustaja ja johtaja on toveri Lenin. Ei jokainen voi olla tällaisen puolueen jäsen. Ei jokainen voi kestää niitä vastoinkäymisiä ja myrskyjä, jotka liittyvät tällaisen puolueen jäsenyyteen**”. Puolue valikoi riveihinsä työväenluokan, talonpoikaiston ja sivistyneistön parhaan väen, sellaisen väen, jolle ylinnä kaiken on kansamme onni ja koko työtätekevän ihmiskunnan hyvinvointi. Siitä johtuu bolshevikkien puolueen jakamaton arvovalta kansan keskuudessa.

Bolshevikkien puolueella on johtava asema kaikkien muiden Neuvostoliiton työtätekevien järjestöjen keskuudessa. Tämä on selitettävissä sillä, että bolshevikkien puolue on muodostunut maamme eturivin ihmisistä. Se on työtätekevien järjestynein ja kurinalaisin etujoukko, joka on eroittamattomassa yhteydessä joukkoihin ja nauttii näiden rajatonta luottamusta ja rakkautta. Puolueen voima on sen edistyneimmässä, vallankumouksellisessa teoriassa. Puolue nojautuu toiminnassaan Marxin—Engelsin—Leninin—Stalinin suurenmoiseen oppiin, joka valaisee sille tietä eteenpäin ja tekee mahdolliseksi nähdä ennakoita tapaustenkulun ja ohjata oikein yhteiskunnan kehitystä.

Neuvostoliiton arvostelijat ulkomailla lausuvat usein tyytymättömyytensä sen johdosta, että Neuvostoliitossa on olemassa vain yksi puolue, nimittäin kommunistinen puolue. Heidän mielestään se on demokratian rajoittamista. Nämä ihmiset eivät pidä demokratian rajoittamisena kommunististen puolueiden kieltämisestä useissa porvarillisissa maissa,

mutta se, että Neuvostoliitossa ei ole porvarillisia puolueita, on heidän mielestään demokratian „rikkomista”. Toveri Stalin vastasi osuvasti näille vale-arvostelijoille mainiossa selostuksessaan Perustuslain luonnoksesta Neuvostojen Ylimääräisessä VIII edustajakokouksessa vuonna 1936. Hän sanoi, että poliittinen puolue on oman luokkansa edistynein osa. Useampia puolueita ja siis myöskin puolueiden vapaus voi olla sellaisessa yhteiskunnassa, missä on luokkia, joiden edut ovat sovittamattomassa ristiriidassa keskenään. Neuvostoyhteiskunnassa, jossa ei ole keskenään taistelevia vastakkaisia luokkia, sanoi toveri Stalin, ei senvuoksi ole pohjaa erilaisten puolueiden olemassaololle. Selvää on, että porvarillisissa maissa on olemassa erilaisia puolueita, koska vastakkaiden luokkien olemassaolo ja niiden välinen taistelu synnyttää kiertämättä tarpeen perustaa erilaisia puolueita. Meidän maassamme sensijaan on olemassa kansan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys. Kommunistinen puolue ilmaisee koko neuvostokansan etuja, neuvostokansan, joka on liittynyt lujasti puolueen ympärille tunnustaen sen koetelluksi ja luotettavaksi johtajakseen. „Neuvostoliitossa, — sanoi toveri Stalin selostuksessaan, — voi olla olemassa vain yksi puolue — kommunistinen puolue, joka rohkeasti ja loppuun asti puolustaa työläisten ja talonpoikain etuja. Eikä se huonosti puolustakaan näiden luokkien etuja, siitä voi tuskin olla pienintäkään epäilystä”.

Kaikista suurenmoisista saavutuksistaan, oikeuksistaan ja vapauksistaan meidän kansamme on kiitollisuudenvelassa Leninin ja Stalinin puolueen nerokkaalle johtamistaidolle.

Tämä ajatus on ilmaistu selvästi 33.477.219 nuoren neuvostokansalaisen kirjeessä toveri Stalinille Neuvostoliiton Leniniläisen Kommunistisen Nuorisoliiton 30-vuotispäivänä.

Kaikki elon arvot,
riemun, valon,
Kaiken, mikä elon
kaunistaa,
Maamme nuoriso on saanut,
jalon puolueen
on kaikki antama.

Puolueelle
kiitoksemme koituu

Isäntinä,
• maamme hallinnan.

Puolueessa
totuus olennoituu,
kunto, omatunto maailman.

7. Leniniläinen Kommunistinen Nuorisoliitto.

Miljoonia maamme nuoria kansalaisia kuuluu jäsenenä Neuvostoliiton Leniniläiseen Kommunistiseen Nuorisoliittoon (NLKNL).

Nuorisoliitto, kuten toveri Stalin sanoo, „...on työläis- ja talonpoikaisnuorison joukkojärjestö, ei puoluejärjestö, vaan puoluetta lähellä oleva järjestö. Sen tehtävänä on avustaa puoluetta nuoren polven kasvattamisessa sosialismin hengessä. Se antaa nuoria reservejä proletaariaatin kaikille muille joukkojärjestöille kaikilla hallinnon aloilla”.

Bolshevikkipuolue on kasvattanut Kommunistisen nuorisoliiton kasvattaen siinä palavaa rakkautta synnyinmaata kohtaan sekä leppymätöntä vihaa synnyinmaamme vihollisia kohtaan, se on kasvattanut siinä uljuutta ja lujuttua, pelottomuutta taistelussa ja järkähtämättömyyttä päämäärään pyrkimisessä. Koko olemassaolonsa ajan Kommunistinen nuorisoliitto on ollut kommunistisen puolueen uskollinen auttaja valtiollisessa, taloudellisessa ja kulttuurirakennustyössä. Kommunistisen nuorisoliiton koko historia on eroittamattomassa yhteydessä sosialistisen neuvostovaltion historian kanssa, puolueen kommunismin voiton puolesta käymän taistelun kanssa.

Synnyttyään kautena, jolloin meidän kansamme puolusti ase kädessä oikeuttaan rakentaa elämänsä uuteen tapaan, joutui Kommunistinen nuorisoliitto heti taistelukasteeseen. Nuorisoliittolaiset taistelivat aktiivisesti kaikilla kansalais sodan rintamilla. Ja heti kansalaissodan taistelujylyn tauottua Nuorisoliitto siirsi puolueen kehoituksesta kaikki voimansa talouden kuntoonpalauttamiseen. Neuvostovallan ensi vuosien nuorisoliittolaisen mainio esikuva on esitetty Nikolai Ostrovskin kirjassa „Kuinka teräs karaistui” Pavel Kortshaginin persoonassa. Jo tuon mainion kirjan nimikin ikäänkuin tähdentää sitä, että vain kovassa kuumuudessa karaistuvan teräksen lailla karaistui ja lujittui Kommunistinen nuorisoliitto kuljettuaan kansalaissodan tulen lävitse.

Virisi taisteluteille
Nuotiot loimuamaan.
Varhain elämä opetti meille,
Kuin teräs karkaistaan.

Shtshors meitä Kieviin johti,
Orjoliin Budjonnyimme vei.
Sai tulikasteensa Nuorisoliitto,
Voimansa murtunut ei.*

Vuonna 1924, kohta Vladimir Iljitsh Leninin kuoleman jälkeen, **Kommunistisen nuorisoliiton VI edustajakokous teki päätöksen Kommunistisen nuorisoliiton nimittämisestä Leniniläiseksi.**

Tästä asiasta hyväksytyssä erikoismanifestissa edustajakokous kirjoitti: „Me emme ole tehneet tätä päätöstä puhuaksemme kauniita sanoja, halusta saada kantaa ylevintä kaikista nimistä emmekä vain suuren vainajan muiston kunnioittamiseksi. Ei, me olemme tehneet tämän päätöksen siksi, jotta kaikkien Neuvostoliitossa asuvien kansojen koko työtätekevässä nuorisossa juurtuisi samoin kuin sen etujoukossakin — Kommunistisessa Nuorisoliitossa yhtenäinen tahto ja luja päättäväisyys oppia elämään, työskentelemään ja taistelemaan Leninin tavoin, täyttämään Leninin meille jättämät käskyt...”

Ja Kommunistinen nuorisoliitto on kaikella toiminnallaan osoittanut ja osoittaa olevansa ansiokas kantamaan tätä ylevää nimeä.

Suurenmoisten stalinilaisten viisivuotiskausien vuosina, jolloin koko maa oli täynnä rakennustelineitä, miljoonat nuorisoliittolaiset näyttivät omalla työllään esimerkkiä, miten pitää työskennellä. „Ei ole olemassa sellaista kolkkaa, — kirjoitti Mihail Ivanovitsh Kalinin, — jossa nuorisoliittolaiset eivät olisi maineessa työnsankaruudesta. He ovat rakentaneet sosialistisen teollisuuden jättiläisiä, he ovat kunnostaneet uudestaan Donetsin kivihiilialueen, vallanneet taigametsiä ja Siperian kultapitoisia maanuumenia, he ovat ottaneet rynnäköllä Arktiksen jäälakeuksia, he ovat taistelleet kuin leijonat sosialismin rakentamisen puolesta...”

Kommunistinen nuorisoliitto osallistui aktiivisesti myöskin maatalouden sosialistiseen uudestijärjestämiseen, kollektiivitalouksien perustamiseen.

Kommunistisella nuorisoliitolla on suurenmoinen merkitys nuorison poliittisessa kasvattamisessa. Jo Kommunistisen nuorisoliiton III Yleisvenäläisessä edustajakokouksessa vuonna 1920 pitämässään puheessa „Nuorisoliiton tehtävistä” Lenin kehoitti nuorisoliittolaisia opiskelemaan, opis-

* Sanat runoilija **M a t u s o v s k i n**.

kelemaan ja yhä uudelleen opiskelemaan, sillä kommunismi voidaan rakentaa „ainoastaan nykyaikaisen sivistyksen pohjalle”.

Kommunistisen nuorisoliiton VIII edustajakokouksessa vuonna 1928 toveri Stalin kehoitti nuorisoa valtaamaan tieteen, jotta voitaisiin luoda ammattitaitoiset kaaderit sosialistisen rakennustyön kaikkia aloja varten. Hän sanoi: „Jotta voitaisiin rakentaa, on oltava tietoja, on opiskeltava tieteitä. Ja tietojen saamiseksi on opiskeltava... Meidän edessämme on linnoitus. Tätä linnoitusta sanotaan tieteeksi, jolla on monilukuisia tiedonaloja. Tämä linnoitus meidän on vallattava hinnalla millä hyvänsä. Tämä linnoitus on nuorison vallattava, jos se tahtoo olla uuden elämän rakentajana, jos se tahtoo tehdä itsestään todellisen vaihdon vanhalle kaartille”.

Vastaukseksi tähän kehoitukseen Kommunistinen nuorisoliitto järjesti nuorison joukkomittaisen menemisen oppilaitoksiin — työläistiedekuntiin (rabfakeihin), teknikumeihin ja yliopistoihin. Nuorisoliittolaiset ryhtyivät itse opiskelemaan ja toivat mukanaan oppilaitoksiin nuorisoliiton ulkopuolella olevaa nuorisoa ja kasvattivat sitä kommunismin hengessä.

Suuren Isänmaallisen sodan vuosina Kommunistisen nuorisoliiton koko toiminta oli alistettu vihollisen murskaamistehtävälle. Suurin osa nuorisoliittolaisista taisteli ase kädessä rintamalla. Selustaan jääneet nuorisoliittolaiset takoivat voittoamme sankarillisella työllään. Kommunistinen nuorisoliitto kesti kunniakkaasti sodan ankarat koettelemukset. Maamme säilyttää pyhässä kunniaassa niiden nuorisoliittolaissankarien nimet, jotka hämmästyttivät koko maailmaa ikimuistoisilla sankariteoillaan. Sellaisia olivat Zoja Kosmodemjanskaja, kapteeni Gastello, Aleksander Tshekalin, Oleg Koshevoi ja monet muut.

Vuonna 1928 NLKNL palkittiin Punaisen Lipun kunniamerkillä taisteluansioista kansalaissodan rintamalla, vuonna 1931 Työn Punaisen Lipun kunniamerkillä iskuruuden ja sosialistisen kilpailun alalla osoittamastaan aloitteellisuudesta, vuonna 1945 Leninin kunniamerkillä suurista ansioista isänmaan edessä Suuren Isänmaallisen sodan vuosina ja bolshevistisesta työstä neuvostonuorison kasvattamisessa rajattoman uskollisuuden hengessä sosialistista synnyinmaata kohtaan.

Vuonna 1948, jolloin maamme vietti Kommunistisen nuorisoliiton perustamisen 30-vuotispäivää, Kommunistinen nuorisoliitto palkittiin toisella Leninin kunniamerkillä.

Leninin ja Stalinin puolueen johtamana Leniniläinen Kommunistinen Nuorisoliitto auttaa monipuolisella työllään maatamme toteuttamaan menestyksellisesti sodanjälkeisen kauden tehtävät ja kulkemaan nopeammin eteenpäin kommunismia kohti.

Meidät, nuorison Neuvostomaan,
Kaikkialla näät toimekkaan.
Kärkijoukkona on
Aina työn, laulelon
Tämä nuoriso maan mainion.
On saatu nuori kaarti nimeksemme
Ja Stalinilta „varma vaihto”, kun
Me vastuksia, vaaraa pelkää emme,
Vaan väistymättä aina etenemme
Myös isänmaata puoltain tiellä taistelun.*

TURVAPAIKKAOIKEUS.

Neuvostoliiton Perustuslaissa kirjattujen perusoikeuksien joukossa on erikoinen sija turvapaikkaoikeudella. Neuvostoliiton kansojen tahdosta meidän valtiomme suo turvapaikka-oikeuden niille ulkomaiden kansalaisille, joita heidän kotimaassaan vainotaan työtätekevien etujen puolustamisen tai tieteellisen toiminnan tahi kansallisen vapaustaistelun vuoksi.

Turvapaikkaoikeuden suomisessa näille henkilöille tulee esille meidän valtiomme laaja demokratismi. Neuvostovaltio on suojellut monien tuhansien edistyneimpien ihmisten elämän, ihmisten, joita taantumukselliset hallitukset olivat vainonneet heidän kotimaassaan. Aikoinaan porvarillis-demokraattiset valtiot pitivät velvollisuutenaan suoda turvapaikkaoikeuden vallankumousmiehille, eturivin tiedemiehille ja demokraattisille toimihenkilöille, jotka olivat joutuneet vainotuiksi kotimaassaan. Niinpä Englanti oli aikoinaan turvapaikkana Herzenille, Marxille ja Engelsille ja huomattaville italialaisille vallankumousmiehille. Mutta nykyään Englanti on turvapaikkana kaikenlaiselle fasistiselle saastalle, joka käy taistelua demokratiaa vastaan, kaikenlaisille

* Sanat runoilija K o v a l e n k o v i n.

taantumuksellisille toimihenkilöille, joita demokraattisten maiden kansat ovat heittäneet pois alueeltaan.

Neuvostoliitossa ei ainoakaan taantumuksellinen saa tietenkään milloinkaan turvapaikkaa. Näin siis tässäkin kysymyksessä nähdään, miten neuvostovaltio suojelee todellisen demokratian etuja.

8. Neuvostoliiton kansalaisten pyhät velvollisuudet.

KÄSITE — NEUVOSTOKANSALAISTEN VELVOLLISUUDET.

Neuvostoliiton kansalaisilla on tietenkin myös velvollisuuksia eikä yksinomaan oikeuksia. Neuvostoliiton Perustuslaki luettelee kaikkien neuvostokansalaisten perusvelvollisuudet siinä samassa luvussa, jossa on kirjattu kansalaisten perusoikeudet. Tällä korostetaan perusoikeuksien ja perusvelvollisuuksien välistä eroittamatonta yhteyttä. Neuvostoliitossa ei voi olla sellaisia kansalaisia, joilla olisi pelkästään vain velvollisuuksia eikä olisi lainkaan oikeuksia, eikä meillä voi olla myöskään sellaisia kansalaisia, jotka nauttisivat kaikkia oikeuksia, kantamatta minkäänlaisia velvollisuuksia. **Kaikilla neuvostokansalaisilla on yhtäläiset perusoikeudet ja kaikille on asetettu yhtäläiset perusvelvollisuudet suhteessa sosialistiseen valtioonsa, yhteiskuntaan.**

Neuvostoliiton kansalaisten perusvelvollisuudet ovat seuraavat: jokainen on velvollinen noudattamaan Neuvostoliiton Perustuslakia, täyttämään lakien määräykset, tekemään työtä, noudattamaan työkuria, suhtautumaan rehellisesti yhteiskunnallisiin velvollisuuksiin, pitämään arvossa sosialistisen yhteiselämän sääntöjä, varjelemaan ja lujittamaan sosialistista omaisuutta, puolustamaan isänmaata ja pitämään lakina yleistä asevelvollisuutta.

Kaikki nämä ovat sellaisia kansalaisten velvollisuuksia, joita täyttämättä on mahdotonta ei ainoastaan valtiomme kehittäminen ja lujittaminen, vaan myöskin sen olemassaolo. Siitä, miten kaikki kansalaiset täyttävät nämä velvollisuutensa, riippuu meidän kansamme kohtalo ja hyvinvointi. Juuri siksi näitä velvollisuuksia sanotaankin **perusvelvollisuuksiksi, s.o. kaikkein tärkeimmiksi.** Jokainen valveutunut neuvostokansalainen käsittää mainiosti näiden velvollisuuksien merkityksen ja pitää **isänmaallisena velvollisuutenaan niiden tunnollisen täyttämisen.** Jokaiselle valveutuneelle

neuvostokansalaiselle ovat Perustuslain hänelle asettamat perusvelvollisuudet ei vain **juridisia, vaan myöskin moraalisia velvollisuuksia.**

Mitä merkitsee juridinen velvollisuus ja moraalinen velvollisuus? **Juridinen** velvollisuus on sellainen velvollisuus, jonka sanelevat maan lait, kysymyksessäolevassa maassa voimassaoleva oikeus. Siinä tapauksessa, että kansalainen lyö laimin juridisen velvollisuutensa täyttämisen, valtio voi lain perusteella pakoittaa hänet täyttämään tuon velvollisuuden. Tuon velvollisuuden täyttämättä jättämisestä kansalainen joutuu lain mukaan edesvastuuseen, häntä voidaan sakottaa, rangaista tavalla tai toisella riippuen siitä, miten raskas on hänen rikoksensa. **Moraalinen** velvollisuus on sellainen velvollisuus, jonka ihmiselle sanelevat ne käsitteet, jotka yhteiskunnassa ovat vakiintuneet rehellisyydestä ja epärehellisyydestä, kunniakkaasta ja häpeällisestä. Tällaisia jokaisessa yhteiskunnassa olevia käsitteitä ja käyttäytymissääntöjä sanotaan yhteisesti tämän yhteiskunnan **moraaliksi** eli **siveellisyydeksi**. Moraalisen velvollisuutensa ihminen täyttää siitä riippumatta, vaatiiko laki sen täyttämistä vai eikö vaadi. Moraalisen velvollisuutensa ihminen täyttää senvuoksi, kun hän tietää, että toisenlainen menettely on sallimatonta ja yhteiskunnalle vahingollista ja että moraalisen velvollisuuden sanelema menettely on ainoata ihmiselle soveliaista käyttäytymistä. Jos joku jättää täyttämättä moraalisen velvollisuutensa, saa hän osakseen yhteiskunnalta moraalisen paheksumisen.

Meidän yhteiskunnassamme vakiintunut moraalinen on kaikkein ylevintä koko maailmassa. Taistelussaan neuvostovaltaa vastaan porvaristo turvautuu parhaaseen väkivallaksi, että kommunistista moraalista ei ole olemassa ja että neuvostovaltiossa yleensä kielletään moraalinen.

Lenin paljasti tämän valheen jo vuonna 1920 Kommunistisen nuorisoliiton edustajakokouksessa pitämässään puheessa. Lenin sanoi, että kommunistit kieltävät vain sen moraalin, jota saarnaa porvaristo, joka johtaa moraalinsa muka jumalan käskyistä, mutta joka itse asiassa tyrkyttää työtätekeville sellaisia käyttäytymissääntöjä, jotka ovat edullisia porvaristolle.

„Me kiellämme, — sanoi Lenin, — kaiken sellaisen siveysopin, mikä on otettu yli-inhimillisistä, luokkien ulkopuolisista käsitteistä. Me sanomme, että se on petosta, että

se on peijausta ja työläisten ja talonpoikien järjen pimittämistä tilanherrain ja kapitalistien eduksi". Lenin opetti, että kommunistinen siveellisyys (moraali) „on sitä, mikä auttaa vanhan riistoyhteiskunnan hävittämistä ja kaikkien työtätekevien liittämistä proletariaatin ympärille, joka luo uutta kommunistien yhteiskuntaa", s.o. sellaista yhteiskuntaa, jossa ei ole ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa. Kommunistinen moraalit yhdistää kaikkia työtätekeviä taistelussa kaikenlaista riistoa vastaan, koko työtätekevän ihmiskunnan vapauden ja onnen puolesta. „Siveellisyys on olemassa sitä varten, jotta ihmisyhteiskunta voisi nousta korkeammalle ja vapautua työn riistämisestä" (Lenin). Näin siis kommunistisen moraalin pohjana on kaikkein jaloin ja korkein päämäärä, mitä ihmiskunta on milloinkaan tuntenut, — **taistelu kommunismin loppuunrakentamisen puolesta**. Kommunistisen moraalin (siveellisyyden) perussäännöt ovat ne samat, mitkä on ilmaistu Neuvostoliiton Perustuslain pykälissä, joissa määritellään Neuvostoliiton kansalaisten velvollisuudet. Senvuoksi jokainen, ken rikkoo näitä perusvelvollisuuksia, rikkoo ei vain sosialistista neuvosto-oikeutta, vaan myöskin meidän yhteiskunnassamme vakiintunutta kommunistista moraalit vastaan.

Kirjatessaan Neuvostoliiton kansalaisten edellämaititut perusvelvollisuudet Stalinilainen Perustuslaki ilmaisi neuvostokansan moraaliset katsantokannat, neuvostokansan perusvaatimukset jokaiselle kansalaiselle. Täyttämällä tunnollisesti nämä velvollisuudet Neuvostoliiton kansalaiset edistävät sosialistisen synnyinmaansa kukoistusta, jouduttavat kansamme etenemistä kommunismia kohti. Näiden velvollisuuksien rikkomisen seurauksena ei ole ainoastaan rangaistus, jonka valtio määrää rikkojalle lakia vastaavasti, vaan sen seurauksena on myöskin halveksuminen ympäristön taholta.

Mihail Ivanovitsh Kalinin oli aivan oikeassa sanoessaan mainiossa kirjassaan „Kommunistisesta kasvatuksesta": „Perustuslain pykälät eivät ole ainoastaan kansalaisten oikeuksien ja velvollisuuksien juridinen ilmaisumuoto, vaan myös voimallinen tekijä ihmisten kasvattamisessa". **Osoittaessaan Neuvostoliiton kansalaisille heidän pyhät velvollisuutensa ja varoittaessaan niiden rikkomisesta Stalinilainen Perustuslaki kasvattaa työtätekeviä kommunistisen moraalit hengessä.**

a) Neuvostoliiton Perustuslain noudattamis- ja lakien määräyksien täyttämisvelvollisuus.

Neuvostolait ovat kansan tahdon ilmaisu. Ne suojelevat maamme yhteiskunta- ja valtiojärjestelmää, kansalaisten suurenmoisia oikeuksia, säätävät käyttäytymissäännöt, jotka edistävät kommunismin menestyksellistä rakentamista. Neuvostolait käyvät taistelua kapitalismin jätteitä vastaan. Neuvostolait perustuvat kommunistisen moraalin yleviin periaatteisiin, todelliseen ihmisrakkauteen, pyhään vihaan työtätekevän kansan vihollisia kohtaan, kaikenlaista sortoa ja väkivaltaa kohtaan. Neuvostolait kasvattavat ihmisiä uskollisuuden hengessä kansaa kohtaan, tietoisin kurin ja veljellisen keskinäisavun hengessä. Neuvostolakien järjestävä ja kasvattava merkitys on erittäin suuri.

Neuvostoliiton perustuslakina on Neuvostoliiton Perustuslaki ja liittotasavalloissa ja autonomisissa tasavalloissa näiden tasavaltojen perustuslait, jotka ovat täysin yhtäpitäviä Neuvostoliiton Perustuslain kanssa. **Kaiken varsinaisen lainsäädännön pohjana on Neuvostoliiton Perustuslaki.**

Kaikki edelläsanottu selittää sen, miksi jokaisen neuvostokansalaisen mitä tärkeimpänä tehtävänä on Neuvostoliiton Perustuslain ja liitto- ja autonomisten tasavaltojen perustuslakien noudattamisen ja lakien määräysten täyttämisen velvollisuus. Neuvostovaltion Perustuslain ja lakien rikkominen on neuvostokansalaiselle sallimatonta. Se ei ole kiellettyä ainoastaan yhteiskunnassamme vakiintuneen kommunistisen moraalin kannalta, vaan sen seurauksena on myös meidän oikeutemme edellyttämä rangaistus tai muu juridinen seuraus (esimerkiksi velvollisuus korvata aineellinen vahinko j.n.e.).

b) Työnteko- ja työkurin noudattamisvelvollisuus.

Meidän yhteiskunnassamme työtätekevät on vapautettu riistosta, he tekevät työtä omaksi ja koko yhteiskunnan hyväksi, joka muodostuu yksinomaan työtätekevistä. Sen vuoksi työkään meillä ei ole vain velvollisuus, vaan se on kunnian, maineen, uljuuden ja sankaruuden asia. Neuvostoliiton Perustuslaki varmistaa tämän ensimmäisessä luvussaan. Siinä on kirjoitettu, että työ Neuvostoliitossa on jokaisen työhön kykenevän kansalaisen velvollisuus ja kunnia-asia.

Kommunistinen puolue ja neuvostovaltio kiinnittävät valtavan suurta huomiota ihmisten kasvattamiseen, jotta he suhtautuisivat työhön kommunistisesti.

Luvussa Neuvostoliiton yhteiskuntarakenteesta oli jo puhe siitä, miten meillä kehittyy sosialistinen kilpailu ja stahanovilainen liike. Nämä mainiot ilmiöt meidän yhteiskunnassamme ovat osoituksena siitä, että neuvostoväki ei tyydy pelkästään määrättyyn työkurin noudattamiseen, vaan pyrkii myös ylittämään asetetut työnormit ja ne suunnitelmien edellyttämät tehtävät, jotka tuotantolaitokselle on määrätty. Omasta puolestaan väkemme esittää lisäsitoumuksia tuotteiden määrän suurentamiseksi ja laadun parantamiseksi. Työläiset itse suurentavat moninkertaisesti työnormeja. Sitä varten he järjestävät yhä paremmin työnsä, ottavat käyttöön heidän itsensä keksimiä mitä erilaisimpia lisälaitteita, jotka kohottavat työn tuottavuutta, ja kertovat kokemuksistaan kaikille Neuvostoliiton uuras-tajille.

Neuvostomaan jokainen kansalainen saa työstään sen määrää ja laatua vastaavan palkan. Samalla valtio edistää rehellistä työhön suhtautumista palkinnoilla sekä antamalla rintamerkkejä, mitaleja ja kunniamerkkejä. Erittäin huomattavista ansioista ja saavutuksista työssä annetaan Sosialistisen Työn Sankarin arvonimi ja samanaikaisesti palkitaan Leninin kunniamerkillä sekä kultamitalilla „Sirppi ja vasara”. Työkansa on Neuvostoliitossa kunniasa. Sen parhaimmiston tuntee koko maa. Rinnan tämän kanssa valtion täytyy käyttää myöskin rankaisutoimenpiteitä, pakotuskeinoja sellaisiin kansalaisiin nähden, jotka pyrkivät ottamaan yhteiskunnalta mahdollisimman paljon ja antamaan sille mahdollisimman vähän.

Perustuslaki on asettanut kaikille kansalaisille velvollisuuden noudattaa työkuria; Perustuslakia täysin vastaavasti neuvostolait säätävät erilaisista työkurin rikkomuksista joko rikosoikeudellisen tai hallinnollisen rangaistuksen. Niinpä epäpätevästä syystä tehdystä rokulista sekä omavaltaisesta poistumisesta tuotantolaitoksesta saatetaan syylliset oikeudelliseen edesvastuuseen. Omavaltaisesta poistumisesta tuotantolaitoksesta tai virastosta oikeus tuomitsee vankilaan kahdesta neljään kuukauteen saakka. Epäpätevästä syystä tehdystä rokulista oikeus tuomitsee ojennustyöran-gaistukseen omalla työpaikalla 6 kuukauteen saakka pidät-tämällä työpalkasta aina 25%:iin saakka.

Työkuria eivät riko ainoastaan ne, jotka rokuloitsevat, vaan myöskin ne, jotka tekevät työnsä huonosti ja valmistavat huonolaatuisia tuotteita. Meidän lainsäädäntömme pitää huolta siitä, että neuvostoväki saisi hyviä tehtaiden, neuvostotilojen ja kollektiivitalouksien tuotteita. Siksi se säättää rikosoikeudellisen rangaistuksen niille, jotka ovat syyllisiä huonolaatuisten tuotteiden valmistamiseen tai valmistavat vajaan määrän tuotteita.

Neuvostovaltio kiinnittää poikkeuksellisen suurta huomiota maatalouden kohottamiseen. Tämä on tarpeen sitä varten, jotta maassamme voitaisiin luoda runsaasti tuotteita ja jotta teollisuus saataisiin turvatuksi kaikella tarvittavalla raaka-aineella. Tätä varten on välttämätöntä, että poikkeuksetta kaikki kollektiivitalonpojat tekisivät työtä rehellisesti ja tunnollisesti. Juuri näin työskenteleekin suurin osa kollektiivitalonpojista. Mutta kuitenkin on vielä olemassa eräitä kollektiivitalonpoikia, jotka rikkovat työkuria. Maatalousarttelin säännöissä säädetään erilaisia rangaistuksia työkurin rikkomisesta kollektiivitalouksissa: varoitus, muistutus, moite, sakko. On sellaisiakin kollektiivitalonpoikia, jotka eivät halua tehdä työtä, vaan ilman pätevää syytä jättävät tekemättä ehdottoman minimimäärän työpäiviä maataloustöiden eri vaiheissa. Sellaisia vastaan onkin suunnattu Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön Asetus, jossa on säädetty, että tuollaiset syylliset on annettava oikeuteen ja tuomittava oikeuden päätöksellä ojennustöihin kollektiivitalouksissa 6 kuukauteen saakka pidättämällä työpäivistä maksettaessa aina 25%:iin saakka kollektiivitalouden hyväksi. Oikeuden annettua tuomionsa tuollaisille kollektiivitalouksien tuotannon hajoittajille kollektiivitalouksilla on oikeus pitää heitä kollektiivitaloudesta poistuneina ja ottaa heiltä pois heidän käytössään oleva maapalsta.

Kaikki rehellisesti työskentelevät kollektiivitalonpojat ottivat suurella tyydytyksellä vastaan tämän Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön Asetuksen. Se edistää maatalouden jatkuvaa kehitystä ja sen kanssa yhteydessä olevaa kollektiivitalonpoikien luontais- ja rahatulojen jatkuvaa kasvua.

Työkuri vaatii kaikkien tuotantolaitoksissa ja virastoissa säädettyjen sääntöjen tarkkaa noudattamista. Pieninkin työkurin rikkominen saattaa useissa tapauksissa päättyä suurelle ihmismäärälle hyvin ikäviin seurauksiin. Jos vaihde-

mies poistuu rautatiellä vahtipaikaltaan vaikkapa vain muutamaksi minuutiksi, jos autonkuljettaja tai vaununohjaaja rikkoo liikennesääntöjä, saattaa se johtaa katastrofiin, joka vaatii ihmisuhreja ja aiheuttaa suuria vaurioita. Samanlaisiin tuloksiin saattaa johtaa joidenkin teknillisten sääntöjen rikkominen sähköasemalla, farmaseutin huolimattomuus lääkkeitä valmistaessaan, tupakoiminen huoneistossa, jossa on tulenarkoja aineita, j.n.e.

Mainio neuvostopedagogi Makarenko oli sitä mieltä, että kurinalaista, tietoista ja tunnollista suhtautumista työhön on kasvatettava **lapsuudesta lähtien. Opiskelukuri on eräs työkurin erikoismuotoja.** Opiskelijan velvollisuutena työkurin noudattamisessa on ennen kaikkea tunnollinen opiskelukurin noudattaminen. Ken on jo koulunpenkillä totuttanut itsensä kurinalaiseksi, sille on helppoa ja mieluista työkurin noudattaminen myös tuotantolaitoksissa tai virastoissa.

c) **Velvollisuus suhtautua rehellisesti yhteiskunnallisiin velvollisuuksiin.**

Yhteiskunnallisen velvollisuuden käsite on eräs kaikkein tärkeimpiä moraalikäsitteitä. Mutta moraalit eivät ole kaikkialla samanlaisia. Esimerkiksi porvarillisessa yhteiskunnassa hallitsee porvariston moraalit. Porvariston moraalin ohella siellä on olemassa myöskin sorrettujen luokkien moraalit. Senvuoksi myöskin **käsite yhteiskunnallisesta velvollisuudesta porvaristolla ja työväenluokalla kapitalistisissa maissa ei ole sama.** Porvariston yhteiskunnallinen velvollisuus on sitä, mitä vaaditaan porvaristolle edullisen ja mieluisan yhteiskuntajärjestelmän, s.o. riistojärjestelmän, suojelemiseksi. Valveutuneiden työläisten, jotka ovat vapautuneet porvariston moraalin vaikutuksesta, yhteiskunnallisena velvollisuutena on taistelu riistojärjestelmää vastaan, työtätekevien etuja vastaavan järjestelmän pystyttämisen puolesta.

Meidän yhteiskunnassamme on muodostunut **neuvostokansan moraalinen ja poliittinen yhtenäisyys.** Tämä merkitsee, että myöskin yhteiskunnallisen velvollisuuden käsitteessä meillä on vakiintunut yhtenäisyys. **Yhteiskunnallisena velvollisuutena neuvostokansalaisen mielestä on se, mitä vaativat työtätekevien edut, meidän sosialistisen valtiomme edut.**

Yksityisomistus eroittaa ihmisiä toisistaan, synnyttää itsekkyyttä ja välinpitämättömyyttä yhteiskuntaa, sen vaatimuksia ja tarpeita kohtaan. Senvuoksi riistoyhteiskunnalle on luonteenomaista henkilökohtaisten etujen asettaminen yhteiskunnallisten etujen edelle ja näiden etujen vastakkainasettaminen.

Riistoyhteiskunnassa ihmiset ovat tottuneet sääntöihin, jotka on synnyttänyt tuon järjestelmän taloudellinen perusta ja jotka julistavat: „oma suu lähinnä”, „ei minun mökkini ole tulella — ja muu ei minua liikuta”.

Sosialistisessa yhteiskunnassa taas ihmisten välille ovat tuotantoprosessissa muodostuneet riistosta vapaiden **työntekijäin toverillisen yhteistyöskentelyn ja sosialistisen keskinäisavun suhteet**. Itse sosialistinen talousjärjestelmä ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus synnyttävät säännöt, jotka ovat kokonaan vastakkaiset porvarillisille säännöille. Sosialistinen neuvostojärjestelmä turvaa **yhteiskunnallisten ja henkilökohtaisten etujen oikean yhdistämisen**. Henkilökohtaisten ja yhteiskunnallisten etujen ristiriitaa tavataan neuvostoyhteiskunnassa vain silloin, kun jotkut kansalaiset, takapajullejääneiden ihmisten tietoisuudessa säilyneiden vanhanajan jätteiden vaikutuksesta, käsittävät väärin henkilölliset edut. Niinpä kollektiivitalonpoika, joka paisuttaa omaa aputalouttaan kollektiivitalouden vahingoksi, asettaa henkilökohtaiset etunsa vastakkain yhteiskunnallisten etujen kanssa. Mutta tuollainen asiaan suhtautuminen on väärä, sillä kollektiivitalonpoikien todelliset henkilökohtaiset edut sisältyvät kollektiivitalouden kehitykseen. Minkäänlainen aputalous ei voi turvata kollektiivitalonpojille sellaista elintasoja kuin turvaa kollektiivitalouden yhteistalouden kukoistus.

Sosialistisessa yhteiskunnassa kehittyy erikoisesti yhteiskunnallisen velvollisuuden tunne, **sen tajuaminen, että tarpeen vaatiessa on välttämätöntä alistaa henkilökohtaiset edut yhteiskunnallisille eduille**.

Yhteiskunnallinen velvollisuus sanelee kansalaisille toisinaan sellaisen käyttäytymisen, sellaisen menettelyn, että ne ovat mitä suuremmoisinta itseuhrautuvaisuutta ja voivat vaatia jopa hengenkin. Sissit, sekä miehet että naiset, jotka eivät ilmiantaneet viholliselle mitään tietoja, vaan kulkivat ylväinä kuolemaa kohti pelastaakseen toverinsa, kuolivat yhteiskunnallisen velvollisuuden nimessä. Laivan miehistö, joka menee palavan naftalaivan avuksi pelastaakseen hen-

gissä sen miehistön, panee itsensä hengenvaaraan yhteiskunnallisen velvollisuuden nimessä. Kapteeni, joka kieltäytyy poistumasta hukkuvasta laivasta niin kauan kuin siinä on yksikään matkustaja tai laivamies pelastamatta, panee elämänsä vaaranalaiseksi yhteiskunnallisen velvollisuuden nimessä. Lentäjä, joka syöksee itsensä varmaan kuolemaan ryhtyessään taisteluun kokonaista vihollisen lentokoneeskadrillia vastaan häiritäkseen tai pidättäkseen vihollisen lentokoneiden hyökkäystä, tekee sen yhteiskunnallisen velvollisuuden nimessä.

Isänmaallisen sodan aikana nähtiin erittäin selvästi, miten hyvin neuvostokansalaisten perusjoukko käsittää yhteiskunnallisen velvollisuutensa ja miten kunniakkaasti se täyttää sen.

Neuvostokansalaisten joukkoluontoinen sankaruus rintamalla ja selustassa, ihmeteltävä uhrautuvaisuus kansansa hyväksi ovat osoittimina neuvostoväen siveellisestä ylevyydestä ja sen tulisesta neuvostopatriotismista.

d) Velvollisuus pitää arvossa sosialistisen yhteiselämän sääntöjä.

Suhteet, joita ihmiset solmivat alituisesti toistensa kanssa, ovat tavattoman moninaisia. Minkäänlainen lain-säädäntö, olkoonpa se miten laaja tahansa, ei voi ennakolta määrätä ihmisten käyttäytymissääntöjä jokaisessa eri tapauksessa. Eikä se ole tarpeellistakaan. Lait eivät määrää ihmisten kaikkea käyttäytymistä. On olemassa käyttäytymissääntöjä, joita ei säädä valtio, vaan itse yhteiskunta tai erilaiset yhteiskunnalliset järjestöt. Meidän maassamme nämä säännöt vastaavat täydellisesti neuvostolakien henkeä. Näissä säännöissä sanotaan, miten ihmisten tulee käyttäytyä erinäisissä tapauksissa, erinäisten yhteiskunnallisten tai henkilökohtaisten suhteiden alalla. Nämä säännöt, joita ei kirjoiteta lakeihin ja jotka ovat syntyneet meidän yhteiskunnassamme kommunistista moraalista vastaavasti, ovat sosialistisen yhteiselämän sääntöjä.

Meidän **oikeussäännöksemme**, jotka ilmaistaan laeissa tai muissa valtioelinten asiakirjoissa, säännöstelevät sosialistisen yhteiskunnan jäsenten suhteita ja perustuvat kommunistisen moraalin yleviin periaatteisiin. Senvuoksi ne tietenkään **myös ovat sosialistisen yhteiselämän sääntöjä**. Mutta kun laki ei voi mainita kaikkia elämän tapauksia, **kaikkia ihmisten välisiä suhteita**, niin osa sosialistisen

yhteiselämän säännöistä on jätetty mainitsematta laissa. Luonnollista on, että Neuvostoliiton kansalaiselle on Perustuslaissa säädetty velvollisuus ei ainoastaan noudattaa lakeja ja Perustuslakia, vaan myöskin kunnioittaa niitä sosialistisen yhteiselämän sääntöjä, joita ei ole kirjoitettu laissa, mutta jotka ovat juurtuneet meidän yhteiskunnassamme.

Sosialistisen yhteiselämän säännöt eroavat perinpohjin kapitalistisessa yhteiskunnassa vallitsevista yhteiselämän säännöistä. Tämä on selitettävissä sillä, että yhteiselämän säännöt määrää aina yhteiskuntajärjestelmän luonne. Kapitalistinen järjestelmä, joka pohjautuu yksityisomistukseen ja ihmisen harjoittamaan toisen ihmisen riistoon, synnyttää myös vastaavanlaiset yhteiselämän säännöt. Tärkeätä on samalla panna merkeille, että nuo yhteiselämän säännöt ovat hyvin usein ristiriidassa niiden moraalisääntöjen kanssa, joita porvaristo ulkokultaisesti saarnaa. Niinpä porvarillinen moraalipiuhuu ulkokultaisesti esimerkiksi lähimmäisenrakkaudesta, mutta porvarillisessa yhteiskunnassa vallitsevat yhteiselämän säännöt lujittavat ihmisen harjoittamaa toisen ihmisen riistoa, köyhien sortamista rikkaiden taholta, kansallista sortoa ja eriarvoisuutta, omanvoitonpyyntöä ja itsekkyyttä. Kapitalistisen yhteiskunnan todellinen moraalipiuhuu suden moraalipiuhua.

Lenin sanoi: „Vanha yhteiskunta perustui sellaiselle periaatteelle, että joko sinä ryöstät toista tai toinen ryöstää sinua, joko sinä teet työtä toisen hyväksi tai toinen sinun hyväksesi, joko sinä olet orjanomistaja tai sinä olet orja. Ja ymmärrettävää on, että siinä yhteiskunnassa kasvatetut ihmiset, voidaan sanoa, saavat jo äidinmaidossa psykologian, tottumuksen ja käsitteen — joko orjanomistaja tai orja tahi pikkuomistaja, pikkutoimitsija, pikkuvirkailija, intelligentti, sanalla sanoen henkilö, joka huolehtii vain siitä, että hän saisi omansa, mutta toisista hän ei halua tietää mitään.

Jos minä isännöin tällä maapalstalla, niin en tahdo tietääkään toisista; jos toinen näkee nälkää, niin sitä parempi, kalliimmastahan saan mvvdvksi viliani. Jos minä toimin lääkärinä, insinöörinä, opettajana tai konttoristina, niin mitäpä minä toisista. Ehkäpä antamalla myöten ja olemalla mieliksi vallanpitäjille saan säilytetyksi paikani, vieläpä voin päästä kohoamaankin ja tulla porvariksi”.

Yksityisomistuksellinen moraal eroittaa ihmisiä toisistaan, synnyttää keskinäistä vihaa ja epäluottamusta.

Porvarillisen moraalin ensimmäisenä ja tärkeimpänä käskynä on **yksityisomistuksen**, tuon ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston perustan suojeleminen. Ja kun kerran asia on näin, niin kaikki muut porvarillisen moraalin julistamat ja saarnaamat säännöt, jotka kehoittavat tekemään lähimmäiselle hyvää ja suojaamaan heikkoja j.n.e., ovat ulkokultaisuutta. Todellisuudessa kapitalistisen yhteiskunnan yhteiselämän säännöillä ei ole mitään yhteistä näiden tekopyhien hyvyys-, oikeudenmukaisuus- ja armeliaisuuskehoitusten kanssa. Nämä kehoitukset ovat porvaristolle tarpeen vain sitä varten, että se saisi paremmin pidetyksi sorretut luokat kuuliaisuudessa ja estetyksi ne taistelemasta riistojärjestelmää vastaan. Nämä tekopyhät kehoitukset ovat porvaristolle tarpeen sitä varten, että se saisi kasvatetuksi sorretuissa luokissa kuuliaisuutta ja uskoa siihen, että hallitsevat luokat muka todenteolla huolehtivat kansasta ja että kaikki vääräys ja paha ei riipu muka laisinkaan riistojärjestelmästä, vaan tapahtuu jumalan tahdosta tai satunnaisten olosuhteiden vaikutuksesta.

Siis **porvariston valheellisen ja ulkokultaisen moraal**in tarkoituksena on porvarillisen järjestelmän riisto-olemuksen hämääminen ja sorrettujen luokkien pitäminen alistettuina.

Neuvostoliitossa lujittunut jalo ja ylevä moraal eroaa perinpohjin porvarillisesta moraalista. **Kaikki sosialistisen yhteiskuntaelämän säännöt**, niin valtiomme laeissa mainitut kuin niissä mainitsemattomatkin, ovat kauttaaltaan kommunistisen moraalin ylevien periaatteiden läpikäymisiä. Sosialistisen yhteiselämän säännöt säätävät ihmisille ihmisarvoa vastaavan käyttäytymisen ja kasvattavat heissä jaloja tunteita. Ne kehoittavat palvelemaan uskollisesti kansaa, auttamaan toinen toistaan, taistelemaan kaikenlaista sortoa vastaan ja lujittamaan sosialistista valtiota.

„Kaikki yhden ja yksi kaikkien puolesta”. Tämä sosialistisen yhteiselämän jalo sääntö ilmaisee tavattoman selvästi sen, miten vastakkainen neuvostoyhteiskunta on riistoyhteiskunnalle.

Sosialistisen yhteiselämän säännöt kieltävät karkean suhtautumisen ihmisiin, vaativat kunnioittamaan vanhempia ja opettajia, noudattamaan säädettäviä järjestystä ja käyttäytymään kurinalaisesti. Ne kehoittavat suhtautumaan säästäväisesti sosialistiseen omaisuuteen. Ne vaativat ihmisiltä

huolellista ja huomaavaista suhtautumista toisiinsa ja erikoisesti sairaisiin ja heikkoihin, henkilöihin, jotka tarvitsevat toverillista apua. Yleinen mielipide valvoo sitä, että ei rikottaisi sosialistisen yhteiselämän sääntöjä, sen enempää laissa kirjoitettuja kuin laissa kirjoittamattomiakaan.

Kun kaikkia sosialistisen yhteiselämän sääntöjä ei ole kirjoitettu laissa, niin ei jokaista näiden sääntöjen rikkojaa voida saattaa oikeudelliseen edesvastuuseen. Mutta kaikissa sosialistisen yhteiselämän sääntöjen rikkomisen tapauksissa yleinen mielipide voi ja sen pitääkin moraalisesti vaikuttaa syyllistyneeseen. Niinpä puolue-, ammattiliitto-, nuorisoliitto- ja pioneerijärjestöt sekä vapaaehtoiset yhdistykset (tieteelliset, urheilu-, maanpuolustus- j.n.e. yhdistykset) soveltavat jäseniinsä, jotka jollakin tavalla ovat rikkoneet joitakin sosialistisen yhteiselämän sääntöjä, sellaisia toimenpiteitä kuin varoitus, muistutus, näissä yhdistyksissä olevista yhteiskunnallisista toimista eroittaminen, näiden järjestöjen riveistä eroittaminen.

e) Sosialistisen omaisuuden varjelemis- ja lujittamisvelvollisuus.

Neuvostoliiton taloudellisena perustana on sosialistinen talousjärjestelmä sekä työ- ja tuotantovälineiden sosialistinen omistus. Juuri sosialistisen omistuksen lujittumisen ja tuotantovälineiden yksityisomistuksen lakkauttamisen tuloksena hävitettiin ihmisen harjoittama toisen ihmisen riisto ja pystytettiin sosialistisen talousjärjestelmän jakamaton valta-asema.

Siksi onkin luonnollista, että Perustuslaissa Neuvostoliiton kansalaisten perusvelvollisuuksien joukossa on kirjoitettu (131. pykälässä), että jokainen kansalainen on velvollinen „varjelemaan ja lujittamaan yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta, joka on neuvostojärjestelmän pyhä ja loukkaamaton perusta, synnyinmaan rikkauden ja mahtavuuden lähde, kaikkien työtätekevien vauraan ja sivistyneen elämän lähde”.

Jokainen, ken vahingoittaa sosialistista omaisuutta, niin valtion kuin osuuskunnallisten järjestöjen ja kollektiivitalouksienkin omaisuutta, ken varastaa sitä, hän aiheuttaa sillä vahinkoa koko yhteiskunnalle, vahingoittaa neuvostokansan hyvinvoinnin perustaa.

Neuvostoliiton Perustuslaissa, joka ilmaisee tarkasti kansan tahdon, on kirjoitettu: „**Henkilöt, jotka vahingoitta-**

vat ja anastavat yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta, ovat kansan vihollisia”.

Toveri Stalin opettaa, että taistelu yhteiskunnallisen omaisuuden varjelemiseksi kaikin keinoin ja varoin, jotka neuvostovallan lait ovat antaneet meidän käytettäviksemme, on meidän tärkeimpiä tehtäviämme.

Neuvostoliiton lainsäädäntö käy ankaraa taistelua sosialistisen omaisuuden anastajia vastaan. Kun hajallelyötyjen vihamielisten luokkien jätteet alkoivat järjestää joukkomittaista kollektiivitalouksien omaisuuden rosvoamista pyrkien heikentämään vastasyntyneitä kollektiivitalouksia heikentääkseen siten neuvostovaltiota, niin meidän valtiomme hyväksyi elokuun 7 päivänä 1932 lain, joka oli tähdätty sosialistisen omaisuuden varjelemiseen. Tämä laki rinnasti kollektiivitalouksien ja osuuskunnallisten järjestöjen omaisuuden merkitykseltään samanarvoiseksi valtion omaisuuden kanssa. Siinä säädettiin annettavaksi korkein rangaistus kollektiivitalouksien ja osuuskunnallisten järjestöjen omaisuuden rosvoamisesta (varastamisesta) sekä lastien varastamisesta rautateillä ja laivoissa.

Neuvostovaltio huolehtii herkeämättä sosialistisen omaisuuden varjelemisesta. Siinä tarkoituksessa Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö julkaisi kesäkuun 4 päivänä 1947 asetuksen, jossa säädetään valtion ja yhteiskunnallisen omaisuuden anastamisesta tuomittavaksi työleireille aina 7:stä 25 vuoteen saakka.

Tsaarin Venäjällä oli valtion omaisuuden rosvoaminen (kruununvarkaus) levinnyt tavattoman laajalle. Suuri satiirikirjailija M. J. Saltykov-Shtshedrin kuvasi nuorta miestä Fedenka Neugodovia, jonka mielestä valtion omaisuus oli kuin kruunun piirakka, josta jokainen ovela mies voi esteettömästi haukata. Tuollainen käsitys on nykyäänkin levinnyt laajasti kaikissa porvarillisissa valtioissa. Rehelliiset ihmiset suhtautuvat tietenkin porvarillisissakin maissa halveksien valtion omaisuuden varkaisiin. Valtion omaisuuden varastaminen on sitäkin vähemmän sallittavaa meidän maassamme, jossa valtion omaisuus eroitukseksi kapitalistisista maista on koko kansan omaisuutta ja palvelee työtätekevien hyvinvoinnin kohottamista.

Sosialistisen omaisuuden varjeleminen ja lujittaminen ei merkitse yksinomaan taistelua sen varastelua vastaan, vaan myöskin tuon omaisuuden kaikinpuolista kartuttamista. Lenin sanoi: „Pidä tarkkaa ja tunnollista lukua

rahoista, hoida taloutta säästäväisesti, älä lorvaile äläkä varasta, noudata mitä tiukinta kuria työssä". Nämä sosialistisen yhteiselämän säännöt palvelevat sosialistisen omaisuuden lujittamista. Taitamaton ja huolimaton kollektiivitalouden puheenjohtaja tai jonkin valtion tuotantolaitoksen tirehtööri, vaikka hän itse olisi rehellinenkin ihminen, saattaa huonolla isännöimisellään aiheuttaa suuren vahingon hänelle uskotulle sosialistiselle omaisuudelle. Ei ole sattumase, että puolue ja hallitus kiinnittävät niin suurta huomiota talousmiesten kaaderien kouluttamiseen, työntekijäin valintaan ja kehoittavat työtätekevien joukkoja valvomaan kaikkien tuotantolaitosten, virastojen ja järjestöjen johtamista. Meidän lainsäädännössämme on määrätty rangaistus niille, jotka huolimattomuudessaan tai leväperäisyydessään aiheuttavat vahinkoa heille uskotulla talouden alalla.

f) Yleinen asevelvollisuus.

Meidän maamme on maailmassa ensimmäinen sosialistinen maa, jossa valta kuuluu työläisille ja talonpojille. Lenin ja Stalin ovat opettaneet neuvostovallan olemassaolon ensi vuosista lähtien, että niin kauan kuin suurimmassa osassa maailman valtioita on olemassa kapitalistinen järjestelmä ja vallassa on porvaristo, niin kauan on olemassa alituinen sotilaallisen hyökkäyksen vaara maamme kimppuun kapitalististen valtioiden taholta. 30-vuotisen olemassaolonsa aikana meidän maamme on joutunut jo monta kertaa mitä erilaisimpien kapitalististen valtioiden hyökkäyksen kohteeksi. Vaikka maamme onkin suoriutunut joka kerta voitajana, niin tämä ei ole estänyt porvarillisten valtioiden taantumuksellisia piirejä miettimästä yhä uusia meidän kimppuumme hyökkäämisen suunnitelmia.

Vasta hiljan päättyi toinen maailmansota. Ja vaikka tuon sodan iskemät haavat eivät ole vielä ehtineet arpeutua, esiintyvät taantumukselliset jo useissa kapitalistisissa valtioissa uuden maailmansodan lietsojina. Sosialismin maan kasvava mahti, myötätunnon lisääntyminen sitä kohtaan koko edistysmielisen ihmiskunnan keskuudessa, joka on Neuvostoliitolle kiitollinen siitä, että tämä pelasti maailman fasismilta — kaikki se herättää taantumuksellisissa levottomuutta. Heidät tekee levottomiksi se mielenkiinto, jota kaikkien maiden työtätekevät osoittavat sosialistista neuvosto-

järjestelmää kohtaan, jonka paremmuus tuli niin selvästi esille sodan aikana ja sodan lopputuloksessa.

Niin kauan kun rajantakaisissa valtioissa säilyy kapitalistinen järjestelmä, on meidän kansamme oltava alituisesti valmiina torjumaan kaikki hyökkäykset.

Eräässä kansamme suosimassa laulussa sanotaan aivan oikein:

Ei sotaa halua,
Mut taistoon valmis
On kansa urhea,
Ei anna takoa
Orjuuden kahleita.

Valtion turvallisuuden takaamiseksi tarvitaan Neuvostoliiton vakinaiset aseelliset voimat, jotka ovat maamme rajojen vartiossa ja neuvostokansan rauhallisen työn suo- jana. Nämä aseelliset voimat muodostetaan yleisen ase- velvollisuuden pohjalla.

Perustuslain (132. pykälä) mukaisesti „yleinen ase- velvollisuus on laki.

Sotapalvelus Neuvostoliiton Aseellisten Voimien riveissä on Neuvostoliiton kansalaisten kunniavelvollisuus”.

Syyskuussa 1939 Neuvostoliiton Korkein Neuvosto hyväksyi lain yleisestä asevelvollisuudesta, jossa osoitetaan yksityiskohtaisesti tämän velvollisuuden suorittamisjärjes- tys. Laissa sanotaan, että kaikki Neuvostoliiton miespuoliset kansalaiset — rodusta, kansallisuudesta, uskontunnustuk- sesta, sivistystasosta, yhteiskunnallisesta alkuperästä ja asemasta riippumatta, ovat velvolliset suorittamaan sota- palvelusta Neuvostoliiton Aseellisten Voimien riveissä. Sotapalvelus muodostuu vakinaisesta sotapalveluksesta ja reservipalveluksesta. Varsinaisessa palveluksessa olevia sanotaan sotapalveluksessa oleviksi ja reservissä olevia asevelvollisiksi. Vakinaisessa sotapalveluksessa oloaika rauhanaikana on rivimiehille jalkaväkijoukoissa 2 vuotta, laivastossa 5 vuotta, sotailmailuvoimissa 4 vuotta. Vakinaiseen sotapalvelukseen kutsutaan kansalaiset, jotka kutsunta- vuotena täyttävät 19 vuotta, ja keskikoulun tai sitä vastaa- van oppilaitoksen päättäneistä ne, jotka täyttävät 18 vuotta. Jokainen asevelvollinen vannoo Neuvostoliiton Aseellisten Voimien riveihin astuessaan yksilöllisessä järjestyksessä sotilasvalan ja vahvistaa sen allekirjoituksellaan.

Sotilasvalan teksti on tällainen: „Minä, Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton kansalainen, astuessani Aseel-

listen Voimien riveihin teen sotilasvalan ja vannon juhlallisesti, että tulen olemaan rehellinen, rohkea, kurinalainen ja valpas soturi, suojelemaan tarkasti sotilas- ja valtiosalaisuuksia, noudattamaan vastaansanomatta kaikkia sotilasohjesääntöjä ja täyttämään komentajien ja päälliköiden käskyt.

Vannon, että opiskelen tunnollisesti sotataittoa, suojeleen kaikin keinoin sotilaallista ja kansan omaisuutta ja olen viimeiseen hengenvetoon asti uskollinen omaa Kansaani, Neuvostosynnyinmaatani ja Neuvostohallitustani kohtaan.

Olen aina valmis Neuvostohallituksen käskystä astumaan puolustamaan Synnyinmaatani — Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liittoa, ja Aseellisten Voimien soturina minä vannon puolustavani sitä miehuullisesti, taitavasti, ansiokkaasti ja rehellisesti, vertani ja henkeänikään säästämättä täydellisen voiton saamiseksi vihollisesta.

Ja jos minä rikon tämän juhlallisen valani, niin tulkoon osakseni neuvostolain mukainen ankara rangaistus, työtätekevien yleinen viha ja ylenkatse”.

Leninin ja Stalinin luomalla Neuvostoarmeijalla on jalot ja ylevät päämäärät. Neuvostoarmeija on Neuvostoliiton kansojen välisen veljeyden armeija. Neuvostoarmeija on monien rajantakaisten sorrettujen kansojen vapauttaja-armeija. Kasvatettuna toisten kansojen oikeuksien ja vapauden kunnioittamisen hengessä se puolustaa kaikkien maiden kansojen välistä rauhaa ja ystävyyttä. Neuvostoarmeijan riveissä, sosialistisen valtion aseellisten voimien riveissä palveleminen on suuri kunnia. Meidän kansamme ja valtiomme pitää hyvää huolta ja kunnioittaa synnyinmaamme uljaita puolustajia. Hallitus palkitsee kunniamerkeillä ja mitaleilla sotapalveluksessa olevia niin sodan aikana suoritetuista uroteoista kuin myös moitteettomasta pitkäaikaisesta palveluksesta aseellisten voimien riveissä. Erittäin huomattavista uroteoista Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistö antaa Neuvostoliiton Sankarin arvonimen sekä palkitsee samanaikaisesti Leninin kunniamerkillä ja „Kultaisen tähden” mitalilla.

Neuvostokansalla on täysi syy olla ylpeä Armeijastaan, joka on kruunannut itsensä sammumattomalla maineella, todistanut voittamattomuutensa, verrattoman suuren matkinsa ja päämääriensä ylevyyden.

Neuvostokansa on mitä kiitollisin suurelle Stalinille, joka on kasvattanut meidän armeijamme, turvannut sen ensiluokkaisen kouluttamisen ja aseistamisen sekä sen korkean moraalisen ja poliittisen tason.

Stalinilaisuuden lujittamaa
On armeija meidän ja meidän maa*!

g) Isänmaan puolustaminen on jokaisen kansalaisen
pyhä velvollisuus.

Neuvostokansa käsittää, että jokaisen maahamme tehdyn sotilaallisen hyökkäyksen tarkoituksena on kapitalistisen järjestelmän palauttaminen Neuvostoliittoon. Kansamme on aina, koko neuvostovaltion olemassaolon ajan tuonut esille uskollisuutensa bolshevikkipuolueelle ja neuvostohallitukselle, jotka ovat turvanneet sille todellisen vapauden. Se on todistanut olevansa valmis puolustamaan uhrautuvasti sosialistisen vallankumouksen suurenmoisia saavutuksia. Erittäin selvästi tämä tuli todistetuksi Isänmaallisen sodan aikana.

Meidän koko monikansallinen kansamme nousi silloin suuren Stalinin kutsusta yhtenä miehenä vihollista vastaan, kesti vaikeat koettelemukset, suoritti kestävyuden ja sankaruuden suurtekoja ja vei taistelunsa voittoisaan päätökseen. Neuvostokansa taisteli voittonsa puolesta, lastensa onnen puolesta, oman neuvostovaltansa puolesta. Neuvostoihmiselle hänen synnyinmaansa ei ole ainoastaan maa, jossa hän on syntynyt ja kasvanut ja johon hän on kiintynyt. Neuvostoihmiselle on kallis hänen valloittamansa **socialistinen elämänjärjestys**. Hän pitää kalliina sitä, että saa olla isäntänä omassa maassaan, jonka työtätekevät ovat saaneet vallatuksi Leninin ja Stalinin puolueen ja neuvostohallituksen johdolla käydyssä pitkäaikaisessa taistelussa ja sankarillisessa työssä. Tämä on kuvattu mainiosti B. Gorbatovin kirjassa „Rivimies Aleksei Kulikov”. Kertomuksen sankari — tyypillinen neuvostoarmeijan rivimies — sanoo: „Mutta minä en tarvitse millaista Venäjää tahansa. Jos tahdot tietää, niin en tyydy kaikenlaiseen Venäjään. Minä haluan sellaisen Venäjän, jossa minä olisin, kuten ennenkin, isäntä omalla maallani... Neuvosto-Venäjää minä tarvitsen”.

* Sanat runoilija L e b e d e v - K u m a t s h i n.

Neuvostopatriotismi, s.o. rakkaus neuvostosynnyinmaata kohtaan, ei siis ole sokeata kiintymystä siihen maahan, jossa ihminen on kasvanut; vaan se on tietoista uskollisuutta tässä maassa lujittunutta, omin käsin luotua sosialistista neuvostojärjestelmää kohtaan. Neuvostopatriotismilla ei ole mitään yhteistä natsionalismin kanssa, joka ylistää vain yhtä ja juuri omaa kansakuntaansa ja suhtautuu vihamielisesti kaikkiin muihin kansakuntiin. Toveri Stalin ilmaisi nämä neuvostopatriotismin erikoisuudet seuraavin sanoin: „Neuvostopatriotismin voima on siinä, etteivät sen perustana ole rotu- tai natsionalistiset ennakkoluulot, vaan kansan syvä uskollisuus ja alttius Neuvostosynnyinmaalleen, maamme kaikkien kansakuntien työtätekevien veljellinen ystävyys. Neuvostopatriotismissa ovat sopusoinnussa kansojen kansalliset perinteet ja Neuvostoliiton kaikkien työtätekevien yhteiset elinedut. Neuvostopatriotismi ei eroita, vaan päinvastoin yhdistää kaikki maamme kansakunnat ja kansallisuudet yhtenäiseksi veljesperheeksi”.

Tsaarin Venäjällä ei uzbekeille, kirgiiseille eikä monille muillekaan kansoille, joita laissa halveksivasti nimitettiin „vierassyntyisiksi”, uskottu asetta pelosta, että se kääntään tsaarinvaltaa vastaan. Senvuoksi useiden Venäjällä asuvien kansojen poikia ei kutsuttu armeijaan. Neuvostoliitossa Isänmaallisen sodan aikana taisteli yhdessä venäläisten kanssa uljaasti Neuvostoisänmaan puolesta maamme kaikkien kansojen poikia. Neuvostoliiton Sankareiden joukossa on mitä erilaisimpien kansallisuuksien edustajia.

Taistelussaan vihollista vastaan Neuvostoarmeija nojautui koko neuvostokansan voimalliseen tukeen. Toveri Stalinin kehoituksesta syntyi vihollisen miehittämällä seuduilla peloittava kansankostajain partisaaniliike, alkoi siviiliväestön taistelu miehittäjiä vastaan. Toveri Stalinin kehoituksesta satoja tuhansia eri-ikäisiä kansalaisia liittyi kansannostoväkeen ja hävittäjäjoukko-osastoihin. Tehtaisiin, kollektiivitalouksiin ja neuvostolaitoksiin työhön jääneet työläiset, kollektiivitalonpojat ja intelligentit, turvatakseen maan ja armeijan varustelun kaikella välttämättömällä voiton saamiseksi, auttoivat uhrautuvaisesti rintamaa voittaen sota-ajan vaikeudet ja takoivat rintamalle voiton asean. Kouluiässä olevat keskenkasvuiset tytöt ja pojat työskentelivät rinnan aikuisten kanssa. Heitä oli paljon myöskin taistelemassa partisaanien riveissä yhdessä vanhempiensa kanssa.

Neuvostoväen joukkoluontoinen sankaruus, joka ilmeni Isänmaallisen sodan vuosina, suurenmoiset urotyöt taisteluissa ja työssä ovat kaunopuheisena todistuksena siitä, että Perustuslain sanat: „**isänmaan puolustaminen on Neuvostoliiton jokaisen kansalaisen pyhä velvollisuus**”, ilmaisevat tarkasti neuvostoihmisten suhteen tuohon velvollisuuteensa. Neuvostokansalaisen mielestä ei mikään ole halveksittavampaa kuin tuon pyhän velvollisuuden rikkominen. „**Isänmaan pettäminen: valan rikkominen, siirtyminen vihollisen puolelle, valtion sotilaallisen mahdin vahingoittaminen ja vakoilu, rangaistaan lain koko ankaruudella kaikkein raskaimpana rikoksena**”, — sanotaan Perustuslain 133. pykälässä. Meidän kansamme — sankarikansa — suhtautuu säälimättömästi niihin hylkiöihin, jotka tekevät niin suuren konnanteon kuin on isänmaan pettäminen, A. Fadejevin romaanissa „Nuori kaarti” kerrotaan, miten krasnodonilaiset Nuoren kaartin jäsenet Oleg Koshevoin johdolla antoivat tuomioita halpamaisille synnyinmaan pettureille. Nuoren kaartin jäsenet toimivat vihollisen miehittämällä alueella, he itse antoivat kuolemantuomion isänmaan petturille ja itse panivat sen täytäntöön. He eivät voineet sallia sitä, että petturuus olisi jäänyt rankaisematta.

Kuluu vuosisatoja. Koko maailma muuttuu toisen näköiseksi. Mutta ihmiskunnan muistista eivät häivy milloinkaan sankaruuden ihmeteot, joita miljoonat isänmaataan puolustaneet neuvostoihmiset suorittivat vuosien 1941—1945 Suuressa Isänmaallisessa sodassa. Unhoittumattomat esikuvalliset sankarit, jotka uhrasivat henkensä sosialistisen isänmaamme puolesta, tulevat kautta vuosisatojen olemaan koko ihmiskunnalle esimerkkinä neuvostokansan sankarudesta ja sen rakkaudesta sosialistista isänmaataan kohtaan.

Jää eloon sankartaruihin
Teot urhojen,
Gastellon ja Matrosovin
Tie taistojen*.

Vihollisesta saatu loistava voitto teki neuvostokansalle mahdolliseksi palaamisen rauhantyöhön, luovaan työhön sosialismin rakentamisen loppuunsaorittamiseksi ja asteettain tapahtuvaan siirtymiseen sosialismista kommunismiin. Synnyinmaamme kaikilta ääritä kantautuu riemukas suu-

* Sanat runoilija Z h a r o v i n.

ren rakennustyön kumu. Neuvostoihmisten yksimielisen työn ansiosta edistyy päivä päivältä niiden haavojen arpeutuminen, joita sota iski maahamme, päivä päivältä tulee elämämme paremmaksi, kohoaa kansamme aineellinen elintaso. Mutta me emme saa unohtaa kapitalistisen ympärysketjun olemassaoloa, sillä siinä on kätkeytyä alituinen uusien sotien vaara.

Kapitalistiset valtiot lähettävät maahamme rauhankin aikana vakoilijoita, tihutyöntekijöitä, ulkomaisten vakoilulaitosten asiamiehiä. Tämän vuoksi on tarpeen meidän mainioiden valtion turvallisuuselintemme jatkuva lujittaminen ja jokaisen kansalaisen valppauden kohottaminen. Tunnettua on, miten valtion turvallisuuselimiä auttavat neuvostopatriootit, jotka käsittävät oikealla tavalla pyhän velvollisuutensa suojella sosialistista isänmaata. Lehdissämme on ollut useita tiedoituksia siitä, miten aikuiset ja vieläpä keskenkasvuisetkin koululaiset ovat valppautensa ansiosta auttaneet vakoilijoiden ja tihutyöntekijäin kiinni-
saamista.

Vakoilijat, joita ulkomaiset vakoilulaitokset lähettävät maahamme, yrittävät koota tietoja, jotka ovat valtiosalaisuuksia, varasta salaisia asiapapereita tai saada tarvitsemiaan tietoja keskustelemalla ihmisten kanssa käyttäen hyväkseen joidenkin varomattomuutta tai lörpöttelyhalua.

Sosialistisen isänmaan puolustamisen pyhä velvollisuus käskää suojelemaan pyhästi valtiosalaisuuksia. Neuvostoliiton Korkeimman Neuvoston Puhemiehistön Asetus, joka julkaistiin kesäkuun 9 päivänä 1947, lujitti entistä enemmän valtiosalaisuuksien suojelemista. Se sääti ankaran rikosoikeudellisen edesvastuun valtiosalaisuuksiin kuuluvien tietojen paljastamisesta ja salaisia tietoja sisältävien asiapaperien kadottamisesta.

Meidän kansamme ei halua sotaa kenenkään kanssa. Sosialistinen neuvostovaltio on kaikkein rauhaarakastavin valtio koko maailmassa. Juuri neuvostovaltio on rauhan tuki koko maailmassa.

Mutta kapitalistisen ympärysketjun vallitessa on maamme mitä tärkeimpänä tehtävänä alituinen huolenpito maamme puolustuskuntoisuuden lujittamisesta, aseellisten voimiemme jatkuvasta parantamisesta.

Neuvostokansa ei halua sotaa, mutta se ei myöskään pelkää minkäänlaisia uhkauksia. Jo Lenin sanoi profeetallisesti, ja itse elämä on sen sittemmin vahvistanut paikkansa-

pitäväksi, että ei ole olemassa sellaista voimaa, joka voisi lannistaa sellaisen kansan, joka on pystyttänyt neuvostovallan ja puolustaa tätä omaa valtaansa, joka on antanut kansalle vapauden ja onnen tehdä luovaa työtä omaksi hyväkseen ja joka on tehnyt kansasta maansa täydellisen isännän.

Sosialistisen neuvostovaltion voima ja mahti ovat tulleet todistetuiksi viime sodan kulussa ja lopputuloksessa. Sodanjälkeisinä vuosina se on kasvanut yhä enemmän. Päivä päivältä me tulemme yhä voimakkaammiksi.

Eläköön sankarikansamme tää,
Ja neuvostovaltamme oiva!
Suuri Stalin maatamme kommuuniin vie,
Hälle kunnia aina on soiva!

(33.477.219 nuoren neuvostokansalaisen kirjeestä
toveri Stalinille NLKNL:n 30-vuotispäivänä.)

Kertauskysymyksiä VII luvusta.

1. Luetelkaa perusoikeudet, jotka Perustuslaki on myöntänyt Neuvostoliiton kansalaisille.
2. Miten turvataan Neuvostoliiton kansalaisten oikeuksien hyväksikäyttö?
3. Miksi ei yksikään kapitalistinen valtio voi turvata kansalaisilleen oikeutta työhön?
4. Miten Neuvostoliiton kansalaiset käyttävät hyväkseen oikeutensa lepoon?
5. Millaisille perusteille on rakennettu yhteiskunnallinen vakuutus meillä ja millaisille kapitalistisissa maissa?
6. Selittäkää, miksi neuvostovaltio pyrkii siihen, että kaikilla Neuvostoliiton kansalaisilla olisi mahdollisuus kehittää tietojaan, mutta porvarilliset valtiot eivät ole kiinnostettuja tietojen levittämisestä työtekevien keskuudessa?
7. Miten on selitettävissä se, että tähän mennessä ei yhdessäkään porvarillisessa valtiossa ole turvattu kansalaisten todellista tasa-arvoisuutta?
8. Perustelkaa Neuvostoliitossa vallitsevan kansallisuuksien ja rotujen tasa-arvoisuuden pohjalla neuvostodemokratian paremmuus porvarilliseen verrattuna.
9. Minkälainen osuus Neuvostoliiton Kommunistisella (bolshevikien) puolueella on työtekevien kaikkien järjestöjen, niin yhteiskunnallisten kuin valtiollistenkin, keskuudessa?
10. Miksi Neuvostoliitossa voi olla olemassa vain yksi puolue — kommunistinen puolue?

11. Mitkä ovat Neuvostoliiton kansalaisten perusvelvollisuudet?
12. Missä on neuvostolakien järjestävä ja kasvattava merkitys?
13. Millainen luonne Neuvostoliitossa on työkurilla?
14. Miksi neuvostoyhteiskunnassa ei ole ristiriitaa yhteiskunnallisten ja kansalaisten henkilökohtaisten etujen välillä?
15. Missä on periaatteellinen ero sosialistisen yhteiselämän sääntöjen ja kapitalistisissa maissa vallitsevien yhteiselämän sääntöjen välillä?
16. Miksi Neuvostoliiton Perustuslaki julistaa henkilöt, jotka vahingoittavat yhteiskunnallista, sosialistista omaisuutta, kansan vihollisiksi?
17. Miksi isänmaan puolustaminen on Neuvostoliiton kansalaisten pyhä velvollisuus?

SISÄLTÖ

JOHDANTO

	<i>Sivu</i>
1. Neuvostoliitto on suuri ja mahtava sosialistinen valtio	3
2. Neuvostoliitto on maa, joka on pelastanut Euroopan sivistyksen fasistisilta raakalaisilta	4
3. Neuvostoliiton mahdin lähteenä on sosialistinen neuvostojärjestelmä	5
4. Jokaisen neuvostokansalaisen on tunnettava Neuvostoliiton Perustuslaki	6

I luku. Peruskäsitteet valtiosta ja oikeudesta.

1. Valtio- ja oikeuskysymyksen merkitys	8
2. Ovatko valtio ja oikeus olleet aina olemassa?	10
3. Riistovaltion ja -oikeuden alkuperä ja olemus	12
4. Riistovaltion ja -oikeuden historialliset tyypit	15
5. Orjanomistajavaltio ja -oikeus	16
6. Feodaalinen valtio ja oikeus	17
7. Porvarillinen valtio ja oikeus	19
8. Riistovaltion muodot	21
9. Kapitalismin aikakausi lähenee loppuaan	26

II luku. Neuvostovaltio on uuden,
korkeammantyyppinen valtio.

1. Neuvostovaltio on Lokakuun Suuren sosialistisen vallankumouksen tulos	31
2. Lenin ja Stalin—socialistisen valtion suuret perustajat ja johtajat	32
3. Yhteiskunnan valtiollinen johtaminen socialistisessa valtiossa	34
4. Neuvostovaltio on maailman demokraattisin valtio	36
5. Stalinin oppi socialistisen valtion perusvaiheista, -tehtävistä ja muodoista	37
6. Neuvosto-oikeus on neuvostokansan tahdon ilmaus	40
7. Leninin ja Stalinin puolueen johtava osuus neuvostovaltiossa	42
8. Neuvostovaltio tärkeimpänä välikappaleena sosialismin rakentamiseksi ja socialistisen rakennustyön loppuunsaattamiseksi sekä vähitellen kommunismiin siirtymiseksi	43

III luku. Neuvostoperustuslain
kehityshistoriaa.

1. Neuvostoliiton Perustuslaki	48
2. Ensimmäinen neuvostoperustuslaki	49
3. Neuvostoliiton vuoden 1924 Perustuslaki	52
4. Stalinilaisen Perustuslain valmisteleminen ja hyväksyminen	55
5. Stalinilaisen Perustuslain erikoisuudet	56
6. Neuvostoliiton Perustuslain merkitys	57

IV luku. Neuvostoliiton yhteiskuntarakenne.

1. Neuvostoliiton taloudellinen perusta	61
2. Kaksi socialistisen omaisuuden muotoa	65
3. Maatalousarttelin säännöt	67
4. Pieni yksityistalous Neuvostoliitossa	71
5. Neuvostoliiton kansalaisten henkilökohtainen omaisuus	72
6. Kansantalouden suunnittelu Neuvostoliitossa	73
7. Työ Neuvostoliitossa	78
8. Sota osoitti Neuvostoliiton taloudellisen perustan etevämyyden	82
9. Neuvostoliitto on työläisten ja talonpoikain socialistinen valtio	84
10. Neuvostoliiton valtiollinen perusta	88

V luku. Neuvostoliiton valtiorakenne.

1. Neuvostoliitto on suuri monikansainen valtio	92
2. Neuvostoliiton valtiorakenteen erikoispiirteet ja etevämyys	92
3. Neuvostoliitto on tasa-arvoisten Sosialististen Neuvostotasa- valtojen vapaaehtoinen liitto	95
4. Neuvostoliiton kokoonpano	95
5. VSFNT on ensimmäinen tasa-arvoisten joukossa	96
6. Muut liittotasavallat	98
7. Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton toimivalta	100
8. Liittotasavaltojen suvereniset oikeudet	102
9. Liittotasavaltojen perustuslait	104
10. Liittotasavaltojen hallinnollis-alueellinen jako	105
11. Autonomiset tasavallat	108
12. Autonomiset alueet ja kansalliset piirikunnat	110
13. Neuvostoliiton ja liittotasavaltojen kansalaisuus	112
14. Vaakuna, lippu, pääkaupunki	114

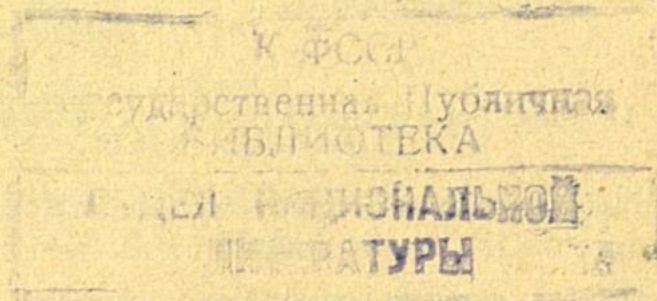
VI luku. Neuvostoliiton valtioelimet.

1. Erikoisuudet, jotka eroittavat Neuvostoliiton valtioelimet por- varillisten maiden valtioelimistä	127
2. Neuvostoliiton vaalijärjestelmä	130
3. Neuvostoliiton valtiovallan ylimmät elimet	145
4. Neuvostoliiton valtiosuunnan elimet	157
5. Liittotasavaltojen valtiovallan ylimmät elimet ja valtiosuunnan elimet	161
6. Autonomisten tasavaltojen valtiovallan ylimmät elimet ja valtiosuunnan elimet	163
7. Valtiovallan paikalliset elimet	164
8. Neuvostoliiton oikeus- ja prokuraattorilaitos	172

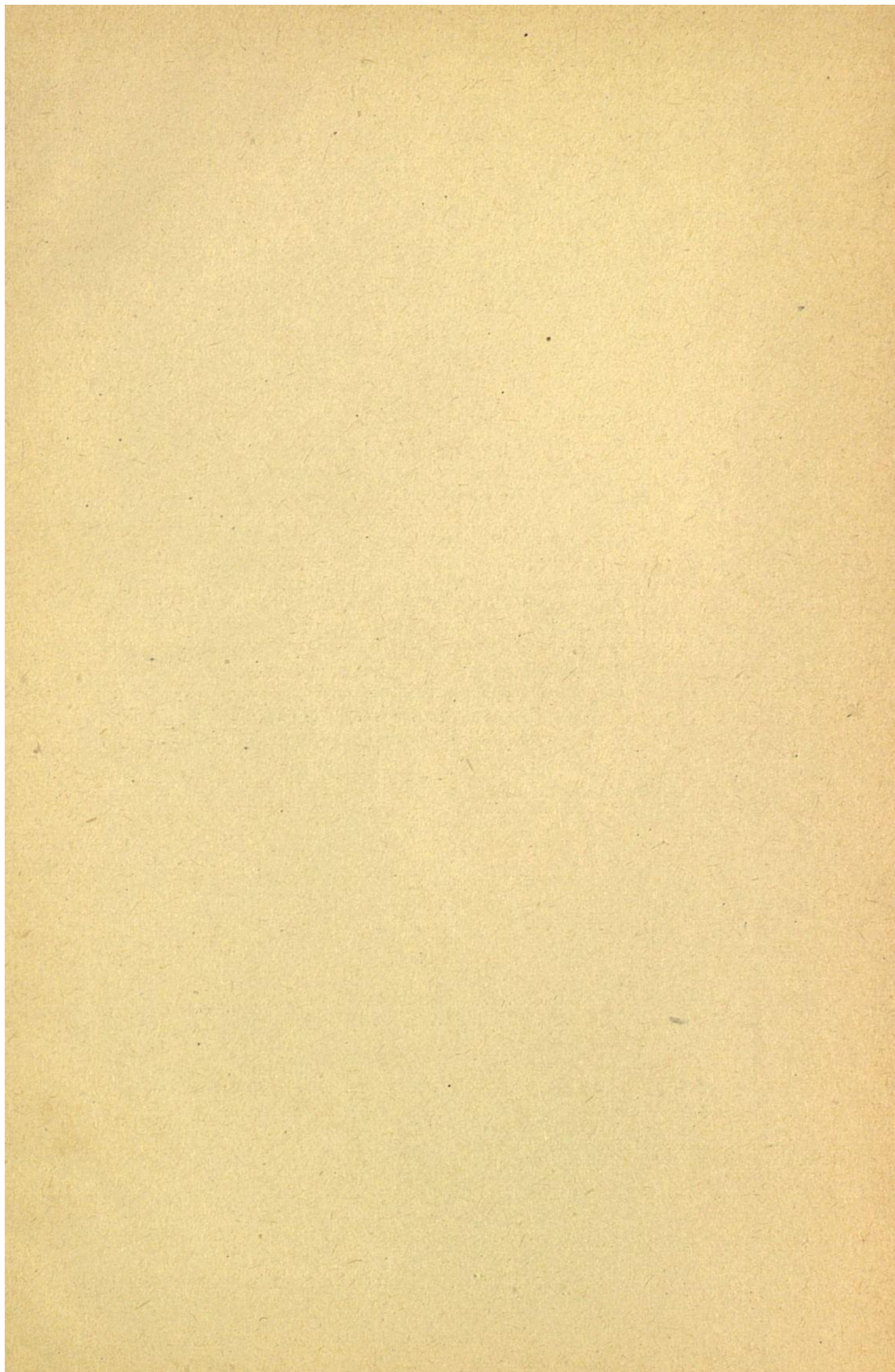
VII luku. Neuvostoliiton kansalaisten perusoikeudet ja -velvollisuudet.

1. Neuvostoliiton kansalaisten suuret oikeudet	179
2. Neuvostoliiton kansalaisten yhteiskunnalliset ja taloudelliset oikeudet	181

3. Neuvostoliiton kansalaisten tasa-arvoisuus	191
4. Neuvostoliiton kansalaisten vapaudet	197
5. Kansalaisten oikeus yhtyä yhteiskunnallisiksi järjestöiksi . .	204
6. Bolshevikkien puolue on neuvostovaltion johtava ja suuntaava voima	206
7. Leniniläinen Kommunistinen Nuorisoliitto	208
8. Neuvostoliiton kansalaisten pyhät velvollisuudet	212

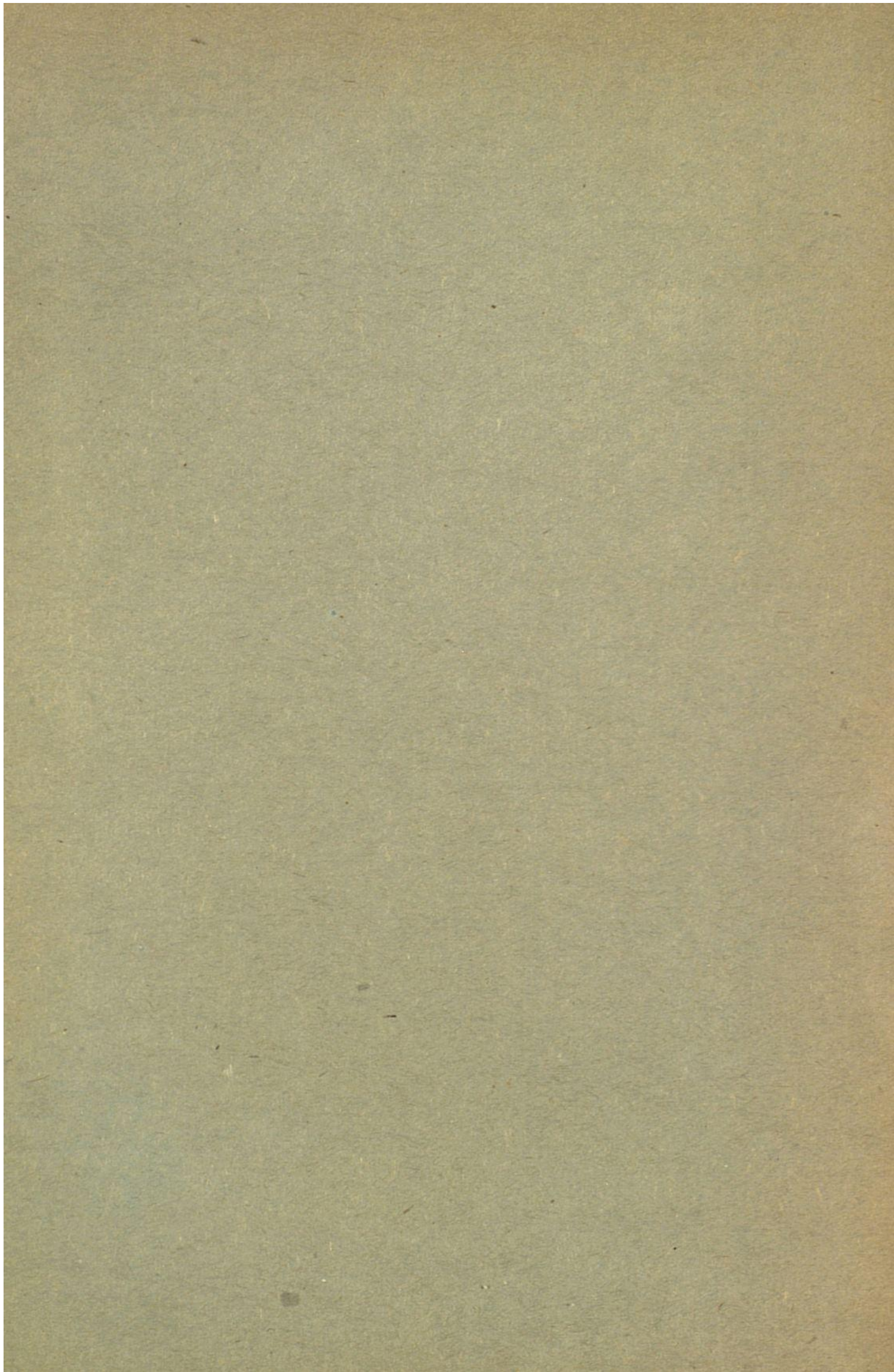
10430

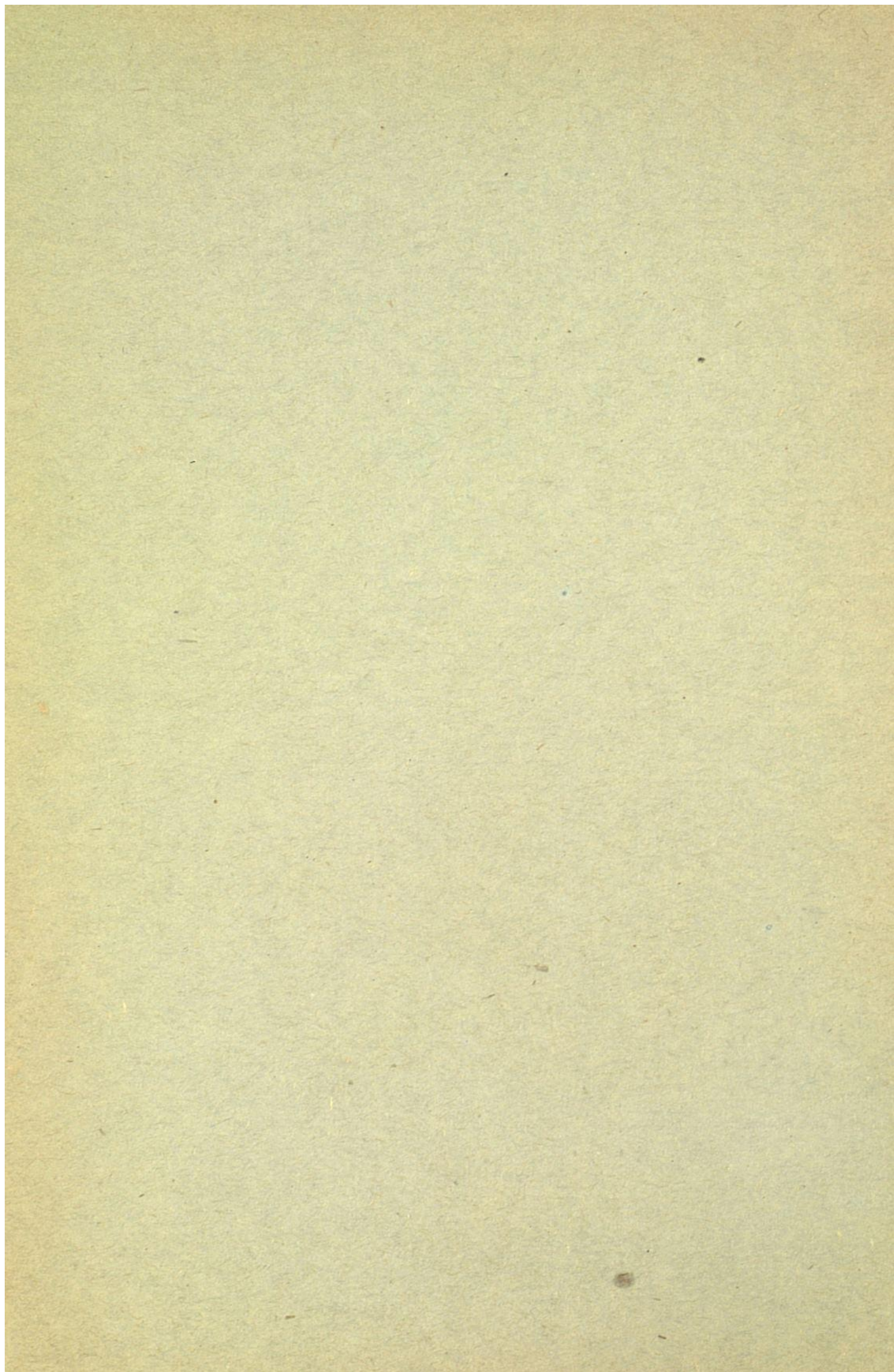

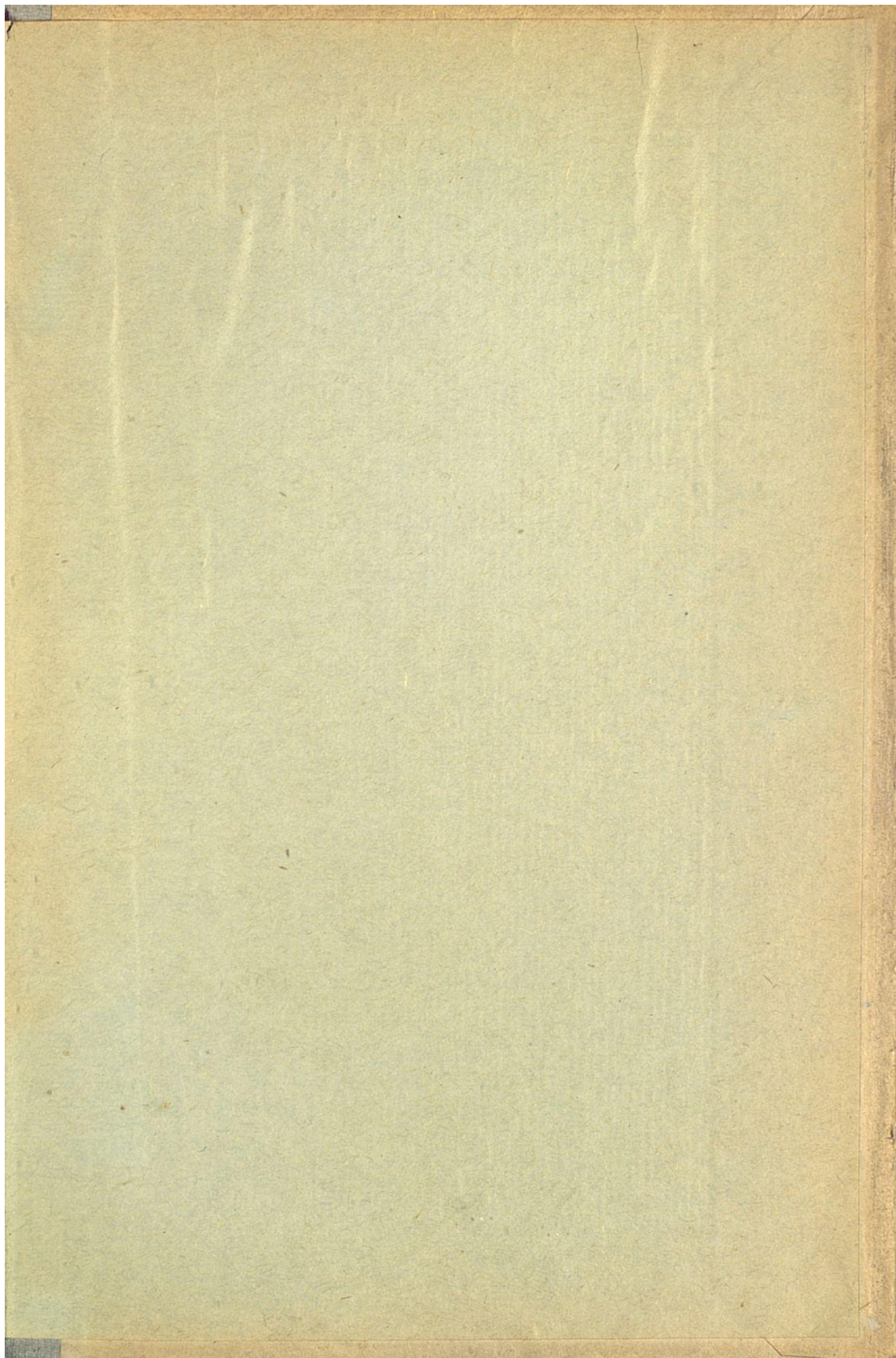
Редактор *А. Аалто.*
Техн. редактор *Р. Сучкова.*
Корректор *Э. Сало.*

Подписано к печати 6 февраля 1950 г.
15 печатн. листов. 13,5 уч.-изд. листа.
Бумага 84 × 108¹/₃₂. Заказ № 1139.
Госиздат КФССР № 155. Тираж 1000.
Е—04873. Цена 3 руб. 40 коп.

Сортавальская книжная типография
Полиграфиздата
при Совете Министров К-ФССР
г. Сортавала. Карельская ул., д. 32.

Hinta 3 rpl. 40 kop.

М. П. КАРЕВА

КОНСТИТУЦИЯ СССР

Пособие для средней школы

(На финском языке)

**ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО КАРЕЛО-ФИНСКОЙ ССР
ПЕТРОЗАВОДСК — 1950**